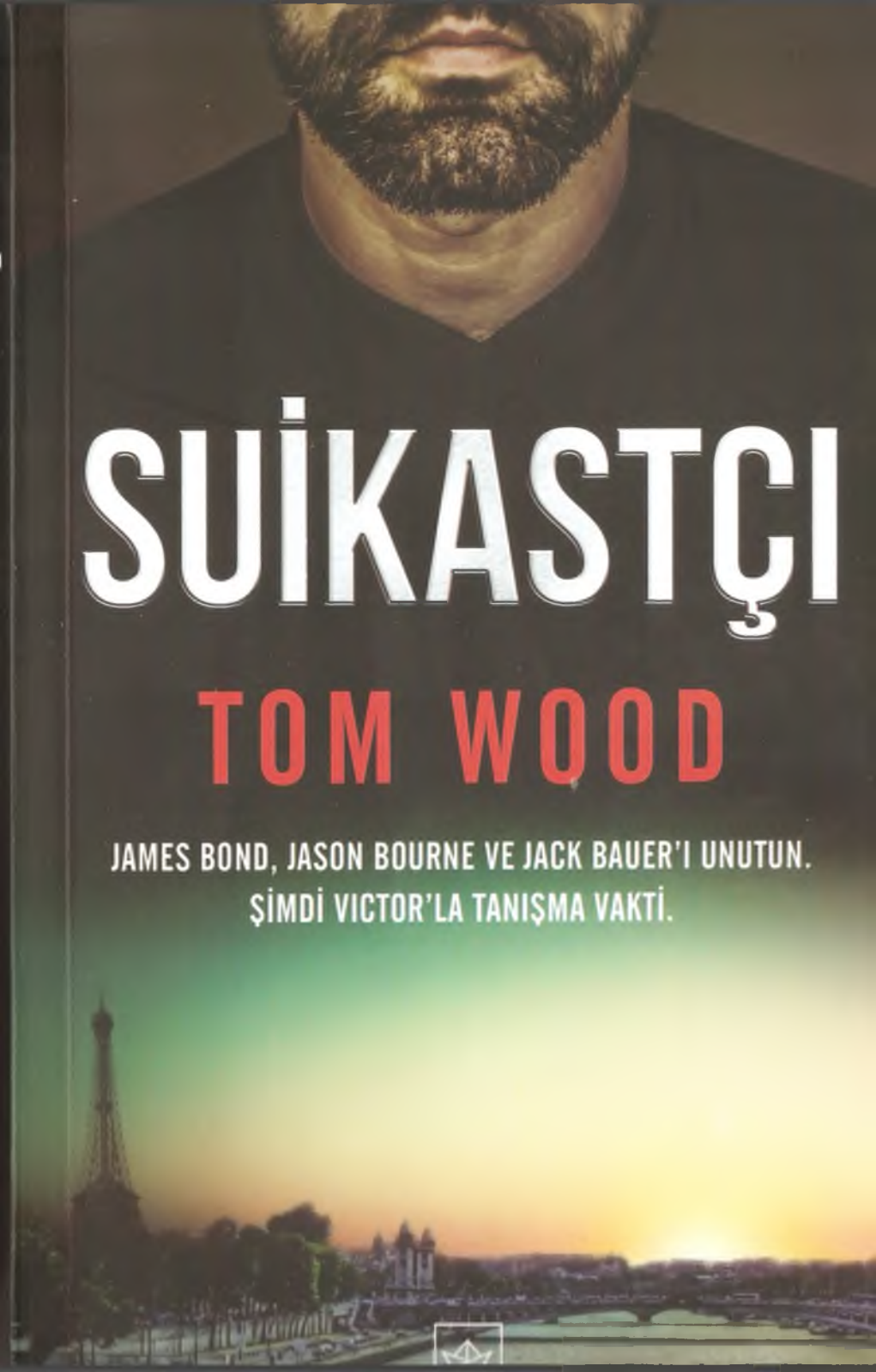

SUİKASTÇI
TOM WOOD
JAMES BOND, JASON BOURNE VE JACK BAUER'I UNUTUN.
ŞİMDİ VICTOR'LA TANIŞMA VAKTİ.

Suikastçı
Tom Wood

Orijinal Adı: *The Hunter*

İthaki Yayınları - 1139

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Yayına Hazırlayan: *Merve Süzer*
Editör: *Emre Aygün*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Ekim 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-375-591-3

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Murat Karlıdağ, 2016
© İthaki, 2016
© Tom Wood, 2010

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Originally published in the English language under the title
The Hunter (Victor the Assassin #1)
© Tom Wood, 2010

No part of these books may be reproduced,
in any form without written permission from the publisher.
Published by arrangement with Marjacq Scripts Ltd. via AnatoliaLit Agency

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Tom Wood

SUİKASTÇI

Çeviren
Murat Karlıdağ

Bana olan inancını hiç yitirmeyen
kardeşim Simon'ın
aziz hatırasına.

1

Paris, Fransa
Pazartesi
06.19 CET*

Hedef, fotoğraflardaki halinden daha yaşlı görünüyordu. Sokak lambasının aydınlığı, yüzündeki derin kırışıklıkları ve hasta insanlarda görülecek kadar solgun yüzünü ortaya çıkarıyordu. Victor adamın telaşlı olduğunu anladı; bu telaş uhtemelen ya asabiyetin verdiği enerjiden ya da gereğinden fazla kafeinden kaynaklanıyordu. Sebebi ne olursa olsun, otuz saniye sonra bir önemi kalmayacaktı.

Dosyada Andris Ozols adı yazıyordu. Elli sekiz yaşında, bir yetmiş beş boyunda bir Letonyalıydı. Yetmiş üç kiloydu. Sağ eli baskındı. Dikkat çekici bir yara izi yoktu. Kırlaşmaya başlamış saçları kısa ve düzgünce kesilmişti, bıyıkları da öyleydi. Ozols'un mavi gözleri vardı. Miyopluğu yüzünden gözlük takıyordu. Gayet şık giyiniyordu; siyah takım elbisesinin üzerine paltosunu almıştı, ayakkabıları boyalıydı. İki eliyle kavradığı küçük evrak çantasını karnına yakın tutuyordu.

Ozols sokağın girişine gelince başını hafifçe çevirip arkasına baktı, kendisini bariz bir şekilde ele veren ve dikkat çeken amatörce bir hareketti. Ozols birkaç metre ötede karanlıkta duran adamı görmedi. Kendini öldürmeye gelen adamı.

Victor tetiği yavaşça çekmeden evvel Ozols'un ışığın altından uzaklaşana kadar yürümesini bekledi.

Boğuk tabanca sesleri sabahın sükûnetini bozdu. Ozols gö-

* Orta Avrupa Saat Dilimi.

ğüs kafesinden arka arkaya iki kez vuruldu. 5.7 milimetre çapındaki, susturuculu, sesaltı hızındaki silahın mermileri düşük barutluydu ama daha büyük mermiler daha ölümcül diye bir şey yoktu sonuçta. Bakır kaplı kurşunlar deriyi, kemikleri ve kalbi parçalayarak ilerleyip omurgaya yan yana saplandılar. Ozols boğuk bir patırtı çıkararak kolları iki yana açılmış halde sırtüstü yere yuvarlandı ve başı yan tarafına döndü.

Victor süzülüp karanlıktan çıktı ve ileri doğru tedbirli bir adım attı. FN Five-seveN* tabancanın namlusunu hafifçe indirip Ozols'un şakağına bir mermi daha yerleştirdi. Adam zaten ölmüştü ama Victor emin olmayı seven biriydi.

Boş mermi kovanı kaldırım taşlarının üstünde metalik bir tıngırtı sesiyle yuvarlandı ve sıcak sarı ışıkta parlayan su birikintisinin içinde durdu. Ozols'un göğsündeki iki kurşun deliğinden gelen ve ıslığı andıran sesten başka ses yoktu. Adamın vermeye vakit bulamadığı son nefesi hareketsiz ve şişmiş ciğerlerinden boşalıyordu.

Sabah vakti soğuk ve karanlıktı, sökmekte olan şafak doğu ufkunu renklendirmeye henüz başlamıştı. Victor, dar caddelerin ve dolambaçlı ara sokakların kenti Paris'in merkezindeki bir mahalledeydi. Ara sokak gözlerden uzak bir yerdeydi, etrafta sokağa bakan pencere de yoktu ama Victor yine de cinayeti kimsenin görmediğinden emin olmak için kısa bir süre etrafı kolaçan etti. Sesin duyulması zaten imkânsızdı. Sesten yavaş mermiler ve tabancanın susturucusu sayesinde her bir atışın gürültüsü bir *klak* sesine indirgenmişti ama rastgele biri, kendine özgü bu muhitte idrar torbasını boşaltmaya karar verebilirdi sonuçta.

Yalnız olduğundan iyice emin olan Victor, kurbanının şakağındaki yarım santim çapındaki mermi yarasından sızan kanlara basmamaya dikkat ederek cesedin yanına eğildi. Sol eliyle evrak çantasının fermuarını açtı ve içindekileri kontrol etti. Tahmin ettiği gibi, aradığı emanet dışında çanta boştu. Victor taşınabilir belleği alıp cebine attı. Küçük ve zararsız bir şeydi, bir adamı öldürmeye yetecek bir sebep gibi görünmüyordu ama gerçek buydu işte. Victor her gerekçenin diğeri kadar kadar geçerli olduğunu

* *Fabrique Nationale de Herstal.* NATO tarafından kullanılan kişisel savunma tabancası.

kendine hatırlattı. Bakış açısıyla ilgiliydi. Victor, para kazanmak için, insanoğlunun bin yıldan bu yana mükemmelleştirmeye çalıştığı şeyi meslek edindiğini düşünmeyi seviyordu. Sonuçta kendisi bu evrimin bir birikimiydi.

Bilmesi gereken başka bir şey var mı diye bakmak için cesedin üstünü aradı. Bir cüzdan ve birkaç öteberi çıktı; Victor cüzdanı açıp ışığa doğru salladı. İçinde sıradan şeyler vardı: kredi kartları, Letonyalının adına düzenlenmiş bir ehliyet, biraz nakit, Ozols'un gençliğinde eşiyle ve çocuklarıyla çektirdiği solmuş bir fotoğraf. Gayet güzel görünen sağlıklı bir ailesi vardı.

Victor cüzdanı aldığı yere koyup ayağa kalktı. Kaç kez ateş ettiğini zihninde hesapladı; adamın iki el göğsüne, bir el de kafasına sıkmıştı. FN'nin şarjöründe on yedi mermi daha vardı. Basit bir matematik hesabı olmasına rağmen bu, kural gereği zorunluydu. Saymayı unuttuğu günün, ölümün habercisi olan o boş klik sesini duymak için tetiği çekeceği gün olduğunu biliyordu. Daha önce bu sesi tabanca başkasının elindeyken duymuş ve bu şekilde ölmeyeceğine kendi kendine söz vermişti.

Açıkta olup olmadığını anlamak için gözleriyle çevreyi bir kez daha kolaçan etti ama görünürde herhangi bir insan ya da araç yoktu; ayak sesleri de duyulmuyordu. Victor susturucuyu çevirerek namludan çıkardı ve paltosunun cebine koydu. Ucunda susturucu olan tabancayı gizlemek ve hızlıca çekmek zordu. Olay yerine döndü, üzerlerine kan bulaşmadan üç adet boş kovanı bulup topladı. İki tanesi hâlâ sıcak olsa da su birikintisindeki soğumuştu.

Gökyüzünde parlak bir yarım ay vardı. Yıldızların ötesinde bir yerlerde evren sonsuz yolculuğuna devam ediyordu ama Victor'ın durduğu yerde dünya küçük ve zaman da çok kısıtlıydı. Nabzını hissedebiliyordu, yavaş ve kararlıydı ama dingin kalp ritminin dakikalık vuruşunun dört veya beş vuruş üstündeydi. Canı sigara çekti. Son zamanlarda sürekli sigara istiyordu.

Paris'te işe başlayacağı zamanı beklemişti bir hafta boyunca ama şimdi neredeyse bitirmek üzere olmaktan memnundu. Geriye sadece emaneti sağlam bir yere saklamak ve aracıya yerini söylemek kalmıştı. Zor ya da riskli bir iş değildi; tam tersine basit ve sıkıcıydı. Sıradan bir "öldür ve emaneti al" işi yeteneklerinin

çok altındaydı fakat herhangi bir amatörün yapabileceği bir iş için muazzam miktarda para ödemeye hevesli bir müşteri varsa, Victor'a bunu eleştirmek düşmezdi. Yine de içinden bir ses her şeyin çok kolay olduğunu fısıldayarak onu uyarıyordu.

Sokaktan çıktı, ayakkabıları sert ve engebeli yolda son derece sessiz hareket ediyordu. Şehrin içinde gözden kaybolmadan önce, tek kelime etmesine ve neler olduğunu anlamasına fırsat bırakmadan öldürdüğü adama son kez baktı. Solgun ışığın altında kurbanın kocaman açılmış, ona suçlarcasına bakan gözlerinin kendisini takip ettiğini gördü. Kan kaybı yüzünden gözlerinin beyazı kararmaya başlamıştı.

2

08.24 CET

İki kişiydiler.

Orta boyluydular. Günlük kıyafetlerinin içinde olan bu kişilerin dikkat çekici en önemli özelliği hiç de dikkat çekici görünmemeleriydi. Hôtel de Ponto, Paris'in şık Faubourg mahallesindeki Saint-Honoré Caddesi'ndeydi. Varlıklı turistler, iş adamları, tasarımcıların elinden çıkma giysiler kuşanmış erkekler ve kadınlar buranın müdavimleriydi. Bu iki kişi sıradan bir kalabalığın içine rahatlıkla karışabilirdi ama burada işler farklıydı.

Victor ana girişten geçer geçmez onları fark etti. Lobinin sonundaki asansörlerin önünde, sırtları ona dönük halde kıpırdamadan duruyorlardı. Bir tanesinin elleri cebinde, diğeriyse kollarını kavuşturmuş halde bekliyorlardı. Aralarında bir konuşma geçiyor olsa bile bunu duruşlarını hiç bozmadan yapıyorlardı.

Büyük lobi sakindi, içeride en fazla iki elin parmakları kadar insan vardı. Lobinin yüksekçe bir tavanı vardı. Mermer kaplı zemin sütunlarla çevrilmiş, etrafa saksılarla egzotik bitkiler konmuş, köşelere ve ortadaki geniş alana yeşil renkli deri koltuklar yerleştirilmişti.

Victor potansiyel tehlikeye karşın, sağ tarafında duvar boyunca uzanan resepsiyona doğru sakin ve rahat adımlarla ilerledi. Adamları sürekli görüş alanında tutuyordu, içlerinden birinin onun olduğu tarafa bakması halinde harekete geçmeye hazırdı. Bu ikili hakkında kesin bir yargıya varmamıştı ama Victor'ın mesleğinde, aksi ortaya çıkmadığı sürece, potansiyel tehlike ile fiili tehlike arasında bir fark yoktu. Lobide korunmasız ve zayıf bir haldeydi ama tavırları bunu açığa vurmuyordu. Bu durum

içerideki diğer kişilerin de dikkatini çekmedi. Hareketleri ve görünüşü onlardan farksızdı.

İnsanların çoğu, Victor'ın meslektaşlarının siyah giydiğini düşünürdü ama klişeler onun öncelikleri arasında yer almıyordu. Siyah renk hemen herkes gibi ona da yakışıyordu, hatta hayatı dikkat çekmemeye bağlı olan biri için gereğinden fazla yakışıyordu. Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve gümüş gri kravatıyla her bakımdan saygın bir iş adamı görüntüsü çiziyordu. Konfeksiyon ürünü yün takım elbisesi son derece kaliteliydi. Kalçasına, beline ve kollarına bir beden büyüktü ama bol gelmiyordu. Ayak bileklerini saran bağcıklı ayakkabıları gösterişli olmayacak şekilde parlaktı. Tabanları kaymayı önleyen özellikteydi. Saç kesimi sıradan ve sıkıcıydı.

Kıyafetini gösterişsiz, silik bir görüntü yaratacak şekilde seçmişti. Victor'ın görünüşünü hatırlamaya çalışacak bir insan onu doğru şekilde tasvir etmeyi başaramazdı. Diğer binlerce takım elbiseliden biriydi. Kolayca çıkarabileceği gözlüklerinin dışında, fark edilebilecek tek özelliği, dikkatleri halihazırda başka yere yönlendiren ve daha sonra tıraş edeceği kirli sakallarıydı. Gösterişli olmasa da şık bir görünüşü vardı. Tertipli ama sıradandı. Ukala değil kendinden emindi. Kolayca unutulacak bir tipti.

Ön büroya yaklaştı, saçları simsiyah boyalı kadın resepsiyonist işinden başını kaldırıp ona baktığında, gülümsedi. Bronz bir teni ve iri gözleri vardı; beceri ve zarafet dolu bir makyaj yapmıştı. Gülümsemeye sahte bir neşeyle karşılık verdi. Kız gerçeği iyi saklıyordu ama Victor onun burada değil de başka bir yerde olmaya can attığını hemen anladı.

Sesini fazla yükseltmeden, *"Bonjour,"* dedi. *"Chambre 407, je suis Mr. Bishop. Pouvez-vous me dire si j'ai reçu de messages?*"*

*"Un moment, s'il vous plaît.**"*

Kısa ve kesin bir şekilde başını sallayıp kayıtları kontrol etmeye başladı Victor resepsiyonun arkasındaki duvardaki geniş aynadan iki adamın hareketlerini izledi. Asansörün kapısı açılınca adamlar dışarı çıkan bir çifte yol vermek için birbirlerinden biraz

* *(Fr.)* "Numara 407. Adım Bay Bishop. Bana bırakılmış herhangi bir mesaj var mı acaba?"

** "Bir dakika lütfen."

uzaklaşıp neredeyse eş zamanlı bir hareketle içeri girdiler. Victor adamların ellerine baktı. Eldiven takmışlardı.

Asansörün içini görebileceği bir açıya kavuşmak için duruşunu değiştirdi ama tek görebildiği içerideki adamlardan birinin aynadaki yansımasıydı. Victor başını yana eğdi, böylece adamın onun bulunduğu yöne bakması ihtimaline karşı kısmen de olsa yüzünü gizleyebiliyordu. Beyaz tenli biriydi; sinekkaydı tıraşlı, köşeli bir yüzü vardı. Bakışları bir noktaya odaklanmıştı. Doğrudan karşıya bakıyordu ve kollarını iki yanına sarkıtmıştı. Kahverengi deri eldivenler takmıştı. Ya kaburga kemiği kırıktı ya da yağmurluğunun altında tabanca şeklinde bir şey saklıyordu. Victor'ın adamların tavırlarına yönelik beslediği bütün şüpheler o anda kayboldu.

Polis miydiler? Hayır, diye düşündü. Ozols'u öldüreli henüz iki saat bile olmamıştı. Polislerin bu kadar kısa bir sürede cinayeti kendisiyle ilişkilendirmesi imkânsızdı. Casus da olamazlardı. İstihbaratçılar eldivene ihtiyaç duymazdı. Geriye tek bir şey kalıyordu.

Victor adamların Doğu Avrupalı olduklarını tahmin etti. Çekler, Macarlar ya da güçlü katiller yaratmakta yetenekli Balkan ülkeleri aklına geldi. İki kişiydiler ama sayıları daha fazla da olabilirdi. İki tabanca bir taneden daha etkiliydi ama hedef, tecrübeli bir kiralık katil olduğunda ekip halinde çalışmak gerekirdi. Sadece en iyiler yalnız çalışırdı.

Adamların hareketleri başkalarının da olduğuna işaret ediyordu. Etraflarındaki insanlara dikkat etmiyor, güvenliğe aldırmıyorlardı. Bu da etrafta gözcüler var demekti. Kalabalık bir ekip olduklarını anladı. En az dört, en fazla on kişi olabilirlerdi. Eğer sayıları daha fazlaysa Victor'ın pek şansı kalmayacaktı.

Nerede kaldığını öğrenmeleri profesyonelliklerindeki ciddiyeti ve istihbaratlarının kusursuzluğunu gösteriyordu. Victor karşısındakilerin kim olduklarını öğrenmeden onları hafife alamazdı. En azından kendine denk oldukları varsayımıyla hareket etmek zorundaydı. Tahmininde yanılırsa bu ona fayda sağlayacaktı.

Resepsiyonist mesaj kayıtlarını kontrol etmeyi bitirince başını

sağa sola salladı. *"Monsieur, il n'y a aucun messages pour vous."**

Kadına teşekkür ederken asansördeki adamın sabit bakışlarının yerini bir an için acı veya derin bir dikkat ifadesinin aldığını gördü. Adam bir parmağını sağ kulağına götürdükten sonra ortağına hızlı bir bakış attı. Elini uzatıp kapıların kapanmasını engellerken ağzı bir şeyler söylemek için açıldı ama geç kalmıştı. Asansörün kapısı kapanırken Victor adamın söylediği ilk birkaç sözcüğü dudaklarından okumayı başardı.

Adam lobide...

Telsizleri vardı. Victor'ın yerini belirlemişlerdi.

Victor arkasını dönüp çevresine göz gezdirdi. Suikast ekibinin diğer üyelerini gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı kısa bir süre lobideki herkesin yüzüne tek tek baktı. Tehlike karşısında psikolojik bir cevap olarak adrenal bezleri kalp atışlarını yükseltmek ve vücudunu aksiyona hazır hale getirmek için damarlarına adrenalin pompalamaya başladı fakat içgüdülere güvenmek pek hoş karşıladığı bir özellik değildi. Vahşi doğa insanın önüne sadece iki seçenek bırakıyordu: Saldır ya da kaç. Oysa Victor bu kadar basit kararları nadiren verirdi.

Adrenalinin patlamasını yutkunarak bastırdı. Derin bir nefes aldı ve sakinleşmek için kendini zorladı. Düşüncelerini toparlamak zorundaydı. Yanlış bir adım atmasına sebep olacaksa hemen harekete geçmenin bir faydası yoktu. Victor'ın çalıştığı iş kolunda ilk hatayı yapanlar ikinci hatayı yapacak kadar uzun yaşamazdı.

Lobide on kişi olduğunu gördü. Orta yaşlı bir adam ve yanındaki genç eskort kız bitişikteki bara giriyorlardı. Bir grup ihtiyar adam, deri koltuklara oturmuş, gülerek sohbet ediyorlardı. Çekici resepsiyonist esnemesini bastırmaya çalışıyordu. Bir iş adamı bağıra çağıra telefonda konuşarak çıkış kapısına yürüyordu. Asansörün yanında bir anne çocuğunu zapt etmeye çalışıyordu. O iki adamla birlikteymiş gibi görünen kimse yoktu ama arka taraftaki servis kapısından veya mutfaktan otele çok sayıda insan girebilir ve aynı anda kurbanlarına yaklaşırken bütün kaçış yollarını da kapatabilirlerdi. Bu, işin temel kuralıydı. Ancak kurban olması gereken yerde bulunmazsa bu kural işlemezdi.

* *(Fr.)* "Size gelen bir mesaj yok beyefendi."

Nedense zamanlamalarında bir gecikme olmuş ve uyguladıkları plan her neyse aksamıştı. Telaşa kapılacaklar, risk aldıklarından ve hedeflerini ellerinden kaçırmaktan endişeleneceklerdi. İzini kaybedecekler ve yerini yeniden tespit etmek zorunda kalacaklardı. Belki de gizlenmeyi bırakıp onu bu savunmasız ve korunaksız halinde hemen oracıkta öldürebilirlerdi. İkisi de Victor'ın işine gelmiyordu.

Asansörün üzerindeki gösterge paneline baktı. Dört numaralı ışık yanıp sönüyor, asansör onun odasının bulunduğu kata yaklaşıyordu. Gösterge paneline bir dakika kadar dikkatle baktı. Kısa bir süre sonra üç numaralı ışık yandı. Asansör aşağı iniyordu.

Victor giriş kapısının bulunduğu tarafa göz gezdirdi. Eğer şimdi binadan ayrılırsa dışarıda etrafı gözleyenlerle mücadele edecekti sadece. Caddede onu takip etmeye hazırlıklı olmayabilirlerdi, hızlı davranırsa silahların ateşlenmesine gerek kalmadan kaçabilirdi fakat kurtulamazdı. Pasaportu ve kredi kartları odasındaydı. Hepsi de sahteydi ama zaten hakkında çok şey öğrenmişlerdi.

Merdivenlerden yukarı çıkabilirdi ama adamlardan biri onun aşağıya inmediğinden emin olmak için merdivenleri tutmuş olabilirdi. Çünkü bir sorunu vardı. Silahsızdı. Ozols'u öldürdüğü FN'yi söküp her parçasını farklı yerlere atmıştı. Namlu Seine Nehri'ne giden bir rögarda, sürgüsü ve gergi yayı bir çöp konteynırında, şarjörüyse bir başka çöp kutusundaydı. Victor her silahı sadece bir kez kullanırdı. Jürinin ihtiyaç duyacağı onca kanıtı yanında taşımak onun tarzı değildi.

Çalışan bir tane asansör vardı. Diğerinin kapısında arızalı levhası asılıydı. Victor hızlı adımlarla lobiyi geçip iki adamın kullandığı, çalışan asansörün önünde durdu. Sağ elinin parmaklarına başparmağıyla bastırıp tek tek kütletti.

Asansör lobinin bulunduğu kata gelince bir çınlama sesi duyuldu. Kapılar açılmaya başlamadan hemen önce, Victor bir adım kenara çekilip özenle süslenmiş bir vazonun durduğu, yan taraftaki küçük boşluğun bitişik duvarına sırtını yasladı. Küçük bir erkek çocuğunun şaşkın bakışlarına aldırmadan hareketsiz bir şekilde bekledi. Etraftaki insanlar onu fark edemeyecek kadar meşguldüler.

İki suikastçıdan biri asansörden indi ve lobiye doğru birkaç adım ilerledi. İkincisi onu takip etmedi, belli ki merdiven boşluğundaki yerine geçiyordu. Sırtı Victor'a dönük olan adam tıknaz, kalın enseli biriydi. Duruşu ve vücut yapısından eski bir asker olduğu anlaşılıyordu. Gelişigüzel bir şekilde duruyor, başını oynatmıyordu. Yerinde kıpırdamadan durmasına rağmen Victor adamın başını oynatmadan, sadece gözleriyle etrafı kolaçan ettiğini, üzerine gereksiz yere dikkat çekmek istemediğini anladı. İşini iyi yapıyordu ama arkasını kolaçan edecek kadar tecrübeli değildi.

Victor asansörün kapısına doğru süzülmeden önce en uygun zamanı bekledi. Suikastçının bir karış yakınından geçti.

Kapılar kapanmadan hemen önce adam Victor'm olduğu tarafı işaret eden çocuğu fark edip geriye döndü. Tesadüf. Adam bir an için doğrudan Victor'a baktı.

Suikastçının gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir ışıltı belirdi.

Ardından asansörün kapıları kapandı.

3

08.27 CET

Victor havayı akciğerlerinin en uç noktalarına kadar çekip nefes vermeden önce dörde kadar sayarak derin derin soluklandı. Vücudundaki adrenalin, kaslarının ihtiyaç duyduğu oksijeni pompalaması için kalp atışlarının hızlandırmıştı fakat dakikada yüz yirmi defa çarpan kalp atışlarının ötesinde, gizlenmiş bir dizi tabancayı görmesini sağlayacak küçük kas hareketleri gerektiren temel motor becerileri yavaşlamıştı. Kalp atışının yüz otuzu geçmesi, bu becerilerini tamamen yitirmesi anlamına geliyordu. Vücudun kendi aklına göre, hayatta kalmak için bu tür becerilere öncelikli olarak ihtiyaç yoktu.

Victor vücuduyla aynı fikirde değildi.

Nefesini kontrol edip artmakta olan kalp atış hızını yavaşlatarak otonom sinir sisteminin normal çalışma düzenini etkin bir şekilde aksattı. Hızı artmakta olan kalp atışını etkin bir şekilde yavaşlattı. Dürtülerinin üstesinden gelemiyordu ama onları manipüle edebilirdi.

Lobideki adamın diğerleriyle vakit kaybetmeden irtibata geçtiğinden, yerinin tespit edildiğini ve hedefin kaçtığını söyleyerek merdivenlere doğru koştuğundan emindi. Victor herhangi bir katta inebilir, bir pencere bulup birkaç dakika içinde ortadan kaybolabilirdi fakat odadaki eşyalarına ihtiyacı vardı. Kiralık katiller onları almadıysa er ya da geç yetkililerin eline geçeceklerdi. Pasaportların üzerinde ülkelerin damgaları ve tarihler vardı. Kredi kartı numaraları takip edilebilirdi. Tabanca, kendisinin etraflı bir incelemeye alınmasına neden olurdu. Her evrakta daha önce bir tanesini kullandığı farklı bir isim vardı. Akla gelebilecek

her türlü tedbiri alıyordu, ancak aramayı bilen gözler her zaman bir iz bulur ve bu izin sonu da onun gerçek kimliğine çıkardı. Buna izin veremezdi.

Asansör ilk iki katı geçti. Victor nefesini düzenlemeye devam ediyordu. Çınlama sesini duyana kadar aldığı her nefesi uzunca bir süre içinde tuttu.

Kapıların tamamen açılmasını beklemeden koridora çıktı; hızlı hareket ediyordu. Koridorun sonunda, asansörden on metre kadar ileride, sol taraftaki merdiven boşluğuna yürüdü. Kapalıydı.

Merdivenlerden yukarı çıkan bir çift ayak sesini duyması için kulağını kapıya dayamasına gerek kalmadı. Adamlar güçlü kuvvetliydiler, muhtemelen yirmi saniyelik mesafedeydiler. Elindekileri sağlama alması gerekiyordu, vakti kalmamıştı. Tabii kendine zaman yaratmazsa.

Koridorun diğer ucunda, duvarda bir yangın baltası asılıydı. Victor camı dirseğiyle kırıp baltayı asılı durduğu kancadan aldı. Merdiven boşluğuna döndü, baltanın başını kapı kolunun altına sıkıştırdı, sapın alt kısmını da yere dayayıp sıkıştırdı. Gayet sağlam olmuştu.

Baltayı aldığı yerde bir tane yangın söndürücü duruyordu. Victor yangın söndürücüyü sol eliyle kaldırıp hâlâ dördüncü katta bekleyen asansöre taşıdı. Düğmeye basıp kapıları açtı.

Merdiven boşluğundaki kapı birdenbire sarsıldı ama kapının kolu yerinden oynamadı, balta kolun dönmesini engelliyordu. Adamlar tekrar, bu kez daha güçlü bir şekilde uğraştılar ama ne kadar kuvvet uygulanırsa uygulansın kapının kolu dönmüyordu. Bundan sonra daha fazla uğraşmadılar.

Victor dikkatini asansöre çevirdi. Yangın söndürücüyü açık duran kapıların arasına koyup asansörün içine doğru yatırdı, lobinin bulunduğu katın düğmesine bastı. Kapılar yangın söndürücüye kadar yaklaştıktan sonra geri çekilip sonsuz bir açılıp kapanma döngüsüne girdiler. Victor en az iki dakika kazandığını tahmin ediyordu. Bir dakikadan az bir süre ona yetiyordu.

Hiç ses çıkarmadan odasına doğru yürüdü ve kapının önünde bekledi. İçeride onu hazır ve tetikte bekleyen birileri olabilirdi. Kapıyı tekmeleyerek açıp içeri girdi. Hemen yere çömelip kendini

küçülttü; başını normalde olması gerekenden aşağıda tuttu. Odaya göz atması birkaç saniyesini aldı, bir saniye içinde de banyoyu kontrol etti.

Kimse yoktu.

Merdiven boşluğundaki iki kişiyle dışarıdaki gözcünün yanı sıra otelde başka adamlar da vardı muhtemelen. Yetenekli ve organizeydiler. Eğer çok iyilerse, yolun karşısındaki binada bir de keskin nişancı olabilirdi.

Victor pencerelere yaklaşmadı.

Banyoda sifonun kapağını kaldırıp içinden buzdolabı poşetlerini çıkardı. Bir tanesinde pasaportu, uçak bileti ve kredi kartları vardı. İçindekileri çıkarıp ceketinin iç cebine koydu. Diğer poşetin içinde dolu bir FN Five-seveN ve susturucu vardı. Victor en kötüsüne hazırlıklı olmakta her zaman büyük fayda var, diye kendine hatırlattı. Poşeti yırtarak açtı ve tabancayı çıkardı. Susturucuyu çevirerek yerine taktı ve sürgüyü çekip merminin namluya yerleşmesini sağladı.

İçinde yedek elbisesiyle eşyalarının geri kalanının bulunduğu evrak çantası hazır bir şekilde yatağın üstünde bekliyordu. Victor sol eliyle çantayı aldı, tabancayı sağ tarafına yakın ve gözden uzakta tutarak dışarı çıktı. Hızlı adımlarla koridoru geçti. Dikkat kesilmişti. Asansörden ve merdivenlerden uzak durup yangın çıkışına yürüdü. Adamlar neler olduğunu anlamadan çıkıp gitmiş olacaktı.

Durdu.

Hemen giderse bu adamlarla ilgili hiçbir şey öğrenemeyecekti. Onları gönderen her kimse, durmalarını söylemeyecekti. Artık adı birilerinin listesindeydi. Onu bir kez bulduklarına göre yine bulabilirlerdi. Bir sonraki sefer, eğer olursa, onları bu kadar çabuk fark edemeyebilirdi.

Sayı olarak çoklardı ama bu üstünlüğü kaybetmişlerdi. Muharebeyle ilgili öğrendiği ilk derslerden biri de avantajı asla kaptırmamaktı.

Victor geriye döndü.

Ellerinde silahlarıyla nefes nefese Victor'ın odasına girdiler. Biri kapının sağ tarafına yöneldi, diğeriyse sol tarafta durdu. Hede-

fin bulunduğu odanın kapısı ardına kadar açıktı, kilidi kırılmıştı. Adamlardan uzun boylu ve daha rütbeli olan vakit kaybetmeden ceketinin iç cebindeki telsizin mandalına iki kere bastı. Kulağındaki ten rengi ve kablosuz kulaklıktan bir hışırtı duyuldu.

Suikastçı, ortağına hemen bir el işareti yaptı ve birlikte odaya daldılar. Odaya ilk giren, arkasından onu takip eden ikinci adam doğrudan ateş edebilsin diye hemen başını indirdi. İlk adam odanın soluna, diğeri de sağ tarafına hışımla yürüdü. İçerideki herhangi bir insanı savunmasız ve hareketsiz bırakıp yavaş tepki vermesine neden olacak ve onu gafil avlayacak bir hızla içeri taarruz ettiler.

Oda boştu. Banyoyu kontrol ettiler, orada da kimse yoktu. Biri diğerini korurken dolabın ve yatağın altına, ne kadar ihtimal dışı görünürse görünsün birinin saklanabileceğini düşündükleri her yere baktılar. Titiz davranmaları ve hiçbir şeyi şansa bırakmamaları söylenmişti. Perdelerin arkasını kontrol ettiler, bu sırada içlerinden biri elini pencereden dışarı uzatıp karşı binadaki keskin nişancıya ateş etmemesini işaret etti. Suratları kan ter içinde kalmıştı.

Her bir oda darmadağın haldeydi. Belli ki hedef alelacele kaçmış ve bütün eşyalarını yanına alacak kadar uzun süre odada kalmamıştı. Kıyafetleri etrafa saçılmıştı; yatağı darmadağınıktı. Banyo malzemeleri lavabonun kenarında duruyordu. Dağınıktı ve hiç profesyonel değildi.

İki adam biraz rahatlayıp nefes aldılar. Adam kaçmıştı. Yollarına birinin çıkması ihtimaline karşı tabancalarını sakladılar. Asansör ısrarla kata gelmeyince merdivenlerden yukarı koşarak çıkmaktan ve merdiven boşluğunun kapısını kırmaktan başka çareleri kalmamıştı. Pek sessiz oldukları söylenemezdi.

Odadan çıkıp kapıyı arkalarından sertçe kapattılar. Rütbeli olan ceketinin yakasını kaldırıp ucuna takılı mikrofondan hedefin kaçtığını rapor etti. Kendi hatası olduğunu ima etmemek için kelimelerini dikkatle seçti. Endişelenmiyorlardı, binanın bütün çıkışları tutulmuştu. Ekibin diğer üyeleri onu görecek ve yakalayacaktı, hatta şimdiye kadar bunu yapmış olabilirlerdi. Hedefleri artık ölü sayılırdı. İş tamamlandığında ekipteki herkes yüklü bir ikramiye alacaktı, üstelik bir el ateş etmelerine bile gerek kalmamıştı.

Patronları hedeflerinin tehlikeli biri olduğu konusunda onları uyarmış ve dikkatli olmalarını tembihlemişti ama şimdi boşuna endişe ettiklerini düşünüyordu. *Tehlikeli* hedefleri ilk fırsatta kaçmıştı; artık başkalarının problemiydi. Aynı düşünceyi paylaşıyorlardı. Kolay paraydı.

Hedefin binadan çıkmadığını ve onu gördüğünü rapor eden hiç kimsenin olmadığını öğrendiklerinde yüzleri allak bullak oldu. İki adam birbirlerine baktı, yüz ifadeleri sessiz bir şekilde aynı soruyu soruyordu.

Adam neredeydi?

Victor karşı taraftaki odanın gözetleme deliğinden bir adım geriye çekilip tabancasını kaldırdı. Silahını ateşledi, tetiğe hızlı bir şekilde ardı ardına on kez basıp şarjördeki mermilerin neredeyse yarısını boşalttı.

Otel odasının yekpare çam ağacından yapılmış kapısı kalındı ama Five-seveN'ın tüfek mermisine benzer sivri uçlu kurşunları hız kaybetmeden kapıyı deldi.

İki ağır şey boğuk patırtılarla arka arkaya yere düştü.

Önündeki kapı aralandı. Daha önce içeri girebilmek için kilidini kırdığı kapıya ayağını dayayarak onu kapalı tutmuştu. Sol eliyle kapıyı açtı ve girişteki koridora adım attı. İlk adam hemen önünde, Victor'ın odasının kapı pervazına dayanmış halde yere yığılmıştı. Başı öne sarkmıştı; ağzından sızan kanlar yerdeki halıda birikiyordu. Titreyen sol ayağı dışında vücudu hareket etmiyordu.

Diğeri hâlâ hayattaydı; pek gürültülü olmasa da lıkır lıkır bir ses çıkararak yüzükoyun yatıyordu. Boğazından, göğsünden ve boynundan vurulmuştu; parçalanmış şahdamarından fışkıran kan duvarda yay şeklinde uzun eğriler çizmişti. Sürünerek kaçmaya çalışıyordu, ağzı yardım çığlığı atıyormuş gibi açıktı ama sesi çıkmıyordu.

Victor ona aldırmadı, ölmüş adamın ceketinin iç cebine elini uzatıp beyhude bir çabayla cüzdanını bulmaya çalıştı. Adamın telsizini almaya yeltendi ama kalbine saplanan bir kurşun yolunun üzerindeki telsiz paramparça etmişti. Victor adamın omzundaki silah askısında 9 mm'lik bir Beretta 92F tabanca, cebinde de

iki yedek şarjör buldu. Beretta on beş mermi alan şarjörüyle iyi ve sağlam bir silahtı ama ağır ve hantaldı. Ucunda susturucu olmadığında bile bütünüyle gizlemek zordu. Böyle bir iş için kötü bir seçimdi. Adam ölmemiş olsaydı Victor belki ona bunu söylerdi.

Beretta genelde tercih edeceği bir silah değildi ama böyle zamanlarda bulabileceği her silaha ihtiyacı olurdu. Tabancayı alıp pantolonunun arkasına sıkıştırdı, kemeri destek yapıyordu. Susturucu kuyruk sokumuna kadar uzanıyordu. Adam muhtemelen kas spazmı nedeniyle hızla titredi ve öne doğru eğildi. Çenesi aşağı düştü. Birikmiş kanlar dalga dalga ağzından boşaldı. Yarısı ısırılmış ve sarkmış dilinin peşinden halıya döküldü. Victor biraz geri çekildi ve dikkatini diğer adama çevirdi. Hâlâ hayattaydı. Şimdilik.

Victor topuğunu kürek kemiklerinin arasına bastırınca adam sürünmeyi bıraktı. Adamı sırtüstü çevirdi ve yanına çömeldi. Five-seveN'ın susturucusunu adamın yanağında dayadı. Adamın başını kenara çekip şahdamarından fışkıran kanın kendinden uzağa, duvara yönelmesini sağladı. Vurduğu yerde, basınçlı kan çiçek desenli duvar kâğıdının fışkırıyordu.

Adam konuşmaya çalıştı ama sadece hırıltılı bir soluk sesi çıkarabildi. Boynundan giren mermi gırtlağını parçalamıştı; bazı temel sesleri çıkarabiliyordu sadece. Victor'ın ceketinin kolunu çekiştirip onu yakalamaya çalıştı; yarasının ciddiyetine rağmen mücadeleden vazgeçmiyordu. Victor adamın azmine saygı duydu.

Ortağı gibi onun da bir Beretta'sı vardı ama telsizi ve kulaklığı yoktu. Victor silahı boşaltıp adamın ceplerini kontrol etti. Birkaç tane sakız, biraz daha mermi ve buruşturulmuş bir alışveriş fişi dışında bir şey yoktu. Sakızları ve fişi aldı. Üzerinde birkaç kahvenin tutarının yazdığını görünce fişi bir kenara attı. Sakız naneliydi. Başıyla sallayarak beğenisini belli etti.

"Sağ ol."

Kolunu silkeleyip adamdan kurtuldu ve diğerlerinin gelip gelmediğini kontrol etmek için merdiven boşluğuna gitti. Kiralık katillerden ses seda yoktu ama aşağıdan asansöre söylenen bir kadının konuşmaları yükseliyordu. Victor koridora geri döndü, halıdaki koyu renkli lekelere basmamaya dikkat ediyordu. Asan-

sörün kapılarının arasında duran yangın söndürücüyü kaldırdı. Asansöre bindi ve lobinin bulunduğu katın düğmesine bastı. Eşyalarının bir kısmını odada bırakmıştı ama telaş etmiyordu. Banyo malzemelerini yeni almıştı, takım elbiseleri hiç yıpranmamıştı ve eline sürdüğü silikon solüsyon sayesinde hiçbirinin üzerinde parmak izi bırakmamıştı.

Koridorda, ölmek üzere olan adam sonunda çırpınmayı bırakmıştı. Kan boynundan fışkırmak yerine ıslak halıya sızıyordu. Victor cesedin üzerindeki, duvardaki kırmızı lekelere hayranlık duymaktan kendini alıkoyamadı. Birbirini çapraz kesen çizgilerin estetik kalitesi ona Jackson Pollock'ı hatırlattı.

Victor asansördeki aynada kendine baktı ve çabucak üstünü başını düzeltti. Bu civarda görünüşü düzgün olmayan biri hemen dikkat çekerdi. Asansörün kapıları ağır ağır kapanırken merdiven boşluğunun bulunduğu taraftan tiz bir kadın çığlığı yükseldi. Birisi şaşırtıcı bir şeyle karşılaşmıştı.

Victor kadının Pollock'm eserlerinden pek 'hoşlanmadığını tahmin etti.

4

08.34 CET

Victor lobide, etraftaki paniğin yatışmasını sabırla bekledi. Kısa boylu, ince yapılı ve sesi şaşırtıcı derecede yüksek çıkan otel müdürü korku içindeki konukların karşısında sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalıyordu. Katliam çığlıkları yüzünden bazıları yarı çıplak halde apar topar yataklarından fırlamıştı. Otel müdürü polisin gelmek üzere olduğunu, herkesin sükûnetini koruması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu ama bunu söylemek için artık çok geçti.

Victor lobinin köşesindeki lüks deri koltuklardan birine oturdu. Çok rahattı. Uzak taraftaki duvarın ortasında yer alan ana giriş kapısını ve başını fazla çevirmeden lobinin büyük bölümünü görebilmek için koltuğunu çevirdi. Otelin barının girişini ve merdiven boşluğunu görüş alanının içine aldı. Birilerinin sağ tarafındaki asansörleri kullanıp kullanmayacağını merak ediyordu; öyle olsa bile onlar onu fark etmeden asansörden çıktıklarını görebilirdi.

Polis birazdan gelecekti; suikast ekibinin geri kalan üyelerinin işi tamamlamaları için gereken zaman hızla azalıyordu. Şu anda, iki adamlarının öldürüldüğünü öğrenmiş oldukları için panik halindeydiler. Ya kaçacaklardı ki Victor böyle yapacaklarını sanmıyordu ya da şanslarını deneyip işi bitirmeye çalışacaklardı. Oteldeki müşterilerin sebep olduğu kargaşa ve lobide koşuşturan personel yüzünden onu caddede, kalabalığın içinde öldüremezler, yola çıkan polisler yüzünden risk alamazlardı.

Yaklaşık bir dakika geçti. Victor'ın umduğundan daha uzun sürmüştü, bu gecikmeden dolayı adamların yeteneklerine küçük

bir çizik daha attı. Onları hemen tanıdı. İlk adam konuşarak kendine yol açmaya çalışıyor, umutsuz bir çabayla kalabalığın arasından çıkmaya uğraşıyordu. Bir dakika sonra ikinci adam da zemin katın koridorundan koşarak lobiye girdi. İlk adam sarı saçlıydı. Sağ elini siyah deri ceketinin cebine sokmuştu; sol elini ileri uzatıp insan kalabalığının arasında kendine yol açmaya çalışıyordu. Diğer adam uzun boylu, iri cüsseli ve siyah sakallıydı. Üzerine bol gelen bir ceket giymişti. İki elini de kullanarak önüne çıkan insanları kenara itiyordu. Yalandan da olsa nazik davranmaya gerek duymuyordu. Bundan dolayı Victor sarı saçlı adamın besin zincirinin daha üstünde ve çok daha lezzetli olduğu sonucuna ulaştı.

Adamlar lobinin ortasında buluşup kısa bir müzakere yaptılar. Etrafa üstünkörü göz gezdirdiler. Lobiden geçerken bara şöyle bir baktılar. Sarışın adam merdivenlere, iri yarı olan da asansöre doğru yürüdü. Victor'la aralarındaki kalabalık insan grubu nedeniyle onu fark etmemeleri makul bir hataydı, gelgelelim bu hatanın sonucuna katlanmak zorunda kalacaklardı yine de.

Victor ayağa kalktı. Asansörden çıkan bir ailenin yanından geçerken kendisini iri kıyım adamın bakışlarından koruyacak şekilde zamanlama yaptı ve merdiven boşluğunun kapısına doğru yürüdü. Victor hızlıydı, kalabalıkta kendine yol açarak ilerleyen deri ceketli adamın peşinden gitti.

Sarışın kendisine doğru gelen karaltıyı çok geç fark etti. Tabancasını çekmeye çalıştıysa da kaburgalarına değen susturucu yüzünden hemen durdu. Victor tabancasını doğrultup adamın kalbine nişan aldı. Aynı anda adamın testislerini yakalayıp iyice sıktı.

Bu ani ve dayanılmaz acı karşısında nefesi kesilen adam neredeyse yere kapaklanıyordu. Victor onu kapıya doğru itekledi ve kulağına eğilip Fransızca konuştu.

"Sağ elini cebinden çıkar. Silahı bırak."

Adam kendisine söyleneni yaptı.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu Victor.

Adam ayakta durmaya, nefesini konuşmasına imkân verecek şekilde düzenlemeye çalışıyordu. Dehşet içindeydi. Victor onu suçlayamazdı. Adamın ağzından sadece bir elime çıktı.

"Ne?"

Victor onu birinci kata çıkan merdivenlere sürükledi, aptalca bir şey yapmasını engellemek için testislerini biraz daha sıktı. Asında bunun hiç gereği yoktu.

"Bu taraftan."

Bir sonraki merdivene, oradan da birinci katın kapısına doğru yürümeye devam ettiler.

"Buradan geçeceğiz. Kapıyı aç."

Adam titreyen elini uzatıp kapının kolunu çevirdi. Kapı aralanınca Victor adamı içeri itti ve koridor boyunca ilerlediler. Merdiven boşluğuna doğru telaşla koşan bir kat görevlisinin yanından geçtiler. Yaşlı bir kadındı, saçlarını arkasında topuz yapmıştı. Boyu en fazla bir elli kadardı. Victor kadının şaşkınlıktan nefesini tutup yutkunduğunu duydu. Adamın yüzündeki acı ifadesini ya da kasıklarındaki eli görünce telaşlanmıştı muhtemelen. Victor başını tutsağının arkasında tuttuğu için kadın onun yüzünü göremiyordu.

Aşırı ihtiyatlı olmak uğruna kadını öldürebilirdi ama koridordaki bir başka ceset ona daha fazla sorun açmaktan başka bir işe yaramazdı, üstelik orada olmak kadının suçu değildi. Gördüklerini birilerine anlatana kadar Victor çoktan gidecekti.

Köşeyi dönüp bir başka koridora saptılar. Bütün konuklar lobide veya otelin önündeki caddede olduğu için içerisi sessizdi.

Victor, "Kapılardan birini aç," diye emretti.

Adam titriyor, sesi zor çıkıyordu. "Hangisi?"

Victor kapının kilidinin kapı pervazıyla birleştiği yere üç el ateş etti. Oysa filmlerde tek mermi iş görüyordu. "İşte burası," dedi. Adam tereddüt edince Victor elini biraz daha sıktı. "Kapıyı aç. Hemen."

Kapının kolunu yavaşça çevirince Victor onu içeri sürükledi. Kapıyı kapattı, arkasından açılmaması için ayağını dayadı.

"Tabancayı yatağın üzerine at."

Adam elini cebine götürdü. Tabancayı baş ve işaret parmaklarıyla tutup yavaşça çıkardı, yatağın üstüne attı. Tabanca yatağın tam ortasına düştü. Doğrusu hiç de fena bir atış değildi.

Victor ellerini sarışın adamın üzerinden çekti, onu ileri fırlattı. Adam sendeleyip yere düştü. İki büklüm halde, cenin pozisyonu-

na yakın bir şekilde yerde kaldı. Sıkıştırılmış testislerini avuçlarının içine aldı. Artık Kazanova günlerinin sonuna gelmişti. Diğer üçünden daha gençti; en fazla yirmi yedi yaşındaydı. Yüz hatları farklı, davranışları daha kontrollüydü. Victor onu merakla inceledi, diğerlerine hiç benzemiyordu. Bir yabancıydı. Ya da bir lider.

Adam sağ ayağına baktıktan hemen sonra bakışlarını ileriye doğru çevirdi. Pantolonun sağ paçasından zorlukla görülebilen, siyah renkli deri tabanca kılıfında kısa namlulu bir toplu tabanca duruyordu. Victor'ın kendisini gördüğünü ve düşüncelerini okuduğunu anladı.

Victor başını sadece bir kez sağa sola salladı.

Bir adım yürüyüp tabancasını adamın alnının tam ortasına gelecek şekilde kaldırdı. "Kaç kişi var?"

"Yedi."

"Sen de dahil misin?"

Yüzünü ekşitti, başını evet anlamında salladı. Testislerindeki acı yüzünden birkaç dakika daha konuşamayacaktı. Asansördeki çam yarmasından başka, bir yerlerde üç kişi daha vardı.

"Kaç arabayla geldiniz?"

"Bir." Sarışın adam hemen cevap verdi, kelime ağzından tükürür gibi çıkmıştı.

"Sadece bir tane mi?"

"Minibüs."

"Plakası ne?"

"Ben... bilmiyorum."

Victor 5.7 mm'lik namluyu yere, adamın bacaklarının arasına eğdi. Kalan mermileri bu şekilde kullanmak pek ekonomik bir yol değildi ama uzun uzun sorgulama yapacak kadar vakti yoktu.

Sarışın adam halıdaki tek deliğe bakıp, "Yemin ederim," dedi.

"Markası ne?"

"Bilmiyorum... Rengi mavi. Kiralık araç."

Adamın Fransızcası iyiydi ama ana diliymiş gibi akıcı konuşamıyordu.

Victor, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Hemen cevap gelmedi. Victor bir adım daha yaklaşınca adam konuşmaya başladı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Sadece sahte adım. Elimizde fotoğrafın var."

"Kaldığım yeri nasıl öğrendiniz?"

"Otelin adını bize söylediler."

"Ne zaman?"

"Üç gün önce."

Aksanı adamı ele verdi. Victor İngilizce konuşmaya başladı. "Amerikalısın."

İngilizce cevap verdi. "Evet." Güneyliydi, muhtemelen Teksaslı.

"İşin başında kim var?"

"Ben."

"Özel sektör mü?"

"Evet."

"Beni takip ettiniz mi?"

"Denedik ama sürekli elimizden kaçtın."

"Neden beni öldürmek için bu zamana kadar bekledin?"

Amerikalı cevap vermeden önce kısa bir süre sustu. "Yeşil ışığı beklemek zorundaydık."

"İşareti ne zaman aldın?"

"Beş buçukta."

Victor adamın doğruları söylemeye karar verdiğini anlamıştı, herhalde doğru cevap verirse bir şansı olacağını düşünüyordu. Cahil umudu işte.

"Ben otele geri dönmeden evvel o iki adamı neden gönderdin?"

Sarışın adam yüzünü tekrar buruşturdu. "Asabım bozulmuştu. Geri gelmeyeceğini düşündüm. Kontrol etsinler diye onları yolladım." Acıya karşı koymak için kaşlarını çattı. "Kötü zamanlama."

"Hiç de zekice değildi. Peki ya taşınabilir bellek?"

"Aldığından ve güvenli bir yere koyduğundan emin olmak, talimatları beklemek zorundaydık."

Victor gözlerini kıstı. "Kime çalışıyorsun?"

Adamın başı yana düştü. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. "Lütfen..."

"Kime çalışıyorsun?"

Başını kaldırıp Victor'a baktı, gözlerinde merhamet ve şefkat

belirtisi yoktu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Nereden bileyim?"

Victor ona inandı.

Yüzüne iki el ateş etti.

Cesedin yanına çömelip kimlik benzeri bir şeyler aradı. Ceketin iç cebindeki telsizi buldu, sinyal düğmesine basınca ışık yanıp sönmeye başladı. Ceketinin kolunda bir de mikrofon vardı.

Yerdeki parkelerden biri gıcırdadı.

Victor dikkat kesildi, hafifçe arkasına baktı.

Victor gıcırtının geldiği kapının altına bakınca koridorda hareket eden karaltıyı gördü. Kendini hızla sağ tarafa attıktan hemen sonra, siyah sakallı iri kıyım herif elindeki makineli tabancayı hedefini görmeden ateşleyerek odaya daldı. MP5K'nın seri atıştaki gümbürtüsü ucuna takılan uzun susturucu sayesinde aralıksız devam eden boğuk tıkırtılara dönüştü.

Silahlı saldırgan hedefini değiştirdi; yan taraftaki banyoya dalan Victor'ın peşinden gitti. Mermiler arkasındaki duvarda düzgün bir sıra halinde delikler açtı. Fırlayan mermi kovanları metalik tıngırtılar çıkarak yerdeki halıya, kiralık katilin ayağının dibine düşüyordu. Victor yuvarlandığı yere çömeldi, arkasını tamamen dönmeden önce çabucak bir el ateş etti. Mermi kapı aralığından vızıldayarak geçti ve bir parça alçıyı havaya savurarak duvara saplandı.

Banyo dört metrekareden fazla değildi. İçinde küvet, lavabo ve klozet bulunan bir kutu gibiydi. Sığınabileceği bir köşe ya da kendine siper edeceği bir eşya yoktu. Üstelik seri atıştaki MP5K iki buçuk dakika içinde bütün şarjörü boşaltabilirdi. Bu mesafeden bu atış hızıyla adamın ıskalaması mucize olurdu.

Victor sol eliyle belinden Beretta'yı çekti. İki tabancayı da kapıya doğrulttu. Sol eli kesin nişan alacak kadar iyi değildi ama adam ona ateş.etmeden önce onu yere sermek için fazladan bir engelleyici kuvvete ihtiyacı vardı. Adam çok iri yapılıydı. Kafasından, kalbinden ya da omurgasından vurulmadıkça 5.7 veya 9 mm'lik bir silahla hemen yere yığılacağının garantisi yoktu ama yeterince mermisi olursa Victor'ın ateş edeceği yerin pek önemi kalmayacaktı. Beretta'yı FN'nin hemen altında tutarak kendine bir görüş hattı oluşturdu. Victor en sevdikleri aksiyon filmi ak-

törlerini taklit etmek için iki silahı omuzlarını açıp kollarını ileri uzatarak tutan amatörleri de görmüştü. Oracıkta ölmüşlerdi.

Halının üstüne pat diye bir şey düştüğünü ve boş 9mm'lik kovanlara çarpıp tıngırdadığını duydu. Bir saniye sonra şarjörün yerine takılma sesini ve MP5K'nın tekrar doldurulduğunu duydu. Tetiğin boşa düştüğünü duymadı, demek ki hasmı fırsattan istifade dolu şarjörü takmıştı.

Victor kapıdan olabildiğince uzakta, çömelmiş vaziyette bekledi. Eğer düşmanı şarjörü tamamen boşaltmadan doldurmayı akıl edecek kadar zekiyse paldır küldür içeri dalmak gibi bir aptallık yapmayacaktı. Silahını kapının pervazına doğrultup birkaç el ateş etmesi yeterliydi. Victor adamın tam da bunu yapmak üzere odayı ayıran duvar boyunca sürünerek ilerlediğini hissetti. Victor o andaki konumuyla artık ölü biri olduğunu biliyordu. Sakin olmaya çalıştı.

Hemen bir şeyler yapması gerekiyordu.

Etrafına bakındı. Askıdaki havluyu, yan yana dizilmiş diş macununu, tıraş köpüğünü, deodorantı ve tıraş kolonyasını gördü.

Gözlerini deodoranta dikti.

Caydırıcı olması için ve kendine birkaç saniye daha kazandırmak ile silahlı adamı biraz ürkütmek amacıyla Five-seveN'la kapı aralığına birkaç el daha ateş etti. Beretta'yı yere, önüne koydu. FN sol elinde ayağa kalktı, lavabonun üzerinde duran deodorant şişesini aldı.

Tekrar yere çömeldi. Five-seveN'la kapı aralığına doğru ateş ederek mermisinin bittiği ve adamın şansını denemek için ihtiyaç duyduğu bütün fırsatları yakaladığı izlenimini vermek için bir-iki kere tetik düşürdü.

Victor boş silahı yere attı. Deodorantı sol eline, Beretta'yı sağ eline aldı. Ayağa fırladı. Makineli tabancanın namlu ağzı köşeyi döner dönmez spreyi kapı pervazının üstüne doğru fırlattı.

Beretta'nın tetiğine üç kez bastı.

Son mermi, sprey kutusunu havada vurdu.

Çığlığı duymadan önce kapıya doğru koşmaya başlayan Victor panikleyen adamın ateşlediği silahtan korunmak için eğildi.

Mermi onu ıskalayıp epeyce üzerinden geçti. Adam geriye doğru sendeleyip sırtını kendini ayakta tutan tek şey olan duvara

yasladı. Silahı hâlâ omuz hizasında tutuyor, umutsuz bir şekilde ve çılgınca sağa sola ateş ediyordu.

Kavrulmuş yüzünden ve gözlerinden küçük, ince metal parçaları çıkıyordu. Saçları da alev almıştı.

Silahının tetiği boşa düştü. Adamın inlemesi bir an için kesildi; nefes alış verişi hızlı ve keskindi. Körü körüne etrafına bakındı, son bir acınası müdafaa haliyle silahını havada tutuyordu. İçerisi kızarmış domuz eti gibi kokuyordu.

Victor ayağa kalktı. Beretta'yı adamın göğsüne doğrultup kalbine iki el ateş etti.

5

08.38 CET

Victor hızlı adımlarla otelin içinde yürüdü; ceketinin altına gizlediği Beretta'yı elinde tutuyordu. Boş FN ise cebindeydi. İlk gece hafızasına yazdığı otel planlarını kafasında canlandırarak zemin katın koridorlarında ilerledi. Üzerinde *Personel dışında girmek yasaktır yazan kapıya geldi.*

Polislerin katın her yanında olduklarını, yüksek sesle konuştuklarını ve şaşkınlıklarını duyuyordu. Olay yerine ilk gelenler acil çağrıya cevap veren devriye polisleriydi. Diğerleri de kısa bir süre içinde gelecekti. Victor hemen kaçmazsa otelin bütün çıkışlarının, ardından caddenin ve sonunda muhtemelen bütün mahallenin tutulacağını biliyordu. Bunlar olmadan çok önce oradan ayrılmak istiyordu.

Beretta'yı çıkarıp mutfaklara açılan kapıyı sol eliyle iterek açtı. Parmak uçlarındaki silikon kaplamaya rağmen alışkanlıktan dolayı hâlâ parmak eklemlerini kullanıyordu.

İçerisi şaşırtıcı derecede serindi. Arka kapı açık bırakılmıştı, muhtemelen korkuya kapılmış konukların ve çalışanların oluşturduğu insan akını nedeniyleydi. İnsanı canlandıran bir hava akımı vardı. Victor terlediğini fark etti. Mutfak personelinden kimse kalmamıştı. Herkes akıllılık edip oradan kaçmıştı. Hazırlanmış kahvaltıların kokusunu aldı. Ocağın üzerindeki tavalardaki yumurtalar yanıyordu. Fırınlarda ekmek ve kruvasan pişiyordu.

Kalp atışlarını sakinleştirmek için derin derin nefes aldı. Beretta'yı iki eliyle kavrayıp yavaş yavaş yürümeye devam etti. İçerideki geniş, boş alana ve dolaplarla mutfak eşyalarının oluş-

turduğu kör noktalara dikkat kesilmişti. Kapıya doğru sessizce yaklaşırken gözleriyle sürekli etrafı kolaçan ediyordu. Hayatta olan üç silahlı adama karşı tetikteydi. Liderleri başlarında olsun olmasın, peşine düştüklerini varsaymak zorundaydı. Geri çekilmemiş olsalardı bu kapıyı korumasız bırakmazlardı.

Biraz daha yaklaştı. Sokağa açılan ilerideki kapıdan birinin içeri girmesi ihtimaline karşı mutfak dolaplarını ve çalışma tezgâhlarını kendine siper ediyordu. Yaklaşmakta olan bir siren sesi hızlı hareket etmesini söylüyordu ama mevcut tehlikenin varlığı onu kontrollü ve yavaş hareket etmeye zorluyordu.

Eğer sokağa açılan kapıyı kendine siper edip bekleyen silahlı bir tetikçi varsa, Victor sağ kurtulma şansını yakalamak için onu şaşırtmak zorundaydı. Acele etmek düşmanının işini kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Adamlar paralarını bugün kazanmak zorundaydılar.

Bir adım daha atıp bekledi.

Bir kıpırtı gördü.

Sol tarafındaki paslanmaz çelikten mutfak dolabının üzerine bir yansıma düştü. Bulanık ve küçük bir kıpırtı olmasına rağmen ne anlama geldiğini hemen fark etti ve aniden ardına kadar açılan kiler kapısını görebilmek için arkasına döndü. Karanlıktan çıkagelen siyah saçlı bir kadının elindeki silah hızla onun durduğu yere döndü.

Victor daha hızlı bir tepki gösterip kadından önce ateş etti, karaltıyı orta yerinden vurdu. Mermilerin etkisiyle ayakları yerden kesilen kadın çıktığı bitişik odanın içine sırtüstü yuvarlandı.

Aradaki mesafeyi hızla geçip kadının yerde sırtüstü yattığını gördü. Yaşıyordu ama gözleri kapalıydı. Bluzunun üzerindeki yanmış deliklerin etrafında iki küçük kan lekesi vardı. Kesik kesik nefes alıyordu, akciğerlerinden biri patlamıştı. Tabancası hemen yanı başındaydı ama elini uzatmaya çalışmadı. Çok korkuyordu.

Victor'ın gölgesi üzerine düşünce kadın ona baktı. Şaşırtıcı derecede çekici bir kadındı. 28-29 yaşlarındaydı. Narin yüz hatlarında ve insanın içine işleyen gözlerinde korkunun izleri vardı; yanaklarından aşağı gözyaşları dökülüyordu. Victor kadının kıpırdayan ama ses çıkaramayan dudaklarını öpmek isterdi.

Akciğerlerinde konuşmasına ya da yalvarmasına yetecek hava kalmamıştı. İşine yarayacak bir şeyler anlatamazdı. Bir an için, onun gibi bir insanın nasıl olup da böyle bir işin içine girdiğini düşündü fakat hikâyesi ne olursa olsun, acıklı bir şekilde sonlanmak üzereydi. Kadının başı yavaşça sağa sola sallandı.

Üzerinde duman tüten mermi kovanı yer karolarının üzerinde çarpıp zıpladı.

Victor kadının üstünü aradı. Diğerleri gibi onun da cüzdanı ve kimliği yoktu. Böyle bir kontrata imza atacak kadar aptal olmalarına rağmen akıllı hareket ediyorlardı. Geride kalanlardan birinin üzerinde Victor'ın işine yarayacak bir şeyler olmalıydı. Bir şey bulamama ihtimalini aklına bile getirmek istemiyordu.

Beretta'yı kenara atıp kadının tabancasını yerden aldı. Oldukça iyi bir silah olan Heckler&Koch USP'nin kısa namlulu, 45 kalibrelik versiyonuydu. Ucunda kısa bir susturucu vardı. Sekiz mermilik şarjörü çıkarınca özel hazırlanmış, uçları delik mermileri gördü; şarjörü hızla yerine taktı. Belli ki yaptığı işten gurur duyan bir katildi. En azından bir zamanlar öyleydi.

Kadının montundan birkaç tane yedek şarjör daha alıp giriş kapısına geri döndü. Başını aşağıda tutarak sokağa girdi. Sağını solunu kontrol ederken HK'yi de baktığı yöne doğrultuyordu. Sokak boştu. Tabancayı beline sakladı ve ana caddeye doğru yürüdü. Sonunda içlerinden birinden çalmaya değecek bir silah bulduğu için memnundu. Kiralık katillerin çoğu zevksiz insanlardı.

Kadınla birlikte beşini öldürmüştü.

Geride iki kişi daha vardı.

Otelin önünde kalabalık toplanmıştı. Konuklar gibi çalışanlar da şoka girmiş, korkmuş ve dehşete düşmüşlerdi. Birbirlerine sığınıp teselli bulmaya çalışıyorlardı. Dördüncü katın koridorunda yatan cesetleri sadece birkaç kişi biliyordu ama kan ve ceset söylentileri kısa sürede yayılmıştı. Tek başına bir polis insanları sakinleştirmeye ve olay yerinden uzak tutmaya çalışıyor, yoldan geçenler neler olup bittiğini anlamak için o tarafa doğru koşturuyordu.

Victor sokaktan çıkıp kalabalığın arasına karıştı; adımları kararlıydı ama diğer insanlardan daha hızlı değildi. Elinden geldiğince normal hareket etmeye, keskin nişancıya fırsat yaratma-

maya çalışıyordu. Bunca kalabalığın içinde ateş etmesi mümkün değildi ama hayatını da riske atamazdı. Mavi minibüsü caddenin elli metre kadar ilerisinde buldu; bir telefon kulübesinin yakınında, kaldırımın kenarında öylece duruyordu. Yan kapıları onun bulunduğu taraftaydı. Direksiyonun başında birilerinin olup olmadığını göremiyordu.

Çekip gitmemişse etrafta dolaşan en az bir kiralık katil daha vardı. Victor minibüse yaklaştığında egzozdan çıkan dumanları fark etti. İyiye işaretti; demek ki motor rölantide çalışırken direksiyonda bekleyen biri vardı. Victor kargaşanın içinde şoföre fark ettirmeden minibüsün yanına yaklaşabileceğini biliyordu. Karşıya geçti, bir ayağını kaldırıma koydu ama daha fazla ilerlemedi.

Yolun diğer tarafında, otelin tam karşısında tıknaz bir adam beyaz renkli bir apartmanın merdivenlerinden aşağı telaşla iniyordu. Omuzundan aşağı geniş, siyah bir çanta sarkıyordu. İçine tenis raketi veya hokey sopası sığacak büyüklükteydi.

Ya da bir suikast tüfeği.

Victor'ın kendisine baktığını görünce olduğu yerde donakaldı. Tepkisi kimliğini hemen ele vermişti. İkisi de etraflarındaki kargaşa yatışana kadar beklediler. Çıkmazı bozan ilk kişi tıknaz adam oldu. Sol tarafına, minibüsün park ettiği yere baktı. Hem o hem de Victor araca eşit uzaklıktaydılar.

Victor ileri doğru bir adım attı. Adam geri çekildi. Elini ceketinin arkasına uzatınca Victor da aynısını yaptı. Bir polis arabası tepe lambası ve sirenleri açık halde caddenin köşesini döndü. Arabayı görünce ikisi de silah çekme fikrini rafa kaldırdılar.

Kiralık katil, belki yardım gelir umuduyla tekrar minibüse baktı. Faydası olmadığını anlayınca arkasını döndü, apartmana giden merdivenlere tırmandı.

Victor adımlarını hızlandırdı ama dikkat çekecek şekilde koşmamaya özen gösteriyordu. Yolun karşısındaki kaldırıma geçtiği sırada avının kapıyı arkasından kapattığını gördü. Merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Kapının kolunu çevirdi ama sıkı sıkıya sürgülenmişti. Sokağa doluşan onca polisin arasında kapıyı tekmeleyerek veya silahını ateşleyerek açmayı göze alamazdı.

Victor merdivenlerden aşağı inerek caddeyi bir uçtan bir uca inceledi. Binanın arka tarafına giden bir yol bulmaya çalıştı. Sağ

tarafta, yirmi metre kadar ileride bir ara sokak vardı. Hemen o yöne gitti.

Göz önünden uzaklaşır uzaklaşmaz koştu. Elinde 45'likle diğer taraftan çıkıp arka sokağa girdi. Tıknaz adam ortalıkta görünmüyordu. Binayı terk etmişse Victor onu şimdi görmeliydi. Adam burada olmadığına göre demek ki bekliyordu. Victor şaşırmıştı. Kiralık katil beklemeyi ve dövüşmeyi tercih etmişti.

Arka kapının oldukça sağlam bir kilidi vardı; 45'liğin ucu kesik mermileri kilidi parçalara ayırmasaydı Victor kapıyı açmak için en az otuz saniye uğraşmak zorunda kalırdı. Tam dolu şarjörü taktı ve birkaç parça eşyayla döşenmiş geniş koridora girdi, yerlere renkli mozaikler döşenmişti. İçeride üç tane iç kapı vardı. İkisinin üzerine numara yazılmıştı. Geniş bir merdiven boş alanın neredeyse tamamını kaplıyordu.

Victor merdivene doğru ilerledi; tabancasını iki eliyle tutup ileri uzattı. Kaldığı otel odası dördüncü kattaydı, demek ki tıknaz adam Victor'ın odasını görebilmek için beşinci kata konuşlanmıştı. Oda tanıdık ve güvenliydi. Adam bir yere kaçtıysa mutlaka odaya girmişti.

Victor sürekli yukarı bakarak sessiz, yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledi. Kiralık katilin ona pusu kurmasına karşı hazırlıklıydı. İkinci kata çıktı, merdiven sahanlığını gözüyle kontrol ettikten sonra bir üst kata giden merdivenleri çıkmaya başladı.

Üçüncü katta etrafı dinlemek için kısa bir süre durakladı. Hiçbir şey duymayınca dördüncü kata çıkmaya başladı. Beşinci katta bir kapının açıldığını, bir kadının şaşkın ama dostça ve yardımseverlik dolu sesini duydu.

"Puis-je vous aider?" Yardımcı olabilir miyim?

Ardından duyulan *klak, klak* sesine bir insanın yere boğuk bir patırtıyla düşüşü eşlik etti. Victor hemen harekete geçti. Kiralık katilin dikkatinin bir an için dağılmasından istifade ederek hızla üst kata çıktı. Adamın, öldürdüğü kadına arkasını dönüp merdiven başında durduğunu gördü.

Victor hareket halindeyken ateş etti ama açısı kötüydü. Ucu oyuk mermi tırabzan başından bir parçayı havaya savurdu. Suikastçı içgüdüsel bir hareketle kendini geriye atınca üstündeki tavana iki mermi daha saplandı, dördüncü mermi tırabzanın alın-

daki siyah renkli demir ızgaraya çarpıp kıvılcımlar çıkardı. Adam silahını birkaç kez ateşledi. Kendini Victor'ın ateş hattının dışına atmaya çalıştığı için rastgele mermi sıkıyordu. Hareket halinde ateş ederek kısa süreli de olsa kendini gösterdi. Victor da ateş edip karşılık verdi ama ikisi de hedeflerini ıskaladılar.

Victor merdiven başına çıkmadan evvel bir köşeye sindi ve demir ızgaraların arasında çevreyi gözledi. Odasının girişinde boylu boyunca yatan cesedi gördü. Üzerinde yağmurluk bulunan kır saçlı bir kadın cansız bir şekilde yerde uzanıyordu, tek suçu merdivenlerde bekleyen bir yabancıya nazik bir dille yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaktı. İyiliğinin karşılığında böyle olmuştu.

Kattaki diğer iki kapı açıktı, kiralık katilse görünürlerde yoktu. Victor son merdivenleri de yere çömelmiş halde sessizce çıktı. Açık duran ilk kapıdan içeri göz attı. Suikastçının ilk mevzilendiği daireye açılıyordu, adamın burayı terk ettiği açıktı. Victor yine de kuşkuya kapıldı.

Hiç ses çıkarmadan ve önündeki kan gölüne basmamaya özen göstererek merdiven sahanlığına geçti, sırtını duvara yasladı. Duvar dibinden ölen kadının dairesine doğru yürüdü. Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme takıldı. Kitaptaki en eski tuzağa düşmeyecekti.

Kapının pervazına yaklaşınca karşı tarafa, tıknaz adamın muhtemelen pozisyon aldığı daireye baktı. Ölen kadının dairesinde bekleyen birinin karşı kapının girişini rahatça görebileceği açıyı hesapladı.

Yere çömeldi. Sol elini kapının pervazına dayayıp destek alarak odanın içine döndü. Kiralık katil tam karşısında, girişi ayıran duvarın önünde yere eğilip silahını eski dairesinin olduğu yöne nişan almış bekliyordu. Adamın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Victor iki el ateş etti. İlk mermi ıskaladı ama ikincisi hedefini tam kulağının üstünden vurup havaya bir miktar kan sıçrattı. Kiralık katil sırtüstü yere düşmeden önce bir el ateş ederek karşılık vermeyi başardı. Mermi, Victor'ın yüzünün birkaç santim önündeki kapı pervazına saplandı, yanağına bir avuç uzun kıymık fırladı. Victor gözünü bile kırpmadı.

Hemen ayağa kalktı, hızla pozisyonunu değiştirip odanın ortasına doğu yürüdü. Sürekli hareket halinde olmak zorundaydı. Bir yerde sabit durmak düşmanının işini kolaylaştırmaya yarardı.

Suikastçı odanın köşesinde başını eğdi ve kapıya doğru iki el daha ateş etti. Mermiler Victor'ın birkaç saniye önce bulunduğu yerdeki boşluktan geçip gittiler. Victor odanın ortasına biraz daha yaklaşıp düşmanıyla arasındaki açıyı daha keskin hale getirdi. Artık rakibi onu görebilmek için başını odanın köşesinden uzatmak zorundaydı. Bunu yaptığında Victor onun kafasını uçuracaktı ama adam zokayı yutmadı.

Beş saniye sonra Victor tıknaz adamın arkadan saldırmak için evin içinde harekete geçtiğini tahmin etti. Salondan dışarı açılan iki yol vardı ama mesafe ikisini de göz hapsine alamayacağı kadar uzaktı.

Victor yemek odasının girişine koşup köşeye yaslandı. Kiralık katil gitmişti. Karşı uçta açık bir kapı vardı, Victor oradan mutfağı görebiliyordu. Yavaş adımlarla mutfağa doğru ilerleyip içeriyi gözetledi. Boştu. Sadece bir kapı kalmıştı. Victor hemen o kapıya doğru koştu ama beyaz karo döşemeli zemindeki küçük kan damlalarından başka bir şey yoktu.

Kapı aralığından bakınca katili gördü. Koridorda yere çömelmiş, sırtını duvara dayamıştı. Silahını iki eliyle tutuyor, salona dalıp Victor'ı sırtından vurmaya hazırlanıyordu. En azından Victor böyle düşünüyordu.

Birkaç kez derin derin nefes alıp cesaretini toplamaya çalışıyordu. Birden nefesinin yarısını tuttu. Ya görüş alanına bir karaltı düşmüştü ya da altıncı hissi onu uyarmıştı. Ateş etmek için arkasını dönünce Victor onu göğsünden vurdu. Adam duvarın uzak ucunda yere yığıldı, hâlâ yaşıyordu. Silahı eliyle gevşek bir şekilde tutuyordu. Yüzüne bir şaşkınlık ifadesi oturdu, vurulacağını akına getirmemişti. Kan rengi bir buhar bulutu havada asılı kalmıştı.

45'liğin sürgüsü kayınca Victor boş şarjörü çıkarıp yedeğini sertçe yerine taktı. Namluya merminin yerleşmesi için sürgüyü çekip kiralık katilin üzerine iki el daha ateş etti.

Cesedi kontrol etti, kulaklığı ve telsizi aldı ama bir şey bulamadı. Kattaki diğer daireye yöneldi. Koridorda siyah spor çantayı

buldu; fermuarını açtığında SIG5 56 ER dürbünlü tüfeği ve özel sipariş gibi görünen dürbünü gördü. Çantanın yan gözünde bir kuru temizleme fişiyle elektronik kapı anahtarı vardı. İkisini de aldı. Fişin üzerinde *Hôtel Abrial* yazıyordu.

Artık elinde bir ipucu vardı.

Salona girip pencerelerden birini açtı. Aşağıya baktı, mavi minibüs hâlâ kaldırımda bekliyordu.

Telsizin kulaklığından bir cızırtı ve konuşma sesi geldi. Bozuk ve zorlama bir Fransızcaydı. Bir başka yabancı daha. Fransızca bilenler muhtemelen bunu ortak lisan olarak kullanıyordu. Herhalde başvuru formunda yazan şartlardan biriydi.

"*Répondez quelqu'un, quiconque.*[*]"

Arka planda, mikrofonun yakınlarındaki polis sirenlerinin sesi duyuluyordu. Son adam dışarıdaydı. Sesi tekrar duyuldu. İrtibat isteğini yineledi. Polis sirenleri arka planda bir kez daha duyuldu, ardından da yoldan geçen bir arabanın motor sesi geldi. Victor, otelin önünde durmadan önce mavi minibüsün önünden ağır ağır geçen bir polis motosikletini izledi.

Tüfeği çantadan çıkartıp katlanır dipçiği uzattı. Sol eliyle telsizin frekansını bozup biraz cızırtı ekledi. Telsizi kaldırdı, konuşma tuşuna basıp aksanını kasten bozduğu Fransızcasıyla adamın mümkün olan en rahat biçimde anlayabileceği basit cümlelerle konuştu.

"İkimiz kaldık," dedi, sesine biraz da korku ekledi. "Adam herkesi öldürdü."

Düğmeye basmayı bırakıp karşı taraftakine cevap verme fırsatı tanıdı. Zayıf ve endişe dolu bir sesle yanıt geldi.

"Neredesin?"

"Otelde."

"Ya hedef?"

Victor tüfeğin susturucusunu çevirerek takmaya başladı.

"Ön tarafa kaçıyor. Yaralı. Onu vurdum."

Susturucuyu iyice sıkıştırdı, dürbünü taktı.

"Çabuk davranırsan çıkışta onu yakalarsın. Silahı yok. *Acele et.*"

Dürbünün netliğini ayarladı, sürgü yatağına merminin yerleş-

* (*Fr.*) "Herhangi biriniz cevap verin."

tiğinden emin oldu. Tüfeğin emniyetini açtı. Telsizi yere koyup pencere pervazına oturdu, tüfeği kenara sakladı.

Minibüsün şoför kapısı açıldı, adam kaldırıma atladı. İri yapılı, uzun boylu, kısa saçlı biriydi. Üzerine bol gelen bir kot mont giymişti. Hemen minibüsün yanından yürüyüp aracın arkasına yaslandı, yolun karşısındaki oteli göz hapsine aldı. Tabancasını çekip montunun altına sakladı. Bütün dikkatini otelin çıkış kapısına verdi. Telefon kulübesiyle minibüsün arasında oldukça korunaklı bir konumdaydı. Victor adamı izledi, hareketlerini tahmin etmeye çalıştı. Gayet iyi ve becerikli hareket ediyordu. Onu binanın içinde kullanmaları gerekirdi.

Adam epeyce bir süre hiç kıpırdamadan, etrafı gözleyip bekledi. Bir süre sonra duruşu rahatsızlık vermeye başlayınca sağa sola bakındı. Geri çekilerek açığa çıktı. Etrafında döndü ve başını kaldırdı.

Victor'm bulunduğu yere baktı.

Tüfeğinin dürbününden adamı izleyen Victor'ın gözlerinde, adamın başının arkasında açılan oluktan kan fışkırmadan önce çılgın bir pırıltı oluştu. Adam gözden uzak bir kenara yığıldı, kafatasının yarısı minibüsün arka camından aşağı akıyordu.

6

08.45 CET

Victor apartmanın ön kapısından dışarı çıktı. Caddedeki kalabalık iyice artmıştı. Altı tane polis saydı ama içlerinden hiçbiri ona dikkat etmiyordu. Caddenin ilerisindeki minibüsün arka camındaki kırmızı lekeyi görebiliyordu ama ceset park etmiş araçların arasındaydı. İnsanlar cesedi fark edemeyecek kadar meşguldü.

Fazla zamanının kalmadığını bilen Victor, kargaşaya anlamsız gözlerle bakan yayaların etrafından dolanıp hızlı adımlarla kaldırımda yürüdü. Sıradan insanların manevi ıstırap duygusu onu hep hayran bırakırdı. Minibüse ve arkasına park etmiş sedan arabaya yaklaştı. Kimse onun olduğu tarafa bakmıyordu ama cesedin ceplerini kontrol etmek, risk almaya değmezdi.

Kaldırım tarafındaki kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturdu. İçeride ağır bir koku vardı, çok sayıda adamın kapalı bir alanda çok uzun süre beklemesinin kokusuydu. Minibüsün ön panelinin üstündeki karton tepside altı tane boş kahve bardağı duruyordu. Aracın içinde göze çarpan bir şey göremeyince torpido gözünü açtı. Kendisiyle ilgili yüzeysel bilgilerin bulunduğu dosya bir manila zarfın içindeydi. Kişisel detaylarını içeren tek sayfalık bilgi vardı. *Irk: beyaz. Boy: bir seksen beş. Kilo: seksen üç. Saç rengi: siyah. Göz rengi: kahverengi.* Ayrıca kiralık katil ve tehlikeli bir hedef olduğunu belirten bir de uyarı vardı. Kâğıdın üstüne el yazısıyla otelin adı, oda numarası ve şimdiki takma ismi olan Richard Bishop adı karalanmıştı.

Victor elini karnına koydu. En fazla seksen kiloydu.

Dosyada kendi yüzünü gördü, en azından yüzüne benzeyen bir fotoğraftı. Güvenilir ve güncel bilgilerle oluşturulmuş bir di-

jital derlemeydi. Bir tarafta kalemle çizilmiş eşkâli, diğer tarafta güvenlik kamerasından alınmış bulanık bir görüntü ve birkaç eski dedikodu vardı.

Robot resim endişe verici bir gelişmeydi ama hakkındaki bilgilerin çok sınırlı olması içini rahatlatmıştı. Bildikleri başka şeyler olsaydı bu dosyada yer alırdı. En amatör kiralık katiller bile detaylı bir dosyanın önemini bilir, en tedbirli müşteriler bile parayla tuttukları adamlarının mümkün olan her avantaja sahip olmasını isterdi. Kâğıdı katlayıp ceketinin iç cebine koydu. Üzerinde herhangi bir posta damgası olmadığı için zarfı bir kenara attı.

Victor peşinde birilerinin olmadığından emin olmak için yan aynaları kontrol kontrol ettikten sonra minibüsten indi. Polisler otelin etrafında bir güvenlik çemberi oluşturuyorlardı. Victor kalabalığa karıştı ve canından bezmiş bir polisin yanından geçip caddeden uzaklaştı.

Yolun sonunda bir taksi çevirdi, şoföre Orsay Müzesi'ne gideceğini söyledi. Taksi şoförü başıyla bitişik caddeyi ve toplanmış muazzam kalabalığı işaret edip neler olduğunu sordu.

Victor omuz silkti. *"Ça a l'air sérieux,"* dedi. Çok kötü olaylar.

Tam o sırada kaldırımın kenarında yatan kafası parçalanmış cesedi biri fark etti ve caddeden yine feryatlar yükseldi.

Uzun boylu, siyah saçları jöleli adam uzaklaşmakta olan taksiyi izliyordu. Otelin önündeki kalabalığın arasında durdu, etrafında izdiham yaratan Parisliler gibi şaşırmış bir tavır takınmaya çalıştı. Elbette insanların endişelerini paylaşıyordu, bilgisizliklerini değil. Taksiyi caddenin çıkışına kadar seyretti ve ceketinin cebinden ince bir not defteri çıkardı. Birkaç sayfa çevirdi, temiz bir el yazısıyla taksinin plakasını ve yolcunun eşkâlini not etti.

Robot resimdeki adamın sakalı yoktu, saçları da farklıydı ama yolcunun o adam olduğu kesindi. Uzun adam derin bir iç çekti. Durum kötüydü.

Sayıları sürekli artan izleyicilerin arasından kendine zorlukla yol açtı ve en sonunda soğuk aralık rüzgârına rağmen heyecandan ateş basmış kalabalıktan kurtuldu. Adam üzerindeki takım elbise ve yağmurlukla diğer iş adamlarından farksız görünüyordu.

Mutlak bir gereklilik olmadıkça etrafındakilerle konuşmuyordu. Fransızcası gayet iyiydi ama akıcı değildi.

Korkmamasına rağmen dehşet içindeki kalabalıkla birlikte kontrollü bir hızda yürüyerek uzaklaştı. Orada biraz daha kalmak isterdi ama her tarafta polisler vardı ve daha fazlası da gelmek üzereydi. Kalabalığı incelemeye başlamışlardı bile. Potansiyel şahitleri ve şüphelileri belirliyorlardı. Zor sorulara cevap vermek zorunda bırakılırsa, kendisi için hiç de iyi olmazdı.

Yolun ilerisindeki yan sokakta bir ankesörlü telefon olduğunu biliyordu, o tarafa doğru yürüdü. İhtiyatla kullanabileceği kadar sapa bir yerdeydi ama aynı zamanda otele de yakın olduğu için anlık rapor verebilirdi. Anlatacakları beklentilerin çok ötesindeydi.

Otelin içinde neler olup bittiğini tam anlamıyla bilmiyordu ama yeterince makul bir analiz yapabiliyordu. Hedef, neredeyse bütün polis teşkilatını ayağa kaldırıp kaçmıştı ve işi tamamlaması gereken ekip de ortalıkta yoktu. Kalabalıktakilerin cesetlerden bahsettiğini duymuştu. Ekip üyelerinden oteli terk eden de olmamıştı. Parçaları birleştirmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Kargaşanın olduğu yöne doğru yürüyen bir grup genç kadının yanından geçti ve sağa dönüp dar sokağa girdi. Sokaktaki kafeden havaya bir sürü egzotik koku yayılıyordu. Telefon kulübesi boştu. İçeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. İçerideki boğuk ses sayesinde düşüncelerini toparlayabiliyordu.

Numarayı çevirdi. Telefonun açılmasının beklerken, muazzam bir fiyaskoya dönüşen işi en uygun kelimelerle açıklayacak ifadeyi düşündü.

Patronu hiç de memnun olmayacaktı.

7

09.15 CET

Birkaç yüz metre ötede, Alvarez önündeki paslanmaz çelikten tepsinin üzerinde yatan cesede bakıp derin bir iç çekti. Cesedin derisi buruşmuş, soluk bir hal almış gözleri kapanmış ve dudaklarında mavi lekeler belirmişti. Kırmızı renkli küçük bir delik sol şakağının derisini damgalamıştı. Mermi giriş yarası. Sol şakaktaki delik daha geniş ve büyüktü. Çıkış yarası.

"Evet," diyerek nefes aldı. "Bizim talihsiz hergele bu."

Otopsi asistanı Fransız başını hafifçe sallayarak onu onayladı. Masanın diğer ucunda, birkaç adım geride duruyordu. Yirmili yaşlarında genç bir adamdı. Alvarez soğuk havaya rağmen onun alnında ter damlaları biriktiğini gördü. Otopsi asistanı ağırlığını diğer ayağının üstüne verdi, huzursuz olmuştu. Alvarez görmezlikten geldi.

Amerikalı, onun genci sakinleştirmeye pek de yardımcı olmadığını fark etti. Yüzünde her zaman çatık kaşlı bir ifade olduğunu, bunun da kendisini tanımayan insanları rahatsız ettiğini biliyordu. Gülümsemenin bile faydası olmuyordu, cüssesi problemi kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Alvarez'in kafasından daha büyük bir ensesi vardı ve omuzları kapılardan zor geçiyordu. İş meydan okumaya geldiğinde cüssesi ona avantaj sağlıyordu ama hayatının geri kalanında hep engel oluyordu. İnsanların güvenini kazanmak için başkalarından iki kat fazla çaba harcamak zorunda kalıyordu.

Patoloji raporu elindeydi. Mermi yaralarının tarif edildiği bölüme bir göz attı. Cesedin göğsünde iki mermi deliği daha vardı. Başıyla işaret etti.

"Göster."

Otopsi uzmanı leke tutmayan beyaz çarşafı dikkatle tutmadan önce gergin bir yüz ifadesiyle etrafına baktı. Cesedin boynuna kadar çekili örtüyü kaldırıp gövdeyi ortaya çıkardı.

Alvarez göğüs kemiğindeki düzgün şekilli iki deliği inceledi. "Düşük kalibreli galiba. Yirmi iki olabilir mi?"

Otopsi asistanı, "Hayır," dedi, "Üç yara da aynı. İkisi göğüs kısmında, biri başında 5.7 mm'lik mermiler."

"İlginç." Alvarez daha dikkatli bakmak için biraz öne eğildi. "Hangi mesafeden ateş edilmiş acaba?"

"Barut izi yok, yakın mesafeden olmadığı belli. Bunun dışında bir şey söyleyemem. Dinle, ben sadece asistanım. Balistik uzmanı değilim. Bu konulardan anlamam."

Alvarez içinden, hadi lan oradan, dedi. Bir süre dikkatle düşündü. 5.7 mm'lik mermiler FN Five-seveN anlamına geliyordu; dünyanın en düzgün ve pahalı silahlarından biriydi. Manzarayı zihninde canlandırdı. Katil üst üste iki el ateş etmiş, sonra da başı yana düşmüş, yüzükoyun yatan kurbanının beyninin ön lobuna doğru bir kurşun daha yerleştirmişti. İşi şansa bırakmamıştı. Alvarez profesyonel cinayetlerin yabancısı değildi ve bu infaz da son derece kusursuzdu. Zihnindeki imgeyi sildi.

Otopsi asistanı, "Patronum birazdan burada olur," dedi.

Alvarez mesajı almıştı. Cüzdanını çıkardı. Hastanenin dışına çıkınca çiseleyen yağmura karşı paltosunun düğmelerini ilikledi. Kennard nereye kaybolmuştu? Birkaç dakika sonra siyah renkli bir sedan hastanenin önünde durdu.

Alvarez arabaya binerken Kennard, "Kusura bakma," dedi.

Alvarez üzerindeki yağmur damlalarını elinin tersiyle sildi. "Ozols. Ölmüş."

"Tanrım." Kennard derin bir nefes verdi. "Peki ya paket?"

Alvarez olumsuz bir ifadeyle başını salladı. Gördüklerini kısaca anlattı.

"Ne yapıyoruz?"

Alvarez kısa bir süre başparmağını ısırdı. Cep telefonunu çıkardı. "Langley'yle konuşmam lazım," dedi.

8

09.41 CET

Hôtel Abrial, Seine Nehri'nin kuzeyindeki Avenue de Villiers'deydi. Victor müzenin önünden bir başka taksiye bindi. Paris trafiği yüzünden uzun ve yavaş bir yolculuk oldu. Neyse ki taksi şoförü geveze biri değildi, Victor bu yüzden ona yüklü bir bahşiş verdi.

Bölgenin güzelliği Victor'm dikkatini çekti. Yağmur, çamur ve asık suratlı Parisliler haricinde turistlerin arkadaşlarına Paris'le ilgili söyleyecekleri bütün olumlu özellikler insanın gözünün önünde ışıltılar saçıyordu. Otelin önünden geçip kalabalık cadde boyunca yürüdü. Birkaç bina ileride bir eczane buldu; sabun, dezenfektan, cımbız, pamuk ve deodorant aldı. Daha sonra sakin bir bara girip bir limonata sipariş etti ve elini yüzünü yıkamak için lavaboya girdi.

Yüzündeki kıymıklara dikkatle baktı. Adrenalin acı duymasını engellemişti ama zaman geçince bu durum ortadan kaybolmuştu. Küçük ama sert odun parçaları etine saplanmıştı. Dişlerini sıkıp hepsini cımbızla yanağından çekti. İşini bir an önce yapmayı çok isterdi ama parçaları kırmadan çıkarmak zorundaydı. Son kıymık parçasını da çıkarınca dezenfektana batırdığı pamuğu dayanabildiği kadar uzun bir süre küçük yaraların üzerine bastırdı.

Mermi, kapı pervazının birkaç santim yukarısına saplanmış olsaydı, kıymık parçalarını yanağından değil gözünden çıkarmak zorunda kalırdı. Hiç de hoş bir düşünce değildi bu. Cebinden küçük bir göz damlası şişesi çıkardı. Silikon solüsyonu döküp ellerini ovaladı. Solüsyon hemen kurudu. Dışarı çıkıp bir sigara yaktı, yolda yürürken hiç acele etmeden sigarasını içti. Nikotinin

etkisine ihtiyacı vardı. Hayatta kalmak güzel bir duyguydu.

Bugünkü ilk ve son sigarası olduğuna karar verdi. Geçen haftadan beri günde bir sigara kararına uymaya çalışıyordu ve bu kez taviz vermemeye kararlıydı. Belki birkaç hafta sonra daha da azaltabilirdi. Belki de azaltmazdı. Öyle ya da böyle, bu küçük alışkanlığını düşünerek savaş sonrası coşkusunu bozmak istemiyordu. Victor izmariti yol kenarına fırlattı ama hemen sonra etrafı kirlettiği için içinde bir suçluluk duydu, ancak bunu da elindeki banyo malzemelerinin her birini farklı çöp kutularına atarak telafi etti.

Otel lobisi sade ama zevkli bir tarzda döşenmişti, şansına içerisi kalabalık değildi. Ön büroda gülümseyerek bekleyen ve kırlaşmış keçi sakalını kaşıyan resepsiyonisti görünce hemen yanına gitti.

Resepsiyonist, *"Puis-je vous aider, Monsieur?*"* diye sordu.

*"Oui, avez-vous un téléphone public?**"*

Resepsiyonist lobinin sonunda, tuvaletlerin olduğu tarafı işaret etti. *"Lá-bas.***"*

Victor adama teşekkür edip lobiyi geçti. Köşede iki tane eski ankesörlü telefon vardı.

Victor oda servisinin dahili numarasını bulup çevirdi. Neşeli bir kadın sesi yanıt verdi.

"Selam," dedi Victor. "Teslim etmem gereken yıkanmış çamaşırlar var ama oda numarasını okuyamıyorum." Kuru temizleme fişindeki referans numarasını söyledi.

Karşı taraftaki ses zoraki bir iç çekti. "Umarım bu sorunu çözerler," dedi. Victor tuşlara hızla ve beceriyle basan parmakların sesini duydu. "Bay Svyatoslav," dedi. Doğru telaffuz etmek için bir-iki kez tekrarladı. "Oda numarası 210."

İçinde rahat bir yatak ve geniş bir banyo bulunan güzel ve zarif dekorlu bir odaydı. Victor televizyonu açtı, uzaktan kumandayı kullanıp bir haber kanalı buldu. Silahlı çatışmayla ilgili henüz bir haber yoktu. Cinayetlerle ilgili haberin çok geçmeden haberlere

* (*Fr.*) "Yardımcı olabilir miyim beyefendi?"
** (*Fr.*) "Evet, ankesörlü telefonunuz var mı?"
*** (*Fr.*) "Orada."

düşeceğini tahmin etti. Televizyonu kapatıp odanın içine göz gezdirdi. Suikastçı ayrılma işini aceleye getirmemişti. Giysileri hâlâ dolapta asılıydı, tıraş malzemeleri banyo lavabosunun kenarındaydı. Herhalde Victor'ı öldürdükten sonra kısa bir kent gezintisi yapmayı planlamış, Paris'e gelen bir yabancının kentin kültüründen biraz nasiplenmesinin ne zararı olabilir diye düşünmüştü. Oysa şimdi cehennemin dibinde bitecek bir yolculuğa çıkmıştı.

Victor gelecek kartpostalı dört gözle bekliyordu.

Diğer adamların kentin farklı yerlerindeki otellere dağıldıklarını tahmin etti. Farklı ülkelerden gelen adamlardan oluşan grup bu şekilde fazla dikkat çekmezdi, üstelik Victor kendisini öldürmek için özellikle bir araya getirilmelerinden önce birbirlerini tanımadıklarından da emindi. Nerede kaldıklarını bilmediği için elindeki bilgiyi en iyi şekilde kullanmak zorundaydı.

Yatağın yanındaki masalarda ve çekmecelerde bir şey yoktu. Parmaklarını şiltenin kenarlarında ve yatağın etrafında gezdirdi. İçinde birkaç avrodan başka bir şey olmayan kahverengi bir deri cüzdan buldu. Pasaport veya uçak bileti yoktu. Zaten bulsaydı her şey haddinden fazla kolay olurdu.

Victor kiralık katillerin de kendisiyle aynı güvenlik yöntemlerini kullanıp kullanmadığını anlamak için klozetin sifonundan başlayarak bütün odayı baştan aşağı kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Yazık. Öldürdüğü adamla aralarında küçük bir ortak özellikleri olsaydı iyi olurdu.

Akla yatkın gelen gizli yerlerin hiçbirinden bir şey çıkmadı. Demek ki otel güvenliydi. Akla yatkındı. Kat görevlisinin veya başka birinin odadan değerli veya suç niteliği taşıyan bir şeyler elde etme imkânı yoktu.

Kiralık katil kişisel eşyasını yanında taşıyarak bariz bir hata yapmıştı. Anlaşılabilir olduğu kadar kabul edilebilir bir hataydı. Neticede öldürülmek aklına gelmemişti. Zaten kim olduğu ortaya çıktıktan sonra ölüm pek bir anlam ifade etmiyordu. Bu da ekip hakkında Victor'ın bildiklerini doğruluyordu. Bunlar bağımsız çalışan tetikçilerdi, herhangi bir organizasyonla bağlantıları yoktu. Öyle olsaydı çok daha dikkatli çalışırlardı. Peki onları kim bir araya getirmişti? Kaynakları ve bir amacı olan biri. Kiralık katil

bulmak telefon rehberini açıp A harfinden itibaren isimleri incelemeye benzemezdi.

Victor işini yaparken düşman ediniyordu ama sadece onun Paris'te olacağını bilen birisi bir kiralık katil ordusu tutup onları kente yerleştirebilirdi. Bildiği kadarıyla sadece iki kişi bu kategoriye giriyordu. Müşterisi ve aracısı.

Kendisini işe alan kişiyi sadece aracısı tanıyordu. Bu adam, Victor'la işin bitirilmesini isteyen kişi, yani işvereni arasında aracılık yapıyordu. Victor ikisini de tanımıyordu. Üstelik işvereninin neden hedefin öldürülmesini istediğini de bilmiyordu ama cekétinin cebindeki şeyle bir ilgisi olduğunu anlamıştı.

Aracısıyla müşteri arasındaki birlikteliğin niteliğini de bilmiyordu. Aracılar bazen kendi hesaplarına çalışan bağımsız aracılardı; genelde bir ülkenin istihbarat teşkilatına, özel güvenlik firmalarına, organize suç örgütlerine veya gruplarına iş yaparlardı. Müşteriyle aralarında başka avukat veya konsolos gibi işle ilgili bağlantılar olabiliyordu ya da müşteri başka aracılar kanalıyla aracıya gönderilebiliyordu.

Aracı kişinin, bir şekilde Victor'ın kimliğini ortaya çıkarmak ya da onu yakalamak için işe alan bir polis veya istihbarat teşkilatı üyesi olması riski her zaman vardı. Serbest çalışmanın pek çok tehlikesinden biri de buydu. Bu işi Victor'a pas eden aracı işe yeni başlamış biriydi, en azından Victor'la ilk defa çalışıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama sergilediği liyakat ve profesyonellik daha önce de kiralık katillerle çalıştığını ortaya koyuyordu.

Victor taşınabilir belleği cebinden çıkarıp inceledi. Küçüktü, etkileyici bir tarafı yoktu ama birilerini heyecanlandırdığı belliydi. Bu cihazı kendi seçtiği güvenli bir yere saklaması ve gelip alması için aracısıyla irtibata geçmesi gerekiyordu.

Aracısı taşınabilir belleği kendi elleriyle teslim almak istemişti ama Victor öldürmeyi planlamadığı sürece işiyle ilgili hiç kimseyle doğrudan temas kurmazdı. Bunu yüzünün görünmesini engellemek amacıyla yapmıyordu sadece; böyle önceden belirlenmiş bir buluşma onu pusuya düşürecek mükemmel bir fırsatı da her zaman peşinden getirirdi. Şu andaki duruma göre, eğer

Victor aracısının isteğini yerine getirmiş olsaydı mutlaka pusuya düşmüş olurdu. Bu talebi yerine getirmediği için Ozols'u öldürür öldürmez, hazır yeri belliyken onu da ortadan kaldırmaya çalışmak mecburiyetinde kalmışlardı. Taşınabilir belleği saklayıp aracıyla irtibata geçmesini bekleselerdi onu ellerinden tamamen kaçırabilirlerdi.

Onu öldürmek istemelerinin sebebi, izleri geriye doğru takip edilip ifşa olmalarını engelleyecek bir karşı soruşturma ya da misilleme yapmaksa, mantıklı ama aptalcaydı. İnternet yazışmaları hariç, Victor'la aracısı arasında herhangi bir iletişim olmadığı gibi, Victor ve müşteri arasında da hiçbir iletişim yoktu. Bu yöntem bütün tarafları güvenceye alıyordu. Belki de durum bundan daha basitti. Belki de ücretinin kalan kısmını ödemek istemiyorlardı. Yine de, en az kendisi kadar para isteyen adamlardan oluşan bir kiralık katil ekibi oluşturmak da o kadar ucuz değildi.

Lobide resepsiyon görevlisine Svyatoslav'ın kimlik bilgilerini verdi ve otelden ayrılmadan önce, "Kasada bazı şeylerim olacaktı," dedi.

Resepsiyon görevlisi pasaporttaki fotoğrafı, karşısında duran adamla karşılaştırmayı akıl ederse hiçbir şekilde ikisini birbirine benzetmezdi. Victor her ihtimale karşı 45'liğin emniyetini açmak için elini paltosunun cebine attı ama sonradan vazgeçti. Resepsiyonist genç ve zayıf biriydi. Çok fazla uğraşması gerekmezdi.

Resepsiyonist birkaç dakika sonra geri döndü. Victor'a bir pasaport, uçak bileti ve kredi kartı cüzdanı uzattı. Yüzündeki neşeli ifadede bir değişiklik yoktu. Victor arkasında bir şey unutmamaya özen gösteren her insan gibi elindekileri kontrol etti. Uçak biletinin birinci sınıf ve Münih'e kesilmiş olduğunu gördü. Cüzdanın içinde iki tane kredi kartı vardı. Hem kartlar hem de uçak bileti Mikhail Svyatoslav adına düzenlenmişti. Victor bileti ve cüzdanı cebine koydu. Anahtar yoktu. Nerede olduğu hakkında endişelenmek için artık çok geçti.

Suikastçının biraz daha yıpranmış görünen kredi kartının arkasındaki imzaya çaktırmadan göz attıktan sonra çıkış belgesini imzalayıp faturayı ödedi. İmza sahteciliği bir el yazısı uzmanı-

nı kandıramazdı ama porno dergilerdeki yazıları bile okumakta zorlandığı belli olan bir resepsiyon memurunun fark etmesi imkânsızdı.

Resepsiyonist, "Paris'te iyi zaman geçirdiğinizi umarız," diyerek faturanın bir nüshasını ona uzattığında Victor kâğıtta kiralık katilin adresinin de yazılı olduğunu fark etti.

Ses tonu samimiydi. Victor, birkaç dakika önce onu nasıl öldüreceğini düşündüğümü bilse acaba yine bu kadar samimi konuşur muydu diye merak etti.

Victor tek kaşını kaldırdı.

"İlham vericiydi," dedi.

9

13.15 CET

"Orada neler oluyor lan?"

Alvarez ve Kennard, Rue du Faubourg Saint Honoré'nin ortasında dikiliyorlardı. Karşılarında polis barikatının önünde üç sıra halinde yoğun bir kalabalık vardı. Yol otelin öbür tarafında güvenlik şeridiyle kapatılmıştı. Alvarez üniformalı ve sivil giyimli çok sayıda polisin ve olay yeri inceleme memurunun iş başında olduğunu gördü.

Kennard telefonunu kapatıp Alvarez'e baktı. "Anladığım kadarıyla sabah burada büyük olay çıkmış. Vurularak öldürülmüş sekiz kişi var ve şüpheli bana tanıdık geliyor."

"Lanet olsun John." Alvarez, Kennard'a soru soran bir yüz ifadesiyle baktı. "Ozols'u vuran adam olduğuna emin misin?"

Genç adam başıyla onayladı. "Egzotik mermi zevkleri aynı. Belli ki birkaç kişi 5.7 mm'lik sesaltı mermilerle vurulmuş. Mermileri eşleştirmeleri için henüz erken ama..."

"Paris'te aynı sabah belli bir mermi tipi kullanan iki farklı tetikçinin bulunma ihtimali..."

"Çok düşük."

"Hatta yok denecek kadar az." Alvarez dişe dokunur bir şeyler görmek için can atan izleyicilerin kafalarının üzerinden bakmak için elinden geleni yapıyordu. "Tüm bunlar ne zaman olmuş?"

"Sabahın erken saatlerinde olabilir. Yani kısa bir süre önce."

"Ozols öldürülmeden evvel mi?"

"Emin değilim, en az bir saat öncesinde olabilir."

"Bir şekilde içeri girmemiz lazım."

Alvarez kalabalığın arasından kendine yol açarak ilerledi.

Kimsenin gözünü kesmediği iri yarı bir adamdı. Lisedeyken Greko-Romen güreşle kendini göstermişti, ilerleyen yaşına ve siyah saçlarına eşlik eden birkaç kır renkli dosta rağmen hâlâ bir savaşçıydı. Cüssesi insanın gözünü korkutuyordu, Alvarez daha önce bunu pek çok kez kullanmıştı ama insanların onu hafife almasının, ondan korkmasından daha iyi olduğunu son zamanlarda daha iyi anlamıştı. Böyle zamanlarda iri gövdesinden faydalanıyordu.

Sıranın başına vardığında yasak koyan bir avuç içiyle karşılaştı. Alvarez kimliğini gösterdi. Polis kimliği bir süre inceledikten sonra baş işaretiyle amirini çağırdı. Etrafta aylak aylak dolaşan adam orta yaşlı, kısa boylu, son derece şık giyimli, yapmak zorunda olduğu bir işle karşı karşıya kaldığı için son derece sinirli görünen bir Fransız'dı. Alvarez'in eli hâlâ havadaydı, polis açık duran cüzdana gözlerini kısarak birkaç saniye baktı.

İngilizce, "Evet?" dedi.

"Buradaki sorumlu siz misiniz?"

Adam başıyla onayladı. "Ben Teğmen Lefèvre." Bir süre durakladı. "Sizin için ne yapabilirim?" İkinci kısım sonradan aklına gelmişti.

Alvarez cüzdanını indirdi. "Paris'teki Amerikan elçiliğinde, Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı'nda çalışıyorum. Sanırım bu silahlı çatışmanın şüphelisi aynı zamanda bu sabah benim irtibat görevlim Andris Ozols adındaki Letonyalıyı öldüren kişi olabilir."

Alvarez, Lefèvre'in bu bağlantıyı önceden öğrendiğini anladı ama onun Ozols'un Paris'te ne işi olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Lefèvre, "Yani?" diye kestirip attı.

Alvarez pek şaşırmadı ama daha teşvik edici bir cevap bekliyordu. "Yani," diye tekrar etti, "kaynaklarımızı birleştirmek ikimizin de faydasına olur. Otele bir göz atmama müsaade ederseniz..."

"Korkarım bu mümkün değil."

"Neden? Az önce söylediklerimi dinlemediniz mi?"

Lefèvre ağırlığını diğer ayağına verdi. Göbeğinin büyüklüğüne bakılırsa dikkate değer bir çabaydı. "Bu bizim soruşturmamız. Bu ülkede yetkili değilsiniz."

Alvarez yemi yutmadı, aksine derin bir nefes aldı ve sakin bir

dille, "Şüpheliyi sizin elinizden veya emniyetinizden kaçırmak gibi bir niyetim yok, sadece onun bulunmasına yardım etmek istiyorum. Kulağa saçma gelebilir ama bence bunu başarmak için birbirimize yardımcı olabiliriz," dedi.

Lefèvre en ufak bir içtenlik göstermeden, "Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi. "Yardımınıza ihtiyacımız olursa size danışacağımızdan emin olabilirsiniz."

Arkasını dönüp otele doğru yürüdü.

Alvarez adam gittikten sonra, "Sik kafalı herif," diye söylendi.

Gelirken olduğundan daha kaba bir şekilde kalabalığın içinde kendine yol açıp geri döndü. Cep telefonunu çıkardı ve Kennard'a baktı.

"Pekâlâ. Sıra B planına geldi."

10

Chareloi, Belçika
Pazartesi
17.02 CET

Tezgâhın arkasındaki delikanlı başını önündeki çizgi romandan kaldırmadan Victor'ın parasını aldı. Bir eliyle kasayı açtı, avroları içine koydu ve tek kelime etmeden Victor'a fişi uzattı. Victor girişten en uzaktaki bilgisayarlardan birine oturdu, sandalyesini başını çevirmeden kapıyı görebileceği şekilde düzeltti.

Bilgisayarın monitörü yeniye benziyordu ama klavyenin aralıkları tozla doluydu. Plastiği sürekli kullanılmaktan sararmış ve parlak bir hal almıştı. Victor kâğıtta yazan on basamaklı sayıyı hızlıca yazdı ve *enter* tuşuna bastı.

İnternet kafede ondan başka beş-altı müşteri daha vardı. Hepsi de gençti. Victor internet tarayıcısının açılmasını beklerken saçlarına pembe gölge yaptırmış Çinli bir genç kız içeri girdi. Muhtemelen uluslararası değişim programı öğrencisiydi. Victor meraklı ama kısa bir bakış attıktan sonra onunla fazla ilgilenmedi.

Kimliğini gizlemek için biraz daha kalabalık bir yerde olmayı tercih ederdi ama burada da kimse ona dikkat etmiyordu. Kapının yanındaki delikanlı Victor parayı ödediğinden beri başını çizgi romanından kaldırmamıştı. Kitabın ön kapağında kocaman kadın göğüsleri ve kavisli kılıçlar vardı. Victor beş dakika sonra çıkacaktı ve bundan beş dakika sonra da hafızalardan bütünüyle silinecekti.

Yağmur çiseliyordu. Victor pencereden bakınca dışarıda cadde boyunca koşuşturan yayaları görebiliyordu, bazılarının şemsiyesi vardı ama bazıları o kadar şanslı değildi. Hiç kimse kafeye dikkat etmiyordu.

Zihninin mantıklı düşünen tarafı sınırı geçtiğinden beri takip edilmediğini söylese de Victor'ın mesleğinde, belli düzeyde paranoya hayatta kalmak için her zaman gerekliydi. Savunmasız olduğu zamanlarda değil, kendini güvende hissettiğinde tehlikeye davetiye çıkardığını gayet iyi biliyordu.

Victor otelden ayrıldıktan sonra muhtemel takipçilerden paçasını kurtarmak için Paris metrosunda rastgele tren değiştirerek istasyonların arasında bir saat gidip gelmişti. Arkasında peşine takılan birilerinin bulunması neredeyse imkânsızdı ama kurallar her zaman tetikte olmasını şart koşuyordu. Diğer bütün meslekler den daha acımasız olan bu işte neredeyse on yıldan beri hayatta kalmasını sağlayan yöntemleri bir kenara itecek zaman değildi.

Kadın tetikçiden aldığı Heckler&Koch'u iyice sildikten sonra Seine Nehri'ne atmıştı. FN Five-seveN da ırmağın yukarısında aynı kaderi paylaşmıştı. Seyahat ettiği pasaportu yakmış ve sahte isimle kiraladığı kasadaki diğer pasaportu almıştı. Avrupa başkentlerinde ve dünyanın diğer şehirlerinde bunun gibi birkaç kiralık kasası vardı. Victor'ın tecrübelerine göre tedbir tedaviden her zaman daha iyi sonuç verirdi, bu sabahki hadise de bu felsefenin doğruluğunu bir kez daha onaylamıştı.

Ara sokaklardan birindeki berber saçlarını kesip usturayla sakalını tıraş etmeden önce Victor reçetesiz gözlüklerini ve mavi lenslerini çıkarmıştı. Duvara monte edilmiş televizyondan oteldeki çatışmayla ilgili haberleri izlemişlerdi. Polis şimdiye kadar birkaç detay açıklamıştı. Kitlesel katliam izleyicilerin gözünde muhtemelen daha heyecan verici olduğu için kanallar ara sokakta öldürülen adamdan bahsetmiyorlardı.

Victor bir mağazadan kendine yeni bir takım elbise, farklı mağazalardan da gömlek ve ayakkabı almıştı. Hepsini aynı yerden alsaydı tezgâhtar onu hatırlayabilirdi. Giysilerini torbaya koyup kentin evsizleri tarafından yeniden kullanılması için arka sokaklardan birine bırakmıştı. Paris'te bulunduğunun tek fiziksel kanıtı arkasında bıraktığı cesetlerdi.

Bir süre daha kalsaydı saldırganları hakkında belki daha fazla bilgi sahibi olabilirdi ama Fransa'dayken kendini hem avcılardan hem de yetkililerden korumak zorunda kalmıştı. Dışarıdaysa durum teke tekti. Yani şansı daha fazlaydı.

Oteldeki güvenlik kameralarının yüzünün görüntüsünü al-

mamasına dikkat etmişti ama resepsiyonist veya müşterilerden biri yüzünü hatırlayabilirdi. Sakal, gözlükler, saç stili ve lensler herhangi bir ressamın yanlış çizim yapmasına neden olacak özelliklerdi ama böyle olsa bile yüzünü değiştirmek için cerrahi operasyon yaptırmak zorunda kalacaktı. Derin bir iç çekti. Bu zaten yıllar içinde bir şekilde kabullenmek zorunda kaldığı bir şeydi ama hâlâ tam olarak alışamamıştı. Aynada gördüğü yüz artık ona ait değildi, o kadar çok değişikliğe uğramıştı ki gerçek yüzünün neye benzediğini çoktan unutmuştu. Arada sırada bundan memnun da oluyordu.

İnternet tarayıcısı nihayet sayfayı yükledi. Victor sahte isimle bir hesap numarasının olduğu Proxy sunucusunun adresini yazdı. Sonra aynı Proxy sunucusunu bilgisayarın IP numarasını gizlemek için kullanarak Güney Kore menşeli bir çevrimiçi rol yapma oyunu sitesinin adresini girdi.

Oyun çok popüler olduğu için forum sitesinde yüz binlerce kayıtlı kullanıcı vardı. Forumda bilgisayar korsanlarının hizmetleri aksatmasını önlemek amacıyla kurulmuş özel bir güvenlik sistemi de cabası. Hükümetlere karşı işe yarayan bir şey değildi ama forumun sunucularından geçen trafiğin yoğunluğu nedeniyle iletişimi engellemek neredeyse imkânsızdı.

Victor kullanıcı giriş bilgilerini doldurup anlık mesajlaşma seçeneğine tıkladı. Gönderilerin neredeyse süresiz olarak depolanabildiği alışılmış mesaj tahtası görünümünde karar kıldı. Anlık mesajlaşma sayesinde, bilgisayarlar arasındaki iletişim forumda tespit edilebilecek hiçbir iz bırakmıyordu. İzler sadece kendisinin ve karşı tarafta da aracısının kullandığı bilgisayarlarda kalacaktı.

Giriş yaptığında irtibat listesinde sadece bir ismin çevrimiçi olduğunu gördü.

Aracı.

Victor ismin üzerine çift tıklayıp bir konuşma penceresi açtı. Bir mesaj yazdı. Tek zorluk NSA veya GCHQ tarafından konuşmanın kayda alınması ihtimaliydi, bu yüzden hükümetlerin elindeki süper bilgisayarların aramaya programlandıkları bariz kelimeleri kullanmaktan her zaman kaçınırdı. Allahu ekber ya da benzeri sözcükler mesela.

Bir sorun çıktı.

Cevap neredeyse eş zamanlı geldi. *Ne oldu?*

İhalede başka bir firma daha vardı.

Ne demek bu?

Rakip firmadan yedi satış temsilcisi benim satış yaptığım tezgâha geldi. Sabahki toplantının sonuna kadar beklediler ve bana yeni bir iş teklifi yaptılar. Kalıcı türden.

Cevap birkaç saniye gecikti. *Üzüldüm.*

Ben de onlar adına üzüldüm. Belirledikleri fiyat aralığının çok üstündeydim.

İhale onaylandı mı?

Evet. Müşteri fiyatımı çok cazip buldu.

Emaneti aldın mı?

Victor cevap verip vermemeyi bir süre düşündü. *Yanımda.*

Benden beklediğin bir şey var mı?

Açıklama.

Anlamıyorum.

O halde, izin verirsen ben açıklayayım. Benim dışımda, bu ihaleyi sonuçlandıracağımı bilen tek kişi sen ve çalıştığın kişi.

Ne demeye çalışıyorsun?

Kendi kontratlarımı bozmak gibi bir alışkanlığım yoktur.

Düşündüğün gibi değil.

Ne o zaman?

Olanların bizimle hiçbir ilgisi yok.

Victor geriye yaslandı. *Bizim* kelimesi aracının ve müşterinin birbirlerine tahmininden daha yakın olduklarını gösteriyordu.

Victor cevap yazmadı.

Aracısı mesajına devam etti. *Az önce bana söylediklerin dışında bir şey bilmiyorum. Bana güvenmek zorundasın.*

Aracısının bilgisayarında kocaman bir kahkaha sesi yankılanmasına yarayacak bir klavye tuşu olsaydı, Victor hiç düşünmeden basardı.

Kendime güvenmeyi tercih ederim.

Peki, seni nasıl ikna edebilirim?

Şansını kullandın.

Emanetten ne haber?

Teslim etmeyeceğim.

Uzun bir bekleme süresi oldu. *Lütfen bunu bir kez daha düşün.*

En iyimser görüşle, üçüncü tarafın anlaşmamızı öğrenmesine yol açan bir kifayetsizlik yaptın. En kötü ihtimalle fiyatımı kırmaya uğ-

raştın. Hangisi olursa olsun bundan sonra ayrı yollardayız.

Bekle.

Artık beni ne görecek ne de benden haber alacaksın ama belki ben seni görmeye gelebilirim.

Aracı hâlâ cevap yazdığı sırada çıkış yaptı. Konuşmayı tehditle sonlandırması iyi olmuştu. Eski bir dostu, ne kadar küçük olursa olsun her zaferin gerçek bir zafer olduğunu söylerdi.

Aracı *bizim* demişti. Onu tuzağa düşürmek için müşteriyle aracının birlikte bir tezgâh kurduklarını açığa çıkaran anlık bir dikkat dağınıklığı olabilirdi. Belki de hiçbir anlamı yoktu.

Duyduğu bir ses üzerine başını kaldırdı. Bir cep telefonunun rahatsız edici, tuhaf zil sesiydi. Çinli öğrenci telefonu çıkarmak için alelacele elini cebine attı. Victor aklındaki bir internet sitesinin adresini yazdı. Yeni sitenin görüntüsü kısa bir süre sonra ekranda belirdi. Yirmi linkten birine tıklayıp programın inmesini bekledi.

Sadece birkaç megabayt büyüklüğündeki program kafedeki hızlı internet bağlantısı sayesinde saniyeler içinde indi. Victor hemen programı çalıştırdı. Gri renkli kutunun açılmasıyla ortaya çıkan sayıların ve dosya isimlerinin hızlı bir şekilde aşağı kaymasını sakince izledi. İki dakika sonra program normal seyrinde çalışmaya başlayıp bilgisayarın hard diskindeki bütün internet aktivitelerinin kayıtlarını sildi. Program sadece kayıtları silmekle kalmadı, aynı zamanda internet kayıtlarının depolandığı hard disk bölümlerinin üzerine kullanışsız veriler de yazdı. Daha sonra bu verileri silip üzerlerine tekrar yazdı. Bu işlem hızlı bir biçimde binlerce kez tekrarlandı ve orijinal verilerin kurtarılmasını tamamen imkânsız hale getirdi.

Program daha sonra aynı işlemi kendi üzerinde de uyguladı. Otuz saniye sonra Victor'ın girdiği sitelerin ve o sitelerde yaptıklarının bütün izleri silinmişti. Yetenekli bir teknisyen belki programla ilgili bir ipucu bulabilirdi ama daha ötesine geçemezdi.

Victor koltuğundan kalkıp kafeden çıktı. Ön kapıyı izleyen bir güvenlik kamerası vardı, bu yüzden tıpkı içeri girerken yaptığı gibi çıkarken de başım kameradan uzağa çevirdi.

İstasyona doğru yürüdü.

11

Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA), Virginia, ABD
Pazartesi
13.53 EST*

Batı yönünde beş saat dilimi ileride CIA'in geniş Langley karargâhı yer alıyordu. 258 hektarlık arazinin ortasında yaklaşık iki milyon metrekarelik cam, çelik, beton ve teknolojiyle örülü bina dünyanın en pahalı casusluk teşkilatına ev sahipliği yapıyordu. Orijinali altmışlı yıllarda inşa edilen ve seksenli yıllarda yenilenen karargâhtaki karmaşık CIA binasında yaklaşık yirmi bin kadın ve erkek çalışıyordu. Bunlardan sadece birkaçı kendilerini Roland Procter'ın amiri olarak tanıtma hakkına sahipti ve kendisi de bu gerçekten muazzam bir gurur duyuyordu.

Procter en üst katta bulunan ve herkesin gıptayla baktığı ofisinde koltuğuna yaslandı. İçerisi aydınlık ve ferahtı; iklim kontrollü klimanın havasını temizlediği ofis dikkate değer bir zevkle döşenmişti ve oldukça büyüktü. En güzel özelliğiyse Procter'ın izlemeye doyamadığı ve karargâhın etrafını çepeçevre saran Virginia kır manzarasıydı. Ulusal Gizli Faaliyetler Bürosu NCS'nin başkan yardımcısı telefonun ahizesini yerine koydu, ayağa kalktı ve ofisten çıktı.

Procter hiçbir dekorun yer almadığı duvarların çevrelediği koridoru uzun adımlarla geçip toplantı odasına doğru yürüdü. Birkaç saniye içinde ulaştığı odanın kapısını iterek açtı. Uzun, oval masanın etrafında herkes çok önceden yerini almıştı. Sadece yarısının, yani departmandaki en güçlü isimlerin orada olması yeter-

* Doğu Standart Zaman Dilimi.

liydi. Diğerleri hiyerarşinin çeşitli kademelerinde faydalarından dolayı değil, statüleri nedeniyle koltuk sahibi olmuş üst düzey memurlardı. Ozols operasyonu büyük bir işti ve kişisel olarak hiçbir katkıları olmasa bile pek çok insan başarısında hak iddia etmişti ama şimdi başarısızlığı paylaşacaklardı.

Procter koltuğuna oturunca hoşbeş etmeyi bıraktılar. Çaprazında departmanın müdür yardımcısı Meredith Chambers oturuyordu; kısa boylu, zayıf yapılı, ince yüzlü ve kırlaşmaya başlamış saçlarını boyatmamakta inat eden bir kadındı. Procter'dan yaşça daha büyüktü ama Procter her ne kadar kalçaları dolgun kadınlardan hoşlansa da onun yaşına göre gayet güzel göründüğünü de kabul etmek zorundaydı. Chambers, lacivert renkli güzel bir pantolon ceket takımı giymişti. Bu haliyle asaletinin doğuştan geldiğini belli ediyordu. NCS'de bir yıldan az bir zamandan beri çalışıyordu ve Procter'ın gözünde hâlâ biraz acemiydi. Ofisi de büyüktü ama Procter'ınkinde üst kat manzarası vardı. Procter, kadının yatakta bomba gibi olduğuna emeklilik ikramiyesini hiç çekinmeden basabilirdi.

Chambers, "Pekâlâ," diyerek söze başladı. "Anladığım kadarıyla Alvarez telefonda. Beni duyabiliyor musun?"

Alvarez'in sesi hoparlörlerden yankılandı. "Evet hanımefendi."

Procter, Alvarez'i gayet iyi tanıyordu; yetenekli bir saha ajanı olmak için gereken bütün niteliklere sahip olmanın yanında gerçek anlamda iyi birkaç adamdan biriydi. Görev bilinci ve vatanseverlik duygusu içine öyle işlemişti ki kanı sadece kırmızı değil aynı zamanda beyaz ve mavi akıyordu. Procter, CIA'deki uzun meslek yaşamında Alvarez gibi açık sözlü çok az insanla karşılaşmıştı.

Chambers, "Bazılarımız bugün meydana gelen hadiseyi öğrendi, bazılarımızsa henüz haberdar değil, bu yüzden bize operasyonun arka planını özetleyerek başlayabilirsin," dedi.

Alvarez, "Paris saatiyle bu sabah," diye söze başladı, "Rus donanmasından emekli bir Letonya subayı olan Andris Ozols'la buluşacaktım. Daha öncesinde Sovyet donanmasında da çalışmıştı. Ozols, birkaç yıl önce Hint Okyanusu'nda batan bir Rus fırkateyninin yerini bildiğini iddia ediyordu. Ruslar gemideki bütün

askerlerin ölümüne sebep olan felaket niteliğindeki bir motor arızası sonucunda meydana gelen kazayı şimdiye kadar hiç doğrulamadılar. Bunun birinci sebebi, kazanın utanç verici bir şekilde bölgede Çinlilerle yaptıkları ortak tatbikatın hemen sonrasında meydana gelmiş olmasıydı. İkinci nedense, Ozols'un iddiasına göre fırkateyn gemiden gemiye atılan sekiz adet Oniks seyir füzesi taşıyordu."

"William'ın Oniks hakkında bize bilgi vermesini istiyorum," dedi Chambers.

William Ferguson masada Procter'ın bulunduğu tarafta oturuyordu. Rusya ofisinin başkanı olan Ferguson eski tüfeklerdendi. Altmışlı yaşlarının sonundaydı, yüzünde derin çizgiler vardı ama alnından geriye taradığı kır saçlarının tek bir telini bile kaybetmemişti. Onu daha iri yapılı gösteren paltosunu giymediğinde çelimsiz ve açlıktan ölmek üzereymiş görünürdü ama kesinlikle zayıf biri değildi. Üç kez Vietnam'da savaşmıştı; üstün hizmet madalyalarının sayısı Procter'ın tombul parmaklarının sayısından fazlaydı. Sadık bir vatansever ve kurye ajan olan bu ihtiyar, kırk küsur sene içerisinde Amerika'nın ihtiyaç duyduğu bir sürü kirli işi yapmıştı. Soğuk Savaş sırasında Sovyetlere karşı gösterdiği başarıların her biri adeta efsaneydi ve onun başarılarını bilenlerin gözünde haklı bir kahramanlık unvanı taşıyordu. Procter'dan on yaş daha büyük olmasına rağmen Ferguson besin zincirinde ondan bir adım gerideydi. Procter bunun Ferguson'ın kişisel tercihi olduğunu tahmin ediyordu. Adam iradesinin siperlerinden dışarı adım atmamıştı ve Procter onun bu tutumuna büyük saygı duyuyordu.

Ferguson bariton bir ses tonuyla ağır ağır anlatmaya başladı. "SS-NX–26 Oniks tam da bizim tasarlamayı istediğimiz özellikte bir füze. SS-N–22 Sunburn'ün yenilenmiş modeli ki bu silah benim de aralarında bulunduğum kimi uzmanlar tarafından yeryüzündeki en tehlikeli füze olarak tanımlanırdı. Oniks bundan çok daha yıkıcı."

Konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizledi. "Bu füzeler yaşamınızı harabeye çevirme garantisiyle gelirler. 162 deniz mili menzili vardır ve gerektiğinde dokuz metreye kadar alçak irtifada seyredebilir. Sesin iki katı hızda uçabilir, yaklaşık 200 ki-

loluk savaş başlığı veya 200 kilotonluk nükleer başlık taşıyabilir. Sadece mukayese yapmak için söylemek gerekirse, bizim eşdeğer sayılabilecek silahlarımız Harpoon ve Tomahawk'ın menzilleri 100 kilometre civarındadır ve hızları da ses hızının altındadır. Aralarında üç tekerlekli bisikletle yarış arabası kadar fark var.

"Elbette amiralleriniz geceleri uyutmayan şey hız ya da menzil değil, bu silahların keskin isabet gücü. Olağanüstü kabiliyetli olması. 2003 yılında Rus ve Çin donanması Hint Okyanusu'nda saldırgan nitelikteki bir Amerikan deniz muharebe grubuna karşı bir hücumun canlandırıldığı ortak bir tatbikat yaptılar. Tatbikatın zamanlaması tesadüfi değildi. Dünyanın o bölgesinde aynı dönemlerde bizim donanmamız da kas açma antrenmanı yapmak üzereydi." Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Gösterinin en önemli sahnesinde bir Çin füze destroyeri tatbikat başlıklı bir Sunburn füzesi ateşledi. Altmış deniz mili uzaktaki hedef geminin gövdesine çizilmiş beyaz renkli çarpı işaretinin merkezine füzenin vuruşu yüksek hızlı bir kamera tarafından kaydedildi. Sunburn deniz yüzeyinden sadece yedi metre yukarıdan uçuyordu. Oniks bundan daha hızlı, silah yükü daha fazla olan bir füzedir. Durdurmak bir yana, tespit etmek bile çok daha zordur.

"Bu silahtan endişelenmemizi gerektirecek bir durum var mı?" Ferguson odadakilere kısaca bir göz gezdirdi. "Kesinlikle. Aegis radarları ve Phalanx füze savunma sistemi gemilerimizi koruyor. Phalanx'ın yenilenmiş hali olan uçak gövdeli savunma füzelerimiz bu tür silahlara karşı daha önce hiç kullanılmadı. Açıkçası, Oniks'e veya Sunburn'e karşı güvenilir bir savunma sistemimiz yok. Deniz savaşlarının dengesini bu silahlar tamamen altüst ediyor, bu füzeleri taşıyan birkaç hantal savaş gemisi bütün bir uçak gemisi grubunu saf dışı bırakabilir. Oniks'e karşı durabilecek hiçbir şeyimiz yok. O silahlara ihtiyacımız var. Hem de çok."

Procter, Ferguson'ın kendi konuşmasından etkilendiğini görebiliyordu. Eski tüfek bütün meslek hayatı boyunca Sovyetlere karşı savaşmıştı ve Berlin duvarı yıkıldığından beri tecrübesi ve bilgisi değerini yitirmişti. Şimdilerde herkes Ruslardan çok Ortadoğu'yla ilgileniyordu. Procter aynı şeyleri yaşamış olsaydı, bu şekilde gözden düştüğü için üzülürdü. Ferguson böyle bir şey hissediyorsa da bunu gayet iyi gizliyordu.

Üst düzey memurlardan biri olan Nathan Wyley aldığı parayı hak etmeye karar verdi. Masada Procter'ın oturduğu taraftaydı. Ellili yaşlarının henüz başında olmasına rağmen Wyley yüzüne dökülen gülünç sarı saçlarıyla en az on yaş genç gösteriyordu. Procter'ın hâlâ anlamadığı bir sebepten dolayı Wyley ondan pek hoşlanmıyordu ama bu sırık boylu herifin ne hissettiği pek de umurunda değildi.

Wyley, "Ruslar bu silaha sahipken neden bizim elimizde böyle bir şey yok anlamıyorum?" dedi.

Ferguson içini çekti ve yardımcısı Sykes'a onun adına cevap vermesini işaret etti. Procter, Sykes'ın ilk adının ne olduğunu bildiğinden emin değildi. Karl veya Kevin gibi bir şey olmalıydı. Spor salonunda antrenman yapan birinin vücudu vardı onda ama bunu belli etmiyordu. Procter otuz beş yaşlarında gösteren Sykes'm gerçekte kaç yaşında olduğunu da bilmiyordu. Yorgun gözleri, yetersiz ışıkta çok daha yaşlı görünmesine sebep oluyordu. Her zaman terzi işi, kusursuz takım elbiseler giyerdi. Bunu maaşıyla karşılaması zordu. Procter birkaç yıl önce onun ek iş yapıp yapmadığını öğrenmek için Sykes hakkında soruşturma açmış, varlıklı bir ailesi ve miras geliri olduğu ortaya çıkmıştı.

Procter'ın gözünde Sykes sağı solu belli olmayan biriydi. Kaliteli kıyafetleri, sinekkaydı tıraşlı bir yüzü, temiz dişleri vardı. Hep doğruları söylerdi. Ferguson'ın tam tersiydi; genç ve ürkütücü derecede hırslıydı. Sykes departmana isim yapmak için girmişti ve hiçbir çekiciliği olmayan Rusya bürosuna atanmış olmak muhtemelen hiç hoşuna gitmiyordu ama insanları etkilemekte becerikliydi. Procter onun gözlerinde kendi hırsının yansımalarını görüyor ama gördükleri her zaman hoşuna gitmiyordu.

Sykes beyazlatılmış dişlerinin neredeyse tamamını gösteren bir gülümsemeyle, "Çünkü," dedi, "ister inanın ister inanmayın, füze teknolojisi söz konusu olduğunda zirvede olan biz değiliz. Rusya silah geliştirme projelerinin büyük kısmını rafa kaldırmış olmasına rağmen, bütçe kısıtlamaları bazı alanlarda hâlâ sınır tanımıyor. Rusya son zamanlarda birkaç temel teknolojiye odaklandı ve savaş uçakları gibi konularda büyük ilerleme sağladı. Belli başlı füze teknolojilerinde açık arayla pazarın lideri konumunda ve diğer ülkelere yaptığı satışlardan milyarlar kazanıyor. Gemi-

den gemiye füze kapasitesi bizden bir değil, birkaç adım önde. Bizim elimizdekilerin en az yirmi beş yıl ilerisindeler."

Chambers, "Artık sözü Alvarez'e bırakalım," dedi.

Ferguson onayı gerekliymiş gibi başını salladı.

Alvarez'in sesi hoparlörlerden tekrar duyuldu. "Kısacası, Ozols batan geminin lokasyonunu en yüksek teklifi verene satacaktı. Satıcı da füzelere bedavadan sahip olacaktı. Tahmin edebileceğiniz gibi bu tür silahları cephaneliğine katmak isteyen çok sayıda ülke var. Ozols bizimle irtibat kurduğunda yarım düzine potansiyel alıcı olduğunu iddia etmişti. Bilgiyi 200 milyon avroya satmayı düşünüyordu ama fiyatı 100 milyon dolara kadar düşürmesini sağladım."

Chambers iç çekti. "Bu füzeleri elde etmenin bizim açımızdan önemini abartmıyorum. Sadece gemiden gemiye füze teknolojimizi geliştirmekle kalmayacağız, daha da önemlisi birtakım istenmeyen grupların bu teknolojiyi bize veya müttefiklerimize karşı kullanma potansiyelinin de önüne geçebiliriz. Üstelik deniz kuvvetlerimizin bu tip füzeler geliştirmesini ve bunlara karşı kendini savunabilmesini sağlayacaktır." Biraz durakladıktan sonra, "Çinlilerin ve İranlıların bu teknolojiye çoktan sahip olduğunu unutmayalım," dedi.

Wyley hoparlöre doğru eğildi. "100 milyon dolar bir grid referansı için büyük para."

Ferguson imdada yetişti. "En iyi oyuncakları almak için her yıl pek çok ülkenin ulusal gelirinden fazla para harcıyoruz. Çeyrek asırlık bir sıçrama yaptıracak silahlanma için 100 milyon dolar sudan ucuz. Yıllardır Sunburn'ün peşindeyiz ama Rusların satmaya yanaşmayacakları kesin."

Sykes başını salladı. "Belki evet, belki de hayır. Elementlerle teması engelleyen hava geçirmez kasalarda korunuyorlar ama tuzlu suyun altında uzun süre dayanmazlar. Kasalar korozyona uğramış olabilir, tuzlu suya temas eden her şey kullanılmaz hale gelecektir fakat elde edilecek teknolojinin yanı sıra, taşınan savaş başlıklarından her şey çıkabilir. Füzeleri ve bunlara bağlı elektronik sistemleri elde edenler karşı mühendislik yoluyla kendi eşdeğer silahlarını tasarlayıp üretebilirler. Bu füzelere sahip olan yönetimler karşısında donanmamızın kapasitesi son derece yetersiz

kalabilir. Oniks'in yüzde elli oranında replikası olan bir füze bile uçak gemilerimizden birine hasar verebilir, hatta onu batırabilir."

Chambers, "Peki neden anlaşma için Paris tercih edildi?" diye sordu.

Alvarez'in sesi hoparlörden tekrar duyuldu. "Adam tam bir paranoyaktı. Onu dolandıracağımıza kendi kendini ikna etmişti. Tarafsız bir bölgede buluşmak istedi. Arkasından iş çeviremeyeceğimiz bir yer düşündü. Paris onun fikriydi. Bana yedi gün süre verdi; bu süre içerisinde buluşma yeri ve zamanını söyleyeceğine söz vermişti. Bu sabah saat beş buçuk civarında aradı ve bir saat içinde buluşmak istediğini söyledi. Haliyle ortaya çıkmadı."

Chambers zarif tavırla öne eğildi. "Ozols'un buluşmadan önce sana fırkateynin yeri hakkında herhangi bir ipucu vermiş olmasını ummak fazlasıyla iyimser olur sanırım," dedi.

"Maalesef vermedi. Uzak bir imada bile bulunmayacak kadar çekingendi. Moskova'nın, geminin derin sularda battığını ve kurtarmaya değmeyeceğini düşündüğünü ama aslında sığ sulardaki kıta sahanlığında bulunduğunu söyledi. Ozols'a göre bölge uluslararası sularda bulunduğu için tekneyle bölgeye ulaşan herkesin gemi üzerinde hak iddia edebileceğini söyledi. Takdir edersiniz ki Hint Okyanusu'nda çok sayıda kıta sahanlığı var."

Üst düzey memurlardan biri, "İsmini gizleyip bilgileri neden Ruslara geri satmamış?" diye sordu.

"Tahminime göre, eğer buna kalkışırsa Rusların satışı kimin yaptığını anlayacaklarını ve pazarlık güçlerini artırmak için küçük bir SVR infaz timi göndereceklerini biliyordu."

"Alışveriş nasıl gerçekleşecekti?" diye sordu Chambers.

"Ozols öldürüldüğü gün bilgileri bana bir taşınabilir bellekte getirecekti. Ben hemen bilgileri teyit edecektim, orijinallerse paranın yarısını banka hesabına transfer edecektim. O banka hesabını kontrol edip paranın yatırıldığını gördükten sonra ben bahse konu bellek cihazını alacaktım. Ödemenin kalan yarısıysa, geminin yerini tespit etmemizden sonra ona tahsis edilecek olan bir emanet hesapta tutulacaktı. Yapabildiğim en iyi pazarlık buydu."

"Tamam," dedi Chambers, "Şimdi de bize Paris'te neler olduğunu anlatır mısın?"

Alvarez, "Henüz en ufak bir bilgi edinemedik," diye **söze baş-**

ladı. "Fransızlar ellerinden geldiğince fazla insanı bu halkanın dışında tutmaya çalışıyor. Çok fazla bilgi kırıntısı var, tamamını hazmetmek bu yüzden uzun sürüyor."

Ferguson, "Buna şaşırdığını sakın söyleme," diyerek araya girdi. "Okyanusun karşı tarafındaki dostlarımız, müttefiklerimiz içinde zekâdan nasibini en az almış grup olabilir ama inanmayı istediğimiz kadar aptal olduklarını da sanmıyorum. Onların da gözleri ve kulakları var. Bazı konularda onları karanlıkta bıraktığımızı biliyorlar ve bundan hiç memnun değillerdir."

Procter içten içe gülümsedi. İhtiyar aklındakileri her zaman hiç çekinmeden ve çoğu zaman da süslü kelimeler kullanmadan söylerdi.

Wyley konuşmaya tekrar dahil olmak için boğazını temizledi. "Sence operasyonu öğrenmiş olabilirler mi?"

Ferguson, "Sızıntı yoksa veya altıncı hislerini geliştirmemişlerse elbette öğrenmemişlerdir ama bana kalırsa Galyalı paranoyaklıklarıyla şimdiye kadar akıl almaz açıklamalar geliştirmişlerdir. Hiçbiri gerçeğin kıyısına bile yaklaşmayacağı için endişelenmemize gerek yok. Şu an için Fransızlar can sıkıntısından başka bir şey değiller," diye cevap verdi.

Chambers, Ferguson'a kibar ama ciddi bir bakış attı. "Devam et, Alvarez."

"Bildiklerimiz bu kadar. Adli tabip, Ozols'un ölüm saatini sabah beş ila yedi arası olarak belirledi. Rue de Marne'ın hemen yakınındaki bir ara sokakta vurularak öldürülmüş. Cesedi çok kısa bir süre sonra bir dükkân sahibi tarafından bulunmuş. Üzerinde kimlik yoktu ama cesedi bizzat ben morgda gördüm. Kalbinin üzerinde birbirine çok yakın iki tane, şakağında da bir kurşun deliği vardı. Kafasına yakın mesafeden ateş edilmiş. Şahit yok. Fiziksel kanıt yok. Katilin profesyonel olduğu gayet açık.

"Her neyse. Mesele bu noktada ilginçleşiyor. Sabah saat sekizi çeyrek geçe Paris polisine bir otelde sekiz ceset bulunduğu ihbarı geliyor. Beşi otelin içinde, ikisi karşı binada ve biri de caddede. Konuştuğum polislerden biri, hepsini bir kişinin öldürdüğünü gayriresmi olarak ifade etti. Cesetlerin bazılarında Ozols'u öldüren mermilerle aynı özellikteki 5.7 mm'lik sesaltı mermiler bulundu. Farklı modelde ama aynı marka silahtan ateşlenmişler."

Procter, "Ne olmuş öyle yahu?" dedi.

"Henüz bilmiyorum," diye cevapladı Alvarez. "Bir şeyler bulabilmek için otelin içine girmem, güvenlik kamerası kayıtlarını izlemem ve polis raporlarını incelemem gerekiyor fakat bunu tek başıma yapamadım."

Chambers, "Bu konuyu senin için halledeceğim," dedi.

Ferguson başını salladı. "Birisi Ozols'u öldürdükten sonra Paris'te bir otelde katliam mı yapıyor? Tuhaf."

Alvarez kesin bir dille, "Aynen göründüğü gibi," dedi.

"Elimizde bu katilin kimin adın çalıştığı konusunda herhangi bir işaret var mı? Bu aşamada bir tahmin bekliyorum," dedi Chambers.

"Ozols başka kimlerle pazarlık yaptığını bana söylemedi ama bilgiye dayalı bir tahmin yürütebiliriz. Rusya'da ve Çin'de bu silahlardan zaten var. İran'ın elinde de Sunburn füzeleri bulunuyor. Bu yüzden Ozols onlarla görüşmeyecekti. Görüşmeyi Paris'te yapmak istediğine göre Fransızlar da işin içinde değil fakat geriye kalan olağan şüphelilerin hepsi Oniks'i elde etmek için can atacaklardır: İsrail, Suudi Arabistan, İngiltere, Hindistan, Pakistan, Kuzey Kore. Birileri Ozols'un onlarla değil de bizimle alışveriş yapacağını öğrenmişse şanslarını deneyip bilgiyi ele geçirmeye çalışmalarını düşünmek hiç de mantıksız değil. Kiralık katil tutmak Ozols'un istediği paradan çok daha ucuza mal olur. Elbette Rusların da Ozols'un karıştırdığı işleri öğrenip peşine düşmüş olmaları ihtimalini de unutmamak lazım."

Ferguson, "Teyit için soruyorum: Katilin birinin hesabına çalıştığını mı düşünüyorsun?" dedi.

Hoparlörden gelen sesin tonuna ölüm ciddiyeti çöktü.

"Onu bulacağım."

12

Güneydoğu Charleroi, Belçika
Pazartesi
19.48 CET

*"Les billets, si vous plaît."**

Victor biletini kondüktöre uzattı, damgalandıktan sonra geri alırken teşekkür etti. Kondüktör, trenin sağa sola yaptığı sallantıya kendini uydurup koridor boyunca ağır adımlarla yürüdü. Görünüşe göre seksen yaşındaydı ve seksen birinci yaşını göremeyecekmiş gibiydi.

Dışarıda kar yağıyordu. Victor'ın sağ tarafındaki camın önünde kar taneleri birikiyordu. Akşam karanlığı yüzünden dışarısı görünmüyordu ama Victor tepeleri ve tarlaları görmek için yanağını soğuk cama yasladığında uzakta arada sırada titreşen ışıkları seçebiliyordu.

Tren Almanya sınırına iki saatlik mesafedeydi. Sabahın ilk saatlerinde, Strazburg üzerinden Münih'e varacaktı ama Victor kendini uykunun rahatlığına bırakmaya niyetli değildi. İstese bile yapabileceğinden emin de değildi.

Kompartımandaki tek yolcu kendisiydi. Koridorun sağında, son sıradaki koltukta oturuyordu. Duvar tam arkasındaydı. Koltuğunda sırtı dik bir şekilde oturunca ilerideki kapıyı ve kapıdan geçebilecek herhangi birini görebiliyordu.

Solundaki otomatik kapı açılınca Victor dikkat kesildi. Adrenalin içinde dalga dalga yayıldı, saldırmaya hazırdı.

Dört-beş yaşlarında bir kız çocuğuydu. Victor'a göz ucuyla bile bakmadı, koltuklara çarpa çarpa koridorun diğer ucuna

* *(Fr.)* "Biletler lütfen."

koştu. Kompartımanın sonuna ulaşınca arkasına dönüp geldiği yere doğru koşmaya başladı. Koltuklara her çarptığında gülümsüyordu. Victor'ın yanına gelince durdu, onu fark etmişti.

Olağanüstü bir büyüklükle açılan gözleri doğrudan ona baktı. Victor da ona bakıyordu ama kızın bakışlarındaki yoğunluktan rahatsız olmuştu. Çocuk onun gözlerinden sanki içini okuyor, bakışları insanlık maskesinin ardında yatan gerçek yüzünü görüyordu fakat sonra kız çocuğu ayrık dişlerini göstererek gülümsedi. Olağanüstü güçleri olduğunu gösteren bütün mefhumlar ortadan kayboldu.

Victor şaşırmış gibi baktı, ileri doğru eğilip elini kızın kulağının arkasına götürdü. Kız Victor'ın yüz ifadesini taklit etti. Victor elini çektiğinde elinde bir bozuk para tutuyordu. Kızın yüzüne tekrar bir gülümseme yayıldı. Victor bozuk parayı parmaklarının arasında ileri geri oynatınca kızın gülümsemesi yerini kahkahaya bıraktı.

Victor bozuk parayı sol avucuna aldı, sağ elinin üzerine götürdü. Sol elini çevirdiğinde avucu boştu. Kız bir kahkaha atıp onun diğer elini işaret etti. Belki de bu oyunu daha önce oynamıştı ama Victor kızın yaşıtlarından daha zeki çıkmasını umuyordu. Kapalı olan sağ elini çevirip açtı. Bozuk para orada da yoktu. Kızın gülümsemesi kafa karışıklığını anlatan bir ifadeyle yer değiştirdi. İki elinin avuçlarını açıp omuzlarını silkti ve bekledi.

Kompartımanın kapısı açıldı ve kızı Almanca konuşarak çağıran bir kadın belirdi. Kız çağrılara rağmen tekrar koşarak uzaklaşmaya başladı. Annesi de peşinden koşturuyordu, her seslenişte kadının sesi biraz daha yükseliyordu. Kadının yüzü koşturmaktan kıpkırmızı olmuştu, çocuğun peşinden treni boydan boya koşmuş gibiydi.

Çocuk kompartımanın karşı kapısına ulaşamadan annesi onu yakasından tuttu. Yüzünde ciddi bir ifadeyle geldikleri yere doğru yürüttü. Kendisini peşinden koşturduğu için onu azarladı ama çocuk pek umursamadı.

Victor çocuk yanına geldiğinde bakışlarını yakaladı ve ona *artık bir dahaki sefere* bakışı attı. Çocuk gülümsedi, Victor yanından geçen çocuğa bozuk parayı uzattı. Kızın yüzü bir an için aydınlandı. Çocuk gittikten sonra Victor hayatında daha önce hiç bu

kadar büyük bir yalnızlık hissetmediğini fark etti.

Tren hattaki uzun bir virajı dönerken öndeki lokomotifin ışıkları kısa bir süre belirip kayboldu. Victor cebinden çıkardığı akıllı telefonu açtı. Bunu Charleroi'dayken satın almıştı, peşin parayla ödeme yapması dükkân sahibini özellikle memnun etmişti. Telefon yüklenirken taşınabilir belleği çıkarıp USB girişine taktı. Sürücü erişime izin verdi ama içindeki tek dosyayı açmaya çalıştığında şifre istedi.

Bütün yapmak istediği beynini kapatmak olmasına rağmen zihnini düşünmeye zorladı. Görevini tamamladıktan sonra, bir Amerikalının başlarında bulunduğu Doğu Avrupalı kiralık katiller kaldığı otelde onu öldürmeye çalışmıştı. Katillerin kullandıkları minibüste bulduğu dosyayı düşündü. Ellerinde çok detaylı bilgi yoktu ama yüzünü ve kaldığı yeri bilmeleri son derece kusursuz bir istihbarata sahip oldukları anlamına geliyordu.

Onun Ozols'u öldürmek için Paris'e gittiğini bilen biri oraya tetikçi yerleştirebilirdi sadece. Üçüncü bir tarafın bu işin içinde olduğuna inanmıyordu. Aracısı ya da müşterisi veya ikisi birden kendilerini güvene almak, biraz para kurtarmak ya da henüz bilmediği bir sebepten dolayı ona tuzak kurmuştu. Hayatta kalmak öncelikliydi, düşmanlarını öldürmek ikinci sırada geliyordu. Geri kalanının önemi yoktu. Victor sadece kendini korumasını kolaylaştıracak şeylere önem verirdi.

Svyatoslav'ın kişisel bilgilerini indirdiği dosyayı akıllı telefonunda açtı. Evraklarla sınırı geçmeye çalışmak çok tehlikeliydi. Svyatoslav'ı kimin tuttuğunu bulmalıydı. Victor'ın aracısı ya da başka biri olabilirdi. Victor işin aslını öğrenmek zorundaydı. Svyatoslav Münih'te yaşadığı için orada iz sürecekti.

Gözlerinin kapandığını hissedince kendini uyanık tutmaya çalıştı. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı vardı ama düşmanları hâlâ etraftaydı, tedbiri elden bırakmayı göze alamazdı. Hayatı boyunca görünmez kalmıştı ama nedense bütün tedbirlere rağmen kimliği ortaya çıkmıştı. Artık daha önce hiç olmadığı kadar uyanık olmak zorundaydı.

13

Paris, Fransa
Pazartesi
22.48 CET

Bilgisayar ekranındaki siyah beyaz görüntü aralıksız titreşiyordu. Kimi yerleri bozulmuş bulanık bir fotoğraftı ama kalitesi yeterliydi. Düşük çözünürlüklü bir CCTV kamerasından alındığı için Alvarez zaten görüntünün cam gibi berrak olmasını beklemiyordu ama başına ağrılar saplanmasına sebep olmasaydı daha iyi olurdu.

İki kaşının arasındaki deriyi çekiştirdi ve zorlanmış gözlerinde biriken yaşları sildi. Kendini çok kötü hissediyor ve dışarıdan da hiç iyi görünmediğini biliyordu. ABD Elçiliği'nin bodrum katında ismini hatırlamaya fırsat bulamadığı genç bir teknisyen malzemeleri kontrol ederken o da Kennard'la birlikte bir kenara geçti.

Hadiseyle ilgili bütün evrakları almıştı. Belli ki karargâhla yaptığı telefon görüşmesi bittikten sonra Chambers Fransızlara baskı yapmıştı. Ayrıca aralarında bir kadının da bulunduğu beş kişinin öldürüldüğü oteldeki güvenlik kayıtlarını da vermişlerdi. Polis raporlarına göre, karşı taraftaki apartmanda bulunan iki cesetten biri de orta yaşı geçkin bir başka kadına aitti. CIA'deki meslek hayatında karşılaştığı en akıl almaz olaydı.

Alvarez, eski adı Operasyonlar Dairesi olan Ulusal Gizli Faaliyetler Bürosu'nda yaklaşık on bir yıldır saha ajanlığı yapıyordu. Daha öncesinde, üniversiteyi bitirdikten sonra Deniz Kuvvetleri'ne kalmıştı ama askerlik hayatına uyum sağlayama-

mıştı. Her zaman beklediği güzel günler hiç gerçekleşmeyince havanda su dövdüğünü hissetmişti. Gerçek gücünü görmek isteyen toy bir delikanlıydı. Ardı arkası gelmeyen eğitimler, nadiren yapılan insani görevler aradığı şeyi ortaya çıkarmamıştı. Farklı zamanlardı. Şimdi olsa midesinin kaldırabileceğinden daha fazla aksiyonla karşılaşırdı muhtemelen. Yanlış sebeplerle orduya katılmıştı ama CIA ile sözleşme imzalama gerekçelerinin hepsi haklıydı. O zamandan beri arkasına dönüp bakmamıştı bile.

Ekrandaki görüntüde iki adam asansöre bindiler.

"Bu herifler kim?"

Alvarez kocaman kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup sırtını dikleştirerek ayağa kalkarken Kennard gömleğini sıvayarak açıkta bıraktığı dirseklerini masaya dayayıp kamburunu çıkartarak eğildi. Ekrana baktı. Alvarez'den on yaş daha gençti ve teknik anlamda iki numara olmasına rağmen ortaklarmış gibi davranmayı seviyordu. Ödünsüz bir diplomat olan Alvarez, aralarındaki iş ilişkisinin dostluk havasında devam etmesine ses çıkarmıyordu.

Kennard ondan bir-iki santim daha uzundu, saçına çok fazla jöle sürüyordu ve teşkilatın beleş sağlık hizmeti imkânlarından faydalanmak için işe girmişe benziyordu. Bu işi muhtemelen kariyerindeki bir basamak olarak kabul ediyordu. Mezun olur olmaz CIA'ye katılmakla, biraz başarı elde edip tecrübe kazanmayı, ondan sonra da özel sektörde daha büyük, daha iyi ve muhtemelen daha yüksek maaşlı işlere girmeyi hedefliyordu. Alvarez'in böyle davranışlara ayıracak vakti yoktu. Bir vatansever olarak hizmet etmek için CIA'de çalışıyordu. Kennard atıp tutmayı severdi, hayatı söz konusu değilse susmasını bilmezdi ama o gün hiç burnu büyük tavırlar içine girmemişti. Belki de işin ciddiyeti sonunda ona bir uyarı işareti olmuştu. İnsanlar ölüyordu. Bunun şakaya gelir yanı yoktu.

Alvarez ön soruşturma dosyasının sayfalarına göz attı. Elindeki orijinal nüshada bulunmayan bazı bilgiler vardı. Bunları teşkilatın Paris emniyetindeki kaynağından elde etmişti. Vergisini ödeyen dürüst Amerikalılara epeyce pahalıya patlamıştı ama avro desteleri sözde işbirliği anlaşmasının sağlayamadıklarını tamamlamıştı.

Cesetlerin isimlerinin yazılı olduğu bölümü buldu. Dairesinin giriş kapsında öldürülen ihtiyar kadın dışındakilerin kimliği yoktu. Çoğunun üzerinden kulaklıklı telsizler, tabanca ve mermi çıkmıştı. Fransızlar kimlikleri henüz bulamamışlardı ama Alvarez parmak izlerini sisteme girmişti, sonuçları bekliyordu. Otelde çok kötü insanların dahil olduğu korkunç şeyler yaşamıştı.

Kayıtları izlemek insanın aklının durmasına sebep olan bir süreçti ama Alvarez'in motivasyonu hiç olmadığı kadar yüksekti. Andris Ozols, Alvarez'le buluşmaya hazırlandığı sırada öldürülmüştü ve taşıdığı istihbarat bilgisi de kaybolmuştu. Alvarez'in önceliği o istihbarat bilgisini geri almaktı ama Letonyalıyı öldüren şerefsizi yakalayıp en yakındaki duvara çivilemek de en az o kadar önemliydi.

Ne yazık ki oteldeki güvenlik kameralarından sadece iki tanesi işe yaramıştı; bunlardan biri lobiyi, diğeri de arka taraftaki giriş kapısını gösteriyordu. Her katta kamera bulunsaydı Alvarez'in işi daha kolay olurdu. Sadece iki kamera görüntüsü nedeniyle Alvarez olayın parçalarını birleştirmek için polis raporlarını kullanmak zorundaydı, ancak raporlar insanın moralini bozacak kadar kısaydı ve bir sürü boşlukla doluydu. Bunları doldurmak vakit alacaktı.

"İşte orada," dedi Kennard. "Resepsiyona doğru yürüyor."

Alvarez elindeki rapora baktı. "Bay Bishop, oda numarası 407."

Alvarez ekrandaki görüntülerde resepsiyondan asansörlere doğru yürüyen gizemli adamı izledi. Kenara çekilip durmasından asansörün kata inmesini beklediği anlaşılıyordu. Asansörden çıkan iki adamdan saklandığı çok belliydi.

O ve Kennard ilgili bölümleri en az 20 defa izlemişlerdi ama Alvarez gördükleri karşısında hâlâ hayretler içerisinde kalıyordu. Birazdan öldürülecek adamlardan biri lobide ayakta beklerken katil yanından geçip gidiyor, dikkat çekmeden asansöre binip gözden kaybolmadan önce birbirlerine neredeyse dokunacak kadar yaklaşıyorlardı.

Kennard, "Gölge gibi," diye fısıldadı.

Alvarez başını sallayarak onu onayladı. "Görüntüyü bir dakika kadar ileri sar."

Teknisyen kontrol düğmelerini ayarladı, ileri sarılan görüntülere bir vızıltı sesi eşlik etti.

"Yeterli," dedi Alvarez.

Ekranda iki kişi belirdi. Gözle görülür bir endişe içindeydiler. Merdivenlere yönelip gözden kaybolmadan önce asansörün düğmelerine adeta dövercesine, telaşla bastılar.

Kennard başını iki yana salladı. "Birkaç dakika sonra ikisi de ceset olacak."

Alvarez, "Onu bulmak için otele gelmişler, tersi için değil," dedi. "Pekâlâ, şimdi diğer adamlar ortaya çıkana kadar ileri saralım."

Kennard ekrana bakarken Alvarez belki de onuncu kez kravatını gevşetti. Teknisyen hiç konuşmadan görüntüleri ileri aldı. İçerisi havasızdı. Pencere ya da çalışan bir havalandırma olmadığı için fırın kadar da sıcaktı. Dışarıda jilet gibi keskin bir soğuk vardı ama Alvarez, Kennard ve teknisyen içi elektronik malzemelerle dolu bu daracık odada saatledir çalışıyorlardı. Odanın havası artık insanı zehirliyordu.

"İşte," dedi Kennard.

Ozols'un katil zanlısı asansörden inip bir koltuğa oturdu. Asabi bir tavırla yüzünü sürekli kameradan uzakta tutuyordu ama bunu dikkat çekmeden, başının açısını veya eğimini hafifçe değiştirerek yapıyor, kameranın yüz hatlarını kayda almamasına özen gösteriyordu. Tesadüf olamayacak kadar aşikârdı.

Otele gelmeden önce kameranın konumunu bilmesine imkân yoktu ama otele günler öncesinden giriş yapmıştı ve kamera kayıtları sadece son kırk sekiz saatin kaydını tutuyor, daha sonra görüntüler silinip tekrar kayıt yapılıyordu. Alvarez buna bir anlam veremiyordu. Otelde hiç kamera olmasa da olurdu o zaman. Bunu otel müdürüne dili döndüğünce anlatmaya çalışmıştı.

Katil ekranda birkaç saniyeliğine tekrar ortaya çıktı. Lobiden merdiven boşluğuna doğru yürüyüp bir kez daha ortadan kayboluyordu. Kamera kayıtlarındaki son görüntüsü buydu. Otelin mutfağında bir ceset daha vardı. Adamın oteli ikinci kameranın bulunduğu müşteri girişinden değil de oradaki kapıdan terk etmesi Alvarez'e göre gayet mantıklı bir tahmindi. Sonrasında karşıdaki binada daha fazla sayıda kişi, ardından da caddede bir adam öldürülmüştü.

Görüntülerin kalan kısmı akmaya devam ederken Alvarez faydası olabilecek bir şeyler bulma umuduyla ayağa kalktı. Çok yorgundu. Gözleri yanıyordu. Kennard'ın da aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Teknisyen zaten işi gereği gün boyunca ekrana baktığı için onun yorgunluğu pek dert etmediğini tahmin ediyordu. Muhtemelen bu delilik hoşuna bile gitmişti. Kaçık herif.

Yarım saat kadar sonra Alvarez nihayet bir sandalye çekip oturdu.

"Bundan bir şey çıkmaz," dedi.

Kennard başını salladı. "Katılıyorum." Parmaklarını kütletip, "Sizce buralarda Çin lokantası var mıdır? Sizi bilmem ama ben çıtır çıtır kızarmış ördek yemek istiyorum. Kurbağa bacağı görmekten bıktım," dedi.

Teknisyen ilk defa sessizliğini bozdu. "Birkaç sokak ileride çok güzel Asyalı çıtırların garsonluk yaptığı bir yer var. Tarif ederim."

Kennard göbeğini sıvazladı. "İyi olur. Açlıktan ölüyorum."

Alvarez yemek yiyecek durumda değildi. Kendi kendine konuşur gibi, "Adamın biri Ozols'u öldürüyor. İki saat sonra da kendisini öldürmeye çalışan adamların onu beklediği oteline geri dönüyor ve hepsini öldürüyor," dedi.

Kennard gözlerini kapıya dikti. "Aynen öyle."

"Resepsiyon görevlisinden adamın eşkâlini aldık. Uzuna yakın orta boylu, beyaz tenli, kumral veya siyah saçlı biri fakat saçlarını boyatmış da olabilir. Görevli göz rengini hatırlamıyor. Muhtemelen gözlükleri vardı. Yirmi beşle kırk yaşları arasında. Sakalları varmış ama takma sakal değilse şimdiye kadar çoktan tıraş etmiştir. Yani sokaktaki herhangi bir beyaz adama işaret eden bir tarif dışında bir şey yok elimizde."

Kennard onunla aynı fikirdeydi. "Haklısın. Çok saçma. Elimizde hiçbir şey yok," deyip ceketini aldı.

Alvarez konuşacak durumda değildi. Avucunun içini iki günlük sakallı yüzüne bastırdı, bundan sonra ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Yorgunluktan bitkin düşmüştü ama uyumak istemiyordu. Yapılacak çok iş vardı. Telefonu çaldı. Hemen cevap verdi. Kapattığında yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

"Öyle mi dersin?"

14

Münih, Almanya
Salı
01.12 CET

Victor diğer on dört yolcuyla birlikte trenden indiğinde dışarıda yağmur yağıyordu. Gecenin bu saatinde istasyonda neredeyse hiç kimse yoktu ve etraftaki tenhalık Victor'da biraz tedirginlik yarattı. Acele ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak elinden geldiğince çabuk dışarı çıktı. İstasyonun dışında taksi yoktu, bu yüzden yürümeye başladı. Saatler süren tren yolculuğundan sonra bacaklarını açma fırsatı bulduğu için memnundu.

Halen açık olan bir fast food restoranı buldu ve bir şeyler yemek için pencere kenarındaki masalardan birine oturdu. Yemekler abur cubur standartlarının bile altındaydı ama ihtiyacı olan kaloriyi tamamlamasının daha çabuk bir yolu da yoktu. En azından vanilyalı milkshake fena eğildi.

Dışarı çıkınca bir taksi durdu ve şoföre Svyatoslav'ın evinin bulunduğu caddeyi söyledi. Yol boyunca gereksiz bir sohbete girmemek için Almanca bilmiyormuş gibi davrandı. Münih'in doğu yakasına, dört katlı bir apartmana geldi. Varlıklı bir semtti; doksanlı yılların pahalı ve geniş konutlar vardı.

Binanın giriş kapısı kilitliydi. Güvenlik kamerası ve ışık, kapıyı maymuncukla açmayı riskli hale getiriyordu, bu yüzden bütün gece Münih'in sabaha kadar açık barlarında saat başı bir bardak içkiden fazlasını içmemeye dikkat ederek bekledi. Diğer bekâr erkekler gibi karşı cinsten insanları gözleyerek vakit geçirdi. İnsanların onu hatırlamaması için her barda en fazla iki saat oturdu. Sabah saat altıda küçük bir kafede kahvaltı yaptı ve soğuk havada

dumanı tüten bir bardak kahve eşliğinde apartmana geri döndü.

Yolun karşı tarafında, çiseleyen yağmurda ıslanmamak için girdiği otobüs durağının altında beklemeye başladı. Durak aynı zamanda fark edilmesine karşı sokakta beklemesine bir gerekçe de sağlıyordu. Oteldeki kayıtlara göre Svyatoslav 318 numaralı dairede oturuyordu ama gerçek adının Mikhail Svyatoslav olmama ihtimali de vardı. Ancak Victor böyle olmadığından emindi. Svyatoslav'ın pasaportu sahte bir belgeye oranla epeyce kullanılmıştı, yani isim ya gerçekti ya da adamın tek sahte kimliği buydu. Avrupa Birliği dışındaki pek çok ülkenin giriş damgalarını taşıyordu ve çoğu Estonya, Ukrayna, Letonya, Litvanya gibi eski Sovyet ülkeleriydi. İş nedeniyle çok sık seyahat eden biri değilse, sıkıcı yerleri gezmeye meraklı bir turistti. Her halükarda ismine karşılık gelen adres incelenmeye değerdi.

Victor kahvesinden bir yudum aldı. Tipik Alman içeceği tadındaydı. Berbattı. Burası birinci sınıf ateşli silah üreten bir ülkeydi ama silahları tükense ve ulusun geleceği kahveye bağlı olsa doğru düzgün bir fincan kahve hazırlamayı beceremezlerdi.

İçeri giren hiç kimse yoktu ama binadan çıkan dört kişi gördü. Hepsi de takım elbise ve uzun palto giymişti, ellerinde evrak çantaları vardı. Kentin erkek arıları kovanlarına çalışmaya gidiyordu. Kahvesini yudumlarken binanın olduğu yöne doğru yürüyen insanları izleyip kimin içeri gireceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Sabah havası soğuk ve nemliydi; gökyüzü kara bulutların ardında kalmıştı. Almanya yaz mevsiminde güzel olabilirdi ama kışın bütün Avrupa ülkelerinden daha iç karartıcı hale geliyordu. Vikinglerin cehennemi Niflheim adında soğuk bir yerdi ve Victor Kuzeyli halkların kasım ayındaki Almanya'ya oldukça benzeyen bir yerden korktuklarını düşünüyordu.

Kahvesinden bir yudum daha alırken metal görünümlü bir evrak çantası taşıyan yün paltolu bir adamın caddede aceleyle yürüdüğünü gördü. Uzun, solgun benizli bir yüzü ve siyah saçları vardı. Victor adamı tanıdı, on dakika önce apartmandan çıkmıştı. Umduğundan da iyi bir fırsattı.

Victor doğru zamanı bekledi, kahve bardağını çöp kutusuna atıp yolun karşı tarafına geçti. Yürüyüş hızını adamınkine uydurmak için adımlarını kontrol etti. Adam Victor'ın olduğu

tarafa baktı ama Victor ceplerinde anahtarlarını arıyormuş gibi yaparak gözlerini başka tarafa çevirdi.

Victor adamın kapıya ulaşmasını ve anahtarıyla açmasını bekledi. Soru sormasına fırsat vermeden, *"Danke,"** dedi.

*"Kein problem."***

Binanın girişi aydınlık, temiz ve ferahtı. Victor merdivenlere yöneldi; pırıl pırıl tırabzanlar ve tertemiz merdiven basamakları asansörün neredeyse hiç kullanım dışı kalmadığını gösteriyordu. Apartman sakini giriş katındaki dairesine aceleyle girip gözden kayboldu. Victor onun işe vaktinde dönmesini umut etti.

Üçüncü kata geldiğinde koridora çıkan kapıyı açtı. 318 numaralı dairenin kapısında üç tane kilit vardı. Bir suikastçının mekânı olduğu belliydi.

İki dakikada kilitleri açıp içeri girdi. Görünüşe göre Svyatoslav buraya yeni taşınmış ve uzun süre oturmamıştı. İlk anda gerekli olan birkaç mobilya ve bir-iki fotoğraf vardı ama gerçek kişiliğini açığa çıkaracak esas eşyalar yoktu. Victor'a kendi yaşadığı evi hatırlattı. İnsanın içini rahatlatan bir kıyaslama değildi.

İki yatak odasından biri spor salonu haline getirilmişti. İçeride egzersiz bisikletiyle ağırlıklar vardı. Televizyon bisiklete binerken rahatça görülebilecek şekilde duvara monte edilmişti.

Yatak odası derli toplu bir yatak, komodin, elbise dolabı ve suikastçı yatarken izleyebilsin diye yine duvara monte edilmiş bir diğer televizyon haricinde dairenin diğer kısımları gibi boştu. Duvarların birinin önündeki rafta bir yığın film, diğerindeyse bilgisayar oyunları vardı. Hüzünlü ve yalnız bir hayatın bileşenleri. Modern ve temiz mutfak adeta bir broşürden fırlamış gibiydi. Tezgâhın üzerinde eski bir küçük televizyon duruyordu.

Victor her odayı, her çekmeceyi ve dolabı kontrol etti. Hiçbir şey bulamadı. Svyatoslav'ın varlığını gösteren tek bir iz bulamadı. Para için adam öldüren biri olduğu gerçeğini gösteren en ufak bir ipucu yoktu.

Mutfakta kendine bir bardak su doldurup oturdu. Yorgunluktan bitap düşmüştü. Biraz vakit geçirmek için televizyonu açmak istedi. Düğmeye bastı ama televizyon çalışmadı. Eski televizyo-

* *(Alm.)* "Teşekkürler."
** *(Alm.)* "Sorun değil."

nun, diğer modern eşyaların arasında eğreti durduğunu fark etti. Düğmeye tekrar bastı ama görüntü gelmedi. Bekleme düğmesinin kırmızı ışığı hâlâ yanıyordu.

Tek kişinin yaşadığı bir daire için üç televizyon biraz fazlaydı, üstelik mutfaktaki antika kutu ortamın havasıyla hiç de uyumlu değildi. Victor televizyonun kasasının etrafında parmaklarını gezdirip plastik yuvaların içindeki vidaları aradı. Parmaklarının ucuna değen vidaların kenarları keskindi, yeni kullanıldığı belliydi.

Çekmecelerin birinde tornavidayı buldu. Televizyonun fişini çekti. Vidaları görebilmek için öne yatırdı. Eski tip ve yivliydiler. Hepsini söküp televizyonun arka kapağını çıkarması sadece bir dakika sürdü. İçine bakınca neden çalışmadığını anladı. Bekleme düğmesinin lambası dışında içi boştu. Televizyon bir zula yeriydi. İçinde 9 mm'lik Browning, 22'lik bir Luger tabanca ve susturucusu, şarjörler, bıçaklar ve mermi kutuları vardı. Silah dışında bir şey yoktu.

Daha fazlasını ve tetikçileri kimin tuttuğunu gösteren küçük bir ipucu bulmayı umuyordu. Zamanını harcamıştı, bu sırada kendini de ifşa etmişti ama düşmanlarına yaklaşamamıştı. Victor televizyonu tezgâhın üstünden fırlatmamak için kendin zor tuttu. Toparlanmak için derin bir nefes aldı. Sahte televizyonun kasasını tekrar taktı ve bulduğu yere eski haliyle bıraktı. Bardağı yıkayıp kuruladı ve raftaki yerine koydu. Gözden kaçırdığı bir şey var mı diye daireyi bir kez daha kontrol etti.

Dışarı çıkıp kent merkezine yürüdü. Bu kadar az bilgiyle Münih'te yapabileceği bir şey yoktu. Her şeye rağmen taşınabilir bellek elindeydi. Ona ulaşmak isteyenler Victor'ın gözünden uzak olsalar da hâlâ etraftaydılar. Peki ya kendisi onların gözünden daha ne kadar uzak kalabilecekti? Yeni bir plan yapması gerekiyordu, ancak şimdilik başını eğik tutmalı, bir sonraki adımını düşünürken zihnini toparlamalı, tamamen güvenilir olduğunu bildiği bir yerde dinlenmeliydi. Bunu yapabileceği tek yer, İsviçre'de Cenevre'nin kuzeyindeki Saint Maurice kasabasının yakınlarındaydı.

Onun için bir yuva olmaya en yakın yerdi.

Ayrılmadan önce görmesi gereken bir yer daha vardı. Yılın yine

bu zamanlarıydı, şartlar yüzünden erteliyordu ama daha fazla geciktiremezdi. Yolunu değiştirdi.

Köhne bir binaydı, modern binaların bulunduğu bir alanda eskilerin hayaleti gibi duruyordu. Tuğlaları yağmurda soluklaşmış, kirlenmiş ve kapkara olmuştu. Demir parmaklıklarla korunan pencerelerin altındaki duvarlarda pas yüzünden turuncu renkli çizgiler oluşmuştu. Kapı kapalı değildi, iterek açtı. İçerisi loştu. Yukarıya uzanan yüksek tavan karanlığın içinde kayboluyordu.

Victor'ın nefesi dışında çıkan tek ses, parka zemine değen ayakkabılarından gelen tıkırtıydı. Nihai varış yerini ürkütücü bir hızla ona yaklaştıran her adımda nabzının biraz daha yükseldiğini hissediyordu. Geriye dönüp burayı terk etmemek her zaman olduğu gibi büyük bir irade gerektirdi.

Perdeyi çekti ve dik duran bir tabuta benzettiği bölmenin içine girdi. Arkasından perdeyi kapattı. Dizlerinin üstüne çöküp başını eğdi ve ellerini birleştirdi.

İnce örgülü bir duvarla ayrılan bölmenin diğer tarafında yüzü görünmeyen karaltıyla fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Affet beni peder, günah işledim."

15

Merkezi Haberalma Teşkilatı, Virginia, ABD
Salı
06.07 EST

Sabahın bu erken saatinde memurların hiçbirinin olmaması Procter'ın dikkatini çekti. Masanın etrafında sadece Chambers, Ferguson ve Sykes vardı. Chambers her zamanki gibi şık giyinmişti ama Ferguson ve Sykes çok yorgun görünüyorlardı. Emekliliğine bir yıl kalan Ferguson sabah altıda mesaiye başlayamayacak kadar yaşlıydı.

Hoparlörden Alvarez'in sesi duyuldu. "Bütün gece Fransız polisi ve istihbaratıyla irtibat halindeydik, neyse ki bize biraz hareket özgürlüğü tanıdılar. Ellerindeki olay yeri inceleme ve laboratuvar belgelerinden birer nüsha aldım ama bunlardan da işe yarar bir şey çıkmadı. Tam da beklediğim gibi, Ozols'un öldürüldüğü yerde de işimize yarayacak bir ipucu yoktu. Polislerin cesedi bulduğu pozisyona bakarsak katil onu ara sokakta beklemiş ve yakın mesafeden ateş ederek öldürmüş. Boş mermi kovanlarını toplamış. Birazdan anlayacağınız sebeplerle, orada bırakmış olsaydı bile bir anlam ifade etmezdi.

"Otelde bu adamla ilgili biraz bilgi edinmek için ikinci bir fırsat yakaladık ama ondan da bir sonuç çıkmıyor. Tanımlanmamış bir saç teli ya da iz sürmeyi sağlayacak bir doku örneği yok. Katilin odasındaki parmak izleri de kat görevlisine ait. Buradaki mermi kovanlarını yanma almamış ama parmak izi de bırakmamış."

Procter, "Sürekli eldiven mi takıyordu bu adam?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Alvarez. "Güvenlik kamerası kayıtları eldiven takmadığını gösteriyor. Dokunduğu her yerden parmak

izlerini silmiş olsaydı, izleri bulmayı beklediğimiz yerlerde kat görevlisinin parmak izleri de olmazdı. Laboratuvardakiler silikon kalıntıları tespit ettiler. Şu ana kadar bulabildiğim..."

Ferguson, "Parmak izi bırakmamak için ellerini silikon solüsyonuyla yıkıyor," diyerek araya girdi.

Procter, Ferguson'a baktı.

Sykes patronunun kaldığı yerden sözü devraldı. "Derinin üzerinde su geçirmez bir tabaka oluşturuyor. Parmaklardaki yağ silikona nüfuz edemediği için dokunduğun yüzeylerde parmak izi de kalmıyor. Tamamen şeffaf olduğu için birinin bunu kullanıp kullanmadığını anlamak da imkânsızdır. Fabrika işçilerinde endüstriyel kaynaklı deri tahribatı oluşmaması için geliştirilmişti."

Procter başıyla onu onayladı. Her gün yeni bir şeyler öğrendiğini düşündü.

Alvarez, "Pekâlâ," diyerek devam etti. "Küçük bilinmezliği bu açıklıyor, teşekkür ederim. Sürekli başını kameralardan uzağa çevirmiş, dolayısıyla yüzünün tam eşkâlini çıkaramadık ancak beyaz tenli, uzun boylu, takım elbiseli, siyah saçlı, mavi gözlü ve gözlüklü bir adam. Sakalları da vardı. Gözlüklerini çıkarıp tıraş olmuşsa kalabalıkta onu kimse tanıyamaz. Diğerleri gibi balistik de duvara toslamış durumda. Mermiler Belçika malı ama her gün karşılaşılan bir şey olmamasına rağmen izini süremeyeceğimiz kadar yaygın kullanımı var.

"Otele İngiliz pasaportuyla ve Richard Bishop adıyla giriş yapmış. Dünden bu yana ülkeden bu isimle ayrılan biri olmadı ve duyduğuma göre geçen ay Fransa'ya giriş yapan Richard Bishop isimli bir İngiliz de olmamış. Sahte isim olduğu ortaya çıkacaktır, bundan eminim ama bir de İngilizlere teyit ettirmekte fayda var."

Chambers, "Birini görevlendiririm," dedi ve ismi bir kâğıda not aldı. "Londra, Moskova, Berlin, Riyad, İslamabad ve Seul'daki amirlerle görüştüm. Şu ana kadar Ozols'la ilgili şüpheli bir duyum almamışlar. Gün içinde beni aramalarını bekliyorum ama pek umudum yok. Bu suikastı kim düzenlemişse kendini gayet iyi gizliyor."

Procter henüz Chambers konusunda bir karara varamamıştı. Onu, uzun soluklu bir aday bulunana kadar koltuğu ısıtması için bulunmuş geçici bir tedbir gibi görüyordu. Bu işte göstereceği

performans onun şüphelerini öyle ya da böyle doğrulayacaktı. Bir taraftan beyni kafatasından fırlayacakmış gibi zekiydi ama diğer yandan da Procter onun bu işi yürütecek kadar taşaklı olmadığını görüyordu. Bunu mecazi değil gerçek anlamıyla düşünüyordu.

Procter öne eğildi. "Ozols, Paris ve füzeler arasında ortak bir nokta bulamadık. Bilinen kiralık katiller son zamanlarda o bölgede görülmediler ve elimizdeki birkaç bilgi kırıntısıyla onun kimliğini tanımlama umudumuz da yok. Müttefik ülkelerdeki mevkidaşlarımla telefonda görüşüp cinayet şekliyle ilgili herhangi aşina özellik görüp görmediklerini soruyorum ama o kadar genel ki hiçbir yere ulaşmıyor."

Söz sırası Sykes'a gelmişti. "Rusya'yla görüşüyoruz ama kiminle konuştuysak hep aynı cevabı alıyoruz. Moskova batan firkateynin güvertesindeki her şeyin kullanılmaz hale geldiğini düşünüyor. Elbette neyin peşinde olduğumuzu ima etmeden daha fazla soru sormamız da mümkün değil. "

Alvarez onun kaldığı yerden devam etti. "Aynı şekilde, Interpol de şimdiye kadar elde ettiklerimizle bir yol alamıyor ama oteldeki hadiseden bir fırsat yakalamış olabiliriz. Kamera kayıtlarının bize gösterdiklerini bir araya getirdim. Buna göre katil Ozols'u öldürdükten yaklaşık iki saat sonra oteline dönüyor. Oraya vardığında iki adam dikkatini çekiyor. Ya onları daha önceden tanıyor ya da onlardan şüpheleniyor. Gözden uzaklaşmaya çalışırken nihayetinde fark ediliyor.

"Birkaç dakika sonra koridorda, odasının önünden karşı odanın kapısına ateş açarak onları öldürüyor. Bundan kısa bir süre sonra iki adam daha içeri giriyor. Onları bekliyor, birini takip edip ikisini de öldürüyor. İster inanın ister inanmayın bir tanesinin yüzünde sprey şişesi patlatıp adama işkence yapmış veya onu etkisiz kılmış. Bu adamların hepsi de silahlıydı ve üzerlerinde kimlik yoktu. Ardından otelin mutfağındaki kadını, karşı binadaki adamı ve aynı binadan tüfekle ateş edip dışarıda bekleyen bir başka adamı daha öldürüyor. Yoluna çıkan yaşlı kadın da cinayete kurban gidiyor ama kadının vücudundan çıkan mermiler öldürülen altıncı adamın silahından çıkan mermilerle uyuştuğu için muhtemelen iki ateş arasında kalmış olabilir.

"Adamın öldürdüğü yedi kişiyle ilgili sürekli bilgi geliyor. Gö-

rünüşe göre bunlar bir kiralık katil ekibi. Hareketlerinden anladığım kadarıyla Ozols'un katilini ortadan kaldırmak için Paris'e gelmişler. Belli ki adam onları ortadan kaldırmış."

Ferguson kaşlarını çattı. "Yani bir tetikçinin Ozols'u öldürdükten birkaç saat sonra, kendisini bulup öldürmeye çalışan yedi adamı daha öldürdüğünü mü söylüyorsun bize?"

"Görünüşe göre durum aynen böyle."

Ferguson ellerini kaldırdı. "Lütfen birisi bana bununla ilgili mantıklı bir açıklama yapsın."

Chambers gözlüklerini çıkartırken, "Ekibi oraya kimin gönderdiğine dair bir işaret var mı?" diye sordu.

"Şu aşamada hayır." Alvarez'in ses tonu pişmanlık doluydu. "Fakat hepsini teşhis etmek uzun zaman almayacaktır. Bu da bize onları kimin gönderdiğini öğrenme fırsatı sağlar. Adamları gönderen her kimse, Ozols'un katilini iyi tanıdığı çok açık. Onları kiralayan kişiyi bulabilirsek katili de bulur, belki o füzeleri de ele geçirebiliriz."

Chambers ve Ferguson başlarını sallayarak onayladılar ama Procter, Sykes'ın huzursuz olduğunu fark etti. Sebebini anlıyordu. Çocuk dışarıda kalmıştı. Söyleyecek sözü, öne sürecek iddiası yoktu ve bundan hiç memnun değildi. Hâlâ oldukça gençti ve Ferguson onun hakkında iyi şeyler düşünüyordu. Katkı sağlayamadığı için üzülmesine gerek yoktu. Laf olsun diye konuşmanın da bir anlamı yoktu. Eğer Sykes akıllı biriyse, kariyerinin bu aşamasında asıl oyuncuları izleyip onlardan bir şeyler öğrenmekle yetinmeliydi.

Alvarez'in sesi tekrar duyuldu. "Bulduğum son ve en önemli şeyse katilin saldırının hemen ardından Paris'ten ayrılmadığı. Galiba kentte biraz takılıp onu yere indirmeye çalışan adamların kim olduğunu öğrenmeye çalışmış."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Ferguson.

"Çünkü tetikçilerden biri, yani 45 kalibrelik tüfek mermileriyle delik deşik olan adam öldürüldükten bir saat sonra otelinden çıkış yapmış."

Sykes parlak dişlerini ortaya çıkaran yapmacık bir gülümsemeyle, "Ölü biri için zekice bir hamle," dedi. Odadakiler onu duymazlıktan geldiler. Procter başını belli belirsiz salladı.

Alvarez açıklamaya devam etti. "Oteldeki görevli uzun boylu, ince yapılı, siyah saçlı, gözlüklü ve sakallı bir adam eşkâli verdi. Kısa boylu ve tıknaz Svyatoslav bu tarife uymuyor. Havaalanındaki CCTV kayıtlarından onun yüzünü ve kimliğini tanımladığımız için şanslıyız."

Procter masaya doğru eğildi. "Dur tahmin edeyim. Kiralık katil, Svyatoslav'ın belgelerini ele geçirmiş."

"Evet," dedi Alvarez. "Onun gibi davranıp otelden çıkış yapmış. Resepsiyon görevlisi, adama Svyatoslav'ın kasada duran pasaportunu, uçak biletlerini falan vermiş. Sistemde görünmediler, demek ki adam ülkeden pasaportu kullanarak çıkmadı."

Chambers, "Sence katilin Svyatoslav'ın eşyalarını almasının sebebi ne olabilir?" diye sordu.

"Bence onun hakkında bilgi edinmeye çalışıyor," dedi Alvarez. "Otele de bu yüzden gitti. Ülkeden hemen kaçmadı, onu öldürmeye çalışan adamlardan birinin kaldığı otele de bu yüzden gitti."

"Saldırganlarının kimliğini ve kimin için çalıştıklarını tespit etmeye çalışıyorsa bir sonraki adımda sence ne yapacaktır?"

"Svyatoslav'ın evini kontrol edecek," diye cevap verdi Alvarez.

Chambers, "Lütfen bana nerede olduğunu bildiğimizi söyle," dedi.

"Münih'te."

Chambers ellerini masanın üzerine koydu. "Tamam, planımız şu: Alman istihbaratıyla hemen irtibat kuracağız ve adresi acil gözetim altına almalarını isteyeceğiz. Karşılarına çıkacak adamın nasıl biri olduğunu da açıklarız. Onu tutuklamalarını istemiyorum, göz hapsinde tutsunlar yeter. Bu yüzden kimsenin ölmesine izin vermem. Alvarez, sen onlara bilgi vermeyi tamamlar tamamlamaz ilk uçakla Almanya'ya gidip neler bulabileceğine bir bak. Eğer adam hâlâ oralardaysa oldukça fazla desteğe ihtiyacın olacak."

Alvarez telefonu kapatınca Ferguson söz aldı. Genelde düzgünce arkaya yatırdığı kalın telli kır saçları bugün biraz dağınık görünüyordu. "Bu tetikçinin hâlâ bilgi edinmeye çalışıyor olması en iyimser tahminle bile düşük bir ihtimal. Eğer işi Ozols'un yoluna çıkıp taşınabilir belleği almaksa, Almanya'da iz sürmek yerine onu patronuna verecektir. Farklı bir yaklaşım bana hiç mantıklı gelmiyor."

Chambers içini çekti. "Belki de onu ortadan kaldırmaya çalışan patronudur. Paradan tasarruf eder. Belki de çoktan yapmıştır ama onu kimin gönderdiğine dair bir ipucu bulana kadar tek çıkar yolumuz bu. Zamana karşı yarışıyoruz. Bilgi kaynağı ellerine ulaşır ulaşmaz füzeleri birkaç güne ortalıktan kaldırırlar ve birileri o teknolojiyi bize karşı kullanana kadar da haber alamayız. Eğer Ozols'u öldüren adamın Almanya'ya gittiğine dair çok küçük bir ihtimal bile varsa biz de aynı şeyi yapmak zorundayız."

Ferguson hiç de tatmin olmuşa benzemiyordu. Chambers, "Bizimle paylaşmak istediğin başka bir önerin yoksa tabii," dedi. Sesinde aşikâr bir meydan okuma vardı.

Ferguson'ın yüzüne sessiz bir itaatsizlik ifadesi oturdu. Dar omuzlarını silkti. Procter, Chambers'a baktı. Geçmişinde ne olursa olsun, ihtiyar adamın öfkesine pek aldırmıyor gibiydi.

Belki de bacaklarının arasında gerçekten taşakları vardı.

16

Cenevre, İsviçre
Salı
18.32 CET

Victor, Place Neuve boyunca yürüyüp Grand Théâtre'ın önünden geçti. Vakit geçirmek için dışarı çıkan insanlarla, turistlerle ve çalışmayı bitiren yerel halkla dolu kent cıvıl cıvıldı. Victor Grand Théâtre'a göz attı, bir gösteri izlemeyi çok isterdi. Puccini veya Mozart operalarından biri gayet güzel olurdu ama peşine takılanların olması ihtimaline karşı izini kaybettirmek için kalabalığın arasına daldı.

Güneş batmıştı, kentin caddelerinden geçerken kimse onu fark etmedi. Asıl ait olduğu yer gece karanlığıydı. Gündüzleri kalabalığın içinde saklanıyordu ama geceleri tamamen görünmez oluyordu. Önünde bir çift yürüyordu, kol kola girmişlerdi. Yürürken hafifçe tökezliyor ve gülüşüyorlardı. Birbirlerine o kadar çok dalmışlardı ki Victor istese bile onların dikkatini çekemeyeceğini anladı.

Münih'ten Berlin'e seyahat edip oradan Prag'a geçmiş ve ardından İsviçre'ye gelmişti. Uzun ve yorucu bir yolculuktu ama Victor asla düz bir hat üzerinde seyahat etmezdi. Yan sokaklardan birine saptı ve tren istasyonuna doğru dolambaçlı bir rota izledi. Işıkların altında pırıl pırıl görünen istasyon, her gün işe gidip gelen takım elbiseli yolcularla doluydu. Cenevreli erkeklerin çoğu gibi Victor da kalın palto, eldiven ve şapka giyiyordu. İnsanları kat kat giysilerin altına gizleyen, kalabalığı muhafazakâr renklerden oluşan bir yığının içinde harmanlayan soğuktan memnundu.

Uzman takipçilerden oluşan bir ekip bile onu böyle bir yerde takip ederken işini yarım bırakırdı.

Neredeyse kırk sekiz saattir uyumuyordu ve bu gerçeğin gayet farkındaydı. Uyku yoksunluğu vücudunu olduğu kadar zihnini de yavaşlatıyordu ve Victor aklının tam kapasite çalışmasına hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyuyordu, ancak firardaydı ve kendini güvende hissedene kadar dinlenemezdi. Uykuda geçirdiği her saat düşmanlarına ona biraz daha yaklaşma fırsatı verecekti.

Tren beklerken küçük bir kafeden bayat bir sandviç ve koyu bir kahve aldı. Tren istasyona vardığında binmek için mümkün olduğunca son anı bekledi ve vagonun sonuna, pencereyi sağ tarafına alarak oturdu. Cenevre'den kalkan tren, dağların arasında dolaşarak kuzeye gidiyordu.

Victor birkaç yıldır İsviçre'de yaşıyordu. İklimini, insanlarını ve yaşam tarzını beğenmişti. Yüksek rakımlı bir bölgede yaşamak dayanıklılığına gözle görülür bir artış kazandırmıştı, üstelik ülkenin sırdaş bankacılık sistemi ve ateşli silahlara gösterdiği müsamahakâr tavır mesleğine son derece uygundu.

Tren Victor'ı ülkenin üçüncü büyük kantonu Valais'ye ulaştırdı. Cenevre'nin ünlü gölünü besleyen Rhone Vadisi buradaydı. Victor gece geç vakitte Saint Maurice köyünde trenden indi. Yoğun bir kar yağıyordu, paltosunun yakasını ve omuzlarını kaldırdı. Tren istasyonundaki bir butikten dağ şartlarına uygun kıyafetler alıp trende üzerini değiştirmişti. En yakın kasabaya oldukça uzakta olan ıssız bir köydü. Halkın çoğunluğunu pahalı, ahşap dağ evlerinde kayak sezonunda sadece birkaç hafta geçiren zengin yabancılar oluşturuyordu. Komşularını tanıyan çok az kişinin bulunduğu, yabancı yüzler ve araçlar görmenin kimseyi şaşırtmadığı bir yerdi. Sık sık köye gidip gelen Victor hiç dikkat çekmiyordu.

Dünyanın en pahalı marketlerinden birinden tam yağlı süt, köy yumurtası, taze sebze, İngiliz cheddar peyniri, soya ve keten tohumlu ekmek ve füme somon aldı. Akıl almaz tutardaki parayı öderken içi gitti ama böyle bir yerde yaşamanın bedelini ödemesi gerektiğinin de farkındaydı.

Sol elinde iki poşet ve bir dosya çantasıyla köyün kalan kısmını yürüyerek geçti. Ana yol yerine ara sokakları tercih etti. Etrafta

çok az insan vardı, takip edilmediğinden emin olunca ormana doğru yöneldi. Köyün merkezindeki evlerden birkaç kilometre ilerideki dağ evinin çevresinde yarım daire çizerek yürüdü. Karanlık ormanda dikkatli adımlarla yürüyordu, önünü iyi görmese de yolu gayet iyi biliyordu.

Ağaçların arasından, yıldızların ve ay ışığının aydınlattığı dağ evini görünce içeri koşup kendini yatağa atmak istedi. Uyumayı ve sekiz saat boyunca hayatını unutmayı her şeyden çok istiyordu ama iç disiplini onu durmaya ve yere çömelip davetsiz misafir izleri aramaya zorladı. Burada yaşadığının bilinmesi imkânsızdı ama Paris'ten sonra hiçbir şeyi şansa bırakamazdı.

Alışveriş torbalarını yere bıraktı ve evin içinde veya civarında kimse olmadığından emin olana kadar binanın etrafında daireler çizerek bir saat kadar dolaştı. Dağ evi dört tarafını saran sık çam ağaçlarıyla ve ana yola uzanan, sadece sağlam dört çeker araçların girebildiği dar bir patika tarafından muhafaza ediliyordu. Victor'ın Land Rover'ı evin yan tarafındaki garajda duruyordu. Hava, patika yolda araba tekerleği veya evin etrafındaki karda ayak izlerinin görülemeyeceği kadar karanlıktı ama civarda birilerinin olduğuna işaret eden hiçbir şey görmemiş ve duymamıştı.

Ahşap işlemeli, güçlendirilmiş çelik kapıdan içeri girince biraz rahatladı ama evin içini iyice kontrol edene kadar tedbiri elden bırakmadı. Dağ evi beş yaşındaydı ve tek sahibi Victor'du. Çatısı arduaz taşla kaplı, taş duvarlı, ahşap kirişli, şömineli, geleneksel Savoyard mimarisiyle yapılmış bir dağ eviydi. İki katlı evdeki dört oda, Victor'ın ihtiyacından fazlaydı ama dağ evleri bir kişinin oturacağı düşünülerek inşa edilmiyordu.

Birisi zorla içeriye girecek olursa Victor yetkililerin harekete geçmesini ve evin içini karıştırmalarını istemediği için alarm sistemi kurdurmamıştı. Bunun yerine, evin her tarafını gören yüksek çözünürlüklü kameralar ve hassas mikrofonlara bağlı, özel siparişle yapılmış hareket sensörleri vardı. Her şey dikkatle gizlenmişti; kameralar ve mikrofonlar hareketi algıladıktan iki dakika sonra kayda başlayacak şekilde programlanmıştı. Böylelikle, ellerinde tarayıcı cihazlarla dinleme aygıtı arayanlar içeri girdikleri ilk anda bir şey bulamayacaklardı.

Bütün pencerelerde, yüksek hızlı tüfek mermilerini bile engelleyen, sekiz santim kalınlığında polikarbon karışımlı laminat camlar vardı. Güçlendirilmiş ön ve yan kapılarla kapı pervazlarından geçmek için koçbaşından daha fazlası gerekiyordu. Pencerelerden sadece birkaç tanesi kısmen açılıyordu.

Victor bütün odaları önceden belirlenmiş bir sırayla ve yöntemle inceledi. Her şey yerli yerindeydi ve belli bir işlevi olmayan hiçbir şey yoktu. Onu ele veren, kim olduğunu veya nereden geldiğini gösteren hiçbir fotoğraf veya kişisel eşya yoktu. Eğer birileri içeri girerse onun hakkında hiçbir şey öğrenemeden evi terk ederdi.

Güvenlik sistemi kayıtlarından bir şey çıkmamasına sevindi. Küçük kalorifer kazanının bulunduğu odanın kapısını açtı ve kontrol kutusu kurcalanmış mı diye baktı. Şifreyi girdiğinde zemin katın etrafına dikkatle yerleştirilmiş C-4 patlayıcıyı infilak ettirecek üç dakikalık kronometre çalışmaya başlayacaktı. Bir gün burayı hızla ve bir daha geri dönmemek üzere terk etmek zorunda kalabilirdi.

İyice emin olduktan sonra poşetlerdekileri yerlerine yerleştirdi ve rahat bir nefes aldı. Uzun bir duş alarak kendini ödüllendirdi. Dağ evinin dışından onu görmelerine imkân yoktu. Çıplak ve silahsız bir halde kapıya sırtını döndü. Damlayan sular diğer sesleri bastırıyordu. En yetenekli hedef bile içinde savunmasız kalırdı. Victor akan suyun ölüm tuzağı olduğunu öğrenecek kadar çok adam öldürmüştü ama burada güvendeydi. Bütün bedeni ağrıyordu. Biraz kilo kaybetmişti, iki günlük firarın etkili bir diyet programı işlevi gördüğünü düşündü. Bol miktarda eli ayağı düzgün yiyecek ve iyi bir dinlenme sayesinde kısa zamanda kendini toplayacaktı. Başına gelenler düşünüldüğünde ciddiye alınacak bir yarası yoktu; tek parça halinde kurtulduğu için şanslı olduğunun farkındaydı. Yiyecekleri düşünmek karnının guruldamasına neden oldu.

Açlığı daha fazla göz ardı edemeyince kurulandı. Paranoyasını yenmek için evi bir kez daha kontrol etti ve aldığı malzemelerle kendisine büyük bir porsiyon peynirli, somon balıklı omlet hazırladı. Ardından vitamin ve mineral dolu protein karışımım içti ve soğutucudan yarısı içilmiş bir şişe Fin votkası çıkardı. Salona

geçip gül ağacından piyanonun başına oturdu, şişenin kapağını açtı.

Kendine bir bardak votka dolduran Victor koluyla piyanodaki lekeyi sildi. 1881 yılı Vose and Sons Square Grand marka piyanoyu Venedikli bir satıcının dükkânında çürümeye terk edilmiş halde bulmuştu. İyi bir fiyata satın almış, tamir için İsviçre'ye naklettirmiş ama restore ettirmemişti. Mükemmelliğindeki kusurda belli bir güzellik buluyordu. Victor'dan birkaç ömür daha fazla yaşamış olan piyano savaş yaralarını gururla sergiliyordu. Gözleri yorgunluktan kapanana kadar küçük bir Chopin bestesi çaldı.

Biraz sonra votkanın kalanını da bardağına doldurdu ve piyanodan destek alarak ayağa kalktı. Ağır adımlarla üst kata çıkıp çift kişilik yatağına uzandı. Sert yastığı başının altına aldı.

Göğsünde bardakla uyuyakaldı.

17

Münih, Almanya
Salı
22.39 CET

Alvarez binadan çıkınca titredi. Kapının önünde sigara içen Alman polis memurunu selamladı. Polis başıyla selama karşılık verdi ama adamın gönülsüz tavrı Alvarez'in gözünden kaçmadı. Belli ki Alvarez'in binada oturanları sorgulamasından pek hoşlanmamıştı.

Alman istihbaratı işbirliğini kabul etmiş ve CIA'in onlara verdiği üstü kapalı bilgiye rağmen Alvarez'in talebini olumlu karşılamıştı. Paris'teki silahlı çatışmanın haberi sınırın öbür tarafına ulaşmıştı ve Almanlar yardıma hazırdı.

Fransız yetkililere olduğu gibi onlara da taşınabilir bellekten hiç bahsetmedi. Önceliği Ozols'un katilini yakalamaktan ziyade taşınabilir belleği geri almaktı ama başka bir ülkenin istihbarat örgütüne bunu söyleyecek değildi. Taşınabilir belleğin içinde ne olduğunu bilmek ve onu ele geçirmek isterlerdi yoksa.

Kiralık aracına binip otele geri döndü. İki uzun gün geçirmişti. Oteldeki aynaya yansıyan görüntüsü yüzündeki gerginliği açık seçik ortaya koyuyordu. Langley'ye göndereceği bir ilerleme raporu daha vardı ama işe başlamadan önce bir saat uyumak zorundaydı.

Sağladığı ilerleme aslında çok sınırlıydı. Katilin eşkâline uyan bir adam komşulardan biri tarafından apartmandan içeri alınmıştı. Ozols'un katilinin Svyatoslav'ın dairesine girdiğine, evde bir şey bulduğuna veya oradan bir şeyler aldığına dair herhangi bir ipucu yoktu ama bu durum Alvarez'i şaşırtmamıştı. Svyatoslav'ın

finansal ve telefon kayıtları inceleniyordu; bunları incelemek zorunda kalmak Alvarez'in hiç hoşuna gitmiyordu.

Komşulardan Bay Eichberg başka bir eşkâl vermiş ve robot resmin çizimine yardımcı olmuştu. Katil sakallarını tıraş edip saçlarını kesmişti ama geri kalan yüz hatları herhangi birine ait olabilecek derecede sıradandı. Alvarez, adam keşke uzun burunlu veya çukur çeneli olsaydı diye düşündü acı acı.

Robot çizim Almanya'daki bütün emniyet birimlerine gönderilmişti ama adamın buralarda fazla dolaşmayacağından emindi. Büyük ihtimalle Alvarez gelmeden çok önce ülkeden çıkmıştı. Havaalanları ve tren istasyonlarındaki CCTV görüntülerinin hepsi zaten inceleniyordu.

Alvarez çantasından tıraş makinesini çıkardı ve bir kez daha saçlarını iki numaraya vurdu. Hemen sıcak bir duş aldı ve uyumak için yatağa uzandı ama bunu bir türlü başaramadı. Birkaç yıl önce, uykusuzluk çektiği zamanlarda Jennifer'la telefonda sohbet ederdi ama bugünlerde yanında konuşacak kimsesi yoktu. Alvarez çok çaba harcamadan insanları kendinden uzak tutuyordu. Başka insanlarla bir ilişki kurmak için elinden geleni yapıyor olsa da, yine birbirlerinden çok farklı oldukları ortaya çıkıyordu.

Bazı kadınlar ona yaklaşmanın zorluğundan hoşlanmış ama yaklaşmayı başaramayacaklarını anlayınca çekip gitmişlerdi.

Oğlu Christopher'a telefon açmayı düşündü ama onu nadiren gördüğü ve çocuk başka bir adama baba dediği için bunu yapması o kadar da kolay değildi.

Alvarez telefon sesiyle irkildi. Yataktan apar topar fırlayıp komodinin üzerindeki telefonu aldı. Saate bakınca sadece birkaç dakika uyuduğunu fark etti.

"Alo?"

"Bay Alvarez, ben BKA'dan Gens Luitger. Bu sabah tanışmıştık."

BKA yani *Bundeskriminalamt*, FBI'ın Almanya'daki muadiliydi. Luitger, kurumundaki üst rütbeli ve saygın memurlardan biriydi. Alvarez onunla konuştuğu kısa süre içinde son derece yetenekli biri olduğunu anlamıştı. İngilizcesi kusursuzdu, aksanının izleri neredeyse hiç belli olmuyordu.

"Evet," dedi Alvarez. "Nasılsınız?"

"İyiyim. Size iyi haberlerim var. Otuzlu yaşlarında, tek başına seyahat eden ve ülke dışına çıkan erkek yolcuları kontrol ettirdim. Sanırım elimize bir fırsat geçirdik. Alan Flynn adında bir İngiliz dün Berlin'den Prag'a giden bir uçağa binmiş. Bu çok tuhaf, çünkü bu Alan Flynn denen adam aslında İngiltere'nin kuzeyindeki bir akıl hastanesinde yatıyor. Ayrıca Alan Flynn adına düzenlenmiş pasaportu taşıyan adamın eşkâli sizin aradığınız kişiyle de uyuşuyor."

Alvarez bunun adamın kullandığı ikinci İngiliz pasaportu olduğunu düşündü. "Emin misiniz?"

"Hem de adım gibi."

Alvarez, Luitger'in ses tonunda hafif bir değişiklik hissetti. Alvarez'in sorusundan alınmış veya rahatsız olmuş gibiydi. Sebebini anlıyordu. Bilgi son derece güvenilir olmasaydı Luitger kesinlikle ona telefon etmezdi.

"Güvenlik kamerası görüntülerinde yüzü belli oluyor mu?"

"Hayır, maalesef ortak dostumuz CCTV kameralarına yakalanmayacak kadar şanslı. En azından yüzü için durum böyle."

Alvarez kendi kendine gülümsedi. "Hayır, bu şans değil. Bu aradığımız adam. Hemen haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Yöneticiler aksini düşünse de istihbarat servislerimizin ellerinden geldiğince birbirlerine yardımcı olmasının önemli olduğunu düşünüyorum. "

"Kesinlikle katılıyorum."

"Nasıl ilerlemeyi düşünüyorsunuz? Adamlarım soruşturmaya mümkün olduğunca devam edecekler ama şüphelinin Almanya'dan ayrıldığını da sanırım kabul etmek zorundayız. Böyle bir durum varsa benim yetkim sınırda biter."

Alvarez'in zihni bütün ihtimalleri son hızla değerlendirdi. Yeni bilgileri Langley'ye derhal iletmesi gerekiyordu. Katil Çek Cumhuriyeti'ne geçtiyse bu hiç iyi olmazdı. Kennard'ı arayıp bilgilendirmeli ve onun Paris'te bir şeyler bulup bulmadığını öğrenmeliydi.

Alvarez, "Teşekkür ederim. Şimdiye kadar yaptıklarınızın büyük faydası oldu," dedi. Kendinden emin bir sesle konuşmuştu ama morali çok bozuktu.

Karşılıklı vedalaştıktan sonra Alvarez hızlı arama tuşlarından

birine bastı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra Kennard cevap verdi. Sesi yorgun çıkıyordu.

"John, beni iyi dinle. Katil Svyatoslav'ın dairesini ziyaret etmiş," dedi Alvarez.

"Bir şey bulmuş mu?"

"Milyon dolarlık soru da bu zaten."

"Sen bir şeyler bulabildin mi?"

Alvarez telefonun ahizesini eliyle kapatıp hapşırdı. "BKA'dakilerin söylediğine göre adam uçakla Çek Cumhuriyeti'ne gitmiş."

"Çek Cumhuriyeti mi?"

"Daha doğrusu Prag'a fakat şu an her yerde olabilir."

"Neyin peşinde bu herif?"

"İşte bu da milyar dolarlık soru. Kalemin var mı? Söylediklerimi not al."

Alvarez, Kennard'a talimatları yazdırdıktan sonra telefonu kapattı. İkinci kez hapşırdığında bunun soğuk algınlığı başlangıcı olmamasını diledi. Bunun, şanssızlığının son noktası olmayacağından da emindi. Oda servisini arayıp büyükçe bir koyu kahve istedi. Uzun bir gece olacaktı.

18

Paris, Fransa
Salı
23.16 CET

Kennard cep telefonunun kapağını kapatıp birkaç dakika dikkatle düşündü. Eksiksiz olay yeri raporuyla katilin kaldığı oteldeydi. Gözden bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı, olan bitenin eksiksiz bir resmini oluşturmak amacıyla otelin içinde dolaştı. Fransız polisi hâlâ yardım etmeye yanaşmıyordu ama en azından bu işi yapmak için onu yalnız bırakmayı kabul etmişlerdi.

Alvarez az önce onu Almanya'daki durumdan haberdar edince işi gücü bıraktı. Hızla otelden dışarı, Rue du Faubourg Saint-Honoré'ye çıktı. Cadde evvelki gün, cinayetlerin hemen ardından otelin önünden kavşağa kadar güvenlik şeridiyle kapatılmıştı. Kennard güvenlik şeridinin arkasında oradan oraya koşturup öfkeli sabah trafiğini açmaya çalışan polisleri hatırladı.

Oysa şimdi ortalık hiçbir şey olmamış gibi sakindi. Sadece otelin içindeki güvenlik bariyerleri kalmıştı. Dışarıda Parisli sürücüler tuhaf derecede küçük arabalarını caddelerde son hız sürüyor, her fırsatta, ortada bir neden olmasa bile birbirlerine korna çalıyorlardı.

Kennard Fransa'dan ve bu ülkeyle ilgili her şeyden nefret ediyordu: insanları, lisanı, sözde kültürü. Bir aylık maaşını bıraksa bile vıcık vıcık yağlı omlet, bayat ekmek, kuru peynir ve beni yeme diye bağıran kokuşmuş bir parça etten başka doğru düzgün yiyecek bulamıyordu. Haftanın her günü patates kızartması yemekten kilo almıştı.

Kaldırım boyunca yürüyüp arabasını bıraktığı yerin önünden

geçti. Birkaç sarhoş dedektif onun geldiği yöne doğru yürüyordu, ayakta duracak halleri yoktu. Belli ki bir şeyleri kutlamışlardı. Alkolik oldukları her hallerinden belliydi.

Ona doğru yaklaştıklarında içlerinden biri bağırarak Fransızca bir şeyler söyledi. Kennard yüzlerindeki öfkeyi okudu. Belki de adam Kennard'ın yüzündeki hoşnutsuzluğun farkına varmıştı, belki de biraz eğlence arıyorlardı.

Adam Kennard'dan biraz daha uzundu. Yüzü ifadesizdi ama şakaklarındaki damarlar kabarmıştı. Alvarez ona geciktirmemesi gereken bir dizi acil görev vermişti ama Kennard elçiliğe gitmiyordu. Daha öncelikli bir işi vardı.

Bir dakika kadar daha yürüdükten sonra bir ara sokağa saptı. Tekrar bir telefon kulübesi buldu ve içerideki genç adamın konuşmasını bitirmesini yarım dakika kadar sabırsızlıkla bekledi. Hemen kulübeye girdi, son arayan numaraya bakmak için cep telefonunu çıkardı. Tuşlara hızla ama dikkatle bastı. İşi bitince dokunduğu her yeri sildi.

Kennard'ın gömlek yakası terden ıslanmıştı. Önceden ayarlanmamış telefon konuşmalarına alışkın değildi ama pazartesi günkü felaket haberinden sonra bunu bekletemezdi. Telefon hemen çalmadı ama çalmaya başlayınca da karşı taraf hiç açmayacakmış gibi çalmaya devam etti. Kennard şifreyi tuşladı.

Bağlantı kurulana kadar epey bir vakit geçti. Nihayet hattın diğer ucundaki kişinin küçümseyici ses tonu duyuldu.

"Gerçekten önemli olsa iyi olur."

Kennard devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Teyit geldi. Adam, Svyatoslav'ın Münih'teki dairesine gitmiş ama orayı çoktan terk etmiş. Çek Cumhuriyeti'ne geçtiğinden eminiz. Bundan sonrasını henüz bilmiyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu. "Tamam," dedi telefondaki ses. "Şimdi yapmanı istediğimiz şey..."

19

Saint Maurice'in Kuzeyi, İsviçre
Çarşamba
08.33 CET

Victor'ın nefes daralıyordu. İnce dağ havası ciğerlerinden çıkıp buhar kümeleri oluşturuyordu. İlk elli metre zor geçmişti ama son elli metre tam bir işkenceydi. Buz çekicini donmuş çağlayandaki saplandığı yerden homurdanarak çıkardı ve yukarıdaki buza sapladı. Başından aşağı buz parçaları ve sular dökülüyor, aşağıdaki çağlayanın zeminine dağılıyordu.

Pırıltılar saçarak düşen parçaları kısa bir süre izledi, birkaç kez derin nefes aldı. Yüzü soğuk hava ve harcadığı çaba yüzünden kıpkırmızı eksilmişti. Dağcı gözlükleri gözlerini yukarıdaki güneşin çiğ ışığından koruyordu. Çağlayanın buzları parlak mavi ve beyaz renkteydi ama karanlık bir tondaydı; çatlak ve yarıkların dip kısımları siyaha kesmişti. Bozuk bir yansıma onun tırmanışını izliyordu.

Son birkaç gündeki hadiseleri unutmak yukarıda daha kolaydı. Yaptığı işe kendini tamamen vermekten başka seçeneği yoktu. Elindeki işten başka hiçbir şey zihnini meşgul etmemeliydi, aksi takdire bunlar son düşünceleri olurdu. Vücudunu elinden geldiğince dinlendirmişti, şimdi sıra zihninin temizlenmesindeydi. Konuşabileceği bir dostu, sorunlarını paylaşabileceği hiç kimsesi yoktu. Şu an yaptığı şey de bu listede üçüncü sıradaydı zaten.

Dağlarda yalnız başınayken kendini yeryüzündeki tek insan gibi hissederdi. Ondan ve doğanın gaddar dürüstlüğünden başka bir şey yoktu. Uygarlıktan çok uzaktaydı ama yukarıdaki dünya ona daha medeni görünüyordu.

Kollarıyla çekip ayaklarıyla iterek botlarının yatay dişli kramponlarını bir adım yukarı sapladı. Tırmanmanın verdiği stres yüzünden vücudu titriyordu ama içinde bulunduğu tehlike zihnini sakinleştirdi. Yeteneklerine güvenmesine rağmen, tam bir dikkat yoğunluğu sağlamak zorundaydı. Vida, bağlantı kelepçesi ya da ip kullanmıyordu, yani dikkatini toplamazsa düşerdi. Düşerse ölürdü. Bu kadar basitti.

Sadece rüzgârın, buza saplanan metalin ve güçlükle alıp verdiği nefesinin sesi duyuluyordu. Her tarafına hâkim olan bir özgürlük duygusu vardı. Rahatlıyor, içini huzur kaplıyordu.

On metre kadar sonra durakladı. Geriye yaslanıp buz çekicini tutan ellerinden birini çekti. Cebine sokup akide şekerlerinden birini aldı. Şansına yeşil renkli olanı eline gelince sevindi. Şekeri ağzına attı. Akide şekerleri ağzını ıslak tuttuğu için susuzluk hissetmiyordu ama daha da önemlisi tatları hoşuna gidiyordu. Victor şekeri emdi, manzaranın tadını çıkarmak için başını yana yatırdı. Bütün görebildiği karla kaplı dağlar ve ağaçların tepeleriydi.

Orada saatlerce kalabilirdi ama yüzüne damlayan sulardan ürktü. Başını kaldırıp gözlerini kısarak parıltıya baktı. Su damlaları güneş ışığının altında parlıyordu. Buz eriyordu. Bulutsuz havada hiç de şaşırtıcı değildi. Acele etmeden tırmanmaya devam etti. Tehlike ortaya çıkmadan çok daha önce zirveye ulaşacağını düşünüyordu.

Başının üstündeki buz kütlesi homurdandı.

Victor tırmanmayı bırakıp yukarı doğru baktı. Başının yirmi metre kadar üstünde sarkan bir buz tabakası kırılmıştı. Victor kendini çağlayanın yüzeyine dümdüz yapıştırdı; kar ve buz parçaları sırtına sürtünerek kayıp aşağı düştü. Önceki kararını değiştirip adımlarını hızlandırdı. Laktik asitle dolan kasları oksijensizlikten sertleşiyor, buz gibi havayla dolan ciğerleri acıyordu. Hızla yukarı tırmandı. Buz çekici ve kramponlarını tepeye ulaşana kadar itip çekmeye devam etti ve nihayet zirvedeki karların üzerine kolları bacakları birer yana açık halde uzandı.

Saatler sonra dağ evine geri döndüğünde öğle yemeği için ara sıcak olarak kendi tarifi olan mantarlı bruschetta ve ana yemek

olarak da iki büyük sosisli sandviç hazırladı. Tam da ihtiyaç duyduğu yiyeceklerdi. Yemeğin üstüne protein karışımından içip besin destek haplarını yuttu. Duş aldıktan sonra çıplak halde yatağına uzandı, yatağının altına sabitlenmiş kılıftan tabancasını çekti. Şarjörü çıkarıp mermileri boşalttı ve çıkış sıralarına göre tekrar yerleştirdi. Silahını yerine koydu.

Sabahın geç bir saatiydi, güneş ışıkları doğu tarafındaki duvarda bulunan jaluzilerin arasından içeri akıyordu. Batı tarafındaki duvara doğru yürüdü, jaluzileri kaldırmak için ipi sertçe çekti. Ufka doğru daralarak uzanan vadinin, ortasındaki Saint Maurice köyünün ve evlerin karla kaplı üçgen çatılarının manzarası pencerede belirdi. Dağların yamaçları çam ağaçlarıyla kaplıydı. Karla örtülü zirveler ufuk noktasına doğru sıralanmıştı.

Victor hayatını, geçinmek için yaptığı işten tamamen ayırabileceğini zannetmişti bir zamanlar fakat bu uzun zaman önceydi. Artık hayatını yaşamadığını, sadece hayatta kaldığını biliyordu. Sıradan insanlar uzak dağ köylerindeki evlerinde, kurşungeçirmez kapıların ve altı santim kalınlığında zırhla kaplı camların arkasında saklanmazlardı. Her şeyin farklı olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu.

Kendi güvenliği için yalnız yaşıyordu. Burada onu tanıyan kimse olmadığı gibi onun tanıdığı birileri de yoktu. İnsanlardan ve kentten uzakta yaşamak da ona rahat geliyordu. Bu yerde, her gün görmediği bir şeyin dikkatinden kaçması zordu. Yalnız yaşamak ona hiç zor gelmiyordu ama mutlak yalnızlık Victor'ın baş etmeye mecbur kaldığı bir şeydi. Hayatta kalması için zorunlu olan diğer beceriler gibi nihayetinde buna da alışmıştı. En önemli mesele insanın kendini bir şeylerle meşgul etmesiydi. Çalışmadığı zamanlarda, fiziksel kondisyonunu en üst seviyede tutmak için her gün sporla ve saatler süren antrenmanlara yeteneklerini geliştiriyordu. Bu meslekte iki işin arasında bazen uzun bir zaman geçebiliyordu ama onunki tam gün mesai isteyen bir işti. Geri kalan zamanlarda dağa tırmanıyor, kayak yapıyor, kitap okuyor, piyano çalıyor, dünyayı keşfetmek için sık sık seyahate çıkıyordu.

Bu türden oyalanmalarla yerini dolduramadığı bazı şeyler de vardı. Victor'ın ilişki anlayışı, birkaç kez görüşmekten hoşlandığı

bir eskorttan ibaretti; kız onun dokunuşlarını itici bulmuyor numarası yapmakta ustaydı.

Vadinin manzarası Paris'teki hadisenin gerçek olmadığına onu ikna edecek kadar güzeldi. Burada, insanlardan uzak dağlarda inzivaya çekilmeyi seven bir iş adamından başka biri değildi. Belki de buradan ayrılmazdı. Dikkatli harcaması halinde yıllarca rahat bir yaşam sürmesini sağlayacak kadar para biriktirmişti. Belki parası bittiğinde, dil veya dağcılık öğretmenliği gibi sıradan bir iş bile bulabilirdi, ancak öğretmenlik yapmak istiyorsa insan ilişkileri yeteneğini geliştirmek zorunda olduğunu biliyordu. Belki zaman içerisinde sıradan bir insan gibi yaşamaya başlayabilirdi. Tabii bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirse.

İlk işi taşınabilir hafızayı paramparça etmek, onun parçalarını vadiye atmak ve Ozols işini aldığını tamamen unutmak olacaktı. Onu ölü ele geçirmek isteyen düşmanlarından kurtulmuştu, hiç kimse onun burada yaşadığını bilmiyordu. Başka iş almaz ve burada saklanırdı. Onu bu yerde asla bulamazlardı. Başıyla kendi düşüncesine hak verdi.

Artık harekete geçme vaktiydi.

Gözleri dağ evinin batı tarafında uzanan ormanlık tepenin yüksek bir noktasına takılınca pencerenin önünden çekildi. Bir ışıltı, aniden çakan bir parıltı görmüştü. Güneş ışığının vurduğu metalin parlaması gibiydi.

Cam da olabilirdi.

Kısa bir an içinde küçük ışık parlamasının aynı yerde bir kez daha ışıldayıp söndüğünü görünce çok geç olduğunu anladı. Kendini sol tarafa attığı sırada camda gürültüyle bir delik açıldı.

Mermi göğsünün ortasına çarptı ve her şey sessizliğe gömüldü. Zırhlı camdaki örümcek ağına benzer çatlaklara ve ağın merkezindeki deliğe baktı. Kalp atışlarının tekdüze yankısından başka bir ses kulağına gelmiyordu.

Victor'ın görüşü bulanıklaştı. Çizgiler iç içe geçmeye başladı.

Pencere hızla önünden uzaklaştı ve tavan son sürat üzerine geldi. Önce anlam veremedi ama sonra kafasının arkası cilalı yer döşemesine çarptı. Nefes almaya çalıştı fakat soluğu kesildi. Havayı ciğerlerine çekmeye uğraştı.

Bir elini kaldırıp parmaklarını çıplak göğsünün üzerinde yavaş

yavaş gezdirdi. Etine giren sıcak mermiye dokununca yapışkan kanı hissetti. Kanın fışkırdığı açık bir yara bulacağını sanmıştı ama mermi çıkıntı yapıyordu. Göğüs kemiğini delip geçememişti.

Evin polikarbon ve laminat karışımlı camları yüksek hızlı mermileri bile durdururdu. Victor, pek de öyle değilmiş, diye düşündü.

Cam, mermiyi engellememiş ama ciddi biçimde yavaşlatmıştı. Çaptığı sırada kinetik enerjisi neredeyse kaybolmuştu. Victor yanığa aldırmadan mermiyi çıkardı ve kenara attı. Bunu yapmak onu güçten düşürdü. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da ellerini ve ayaklarını nasıl hareket ettireceğini bilemiyordu. Üstündeki tavanın kirişleri birbirlerinin üzerine kapanıyordu.

Neler olup bitiğinin farkındaydı ama engel olamıyordu. Merminin çarpması vücuduna kalp atışının normal ritmini bozan hidrostatik şok dalgaları yaymıştı. Bedeni neler olduğunu anlayamadığı için yoğun şok ve travma karşısında hareket etmesi gerektiği gibi davranıyordu.

Yani kendini yavaş yavaş kapatıyordu.

Keskin nişancı merminin vuruşunu ve Victor'ın yere düşüşünü görmüştü ama onun yerde acıyla kıvrandığını, hareket edemediğini ve ölmediğini bilemezdi, ancak kırılan camın kalınlığının Victor'ı hâlâ hayatta tuttuğuna dikkat etmiş olmalıydı. Bu yüzden işini tamamlamak için gelecekti.

Victor'ın gözleri kapandı.

20

14.18 CET

Keskin nişancı Schmidt&Bender 3-12X tüfek dürbününden kalın pencere camına baktı. Cam ve plastikten oluşan ek katmanları olduğunu hemen fark etti. Zırhlı camlar. Kahretsin.

McClury bunu daha önce fark etmediği için kendi kendine söylendi. Evdeki güvenliği daha detaylı incelemesi gerekirdi ama bunun acele bir iş olduğu gerçeğiyle kendini teselli etti. Yirmi dört saat önce gelen bir telefonla ona hemen Cenevre'ye gitmesi söylenmişti. Bir arabanın arka koltuğuna oturduğunda kasabanın adını, yerini ve bir fotoğraf vermişlerdi.

Ciddi bir temizlik operasyonu kokusu almıştı.

McClury tüfeğin portatif destek çıtalarını katladı ve üzerine örtülü kar birikintisini dağıtarak ayağa kalktı. İngiliz malı Action International L96 sürgü mekanizmalı tüfek kullanıyordu. McClury'ye göre bu iş için dünyadaki en iyi çok amaçlı tüfeklerden biriydi. Hassas, güçlü ama çok ağır olmayan bir silahtı. Bu silahı geçmişte düşüncesini haklı çıkartmaya yetecek kadar sık kullanmıştı.

Üzerinde beyaz renkli Gore-Tex pantolon, başlıklı bir mont ve beyaz kayak maskesi vardı. Tüfeğin dipçiğine beyaz elektrik kabloları sarılıydı. McClury montunun fermuarını ve düğmelerini çözdü. Montu çıkarıp kenara attı. Soğuktan koruyor ve kamuflaj sağlıyordu ama hareketlerini de yavaşlatıyordu. İçine siyah renkli termal bir kazak giydi. Soğuğu hemen hissetti ama şimdilik buna dayanabilirdi. Beyaz kar maskesini de olduğu yerde bıraktı.

Saklandığı yer beş yüz metre kadar uzakta, hedefin dağ evini yukarıdan gören bir yerdeydi. McClury siluetini saklamak ve

görünmemek için ağaçlarla çevrili bir kaya çıkıntısının hemen altına gizlenmişti.

Tam on iki saat boyunca yere uzanmış halde yiyip içerek, çişini bir şişeye, tuvaletiniyse plastik bir torbaya yaparak, saklandığı yerde doğu zamanı bekleyerek sürekli evi gözlemişti. Tek başınaydı ve evin iki çıkış kapısını aynı anda göremediği için hedefinin bir şekilde ön kapıdan çıkacağını düşünerek dağ evinin o tarafına odaklanmıştı. Kapıdan dışarı adımını atar atmaz ölecekti. Hiç şansı yoktu.

İlk ışığın yanmasından hemen sonra hedefi arka taraftan dışarı çıkmış, McClury de onu döndüğü zaman vurmak için pozisyonunu değiştirmişti. Hedefin dağ evine çoktan döndüğünü ve üstelik ön kapıdan içeri girdiğini saatler sonra fark etmişti. Bir kapıdan çıkıp diğerinden içeri giriyordu. Kaypak bir müşteriydi.

Artık dışarı çıkmasını beklemesine gerek kalmamıştı. McClury şerefsiz herifi pencereden dışarı bakarken vurmuştu fakat pencerenin kalın ahşap kirişi onu kafasından vurmasını engellediği için kalbine ateş etmek zorunda kalmıştı. Yine de zırhlı cam yüzünden onu öldürememişti. Adamın öfkeden çılgına dönmesine yeter de artardı bu.

McClury tüfeği hızlıca bir omzuna, sırt çantasını da diğer omzuna asıp belindeki küçük çantayı kapattı. 12 kalibrelik Mossberg pompalı tüfeği kabzasından yakaladı. İşi bitirmek için hedefle samimi bir yakınlık kurmak zorunda kalacaktı. Uzun zamandır aynı şekilde çalıştığı için yönteminde değişiklik yapmaya zaten can atıyordu.

Yamaçtan aşağı inmeye başladı, hızını yavaşlatmak için ağaç dallarına dayanıyordu. Yamaç hem dik hem de dikkatsizliğe şans tanımayacak kadar tehlikeliydi ama ustalıkla üstesinden geliyordu.

Gözlerini uzaktaki dağ evine, içindeki kurbanına dikmişti.

Victor bir gürültüyle uyandı. Sızlanarak ayağa kalktı. Göğsündeki acı dayanılmazdı; sanki çok ağır bir şey kaburgalarına bağlanmış, göğsünü içeri bastırıyordu. Birkaç kez öksürdü. Ciğerleri parçalanacak gibi oldu.

Acıyla homurdanmasına rağmen acı hissini zorla zihninden

atmaya çalıştı. Düşünmek zorundaydı. Namlunun ucundaki parıltıyı görüşüyle vuruluşunun arasında otuz saniye vardı. Geniş kalibreli, camı parçalayacak kadar kuvvetli bir tüfek olmalıydı. Mermi çıkış hızı muhtemelen saniyede dokuz yüz metre civarındaydı.

Demek ki keskin nişancı aşağı yukarı beş yüz metre uzakta, tepenin eteklerinde bir yerlerdeydi. O yöndeki arazi oldukça engebeliydi ve Victor'ın o mesafeyi hızlı bir şekilde kat etmesi on dakika sürüyordu. Bunu daha hızlı bir şekilde yapabilecek çok fazla insanın olduğunu da sanmıyordu.

600 saniye.

Çok uzun bir süre değildi. Ne kadar geride kaldığını ve tetikçi üzerine çökmeden önce ne kadar zamanı olduğunu anlamak için saate baktı. Bir kişi olduğundan emindi. Onu öldürmek için gelen bir ekip olsaydı keskin nişancıya güvenmez, hemen saldırırlardı ve Victor da çoktan ölmüş olurdu.

Şu köyden bir çıkabilseydi...

Damarlarında gezinen adrenalin acıyı kısa süreliğine de olsa uyuşturuyordu ama etkisi geçtiğinde kendini daha kötü hissedeceğinin farkındaydı. Güçten düşmesine rağmen hâlâ hareket edebiliyordu fakat ne zamandan beri baygın yattığını hatırlamadığından tuzağa düşmek üzere olup olmadığını da çözemiyordu. Dağ evinin biri ön biri arka tarafta iki çıkışı vardı, yani tek bir adamın ikisini birden göz hapsinde tutması imkânsızdı. Katil pozisyon alıp Victor'ın evden çıkmasını bekleyemezdi. Bunu yaparsa doğru çıkışı bulma şansı yarı yarıya olacak ve onu öldürmek için evin içine girmek zorunda kalacaktı.

Victor hâlâ çıplaktı. Koşarak kaçma ihtimaline karşı giyinmek zorundaydı. Giyinmek zaten olmayan zamanının daha da azalması anlamına geliyordu. Nefes almak bile acı veriyordu. Ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa koşabileceğini bilmiyordu. Keskin nişancının daha hızlı davranacağı belliydi. Dışarı çıkmak katilin işini kolaylaştırmaktan başka bir şeye yaramazdı.

En iyi seçenek evi savunmaktı. Victor evin her santimini tanıyor ve her noktayı kendi lehine nasıl kullanabileceğini biliyordu. Suikastçı onu istiyorsa gelip buradan almak zorundaydı. Victor bir eli göğsünde yere çömeldi. Yatağın yanına gitti ve elini yatağın

altına uzatıp FN Five-seveN'ı kılıfından çıkardı. Yer döşemelerinin gıcırtısını duydu.

Ses merdivenlerden gelmişti.

Orta Çağ Japonyası'nda her zaman ortaya çıkabilecek olan katil ninja tehlikesine karşı samuray efendileri kendilerini basit ama etkili bir yöntemle suikastlardan korumayı başarmışlardı. Kalelerindeki bülbül, yer döşemelerine basıldığında şakımaya başlar ve içeridekileri saldırı altında olduklarına dair uyarırdı.

Victor diğer güvenlik tedbirlerinin yanı sıra bu stratejiden de faydalanmıştı. Yer döşemeleri en ufak bir basınçta dahi gıcırdayacak şekilde yerleştirilmişti. Dağ evinin diğer yerlerindeki tahta döşemeler de aynı özellikteydi ve her birinin sesi farklıydı. Kısa bir sessizlik oldu.

Hemen arkasından aceleyle üst kata çıkan ağır botların neden olduğu bir gıcırtı sesi daha geldi ve sessizce hareket etme çabası boşa çıktı.

Victor yatak odasının kapısını aniden açtı. FN'nin namlusunu merdivenlere doğru çevirip dışarı doğru eğildi. Bir pompalı tüfek şiddetle karşılık verdi. Çarpmanın etkisiyle kapı pervazından büyük bir parça etrafa saçıldı. İkinci el ateşlendiğinde Victor tekrar odanın içine saklandı. 12 kalibrelik fişek çam ağacından pervazın bir parçasını daha kopardı. Victor'ın bileğine bir ağrı saplandı. Saçma tanelerinden biri derisini sıyırmıştı. Kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

Mossberg bir kez daha kükreyip Victor'ın sol tarafındaki kapıda yumruk büyüklüğünde bir delik açtı. Katil hazneye bir fişek daha sürerken çıkan çatırtıyı ve merdiven sahanlığındaki ayak seslerini duydu.

Kendini hemen odanın diğer tarafına atıp sürünerek yatağın altına girdi, Five-seveN'ı kapıya doğrulttu.

McClury sahanlıkta dikkatle yürüdü. Sağ tarafından aşağı bakınca alt kattaki oturma odasını görebiliyordu. Mossberg'in namlusunu hedefin bulunduğu odadan bir an bile ayırmıyordu.

Botlarının tahta döşemelerde çıkardığı sesin farkındaydı ama çok da önemi yoktu. Ses çıkarsa da çıkarmasa da hedefi onun gel-

diğini biliyordu. Zırhlı camlar açılmıyordu. Bu koruma tedbirinin bedelini acı ödeyecekti.

McClury yavaş yavaş kapıya yaklaştı ama önünde durmadı. Durup elini belindeki çantanın içine attı.

Victor ayak seslerinin durduğunu fark etti. Düşmanı tam da duvarın diğer yanında, kapının sağındaydı. Katil kapının önüne adımını atar atmaz Victor FN'nin bütün mermilerini adamın üzerine boşalttı.

Dışarıdaki tahta yer döşemeleri gıcırdadı. Kapının kolu çevrildi. Victor tekrar ateş etti. Silahı hızlı ateş etmesini kolaylaştıracak şekilde sağ eliyle gevşek ama sol eliyle sık sıkıya tuttu. Silahını bir aşağı bir yukarı oynatıp işaret parmağıyla tetiği hızlı hızlı çekerek ahşaba doğru arka arkaya mermi sıktı.

Durdu. Üç saniye içinde 15 el ateş etmekten parmağı ağrımıştı. Keskin nişancının yere düştüğüne dair ne bir gürültü ne de bir çığlık duyulmuştu. Işık, kapıdaki deliklerden içeri sızıyordu.

Victor ıskalamıştı.

McClury yaylım ateşinin bitmesini sabırla bekledi. Sırtını duvara dayayıp Mossberg'in namlusundan tuttu. Kapının önündeki geniş yer parkesine bastırıp merdivenlerdeki tahtalar gibi gıcırdayıp gıcırdamadığını kontrol etti. İçgüdüleri onu yanıltmamıştı. Kemerini kapının koluna doladı kendini ortaya çıkarmadan kapıyı çekti. Gayet akıllıca bir hileydi.

Kemeri bırakıp elini çantasına attı, iki tane el bombası çıkarıp pimlerini dişleriyle çekti. İkiye kadar saydıktan sonra parçalanmış kapıdaki geniş yarıktan içeri fırlattı.

Victor kapıdaki delikte karaltıyı görür görmez koşmaya başladı. Yere düşen iki metal nesnenin tıngırtısından ne olduklarını hemen anladı. Bitişikteki banyoya ulaşıp göz ucuyla baktığında yerde yuvarlanan iki el bombasını gördü. Hızla kapıyı kapattı olanca ağırlığıyla yüklendi.

El bombaları boğuk bir çatırtıyla patladı.

Kapı gürültüyle açıldı ve Victor inleyerek karşı duvara savrul-

du. Havayı toz ve duman kapladı. Vızıldayarak uçuşan şarapnel parçaları kapıya çarptı.

Bir el silah atışı banyo kapısından büyükçe bir kıymık parçası fırlatıp hem yatak odasının kapı kolunu hem de kilidi parçaladığı sırada Victor dışarı fırladı. Kendini kapının diğer tarafına attı. Sırtını duvara yaslayıp sol kolunu dirseğinin hizasında ileri uzattı, kolunun ön kısmını yüzünün önünde çapraz bir şekilde tuttu.

Kapı bir tekmeyle Victor'ın bulunduğu tarafa doğru ardına kadar açılarak koluna kuvvetle çarptı ama bu sayede yüzüne vurmasını da engellemiş oldu. Keskin nişancı kapının eşiğinden içeriye, banyoya pompalı tüfekle ateş açtı. Lavabonun üstündeki ayna paramparça oldu. Kırılan camlar küvete ve yere saçıldı.

Victor keskin nişancının daha iyi nişan almak için banyoya adım attığını anladığında öne yüklendi ve kapıyı düşmanının üzerine savurup onu koridora itekledi. Kendi etrafında dönüp Five-SeveN'ı doğrulttu ve iki el ateş etti. Kapıda göğüs hizasında iki delik açıldı. Odanın dış tarafından bir inleme, ardından da boğuk bir patırtı sesi geldi. Victor biraz tereddüt etti, rakibinin öldüğünden emin olamadı. Pompalı tüfeğin saçmaları kapıyı parçaladı.

Düşmanının çığlığı hâlâ gürdü.

Göğsünden aşağı süzülen kanları hisseden McClury yüzünü buruşturdu. Sol köprücük kemiğinin hemen altından vurulmuştu. Kurşun dışarı çıkmadığı için kan kaybını artıracak bir çıkış yarası yoktu. İç organlarında hasar, kırık kemiği veya parçalanmış damarı yoktu. Daha çok dokuları zedelenmişti. Cam çok fena yanıyordu ama acil bir durum değildi.

Cephanesi bitmek üzereydi fakat hedefi hâlâ hayattaydı ve savaşmayı sürdürüyordu. İşin kötüsü ikisinin içinde yarası daha ağır olan McClury'ydi. Tek yapması gerekenin onun işini bitirmek olduğunu sanmış, oda oda silahlı bir çatışma hiç aklına gelmemişti. Bu, işe yaramıyordu.

McClury saldırgan değil, keskin nişancıydı.

O zaman ben de hedefimi vururum diye düşündü.

21

14.34 CET

Victor bekledi. Katilin kapıdan içeri bir el bombası daha atma ihtimaline karşı banyodan uzak durarak odanın uzak köşesine doğru emekledi. FN'yi tekrar doldurdu, düşmanı kendini gösterir göstermez mermileri kafasına sıkacak şekilde nişangâhı ayarladı. Düşmanının da aynı şeyi yaptığından emindi ama geçen her saniye katilin odadan içeri dalma ihtimali azalıyordu.

Dışarıdan bir motor sesi duyuldu.

Victor ses çıkarmadan ve kapıdan gözlerini ayırmadan pencerenin kenarına yanaştı. Camdan dışarı bir göz atınca eve gelen dik patikayı tırmanan polis armalı iki SUV aracı gördü. Akıllıca, diye düşündü.

Hemen kapıya koştu ve ayak başparmağını kapının altına sokup yavaşça kapıyı açı. Pompalı tüfek sesi çıkmadı. Omzunu kapının pervazına dayayıp hızlıca etrafa baktı. Tahmin ettiği gibi kiralık suikastçı ortalarda yoktu. Gizlice kaçmaya yardımcı olsun diye çıkarılmış bir çift bağcıklı bot vardı yerde.

Victor yatak odasına dönüp haki pantolonunu, yün kazağını, kışlık montunu ve su geçirmez botlarını giydi. Taşınabilir belleği montunun fermuarlı cebine koydu, yatağının başucundaki çekmeceyi açıp FN'nin geri kalan mermilerini yanına aldı.

Alt kata, kazan dairesine indi. Yaklaşık bir tonluk propan tankına giden boruyu tekmeledi. Gaz dışarı fışkırıp evin her yanına dolarken üç dakikalık geri sayım cihazı da çalışmaya başladı.

Ön taraftaki pencerelerden bakınca polis araçlarının yaklaşmakta olduğunu gördü. Muhtemelen her araçta dört polis memuru vardı ve hepsi de silahlıydı. Polisleri keskin nişancı çağırmış ve onlara ilgi çekici bir yalan uydurmuş olmalıydı. Amacı Victor'ın

evden dışarı çıkmasını sağlamaktı. Bu hareketi işe yarayacaktı fakat Victor ön kapıyı kullanamazdı. Bire karşı sekiz kişi durumuna düşerdi, üstelik polislerin arabaları da vardı. Ateş etmeye başlarsa daha fazla polis gelirdi. Evin diğer ucuna yürüdü. Arka taraftaki kapı menteşelerinden sarkıyordu, gedik açma cihazıyla parçalanmıştı. Onu uyandıran gürültü demek buydu. Diğer tarafta bir yerlerde keskin nişancı pusuya yatmış, tüfek dürbünündeki nişangâhı kapıya doğrultmuş bekliyordu. Victor dışarı adımını attığında kolayca hedef olacaktı. Fena bir tuzak değildi, adamın hakkını vermek gerekiyordu.

Ne ön kapıdan ne de arka kapıdan çıkabilirdi.

İçeride de kalamazdı.

Propan gazının ağır kokusu onu dışarı çıkmaya zorluyor, gereğinden fazla tereddüt ederse kimliğinin teşhis edilecek bir parçasının bile kalmayacağını hatırlatıyordu. Üstelik bunun gerçekleşmesine sadece iki dakika kalmıştı.

Jaluzilerin arasından yol bulup içeri sızan parlak güneş ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Gözlerini kırpıştırarak ışığa baktı. Düşmanını gözünde canlandırdı. Kendinden emindi; dikkatinin dağılmasına izin vermeden, bir gözü dürbünde, bakışları arka kapıya sabitlenmiş, pür dikkat bekliyordu. Dağ evinin arka tarafına yakın bir yerlerde görüşü engelleyen yoğun çam ağaçları vardı. Kiralık katil onu uzaktan vuracaksa bunu yapabileceği tek yer orasıydı.

Victor olduğu yerde dönünce arka kapının yanındaki aynada kendi yansımasını fark etti. Hemen aynanın olduğu yere yürüdü. 60 santimetrekarelik, pürüzsüz, temiz bir aynaydı. Mükemmeldi. Aynayı asılı olduğu yerden aldı.

McClury çarpan kalbine ve göğsündeki acıya rağmen nefes alış verişini sabit ve düzenli tuttu. Dağ evinden birkaç yüz metre ileride, hafif eğimli bir tepenin üzerinde, ağaçların arasındaki kuytu bir yerde duruyordu. L96'nın portatif ayakları yere yıkılmış bir ağaca dayamıştı. Dağ evinin arka kapısını net bir şekilde gören tek yer burasıydı. Güneş McClury'nin arkasından vurduğu için tüfek dürbünü yansıma yapıp pozisyonunu ele vermiyordu. Mesafe iyiydi. Gizlenme yeri ve tuzağı da öyle.

Tüfek dürbünün sağladığı görüş dışındaki her şeye, soğuk havaya ve ağrıya gözlerini kapadı. Arka kapıyı dürbünün merkezine aldı. Schmidt&Bender'ın mesafe ve nişangâh ayarını yapıp düşüş açısını düzledi. Dürbün ağını sabit tutamıyordu, ağrısı kolunun titremesine neden oluyordu ama bu mesafeden o kadar da önemli değildi. Gözün hemen üstünden girecek bir mermi de iki gözün arasından giren bir mermi kadar etki yapardı. Kapı açılıp hedef koşarak dışarı çıktığında her şey sona erecekti.

Yaklaşmakta olan polis arabalarının gürültüsü çok yakında, neredeyse dağ evinin hemen başındaydı. McClury'nin kurbanı dışarı fırlamak zorunda kalacaktı.

Öyle de yaptı. Parçalanmış kapı ardına kadar açılınca McClury nefesini tutup hedefinin eşiğin önündeki gölgelerin arasından kendini göstermesini bekledi. Hareket eden bir şeyler gördü ama tetiği vaktinden erken çekmemek için kendini tuttu. Hedef değildi. Kararsızca hareket eden parlak bir şey vardı. Yansıtıcı. Bir ayna.

Hedefi hâlâ görüş alanında değildi ama kapıya doğru büyük bir ayna tutuyordu. McClury adamın kollarını görüyor ama kafasını, gövdesini veya bacaklarını göremiyordu. Sakince bekleyip aynayı izledi, amacının ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birine işaret mi gönderiyordu? Bu anlamsızdı. McClury hedefinin kollarından birini parçalamayı düşündü ama bu durumda bir daha çıkmaz ve polis de onu canlı yakalardı. Tam o sırada güneş aynanın yüzeyine çarptı ve dürbünün merceğinde on kat büyüyerek McClury'nin gözüne girdi. Acıyla irkildi ve gözü kamaştı. Görüş alanında mat renkli beyaz benekler belirdi. İstemsiz bir hareketle gözünü dürbünden çekti ve tetiğe bastı.

Mermi aynayı binlerce küçük parçaya ayırdı.

McClury zar zor görmesine rağmen hedefinin kapı girişinden dışarı fırladığını fark etti. Başını öne eğilmiş, ağaçlık alana doğru çaprazlama koşuyordu. McClury içinden bir küfrü savurup tüfeğini kaldırdı, sol gözünü dürbüne dayadı. Tüfeği havaya kaldırarak kör noktaların arasından hedefi takip etmeye, tüfek dürbününün hedef çizgilerini adamın biraz önünde tutup koşu hızını tespit etmeye çalıştı.

Bir el ateş etti; mermi hedefin ayağının dibine düşüp kar birikintilerini havalandırdı. Tüfek geri tepti ve McClury'nin kolları-

nın havaya kalkmasına neden oldu. Kurma kolunu hemen çekti, hazneye bir mermi daha sürdü ve ateş etti. Bu sefer de ağaçtan büyükçe bir kıymık parçası patladı. *Kahretsin.*

McClury hazneye bir mermi daha sürdü. Tüfeğinin dürbününden çevreyi taradı. Ateş etmeye hazırlandı ama hedefi ağaçların arasındaydı.

Gözden kaybolmuştu.

Victor koştu. Göğsü acıdan yanıyordu. Kalbinin her atışı vücuduna acı dalgaları yayıyordu. Yerde bileklerine kadar yükselen kar hızını yavaşlatıyordu ama ormandaydı ve çam ağaçları keskin nişancının görüş alanını kısıtlıyordu. Arada orman olmasa bile hareket halindeki bir hedefi vurmak başlı başına bir zorluktu. Kırılan ayna yüzünden Victor'ın elleri ve kolları kesik doluydu ama bunlara aldırış etmiyordu.

Sadece birkaç saniye sonra keskin nişancı geçici körlüğün etkisinden kurtulacağı için Victor bundan önce gözden kaybolmayı istiyordu. Arka kapıyı gören makul tek yer evin birkaç yüz metre yan tarafındaki küçük tepeydi. Yakındaki tepe çok yüksek değildi ama diğer taraftaki küçük bir kayalıktan oluşuyordu ve altından da ince bir dere akıyordu. Victor o tarafa döndü. Burası onun evi, onun topraklarıydı. Buraları ondan daha iyi tanıyan biri yoktu.

Başka silah sesi duyulmadı. Bu da iyiye işaretti.

Şimdi Victor avcı olmuştu.

Kazan dairesindeki yakıt tankı propan salmaya devam ediyor, gazın dağ evinin tabanında iyice birikmesine yol açıyordu. Tankın yanındaki elektronik zamanlayıcı önce iki, sonra bir rakamını gösterdi. Sonra da sıfır.

C-4'lerin patlamasıyla dağ evinin yük taşıyıcı ana kolonları parçalandı. Bir saniye sonra da gaz patlaması geldi. Ön kapıyı ve pencereleri parçaladı. Açılan gediklerden devasa alev bulutları fışkırdı. Sarsıntı etraftaki ağaçların dallarına biriken karları döktü.

Evin ön tarafından kapı yerinden fırlayıp öndeki polis aracına çarptı ve ön camı parçaladı. Patlayan zırhlı cam parçaları arabanın kaportasını delik deşik etti. İsviçreli polisler silah seslerine

karşılık tedbir olarak arabaların arkasında siper aldılar. Molozlar etraflarındaki kar birikintilerine çarpınca da yere yattılar.

McClury de arkasındaki patlamayı duyunca içgüdüsel bir hareketle başını eğdi. Geriye baktı ve havaya uçan dağ evinin kibrit çöpünden yapılmış gibi alev alev yandığını gördü. Ev kendi üstüne çöktü. Alevler ve duman mantar şeklini alıp gökyüzüne yükseliyordu. Çok hoş, diye düşündü.

Yuvarlanıp ayağa kalktı, L96 hâlâ omuzunda asılıydı. Pompalı tüfeğe beş fişek daha yerleştirdi ve iki eliyle sıkıca kavradı. Kurbanı üç teşebbüsünde de öldürememiş olması göğsündeki ağrıdan daha büyük bir acı veriyordu.

McClury onu gözden kaybetmeden önce hedefi güney yönünde koşuyordu, bu yüzden McClury de o tarafa yöneldi. Evin içinde sessiz hareket etmek için botlarını çıkarmıştı, çoraplarına rağmen karın soğuğunu ayaklarında hissediyordu. Gözlerini bir noktaya odakladı, arada sırada duraklayıp ağaçları kendine siper ederek hızla hareket etti.

Polisler onu endişelendirmiyordu. Gözlerini yanan eve dikmişlerdi ve silah seslerini çoktan unutmuşlardı. Burunlarını işleriyle ilgisiz bir yere sokacak olurlarsa, McClury o burunları hiç tereddüt etmeden kırardı. Avrupa'da çalıştığı iki yıl, ona bu kıtadan ve buranın kendini beğenmiş, hırslı insanlarından nefret etmeyi öğretmişti. Bu nefretinin acısını İsviçreli birkaç beyinsiz polisin üzerine yağdırmaktan memnun olacaktı.

İzler tam karşısındaydı. Hemen onları takip etti. Birkaç metre önündeki derin ayak izleri güneye doğru devam ediyordu. Hedef aradaki mesafeyi mümkün olduğunca uzun tutmaya çalışarak kaçıyordu. McClury hızla ilerleyen ayak izlerini takip etti. İzler ormanın derinliklerine gidiyor, yerle birlikte yükseğe çıkıyordu. *Salak*. Hedefi tepeye tırmanıyordu. Arazi taktikleri hakkında belli ki pek bir şey bilmiyordu.

Takibin gerginliğini hissetmeye başlayan McClury'nin nefesi tıkanıyordu. Vurulmuş olması aklından hiç çıkmıyordu ama daha sonra bunu kontrol ettirecek kadar vakti olacaktı. Kendini bildi bileli insan öldürüyordu ve şimdiye kadar hiçbir hedefini elinden kaçırmamıştı ama şimdi bu başına gelmek üzereydi.

Sağa dönüp tepenin eteklerinde dolaşan izleri takip eden McClury, kendini tepenin kayalık ve dik kuzey yamacında buldu. Zirvenin on metre aşağısındaydı. Hızla derenin karşı tarafına geçerek tepenin çevresini dolanmaya devam eden izleri takip etti. Kurbanının aptal olduğunu düşünüyordu hâlâ. Ayak izlerini gizlemek için derenin içine girebilirdi. Her geçen saniye, karşısındaki adamın bu noktaya kadar gelmesinin sebebinin yalnızca şans olduğunu düşünmeye başlamıştı.

İzler tepenin çevresini dolaşmaya devam ediyordu. Görünüşe göre hedef evin bulunduğu tarafa geri dönüyordu. Bu çok anlamsızdı çünkü adam korkmuştu ve kendini polise canlı teslim ederse hayatının kurtulacağını sanmıştı. McClury gülümsedi ve böyle düşünmesine ses çıkarmamaya karar verdi.

Yuvarlanan taşların gümbürtüsünü duydu. Göz ucuyla bakınca kayalıklardan aşağı, yerdeki kar birikintilerinin üzerine düşen küçük kaya parçalarını gördü. Bir şey onu huzursuz etti. Kendi etrafında dönüp bir dizinin üstüne çöktü. Başını kaldırıp küçük kayalığa baktı. En tepede bir karaltı belirdi.

Ağaçların arasında bir silah sesi yankılandı.

McClury biri koluna beysbol sopasıyla vurmuş gibi oldu. Tam Mossberg'i kaldırıp ateşe karşılık vermeye hazırlanıyordu ki ikinci bir kurşun omzuna girdi ve sağ kolunu hareketsiz bıraktı. Karın üstüne kan sıçramıştı.

Tüfek ayaklarının dibine düştü. Yere düşmemek için sağlam kolunun avucunu bir ağacın gövdesine dayadı. Daha önce hiç vurulmamıştı ama bugün bu üçüncü kez başına geliyordu. Gülmemek için kendini tuttu. Adi herif yüksekte olmanın avantajını kullanmak için onu aşağıya sürmüştü.

Ayakkabının altında ezilen karın çıtırtısını duydu.

Arkasından bir ses, "Sana birkaç soru soracağım," dedi.

McClury'nin cevabı sertti. "Siktir git."

"Kibar biri değilsin."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Ses konuşmayı sürdürdü. "Ben yine de soracağım, sen de cevap vereceksin."

Mossberg tüfeği McClury'nin tam önünde, boşta kalan ama hareket ettiremediği elinin birkaç santim yanında duruyordu.

"Zaten öleceksin," diye devam etti ses. "Bana kendi rızanla cevap verirsen bağıra bağıra ölmene gerek kalmasın."

McClury buna inandı. İşkence altındakilerin konuştuğunu tecrübelerinden biliyordu. Pompalı tüfek hem yakınında hem de sanki kilometrelerce uzağındaydı. Diğer eliyle tüfeğe ulaşmaya çalışırsa karın üzerine düşer, silah da gövdesinin altında kalırdı. Belki o tarafa doğru kendini yuvarlayabilirdi ama bu sefer de hedefi onun işini oracıkta bitiriverirdi. Ağaca dayalı kolu şimdiden titremeye başlamıştı. Bu şekilde destek alarak daha ne kadar ayakta kalabileceğini bilmiyordu

"Ben sadece işimi yapıyorum," diye inledi.

"Daha iyi yapman gerekirdi."

McClury başıyla onayladı. Adi herif yerden göğe kadar haklıydı. Ağaca dayadığı kolunu indirince yere, tam da pompalı tüfeğin üzerine yuvarlandı.

McClury göğsünün altında kalan yeri bir an için eliyle yokladı.

Pompalı tüfeğin patlamasıyla birlikte Amerikalının kafatasının yarısı parçalandı; kan pıhtıları karların üzerine üçgen şeklinde yayıldı. Çıkan kanlardan buhar tütüyordu. Victor başını salladı. Kar yağmaya başlamıştı. Cesedin üstünü aradı ama işe yarar bir şey bulamadı fakat kiralık katilin ayak izleri hâlâ belirgindi. Bunları takip ederek yanmakta olan evine döndü. Katilin arka kapıyı gözetlediği küçük tepeye kadar izleri takip etti. Karın üzerinde pirinç mermi kovanlarını buldu.

Ayak izleri buradan itibaren evinin olduğu yere ve kuzeye doğru ayrılıyordu. Victor evden uzaklaşan izleri takip etti; keskin nişancı botlarını çıkarmadan önce karda hızlı yürüdüğü için buradaki ayak izleri daha belirgin ve daha derindi.

İzler aşağı yukarı düz bir hat üzerinde gidiyor ve sadece karşısına ağaç çıktığında kenarlara sapıyordu. On dakika sonra Victor kayalık çıkıntının bulunduğu yere geldi. Etrafta ayak izi yoktu ama dik yamaçtan aşağı dökülen karlar yüzünden yerinden oynamış taşları ve ortaya çıkmış toprağı görebiliyordu. Victor ağaç dallarına tutunarak yukarı tırmandı. İnlediğini fark etti, tırmanırken nefesinin hırıltısı daha da artmıştı. Yaralıydı. Vücudunun toparlanması için en az birkaç gün dinlenmesi gerekiyordu.

Victor tümseğin hemen önünde kiralık katilin saklandığı yeri buldu. Görünüşe göre orada gecelemişti. Bir kenara atılmış kışlık bir mont, sırt çantası, yarısına kadar idrar dolu iki litrelik bir şişe ve içi bok dolu bir torba vardı. Ceketin cepleri boştu. Victor sırt çantasını alarak bir omuzuna, kendi sırt çantasının üstüne astı. Batı yönünden, ormanın içlerinden gelen ayak izlerini takip etmeye başladı. Son on iki saatte kar yağmıştı ama kalınlığı birkaç santimi geçmiyordu. Kardaki çukurluklar hâlâ belli oluyordu ve Victor'ın görebileceği kadar derindiler.

Kırk dakika kadar yürüdükten sonra kiralık katilin arabasının bulunduğu yere ulaştı. Bir Toyota SUV yolun dışında bir yerde duruyordu. Victor sırt çantasının yan ceplerini karıştırıp anahtarları buldu ve arabanın kapısını açtı.

Birden durup elini göğsüne bastırdı. Öğürdü ve ağzına demirimsi bir tat geldi. Öksürerek kan tükürdü. Öne eğildi ve ağrısı dinene kadar bir süre o şekilde bekledi. Ağzındaki kanları temizlemek için yerden bir avuç kar aldı ve yerdeki kan lekelerinin üzerini yine karla örttü.

Onu öldürmeye çalışan adamın kimliğini açığa çıkaracak hiçbir şey yoktu. Toyota'nın hem ön hem de arka camına araba kiralama şirketinin çıkartmaları yapıştırılmıştı ve kiralama evrakları da torpido gözünde duruyordu. Victor aracın sahte isimle kiralandığından emindi. İki sırt çantasını da arka koltuğa attı ve arabanın motorunu çalıştırdı. Aracı yola dikkatle çıkarmadan önce motorun ısınmasını bekledi.

Derin bir iç çekti. Onu öldürmek isteyen her kimse yaşadığı yeri de öğrenmişti. İmkânsız kabul ettiği bir durum çarpıcı bir biçimde karşısına çıkmıştı. Victor dikiz aynasından bakınca yanan dağ evinden ağaçların arkasına yükselen dumanları gördü. Onu öldürmek isteyen kişi onu burada bulduysa her yerde bulabilirdi.

Hayalini kurduğu yaşam bir anda yok olmuştu.

22

Paris, Fransa
Perşembe
15.16 CET

Alvarez üç şekerli sütsüz kahvesinden büyük bir yudum aldı ve kucağındaki klavyeyi hantal parmak hareketleriyle tuşladı. ABD Elçiliği binasının ikinci katında bulunan, kendisine geçici olarak tahsis edilmiş CIA Paris ofisindeydi. Ayakkabılarını çıkarmış, çoraplı ayaklarını masanın üzerine uzatıp oturmuştu. Yarısından çoğu boşalmış tükenmez kalemi ağzına sıkıştırmış, ağır ağır çiğniyordu.

Ofis ona ve masasına öyle dar geliyordu ki buraya ayakkabı kutusu adını vermişti. Her şeye rağmen sakin bir yerdi ve Alvarez burada dikkati dağılmadan çalışabiliyordu. Ayağını uzattığı yerde Christopher'ın okuldaki *İsa'nın Doğumu* gösterisinde çekilmiş fotoğrafı vardı. Koyun çobanını oynamıştı. Koyun rolündeki çocuk melemeyi beceremese de oğlu rolünü çok güzel oynamıştı.

Ozols'un katilinin izi hiçbir yere çıkmıyordu. Alan Flynn adına düzenlenmiş pasaportla seyahat ediyorsa Çeklerin verdiği bilgiye göre adam ülkeden ayrılmamıştı ama Alvarez adamın pasaport değiştirip ortadan kaybolmaya çalıştığından emindi. Avrupa'da bir insan avı başlatacak ne zamanı ne de elemanı vardı, bu yüzden dikkatini ölen yedi kiralık katile çevirmişti. Onları kimin kiraladığını bulabilirse, Ozols'un katilini kimin tuttuğunu da öğrenebilirdi. Belki füzeleri ele geçirme fırsatı yakalayabilir veya bu teknolojinin Amerika'nın düşmanlarının eline geçmesini engelleyebilirdi.

Son birkaç günde çok şey öğrenmişti. Kiralık katilin kimli-

ğini çaldığı Mikhail Svyatoslav, eski bir Spetsnaz* üyesiydi. Kısa bir süre KGB'yle çalışmadan önce seksenli yıllarda Afganistan'da görev yapmıştı. Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte kapının önüne konmuş, özellikle Doğu Avrupa'da serbest çalışmaya başlamıştı. Suç örgütlerinin ve liderlerinin kirli işlerini yapıyordu.

Yanında, eski çete üyesi oldukları belli olan birkaç Macar ve aralarında bir de kadının olduğu Sırp başıbozuklar vardı. Alvarez başını salladı. Sözün kısası, elinde Balkanlardan Ural Dağları'na kadar uzanan alandaki her türlü lağıma girip çıkmış insanlardan oluşan bir derleme vardı. Tetikçiler, eski ordu mensupları, paralı askerler, katiller... Bu şerefsizlerden ikisi Kosova'da işledikleri savaş suçları yüzünden aranıyordu. Ölmeleri iyi olmuş, diye düşündü Alvarez. Ne var ki ölmüş olmaları sorgulanmalarını da imkânsız hale getirmişti. Zaten sıradan Avrupalı ayaktakımı olan bu tiplerden Alvarez pek bir şey beklememişti.

Ancak, tetikçilerden birinin James Stevenson adında Amerikalı bir eski komando oluşu tahmin etmediği bir şeydi. Stevenson ABD Ordusu'nun Delta Birliği'ne katılmış ama başarılı olamamıştı fakat bununla kalmamış ve birlikten tasfiye edilince CIA'ye başvurmuş ancak uygun bulunmamıştı. Sahada çalışma konusunda doğuştan yetenekli olmasına karşın potansiyel bir disiplinsizlik sorunu vardı, teşkilatın kadrolu elemanı olması çok riskliydi. Eski bir askerlik arkadaşının vasıtasıyla özel sektöre geçiş yapmış ve Belçika'ya yerleşmiş, Brüksel'deki bir güvenlik firması için koruma görevlisi olmak dahil çok sayıda belirsiz işler yapmıştı.

Alvarez bilgisayar ekranındaki banka hesaplarını, telefon kayıtlarını, e-postaları, notları, hatta elektrik ve su faturalarını bile inceledi. Hepsi de kısa bir süre önce suratından iki kurşunla vurularak öldürülen eski ordu mensubu, paralı asker, aşağılık James Stevenson'a aitti. Adam bir çift 5.7'lik mermiyle yakın temasa geçmeden iki hafta önce, soru sormaya pek meraklı olmayan bankalardan birine büyük miktarda para yatırmıştı.

Paranın çeyreği ekibin diğer üyelerine ait olan başka bir bankaya transfer edilmişti. Alvarez iş bittiğinde adamların aynı miktarda ikinci bir ödeme daha alacaklarını ve Stevenson'ın paranın

---

* Rus özel kuvvetleri.

yarısını kendine ayırdığını tahmin etti. Paralar şimdi ölmüş sahiplerinin adına faiz kazanmaya devam ediyordu.

Alvarez aslında Stevenson'ın parayı kimden aldığını bilmek istiyordu. Adam kiralık katiller dünyasındaki en zeki tetikçi değildi. Şimdi Alvarez'in bilgisayarına taşınabilir bir kopyası bağlı olan kişisel bilgisayarında bir sürü ipucu vardı.

Stevenson düzenli çalışmayı seven biriydi. Çalışma tablosunda ekip üyelerinin her birinin e-posta adresleri ve telefon numaralarına varıncaya kadar bütün kişisel detayları vardı. Bu bilgi tanımlanması zor birkaç cesedin teşhis edilmesini sağlamış ama Stevenson'ı kimin tuttuğuna dair bir iz ortaya çıkarmamıştı.

Adam bu işe Paris Görevi adını vermişti. Alvarez bunun hayal gücünden oldukça yoksun bir isim olduğunun farkındaydı ama işin adının çok da büyük bir öneminin olmadığını da biliyordu. Stevenson'ın, sayesinde birkaç koruma işi aldığı Brüksel'deki özel güvenlik şirketi çoktan sorgulanmıştı ve Paris hadisesiyle hiçbir ilişkilerinin olmadığını iddia etmişlerdi. Alvarez onlara inanıyordu. Paralı askerleri yasal olarak kiralayarak çok para kazanıyorlardı zaten. Böyle riskli işlere girmeye ihtiyaçları yoktu.

Yine de, Stevenson'ı tutanların bu güvenlik firmasının eski müşterilerinden olması hiç de ihtimal dışı değildi. Potansiyel şüphelilerin listesi bir hayli kabarıktı ve dünyanın her yerinden isimler vardı: iş adamları, çok uluslu şirketler, Suudi petrol şeyhleri, Afrikalı hükümetler... Stevenson her tür müşteriyle iş yapmıştı. Bunlardan herhangi biri Alvarez'in aradığı kişi olabilirdi ya da firmayla hiçbir ilişkisi olmayan birileri de ortaya çıkabilirdi. Durum böyleyse şüphelilerin listesi bir hayli kabaracak demekti.

Alvarez'in dürtüleri, Ozols'un katilini kiralayanların aynı zamanda Stevenson'ı ve ekibini de iş bittikten sonra onu öldürmeleri için tuttuklarını söylüyordu. Belki katilin işi tamamlayamama ihtimaline karşı bir önlemdi. Belki de işveren arkasında bir şahit bırakmak istememişti. Hangisi olduğu çok da önemli değildi fakat Alvarez haklıysa katil kendisini öldürmeye çalışanın işvereni olduğunu anlamıştı ve ele geçirdiği istihbaratı hâlâ elinde tutuyordu. Yani füzeler hâlâ yerlerindeydi ve hâlâ ulaşılabilir durumdaydılar.

Telefon çalınca Alvarez kuru bir, "Evet," sesiyle cevap verdi.

Elçilikteki CIA memurlarından Noakes arıyordu. Diğer teknoloji meraklılarıyla birlikte bodrum katta çalışıyordu. Fena biri değildi ama Alvarez'in zevkine göre biraz fazla hiperaktifti kafein ve şeker yüzünden.

Noakes her zamanki aceleci üslubuyla, "İlgini çekecek bir şeyler buldum," dedi. "Stevenson bilgisayarının sabit sürücüsü konusunda sinsilik yapmaya çalışmış ve dosyaları güvenli bir şekilde silmek için bir yazılım kullanmış. Babamın kullandığı türden bir şey işte. Yani, akıl alır gibi değil..."

Alvarez onun sözünü kesti. "Dur tahmin edeyim. Program yapması gereken işi yapmıyormuş."

"Pek sayılmaz. Ya da en azından gerektiği gibi iş görmemiş diyelim. En son silinen dosyaların bazılarını ortaya çıkardım ama hâlâ sürücünün içinde bir yerlerdeyseler ki bundan emin değilim, daha eski olanları bulmak vakit alacak. Tabii tamamen silinmiş bile olabilirler."

Alvarez telefonun ahizesini kulağından birkaç santim uzakta tuttu. "Ne buldun?"

Noakes güldü. "Ah, evet. Az kalsın unutuyordum. Stevenson'la kimliği belirsiz bir kişi arasındaki silinmiş e-posta yazışmalarını buldum. Süregiden karşılıklı bir konuşmanın sadece birkaç satırını bulduk. Paris Görevi diye bir şeyin ödemesinden bahsediyorlar."

"Güzel. O e-postaları en kısa zamanda bana gönder."

"Gönderiyorum."

Alvarez telefonu kapattı. Kısıtlı da olsa bir ilerleme sağlamış olmaktan memnundu. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü. Camdan dışarı Paris'e baktı. Bütün bu karmaşayı yaratan ve oralarda bir yerlerde dolaşan adamı düşündü.

"Neredesin?" diye fısıldadı kendine kendine.

23

Merkezi Haberaima Teşkilatı, Virginia, ABD
Çarşamba
16.56 EST

Kırışık yüzüyle ihtiyar bir beyefendiye benzemesine rağmen güneş yanığı teni ve ince vücuduyla hâlâ güçlü bir adamdı. Saçları kırlaşmıştı ama gürdü. Kevin Sykes, paslanmaz çelik demlikten fincanına kahve dolduran Ferguson'ı izledi.

"Oda tarandı mı?" diye sordu Ferguson. Sykes'ın ofis penceresindeki yansımasına baktı.

Sykes başıyla onayladı. "Siz gelmeden hemen önce."

Ferguson arkasını döndü. "O zaman bana orada ne haltlar döndüğünü lütfen açıkla."

Sykes'ın gerginliği gözle görülür bir hal aldı. "Tesseract İsviçre'de ortaya çıktı."

"Eee?"

Sykes başını salladı. "İsviçre polisi Saint Maurice'in kuzeyindeki ormanda bir ceset bulmuş. Benim adamım."

Ferguson derin bir iç çekti. "Tesseract'tan haber var mı?"

"Henüz bilmiyoruz. Ev yerle bir olmuş. Belki de içerideydi."

"Bana ahmakça bir umut gibi geliyor, Bay Sykes. Adamınızı öldürdüyse, sonrasında kendini ızgara yapmış olması pek makul değil."

"Korkarım sizinle aynı fikirdeyim efendim."

"Yani taşınabilir bellekle birlikte ortadan kayboldu, öyle mi?"

Sykes başını evet anlamında salladı.

"Eğer patlama sırasında yanıp kül olmadıysa. Bu da işlerin

talihsizlikten felakete dönüştüğünü gösterir," diye ekledi Ferguson. "Bu hadise ne zaman oldu?"

"Birkaç saat önce. Ancak her şey bitmedi henüz. Elimizde ipuçları var. Biz..."

"O zaman neden bana daha önce haber vermedin?"

"Bu benim gösterim ve ben idare ediyorum. İşin iç yüzünü bilmeden size bilgi vermek yangını körüklemekten başka şeye yaramadı. Benim şimdiye kadar yaptıklarımın dışında elinizden bir şey gelmez."

Ferguson'ın suratı asıldı. "Peki bu sefer kimi kullandın?"

"Carl McClury. Kanlı işlerde sağlam bir tecrübesi olan eski bir özel harekatçıydı. Öncesinde özel kuvvetlerde de çalıştı. Soru sormayı pek sevmezdi. Serbest çalıştığı için teşkilatla sözleşme imzaladı. Zürih'teki elçilikte çalışan bir koruma görevlisinin kimliğini kullandı, yani temizlik operasyonu için kusursuz bir seçimdi."

"Dalga mı geçiyorsun?" Ferguson sinirli bir şekilde yürüdü. "Bir CIA ajanını mı kullandın? Aklını mı kaçırdın ulan?"

"*Eski* ajan. Kayıtlarda adı yok."

"Ukalalık etme, Bay Sykes. Bu dediğin de aynı kapıya çıkar. Bunu öğrendiklerinde başımıza ne işler açılacağını düşündün mü?"

Sykes, "Hiçbir şey olmaz," diye kendinden emin bir sesle cevap verdi. "McClury bir kiralık katil ve bizim kiralık adamlarımızın başkaları adına iş yaptığı bilinmeyen bir şey değil. McClury'nin başka kimlerin hesabına çalıştığını Tanrı bilir. Avrupa koskoca bir kıta. Bir sürü potansiyel müşteri var. Ölümü meslek kazası olarak görülecektir. Üstelik McClury'yi Tesseract'la ilişkilendirecek hiçbir iz yok. Onu öldüren adamın Paris'te silahlı çatışmaya giren adamla aynı kişi olduğuna dair delil de yok. McClury ya da Stevenson ve adamlarına bizi bağlayan hiçbir ipucu olmadığını da unutmayın. Bakire bir genç kız kadar temiziz."

Ferguson ince parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Kendine bu kadar güvenme."

"Bizimle McClury arasında en az iki kişi var ve ikisi de emirlerin nereden geldiğini bilmiyor. McClury'nin ödemesi teslimatta yapılacaktı ama malı teslim edemedi. Ondan önce Stevenson'a

avans verildi. Alvarez ona kimin para verdiğini öğrenemez. Üstelik para normal yollarla, yani aracılarla, offshore hesaplardan falan ödendi. Geride herhangi bir iz yok. Stevenson'ın kendi ekibini kurmasına izin vermiştik, hatırladınız mı? Endişelenmemize gerek yok."

"Bunu göreceğiz."

"Evet, McClury'nin ölümü bazı şeyleri zora soktu ama dikkatli bir ajandı. Titizdi. Stevenson gibi arkasında iz bırakmaz. Üstelik hayattayken konuşmazdı, ölüyken hiç konuşmaz."

"Adamın niteliklerine beceriksizliğini eklemeyi unuttun."

"Etkileyici bir iş performansı vardı."

"Öyle olsa bile operasyonun özel durumu göz önüne alındığında elimizdeki tek seçenekti. Hızlı birine ihtiyacımız vardı ve kullanılıp kenara atılacak tetikçi bulmak bugünlerde çok zor."

İyi ve sert bir cevaptı ama Ferguson umursamaz bir tavırla elini salladığında Sykes içinde alevlenen öfkeyi yatıştırmak için yutkundu. Kiminle konuştuğunu kendine hatırlattı ve fazla üstelemedi. Ferguson onun sadece patronu değil, aynı zamanda bu tezgâhın da mimarıydı ve göz göre göre yanlış yapsa dahi tam bir itaat istiyordu.

"McClury meselesini nasıl halledeceksin?"

Sykes her şeyi kafasında çoktan planlamıştı. "İsviçre polisinin kimliği tespit etmesi bir gün sürer ve eski bir ajan olduğunu anlamaları da ertesi günü bulacaktır. Bu bana McClury'nin şöhretini lekelemem için yeterince zaman kazandıracaktır. İşleri bitince kiraladıkları tetikçiyi öldürmekten çekinmeyecek birtakım sakıncalı insanların adına çalıştığı izlenimini yaratacağım. İzleri karartmaya yetecektir. Ölümüyle başka bir yerde olup bitenler arasında bağlantı kurmak da kimsenin aklına gelmeyecek."

Ferguson'ın kahve fincanını aldığı yere bırakması sanki normalden uzun sürdü. Sol elinin baş ve işaret parmağıyla ağzının kenarlarını dikkatle sildi. Sykes bir şekilde gülmemeyi başardı. İhtiyarı alt ettiğini anlamıştı. Ferguson bunu Sykes'a göstermek istemiyordu sadece.

"İşlerin şimdiye kadar çok kötü gittiğini kabul ediyorum," dedi. Sykes, biraz tevazu iyidir diye düşündü. "Fakat her şey sona ermedi henüz. Tesseract hâlâ elimizde değil. Taşınabilir belleği

yanında taşıdığına eminim, bu yüzden elimizde seçeneklerimiz var. Fransızlar, Almanlar, İsviçreliler, teşkilat, neredeyse herkes onu arıyor. Bu da onun etrafını kuşatmamızı sağlar. Hareket alanını daralttığımız zaman da hazırda beklettiğim tetikçileri kullanacağım. Riskli olduğunu biliyorum ama ona bizden önce başkasının ulaştığı izlenimini de verebiliriz. Elbette her şey tahmin ettiğimiz kadar kolay olmayacaktır ama sonuç değişmeyecek."

"İkinci bir sefer olmayacak."

"Bunu bilemezsiniz. Vazgeçmek için henüz erken."

Ferguson bir süre bekledi. "Yine de vazgeçeceğiz."

"Plan güzel; uygulayabiliriz."

Ferguson sözlerine devam etti. "Ne yazık ki şartları senin kadar iyimser bir gözle değerlendirmiyorum. Yetersizliğin zaten bu operasyonu zora soktu. Burada neyin tehlikede olduğunu unuttun mu? Ben unutmadım."

"Tabii ki neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Amacımızı gözden kaçıran sizsiniz, ben değilim."

Ferguson, "Seni ukala yeniyetme," diyerek güldü. "Meslek hayatım boyunca aldığım görevlerin hiçbirinde yoluma birilerinin çıkmasına izin vermedim. Amacımı da asla unutmadım. Bunu sakın unutma. Fakat sen bir adamı bile öldürmeyi beceremedin diye özgürlüğümü tehlikeye atacak değilim."

"Bence Tesseract'ın şansını gözünüzde büyütüyorsunuz."

"Bence sen kendini gözünde büyütüyorsun."

"Şimdiye kadar telafi edilemeyecek bir şey olmadı."

Ferguson başını salladı. "Tetikçileri hemen geri çek."

"Ne? Hayır, onları hazırda tutmak zorundayız."

"Bana tam sebebini söyler misin? Onu izlediğimizi bilmediği sırada Tesseract'ın peşine düştüğümüzde harcadığımız çabayı hatırlatmamı ister misin? Şimdi peşinde birilerinin olduğunu bilmesi yerini tespit etmemizi kolaylaştıracak mı sanıyorsun? Açıkçası bunun uygulanabilir bir eylem planı olduğunu düşünmene şaşırdım ama McClury'nin başına gelenlerden sonra daha çok insanın hayatını tehlikeye atmakta bu kadar hevesli olman beni hayrete düşürüyor."

"Başka ne yapabiliriz? Tesseract'ın yaşlanıp ölmesini ve füzelerin yerini bize miras olarak bırakmasını mı bekleyeceğiz?"

"Bu tür yorumlar sana olan şüphelerimi gidermez Bay Sykes. Bana başka seçim şansı bırakmıyorsun. Bu işi senden alacağım."

"Bu da ne demek? Ne yapacaksınız?"

"En başta yapmam gerekeni. Bu katilin hayatta kalma konusunda bu kadar becerikli olduğunu bilseydim asla beklemezdim. Birini arayacağım."

"Ne? Kimi?"

"Bize yardım edebilecek birini. Daha önce kullandığım bir adam. Bu işlerde ustadır."

"Usta mı?"

"Bir tetikçi."

"Kim?"

"Dosyalarımızda kaydı yok. Bir GSA."

"İngiliz Gizli Servis Ajanı gibi mi? Bu çılgınlık. İngiliz hükümeti ne olacak?"

"Öğrenemezler. Adam kiralık katil. Bizim için ek iş yapmış olacak."

"Ek iş mi?"

"MI6 benim ona ödediğim parayı veremez."

"Adı ne bu adamın?"

"Adını duymayacaksın bile. En azından ben onu Reed adıyla tanıyorum. Bundan sonraki aşamada operasyonu o devralacak."

"Bu çok saçma. Dışarıdan birine ihtiyacımız yok. Bu sadece sorunları karmaşıklaştırır."

"Karmaşıklaşması umurumda değil. Bu rezaletin sona ermesinden başka bir şey istemiyorum. Yapabileceğimiz tek şey dışarıdan biriyle çalışmak."

"Palavra."

"Ya adam gibi konuş ya da bir daha ağzını açma. Başka ne yapabiliriz? Bir grup paralı asker daha mı toplayacağız? Yoksa eski ajanları sahaya sürüp adamlarımız geri dönmediğinde kimsenin parçaları birleştirememesi için dua mı edeceksin?"

"Bu işi hâlâ çözebiliriz."

"Beni dinlemiyorsun. McClury öldüğüne göre elimiz kolumuz bağlandı demektir. Şansını kullandın ve başaramadın. Dikkatleri bizim üzerimize çekmeden bu işi temizlemek için elimizdeki tek fırsat Reed."

"Peki bu Reed denen herifi nereye yollayacaksınız? Tesseract'ın nerede olduğunu bilmiyoruz ki."

"Tesseract şimdilik bekleyebilir. Reed sabah Paris'e gidecek."

"Neden Paris?"

"Bence harcayacak bir dakikamız bile yok. Sence?" Sykes nasıl cevap vereceğini bilemez bir halde başını salladı. Ferguson, "Güzel," diye devam etti. "Reed Paris'e vardığında sahadaki adamınla derhal buluşmasını istiyorum. Adı ne demiştin?"

Sykes başını kaldırmadı, bahsedilen konu hakkında en ufak bir fikri olmadığını gizlemeye çalışıyordu. "John Kennard," dedi.

"Evet. Kennard'a bu operasyona fiilen dahil olan herkesin ismini Reed'e vermesini söyle. Geri kalanını Reed halledecektir."

"Ne demek istiyorsunuz? Reed neden böyle bir listeye ihtiyaç duysun ki?"

Ferguson cevap vermedi ama kahve fincanından yükselen buharın arkasından bakan gözleri her şeyi anlatıyordu.

Sykes, "*Aman Tanrım,*" diyerek yutkundu. "Herkesin mi?"

Ferguson hiç önemli değilmiş gibi başını sallayarak onayladı. "Onları özleyeceğiz." Sesinde hiç tereddüt yoktu. "Herkesin iyiliği için bazı insanlar feda edilebilir."

"Herkesin iyiliği mi?"

Ferguson Sykes'ın hiç de hoşuna gitmeyen bir gülümsemeyle, "Evet," diye cevap verdi. "Herkesin olmasa bile ikimizin iyiliği için. Hayatının geri kalanını içeride geçirmek istemezsin, değil mi?" Ferguson sustu. Sykes cevap vermedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Başarısızlığın bedeli bu Bay Sykes. Anlıyor musun?"

"Evet efendim."

"Operasyonumuz başarısız oldu."

"Efendim, bana kalırsa düşündüğünüz şey için henüz çok erken..."

"Çeneni kapat ve beni dinle. Bu operasyon battı. Esas hedefimize ulaşmak şu anda ikinci sırada. Küçük bir kıyamet kopmadığı sürece o füzeleri ele geçirebiliriz, bu yüzden dikkatimizi başka bir tarafa yoğunlaştırsak daha iyi olur."

"Peki ya üzerinde çalıştığım alıcıların listesi ne olacak?"

"Şimdilik parayı unut Bay Sykes. Önceliğimiz elimizi kirletmeden bu sorunu çözmek. Arkamızda yarım kalmış işler bırak-

masaydık bu işi çözmüş olabilirdik ama artık o aşamayı geride bıraktık. Şimdi zararı en aza indirmemiz lazım. Hayret verici bir şekilde başarısızlığa uğramış yasadışı bir operasyondan haberdar olan insanların ortalıkta dolaşmasına müsaade edemeyiz."

"Fakat bu insanların hiçbiri ne yaptığımızı veya kimin adına çalıştıklarını bilmiyorlar. İçlerinden sadece bir tanesi gerçek ajan. Üstelik bu işi sonlandırmak için onlara tekrar ihtiyacımız olacak, bunlar hem iyi hem de ağzı sıkı adamlar."

"Kendini kandırma. Onların da ağzı en fazla senin kadar sıkı." Sykes gözlerini kıstı. "Ya da benim kadar. Peki içlerinden biri olayların arasındaki ilişkiyi çözerse ne olacak, o zaman ne yapacağız? Başkalarına söylememelerini mi umacağız?" Sykes bakışlarını kaçırdı. "Alvarez zaten yanlış yolda ve buradan bir sonuca ulaşabileceğini sanıyor. Belki o şişko Procter terfi alma endişesini bir kenara koyacak kadar gözünü karartabilir. Bizim dışımızda birileri bu felaketin detaylarını öğrenirse işin kokusu çıkmaz mı zannediyorsun?"

"Bu iki adam Amerikalı. Tanrı aşkına."

Ferguson yüz ifadesini değiştirmedi. "Bu bir mecburiyet."

Sykes başını yavaşça kaldırdı. "Buna şu anda karar vermediniz, değil mi? İşler yolunda gitmiş olsaydı bile onları öldürtecektiniz."

Ferguson başıyla onu onayladı. "Eninde sonunda. Reed'i elbet kullanacaktım ama bu hadise işi daha acil bir hale getirdi."

"Bana ne zaman söyleyecektiniz?"

"Suçu bana yükleme Bay Sykes. Bu işi bitireceksek ellerimizin tamamen temiz kalması gerektiğini en başında söylemiştim. Arkamızda iz bırakamayız. Sence ne demek istemiş olabilirim?" Sykes gözlerini hafifçe indirdi. "Neden bahsettiğimi anlayacak kadar uzun zamandan beri bu işin içindesin. Belki kendine itiraf etmemiş olabilirsin ama kendini neyin içine attığını gayet iyi biliyordun, bu yüzden bana şaşırmış numarası yapma. Bu operasyonun bir temizlik aşaması her zaman vardı ve Reed bu işin en başından beri içindeydi. Ayrıca tecrübelerim bana beklenmedik durumlar ortaya çıkması halinde senin desteğe ihtiyaç duyacağını da öğrettiği için Reed'i elimde koz olarak tuttum. İşin kokusu

çıktığına göre, öngörülerimde haklı olduğum anlaşılıyor. Şu ana kadar bu detayları bilmene gerek yoktu."

"Bu çok açık."

"Bunun senin için bir sorun olmayacağına inanıyorum." Bir süre bekledi ve "Öyle mi?" diye sordu.

"Sorun yok efendim."

"O zaman anlaştık. Reed'in adamlarla ilgili detayları hemen öğrenmesi lazım. Detaylar derken her türlü ayrıntıyı kastediyorum."

"Derhal ona ulaştıracağım."

"İşte benim adamım." Sykes, Ferguson'ın yüzündeki, veteriner faturalarından kaçınmak için köpeğin uyutulması gerektiğini oğluna açıklayan bir babanın yüz ifadesine benzeyen sempatik gülümsemeye tiksinerek baktı. Ferguson, "En iyisi bu," diye ekledi.

Sykes gözlerini boşluğa dikti ve "Evet efendim," diye cevap verdi. Ferguson'ın yakın takibi altında olduğunu hissedince hemen toparlandı.

"Umarım bunu kaldıracak miden vardır, Sykes."

"Elbette efendim."

Ferguson sesini alçalttı. "Sana olan itimadımı kaybetmek beni çok üzer."

"Hiç şüpheniz olmasın efendim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Sykes dikkati kendi üzerinden atmak için, "Bu Reed denen adamın ustalığı ne derecede?" diye sordu.

Ferguson bir kaşını kaldırarak alaycı bir ifadeyle ona baktı.

"Stalin'den daha çok adam öldürdü."

24

Charles de Gaulle Havalimanı
Perşembe
07.30 CET

Kadın adamın etrafındaki havaalanı kalabalığına aldırış etmeden kararlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Siyah saçlı, uzun boylu, geniş omuzlu ama ince yapılı bir adamdı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı, ceketinin düğmeleriyle gömleğinin üst düğmesi açıktı. Kravat takmamıştı.

Hareketleri biraz mekanikti, her adımını dikkatle ve kontrollü bir şekilde atıyordu. Kadın elinde hazır tuttuğu pasaportu alıp baktı. Borland, James Frederick. *James*. James adı tipine uygundu.

Adam tıraş olmamıştı. Kirli sakalı, güçlü çenesini daha da belirgin bir hale getiriyordu. Cilt rengi ciddi anlamda bronzlaşmaya ihtiyaç duyduğunu belli ediyordu. Saçlarını modaya uygun olmayan bir şekilde sıradan bir tarzda kestirmişti. Kemik yapısı gayet düzgündü ama kendine çok özen göstermiş değildi.

"Fransa'ya geliş amacınız nedir Bay Borland?"

Adam dobra bir dille cevap verdi. "İş."

Kültürlü, düzgün bir İngiliz aksanı ve beyefendilere yakışan bir ses tonu, istediğini rahatlıkla elde eden insanlara özgü bir havası vardı. Kadın üzerinde biraz çalışsa adamı kusursuz bir ilgi odağı haline getirebileceğini düşündü.

İnsanın içine işleyen mavi gözleri vardı. Kadın adamın son derece yakışıklı olduğuna karar vermişti ama bunu fark etmek için bir kez daha bakmak gerekiyordu. Pasaporttaki fotoğrafla karşısında duran yüzü karşılaştırdı ve adamın hayatı boyunca kim bilir kaç kez bu ciddi ifadeyi takındığını düşündü. Derin bir

adam olduğunu anlayabiliyordu. Göz kırptıysa bile kadın bunu fark etmemişti.

Yapması gereken işi hatırladı ve "Ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Nakliyat."

Çok konuşkan biri değildi ama bunun o kadar da önemi yoktu. Çenesi düşük bir adamdan daha kötü bir şey olamaz diye düşündü.

"Londralı mısınız? Orayı çok severim. Harika bir kent. Bence İngilizler dünyanın en nazik insanları."

Adam cevap vermedi. Belli ki çene çalmayı seven biri değildi. Yüzünde aynı tereddütsüz ifadeyle öylece duruyordu. Belki de utangaç biriydi. Kadın adamın sol eline kaçamak bir bakış attı. Alyans veya başka bir yüzük takmamıştı, kol saati de iş adamlarından çok dalgıçların kullandığı türdendi. Bu adamda garip bir şey vardı. Sanki varlığını göz ardı ettirmeye çalışıyor gibiydi. Doğrudan kendisine doğru gelmemiş olsaydı kadın muhtemelen onu fark etmezdi.

Gülümseyip dilinin ucunu alt dudağına dokundurdu. Bir parmağını boynunda gezdirdi. Kirpiklerini hızla kırpıştırdı. Onunla sohbet etmek istediğini gösteren her şeyi yaptı ama adam umursamadı. Belki de alaycı bir tavır takınmayı seviyordu.

Bilgisayardan adamın bilgilerini kontrol etti. Lüksemburg, Mısır, Hong Kong, pek çok yere seyahat etmişti. Hepsi de geçen ayın içindeydi. Kadın adamın özelliklerine iyi bir seyyah olduğunu da ekledi. Bilgisayarın klavyesinden birkaç tuşa bastı ve pasaportu geri verdi. Adam pasaportunu o kadar nazik bir hareketle geri aldı ki kadın onun pasaportu eline aldığından emin olmak için kendi eline bakmak zorunda kaldı.

"Fransa'da iyi vakit geçirmenizi dilerim."

Başını biraz yana yatırıp gözlerini süzdü ve *beni yemeğe götür, sonra da* bakışı atarak ona son bir şans verdi. Adam tek kelime etmeden uzaklaştı.

Ukala pislik, muhtemelen ibneydi diye düşündü kadın.

25

Budapeşte, Macaristan
Perşembe
17.46 CET

Kentin üzerinde kasvetli bir hava vardı. Yağmur Victor'ın paltosunu sırılsıklam etmişti. Su birikintileriyle dolu dar sokakta titreyerek yürüdü. Sokak parke taşlarla döşeliydi ve iki yanındaki kaldırım girintili çıkıntılı taşlarla kaplıydı. Sokağa bakan pencerelerden sızan ışıkların dışında bir aydınlatma yoktu. Bomboş sokakta adımları yankı yapıyordu.

Hem polisin hem de avcıların peşinde olduğu İsviçre'de kalmayı göze alamamış, Macaristan'ın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Birkaç yıldır Budapeşte'ye gelmediği için diğer şehirlere kıyasla burada takip edilme ihtimali daha azdı. Kendisi farkına varmadan özel bir operasyonun onu Saint Maurice'e kadar takip edebileceğine inanmıyordu. Yetenekli ve birden fazla takipçi ekibiyle kusursuz bir koordinasyona ihtiyaç vardı. CCTV kayıtlarına ulaşmak ve hava ile muhtemelen uydudan takip etmek gerekiyordu.

Sadece istihbarat teşkilatları bunları yapabilecek kaynağa ve insan gücüne sahipti. O zaman bile bu işi mümkün hale getirmek için birkaç organizasyonun gücünü birleştirmiş olması gerekiyordu. İsviçre'de onu öldürmeye çalışan kiralık katil Amerikalıydı. Paris'teki suikast ekibinin başındaki adam da Amerikalıydı. Victor tesadüflere inanmazdı. Bu işin altında CIA'in olduğu açıktı.

Victor'ın dünyasının duvarları üstüne yıkılıyordu. Yeryüzünde eli kolu en uzun olan gizli servisin infaz listesine girmişti.

Kendini ölmüş sayabilirdi.

Oteli Budapeşte'nin genelev bölgesinin arka sokaklarından birindeydi. Odada sağlam, metal ayaklı bir yatak ve içi hem kadın hem de erkek fahişelerin broşürleriyle dolu bir çekmece vardı. Otel kafasını toplayıp bir sonraki adımını planlarken istediği kadar saklanabileceği bir yerdi.

Victor ara sokaktan çıkıp yan yollarda dolaşmaya ve gölgelere karşı uyanık olmaya özen göstererek yürümeye devam etti. Kafasında planlar ve analizler yaparken tahmininden daha uzun zaman yürüdü. Paris'i ve yanıp kül olan dağ evini düşündü. Bir hafta içinde hayatına iki kez kastedilmişti. Sevilmeyen bir insan haline geldiğini hissetti.

Her geçen saniye hayatı ellerinin arasından kayıp gidiyordu. CIA, İsviçreli yetkililerle ve yabancı istihbarat servisleriyle işbirliği yapıp çoktan kamera kayıtlarını incelemeye almış olmalıydı. Araştırma sonuçları daraldıkça ona biraz daha yaklaşıyorlardı. Bir internet kafe buldu ve aynı zamanda kapıyı da görebileceği bir bilgisayarın başında oturdu. Bir plan yapmadan önce kontrol etmesi gereken bazı şeyler vardı. Uygulayacağı plan için paraya ihtiyacı olacaktı. CIA yaşadığı yeri öğrendiyse muhtemelen banka hesaplarını da dondurmuştu. Eskiden İsviçre bankaları müşterilerine ait hiçbir bilgiyi paylaşmazdı ama Eylül 2001'den beri dünya çok değişmişti. Artık her şey mümkündü.

Her zaman kullandığı banka hesabındaki paraların yerinde durduğunu görünce rahatladı. Tedbir olarak bütün parayı çekmek zorunda kalacağı için bankadan bir randevu aldı. Victor'ın Avrupa'nın çeşitli yerlerinde para kasaları vardı ama şu anda İsviçre'deki parası onu endişelendiriyordu. Uzun zamandır bir şey yemediği aklına gelince yakınlardaki bir başka kafede üç tane çizburger yedi. Milkshake'ini de yolda yürürken içti.

Artık her şey ona anlamsız geliyordu. CIA onu Paris yüzünden mi istiyordu, yoksa bunu daha önce mi planlamışlardı? Onu mu kiralamışlardı, yoksa hem onu hem de öldürmeye çalıştığı adamları mı tutmuşlardı? Fransa'dan İsviçre'ye kadar izini mi sürmüşlerdi, yoksa nerede yaşadığını daha önceden biliyorlar mıydı? Olası cevapların hepsi peşinden başka soruları getiriyordu. Her şeyi spekülasyona ve tahmine dayandırmaktan nefret ediyordu.

Aklına aracısı geldi. Bu kişiler her kimse ona, *"Düşündüğün*

gibi değil," diye mesaj atmışlardı. Belki de onu dinlemesi gerekirdi. Muhtemelen CIA işi öğrenmiş ve sonra da onu ortadan kaldırmaya karar vermişti. Belki de Ozols CIA'in malıydı ya da taşınabilir bellek CIA'ye aitti ya da aracısı da kendisi gibi hedef tahtasındaydı. Çok sayıda belki ve çok az kesinlik vardı.

Victor bir taksi çevirdi ama son anda yürümeye karar verdi. Taksi şoförü ona öfkeli bir küfür savurdu, Macarca olmasına rağmen Victor lafların annesiyle ilgili olduğunu anladı. Geri dönüp bakmaya tenezzül etmedi. Karla karışık bir şekilde yağmaya başlayan yağmur teninde rahatlatıcı bir his uyandırıyordu. Sert bir içkiyle dolu olduğu, havaya yaydığı ağır kokudan belli olan şişeyi elden ele gezdiren bir grup evsiz adamın yanından geçti.

Bir an için elini göğsüne koydu. Ağrısı rahatsız ediciydi ama elden ayaktan düşürecek kadar kötü değildi. Uzun süreli bir hasar bırakmayacaktı fakat göğsünün tam ortasında hâlâ kocaman bir yara izi vardı. Badireyi deatlatınca pencere camlarını takan firmaya gidip gerçek kurşungeçirmez camın ne anlama geldiğini onlara uygulamalı bir şekilde anlatmayı planlıyordu.

Aracısı mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı, bundan emindi ama Victor adamların kendisine tuzak kurduğuna o kadar emin olmuştu ki üzerinde fazla düşünmeye gerek görmemişti. Bu kalın kafalılığı yüzünden hayatı sona ermek üzereydi.

Ara sokaklardan geçip aynı yollardan geri dönerek, otobüse binip inerek peşindeki muhtemel bir takibe otomatik bir şekilde karşı koymaya çalışıyordu. Bir başka internet kafeye girmeden çok önce aracısıyla irtibata geçmeye karar vermişti. Paranoyasını yenmenin başka yollarını aramış ama başarısız olmuştu. Eğer başlangıçtaki gibi haklıysa ve aracısı Paris'te meydana gelen hadiseden sorumluysa, bu bir bir şeyi değiştirmezdi çünkü Victor hâlâ şartları lehine değiştirebilirdi. Taşınabilir bellek hâlâ yanındaydı. İhtiyaç duyduğu pazarlık kozu olabilirdi.

Bilgisayar oyununun mesaj tahtasını açtı. Aracısı henüz giriş yapmamıştı ama Victor'ın kişisel mesaj kutusunda bir ileti vardı. Aracısı tarafından pazartesi günü gönderilmişti. Mesajı açtı. Son konuşmalarına cevap yazmıştı. Verilen söze sadık kalmaktan, güven kavramından bahseden bir dizi laf kalabalığından ibaretti. Victor mesajı sildi. Kendi cevabını yazdı.

Bana Paris'teki olayın iç yüzünü anlatırsan belki paketi teslim edebilirim.

Kısa ve net bir mesajdı. Şimdi yapması gereken tek şey beklemekti.

26

Paris, Fransa
Perşembe
22.22 CET

Kennard elleri cebinde, boş sokaklarda yürümeye devam etti. Her adımda başının etrafında buhardan bir bulut oluşuyordu. Operasyonla ilgili e-postaları kontrol etmek gibi bir sürü işi vardı ama bu hepsinden daha önemli bir görevdi. Umumi tuvaletlerden birine girip şüpheli gözlerle etrafına baktı. Yönetmelikler önce etrafı kontrol etmesi gerektiğini şart koşuyordu ama hava, işi kitabına göre yapma saçmalığına imkân tanımayacak kadar soğuktu.

Yer altına inerken ayakkabılarından çıkan ses etrafta yankılandı. Paris'teki sidik kokusu LA'dekine kıyasla burnunu daha az sızlatıyordu ama iğrençlik her yerde aynıydı. Delikten içeri bir bozuk para attı ve gıcırdayarak açılan kapıdan içeri girdi.

Tavandaki üç lambadan sadece biri yanıyordu. Çıplak ampulün yaydığı kasvetli ışık yüzünden armatürlerin üzerinde uzun gölgeler oluşuyordu. İçerisi dışarıdan daha soğuktu. Amerikalı, loş ortamda nefesinin yarattığı buharı görebiliyordu. Duvarlar lekelenmiş, pisuvarlar kırılmış ve musluklar paslanmıştı. Yerler sırılsıklamdı.

Tam bir lağım çukuruydu. Bu tür umumi tuvaletlere katlanmak zorunda kalan Fransızların gerçekten zavallı insanlar olduklarına hiç şüphe yoktu. İçerisi ilk bakışta boş görünüyordu. Kennard saatine baktı. Tam vaktinde gelmişti. Ellerini ovuşturdu. Geç kalmamasını umut ediyordu.

Tuvaletlerden birinden sifon sesi gelmeden bir saniye evvel içeride başka birinin daha olduğunu anladı. Bir saniye sonra ka-

pılardan biri açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Kennard göz ucuyla şöyle bir bakıp lavaboya doğru yürüdü.

Adamın üzerinde koyu renk bir takım elbiseyle palto vardı. Adam musluğu açınca bir gıcırtı duyuldu, ellerini yıkamaya başladı. Adamın mavi gözlerinin aynadaki yansıması Kennard'ın üzerine dikilmişti. Bu kesinlikle o kişiydi.

"Blake?" diye sordu Kennard.

"Adım Dawson," diye cevap verdi. Aslında ne Dawson'dı ne de Blake.

Adamın İngiliz aksanı Kennard'ın kafasını karıştırdığı için bir an tereddüt etti ama bu o kadar da önemli bir sorun değildi. Şifreyi söylemişti. Kennard lavaboların olduğu tarafa yürüdü ve elini paltosunun cebine attı. Adam sert bir şekilde ona döndü, o kadar hızlıydı ki Kennard olduğu yerde kalakaldı.

Adam açık bir dille, "Böyle ani hareketler yapmak hiç doğru bir şey değil," dedi.

Kennard ona hak verdi. Hareketini yavaşlatıp cebinden küçük ama kalın bir manila zarf çıkardı.

"Bu sana."

Adam birkaç saniye zarfa baktı. Dönüp bileğinin tersiyle el kurutma makinesinin düğmesine bastı. Kennard bir elinde zarfla durdu, İngiliz'in işini bitirmesini bekledi. Kurutma makinesi durunca adam geriye döndü ve zarfı Kennard'ın elinden aldı.

Kennard, "Açman gerekiyor," dedi.

Adam zarfın ağzını yırtarak açtı ve elini içine uzattı. Gösterişli akıllı telefonu çıkarıp elinde bir kez çevirdikten sonra cebine atmaya hazırlandı.

Kennard, "Dosyalara erişmen gerekiyor. Bana şifreyi bildiğini söylediler," dedi.

İngiliz bir an için Kennard'a baktıktan sonra telefonu ve dosyaları açtı. Kennard adamın bilgileri yutan gözlerini ve telefonun ışığıyla aydınlanan suratını izledi. Akıllı telefonda Kennard'ın işvereninden aldığı dosyalar vardı. İçlerinde neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; telefon da zaten şifreliydi. İşler sarpa sardığında kimin suçlanacağını gösteren operasyon planlarını içerdiği açıktı. Kennard'ın irtibat kurduğu kişinin İngiliz olması bunun MI6 ile birlikte yürütülen yasadışı bir karşı

casusluk operasyonu olduğu anlamına geliyordu. Ciddi yankılar uyandırma potansiyeli olduğu için böyle gizli kapaklı yöntemler zorunlu hale gelmişti. Elbette bu sadece bir tahmindi ve Kennard'ın tecrübeleri ona işiyle ilgili gereğinden fazla şey düşünmemesini öğretmişti.

İngiliz kafasını kaldırmadan önce akıllı telefonu uzun uzadıya inceledi. Sonra Amerikalıya baktı.

"Bence bunu okuman lazım," dedi.

Kennard kendisine uzatılan telefonu alırken başını sallayarak adamı onayladı. Yazılı metin bütün ekranı kaplıyordu. Kennard ne yazdığını okumaya çalıştı ama telefonun ışığı gözlerini acıtıyor ve kısmaya zorluyordu. Boy, kilo, saç rengi, özgeçmiş gibi CIA kayıtlarına benzeyen birtakım bilgiler vardı. Birinin kişisel doyasıydı. Ekranda ağır ağır bir fotoğraf belirdi. Kendi yüzüydü. Üzerinde iki korkunç kelime yazılıydı.

John Kennard.

Kennard oldukça iyi eğitimli, tecrübeli bir istihbarat memuruydu. Hiç tereddüt etmedi. Telefonu hemen yere attı ve silahına uzandı fakat adam çoktan ona yaklaşmıştı. İnanılmaz derecede hızlıydı. Eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı, Kennard ne olduğunu anlamadı. Tabanca kılıfından çıkarken adam Kennard'ı bileğinden yakaladı.

Kennard silahı doğrultmaya, ateş edebileceği şekilde tutmaya çalıştı. Adam çok güçlüydü ve çok yakınındaydı. Kennard silahın namlusunun ne tarafa baktığını göremiyordu. Yine de ateş etti.

Silah büyük bir gürültüyle patladı, silahtan çıkan parıltı gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. Iskalamıştı. Mermi lavabonun etrafındaki fayanslardan birine saplandı. Kennard bir el daha ateş etti. Mermi bu sefer de pisuvarlardan birini parçaladı.

Boşta kalan eliyle umutsuz bir şekilde adamın kolunu yakaladı. Kennard adamdan en az beş santim daha uzun ve çok daha ağırdı ama saldırganın kuvveti ve dengesiyle boy ölçüşebilecek gibi değildi. Birden adamın diğer elini göremediğini fark etti.

Bıçak karnına saplanıp derisini ve kaslarını hızla keserken Kennard'ın nefesi boğazında düğümlendi. Eli kuvvetini kaybettiği için silahı parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Bıçak vücuduna defalarca girip çıkarken Kennard'ın nefesi iyice kesildi.

Bıçak son seferde o kadar derine saplandı ki sivri ucunun leğen kemiğine değdiğini hissetti.

Öne eğildi. Gözleri kocaman açıldı. Eli hâlâ kendisini öldüren adamın üzerindeydi. Bıçak son kez vücudundan dışarı çıktı ve Kennard dizlerinin üstüne çöktü. Parçalanmış midesine elini bastırdı, kanın sıcaklığını hissetti ve dışarı fırlamış iç organlarına dokundu. Çığlık atmadı. Atamadı.

Kafasında bir aşağı bir yukarı gezinen parmakları hissetti. Ardından adam bıçaktaki kanları Kennard'ın saçlarına sürüp dikkatle temizledi.

Bıçak tamamen temizlenince adam Kennard'ı olduğu yere bıraktı. Bıçak metale benzemiyordu, mat siyah renkteydi. Kennard adamın bıçağı katlayıp ve sol kolunda gizli olan bilek kılıfına taktığını gördü. Adam lavaboya eğildi, metodik hareketlerle ellerini yıkadı. Kennard çaresizlik içinde izliyor, kaygan, leş kokulu iç organlarını avcunda tutmaya çalışıyordu. Gücünün tükendiğini hissetti.

Adam ellerini kurulamayı bitirdiğinde Kennard'ın başı gevşek bir şekilde öne düştü. Adam yanından geçerken fayans kaplı yerde adamın ayakkabılarının çıkardığı ince sesi duydu, donuk siyah renkli deri paltosunu gördü. Adam kapıyı açtığında çıkan gıcırtıyı ve merdivenlerden çıkarken gittikçe azalan adımlarının sesini dinledi.

Kennard elini paltosunun iç cebine atıp telefonunu almak istedi ama yerinde bulamadı. Cüzdanı da gitmişti. Hiç fark etmemişti. Cüzdanının yerde, yanı başında durduğunu gördü, içi boştu. Adam ölümüne gasp süsü vermişti. Akıllı telefonunu da yanında götürmüştü.

Kennard hareket etmedi, sürünmeye çalışmadı. Beyhude bir çaba olacaktı.

Şansının kalmadığını biliyordu.

27

Marsilya, Fransa
Cuma
05.03 CET

Rebecca Sumner okuma gözlüklerini düzeltti, dizüstü bilgisayarının ekranında görünen bilgileri aşağı kaydırdı. ABD Elçiliği'nde görevli bir Amerikalı dün akşam, henüz birkaç saat önce Paris'te öldürülmüştü. Ölen adamın telefonu ve cüzdanı alındığı için polis bunun bir gasp vakası olduğunu düşünüyordu. Metinde adamın elçiliğin kültür ataşesi olarak çalıştığından bahsediyordu. Gerçekten de kültür ataşesi olabilirdi, belki de tipik bir gizli ajan olarak bu görevi gerçek işini gizlemek için de kullanıyordu. Adı John Kennard'dı. Bu ismi daha önce hiç duymamıştı.

Rebecca kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Pazartesi günkü katliamdan sonra bu hadisenin zamanlaması ona çok ters geliyordu. Emirleri hâlâ yerli yerinde duruyor ve diğer talimatları bekliyor, vakit geçiriyordu. Fakat sonra mesaj kutusuna beklenmedik bir ileti düşmüş, amiri ona bu konuda cevap vermemişti ve ardından da bu hadise meydana gelmişti. Aralarında bağlantı olmadığı düşünülemeyecek kadar çok tesadüf bir anda gerçekleşiyordu, yoksa paranoyak mı olmuştu? Geçtiğimiz aylardan beri evi olarak gördüğü birkaç parça mobilyayla döşeli dairesindeki masasının karşısına geçti. Monitörden yansıyan ışık yüzünü aydınlatıyordu.

Evde başka ışık açmamıştı

Amirinin adını bilmiyordu, onunla hiç karşılaşmamıştı. Tek iletişimleri güvenilir uydu telefon hatları ve internet üzerindendi. Bu operasyonda başka kimlerin görev aldığını veya emirleri

kimin verdiğini de bilmiyordu. Bilmek istiyordu ama bir yandan da çok fazla şey bilmesi gerekmiyordu. Bildiği ama kimsenin ona söylemediği tek şey bu operasyonun kayıt dışı, hem de her açıdan kayıt dışı oluşuydu.

Beş günden beri işler tamamen ters gidiyordu, amiri onunla en son salı günü irtibat kurmuştu ve pozisyonunu koruyup yeni talimatları beklemesini emretmişti. Dört günden beri dışarı adımını atmayı göze almadan mutfakta ne varsa onunla karnını doyurup sürekli bilgisayar başında bekliyordu. On iki saat önce her şeyi değiştiren bir şey olmuştu. Tetikçi ona bir mesaj göndermişti. Oysa senaryoda bu yoktu.

Bu yüzden emirlere karşı gelmiş ve tetikçinin mesajından birkaç dakika sonra amirine e-posta göndermişti. Cevap gelmesi her zaman birkaç saat sürerdi ama yarım gün geçmesine rağmen hâlâ cevap gelmemişti. Hareketi operasyonun uygulama kurallarına tamamen tersti ama gelen mesaj bu davranışı zorunlu hale getiriyordu. İşleri yoluna koyma fırsatı yakalamıştı. Epeyce bir süre yanıt gelmeyince işin başındakilerin, onun ne cevap yazması gerektiğini düşündüklerini farz etmiş, ardında da bu John Kennard denen adam öldürülmüştü.

Telefondaki amiri batı yakası aksanıyla konuşuyordu, adamın doğma büyüme Los Angeleslı olduğunu tahmin ediyordu. Rebecca ekrana bir süre daha baktı ve yazılanları okudu. John Kennard'ın Californialı olduğu yazıyordu.

Belki de amiri dün akşam Paris'te bıçaklanarak öldürüldüğü için ona cevap verememişti.

Kennard denen bu adam gerçekten onun amiriyse öldürüldükten sonra neden başka birisi Rebecca'ya bilgi vermemişti? Ölümünün üzerinden yedi saatten fazla zaman geçmişti. Telefonla aranması veya e-posta mesajı alması için yeterli bir süreydi. Burada saat geç olmasına rağmen Birleşik Devletler için hâlâ erkendi, üstelik böyle bir durumda hiç kimse uzun bir uyku çekmezdi. Amirinin de muhakkak operasyon hakkında bilgisi olan üstleri vardı. Peki ya hiç kimse onun öldüğünü bilmiyorsa ne olacaktı? Kimse ne olup bittiğini bilmiyorsa operasyonun devam ettirilmesi de imkânsız olurdu.

Konuşmaları gerektiğinde amiri ona her zaman telefon ederdi

ama son derece acil durumlarda kullanılmak üzere özel bir cep telefon numarası da vermişti. Rebecca bunun oldukça ivedi bir durum olduğunu düşündüğü için numarayı çevirdi.

Hattın kullanılmayan bir numaraya ait olduğunu söyleyen telesekreter mesajını duyunca şaşkınlıktan gözleri karanlığın içine bakakaldı. Kısa bir süre bekledikten sonra şansını bir kez daha denedi. Numara kullanılmıyordu. Tekrar çevirdi. Yine aynı mesajı aldı. Bu tür telefon numaralarının kullanıma kapatılması söz konusu olmazdı. Rebecca içindeki rahatsız edici baskının etkisiyle kafasını çevirip dairesinin giriş kapısına baktı.

Bir anda neler olup bittiğini anladı ve telefonu hızla kapattı. Önce Paris'teki hadise, ardından dün meydana gelen Amerikalı elçilik çalışanı cinayeti ve şimdi de acil irtibat hattının kapalı oluşu. Aklına gelen tek açıklama onu korkutuyordu ama sükûnetini korumak için ciddi bir çaba harcadı. Gözden kaçırdığı bir şeylerin olduğunu düşündü. Bütün raporları, erişim hakkının olduğu bütün istihbarat detaylarını baştan sona tekrar inceledi. Haklı ya da haksız olduğunu en kısa zamanda öğrenmesi gerekiyordu.

Interpol kayıtları, öğrenmekten korktuğu cevabı ona gösterdi. İsviçre'den gönderilen bir raporu okudu. Cenevre'nin kuzeyinde bir evde yangın çıkmış ve bir erkek cesedi bulunmuştu. Polis katil zanlısını arıyordu. Rebecca adresi dikkatle okudu. Bunu daha önce de görmüştü. Adresin bulunmasına yardım etmişti. Tekrar denemişler ama kimse ona bir şey söylememişti. Devre dışı bırakılmıştı. Bunun da tek bir anlamı vardı.

Rebecca masasının üzerindeki dosyaları kucaklayıp mutfağa taşıdı ve lavabonun içine attı. Mutfak dolaplarını karıştırıp sıkıntılı günler için sakladığı en sert romla dolu şişeyi çıkardı. Bugün hem içinde hem de dışarıda kasvetli bir hava vardı. Şişenin ağzındaki etiketi yırttı, tıpayı çıkardı ve içkinin bir kısmını lavaboya serpiştirdi. Ocağın yanında asılı duran çakmağı aldı, ucunu lavabonun dibine yaklaştırıp geri çekildi.

Çakmağın düğmesine basınca rom alev aldı. Rebecca şişeden bir yudum içti ve dosyaların yanışını seyretti. Vakit kaybetmeden valizine birkaç parça giysi tıkıştırdı. Dolabındaki bütün giysilerini çok seviyordu ama duygusal davranacak vakti de yoktu. Bir an önce evi terk etmesi gerekiyordu.

Bir temizlik harekâtı başladığından artık emindi. Bütün işaretler bunu gösteriyordu. Operasyon başarısız olmuş ve görev alan herkesin ipi çekilmişti, yarım kalan işi temizlemeye başlamışlardı. Bu tür şeylerin eski günlerde kaldığını sanıyordu, bu çağda bunun yapılabileceğini hiç aklına getirmemişti. Buna inanmasının kendisi için daha iyi olacağını düşündü.

Neden herkesi öldürme gereği duyuyorlardı acaba? Ne tür bir iş çevriliyordu? Operasyonun kayıt dışı olmadığına, tamamen yasadışı olduğuna dair içinde belli belirsiz bir his oluştu.

Amiri yedi saat önce ölmüştü. Onun peşine de birini takacaklardı, belki de çoktan takmışlardı. Saatine baktı. Geçen her saniye ölüm fermanını ona hızla yaklaştırıyordu. İletişim malzemelerini arkasında bıraktı. Bunlara ihtiyacı yoktu, zaten bütün dosyalar bilgisayarında kayıtlıydı. Muslukları açıp yangını söndürmek için mutfağa girdiğinde içerideki yoğun duman onu öksürttü.

Korkudan boğazı düğümlenmiş bir halde daireden dışarı çıktı, koridorda yürürken her an elinde susturucu silahıyla bir tetikçinin karşısına çıkmasını bekledi. Belki de kaza sonucu veya aşırı dozdan ölecekti. Belki onu da bir tuvalette gasp ederlerdi.

Asansöre binmekten vazgeçti ve merdivenlere doğru yürüdü. Hızlı adımlarla aşağı inerken yüzü terden sırılsıklam oldu. Giriş katında ön kapıyı kullanmak yerine arka taraftaki yangın çıkışına yöneldi ve ara sokağa açılan kapıyı itip dışarı çıktı. Soğuk rüzgâr saçlarını omuzlarına döktü. Yağmur her yanını ıslattı.

Rebecca yakınlardaki caddede akan trafiği görmese de sesleri duyabiliyordu. Koşarsa ayak seslerinin duyulabileceğini düşünerek ağır ve dikkatli adımlarla sokağın başına yürüdü. Caddeye adımını atınca içi rahatladı.

Belki de yanılıyordu, belki de amiri kötü bir tesadüfün kurbanı olmuştu ama Rebecca hayatını ihtimalleri analiz ederek geçirmişti hep ve bu sefer ihtimaller ona ortadan kaybolmasını söylüyordu. Arabası vardı ama binmemişti. Bir arabası olduğunu biliyorlardı. Ruhsatı adına kayıtlıydı. Muhtemelen arabanın altında onu bekleyen bir bomba vardı, belki de fren kabloları kesilmişti.

Rebecca caddede yürüdü, yağmur başını dövercesine yağıyordu. İnsanların arasında kendini daha güvende hissetmişti. Kalabalığın içinde ona bir şey yapamazlardı. Bir taksi çevirdi, şoföre

havaalanına gitmek istediğini söyledi. Gidebileceği ve kimsenin onu bulamayacağı bir yer biliyordu. Yolda, olup bitenleri ve aslında ne olmuş olabileceğini bir kez daha düşündü ve kafasında bir plan geliştirmeye başladı. Taksiden indiğinde ne yapacağına karar vermişti. Tehlikeli, hatta akıl dışı bir şeydi.

Fakat onu hayatta tutacaktı.

28

Paris, Fransa
Cuma
08.12 CET

Alvarez koca cüssesini otel yatağından zorlukla kaldırdı ve duşa girdi. Üç dakikalık etkili bir temizlenme ve ovalanmanın ardından duştan çıktı, kurulandı ve giyindi. Tıpkı haftanın diğer günlerinde olduğu gibi bir önceki gece de sadece birkaç saat uyuyabilmişti ve kendini dövülmüş bir çuval gibi hissediyordu. Gücü tükeniyor, enerjisi onu terk ediyordu. Gençliğinde kendisinden istenen her işin altından her zaman kalkardı ama otuz beşten sonra yolu yokuş yukarı çıkmaya başlamıştı ve kırk yaş onu hemen köşe başında bekliyordu.

Ne işi ne de bedeni iyiye gidiyordu. Zaman hayattaki en kötü düşmandı. Alvarez'e göre kaybedeceğini bile bile hayata karşı savaşmak akıllıca ama hiç mücadele etmemek de bir o kadar korkakça bir davranıştı. Düşüncelerini ve kuvvetini toparlamak için yatağa bir saat daha uzandı. Koca ağızlı esnemesi ona yeterine dinlenmediğini söylüyordu. Ozols'un katilini kovalama hevesi kırılmıştı ama dikkatini, katili öldürmek isteyen yedi tetikçiyi kimin tuttuğunu bulmaya yöneltmek potansiyel şüphelilerin sayısını artırmıştı.

Yedi tetikçinin tamamının kimliği tespit edilmişti ve bunlardan biri, yani Amerikalı Stevenson Alvarez takibinin odak noktasıydı. Noakes, Stevenson'ın bilgisayarının hard diskinde Stevenson'la kimliği belirsiz bir adamın Paris katliamından birkaç hafta önce buluştuklarını gösteren birkaç fotoğraf bulmuştu. Üçüncü bir kişi, elinde çanta bulunan, elli yaşlarında ve aşırı kilolu bu gizem-

li adamın fotoğraflarını özellikle çekmişti. Brüksel'deki bir kafeye geldiği ve Stevenson'ın beklediği bu yerin önündeki masalardan birine oturduğu görülüyordu. İkili kahve içip pasta yiyerek sohbet ediyorlardı, ardından da şişman adam çantayı masanın altında bırakıp gitmek için ayağa kalkıyordu.

Fotoğrafı çeken kişi daha sonra adamı arabasına kadar takip etmiş ve onu arabayla uzaklaşırken gösteren birkaç fotoğraf daha çekmişti. Nedense bu fotoğrafçı arabanın plakasını almayı başaramamıştı ama Noakes etraftaki yansımaları inceleyerek bir görüntü yakalamaya çalışıyordu hâlâ. Şimdiye kadar bir şey bulamamıştı.

Stevenson'ın banka kayıtları, bir gün sonra hesabına 100 bin avro nakit yatırdığını gösteriyordu. Bankadaki görevliler ona parayla ilgili soru sormadıkları gibi yetkililere de herhangi bir bilgi vermemişlerdi. Banka müdürünün de bu yüzden işine hemen son verilmişti. Alvarez çantayı getiren adamın kimliğini ortaya çıkarmakta kararlıydı, her zamanki sakin ve akılcı yaklaşımıyla hedefine doğru ilerliyordu.

Alvarez'in kriz zamanlarında sükûnetini koruma becerisi onun en değerli karakter özelliklerinden biriydi. Duygusallaşması, hatta sonrasında duygularına göre hareket etmesi çok zordu. Ordudayken hep tehlikeli işleri yüklenmiş ve Merkezi Haberalma Teşkilatı'nda casusluk yaparken birkaç defa kendini silah namlusuyla yüz yüze bulmuştu. Sadece bir kez hayatından gerçek anlamda endişe duymuş ve korkunun, dikkatini toplamasına sebep olup onu amansız bir insan haline getirdiğini anlamıştı.

Onun için tehlikeyle yüzleşmek sıradan stresin gündelik halleriyle uğraşmaktan daha kolaydı. Telefona cevap vermeyen insanlar onu 45'lik bir silahın namlusuna bakmaktan daha çok sinir ediyordu.

Kennard ortadan kaybolmuştu. Alvarez hızlı arama tuşuna basıyor, onun her arayışında kelimeleri özenle seçilmiş telesekreter mesajı alay edercesine onu karşılıyordu. Önceki gece Alvarez ve Kennard, küçük ve berbat bir Paris barında karşılıklı birer kadeh içki içmişlerdi. Alvarez sadece özel günlerde alkol almayı tercih ederdi ama Kennard birkaç gündür Meksika biberi yemiş gibi bir

surat ifadesiyle geziyordu. Alvarez moralin önemini bilen bir insandı.

Kafa dağıtmak ona da iyi gelmişti. Berbat bir hafta geçirmişlerdi ve etkisini hâlâ hissediyordu. Birkaç bira onu rahatlatmıştı ama Kennard asabi bir enerjiyle doluydu. Genç adamın aklını bir şeylerin meşgul ettiği çok açıktı ama Kennard çenesini kapalı tutuyor ve ağzından bir şey kaçırmamaya özen gösteriyordu. Alvarez kadın meselesi olduğunu tahmin ediyordu. Sürtüğün teki herhalde mesajlarına ya da jestlerine karşılık vermiyordu. Birasının son yudumunu da içtikten sonra Alvarez bir hamburgerciye gitmeyi önermiş ama Kennard başını sallamıştı.

"İsterdim ama yapmam gereken bir şey var," demişti.

Alvarez biraz şaşırmıştı. "İş mi, yoksa *biri* mi?"

"Nerede o günler?"

Alvarez ikinci fincan kahvesini içip dizüstü bilgisayarını açtığı sırada telefonu çaldı. Evden dışarı fırlaması bir dakika sürmedi.

Metroya binip elçiliğe kadar bir yolculuk yaptı ve birilerinin korkunç bir hata yapmış olmasını dileyerek ofisine doğru yürüdü. Yanlışlık yoktu. İçinde fotoğrafların da bulunduğu bir olay yeri raporu onu bekliyordu. Alvarez koltuğuna oturdu, ofis telefonunun ahizesini kaldırdı. Cep telefonunu kapattı ve raporu dikkatle okudu.

Kennard ölmüştü. Öldürülmüştü. Karnından defalarca bıçaklanmış ve kan kaybından can vermişti. Mücadele izleri vardı. Cep telefonunu çalmışlar, cüzdanını da boşaltmışlardı. Tanık yoktu. Paris'in en bilinen özelliği olan hırsızlık vakasıydı. Zavallı aptal çocuk.

Sayıları az da olsa Alvarez'in daha önce kaybettiği insanlar olmuştu ve bunlardan sadece ikisi teşkilattaki iş hayatındaki tanıdıklarıydı. Gerçi onlar da CIA ajanı değil, teşkilatın muhbirleriydi. Ölümü, işin yürütme tarafının doğasında olan bir risk olarak kabul ediyordu ama bu hiç alışık olmadığı bir durumdu. Alvarez arkasına yaslandı ve derin bir of çekti.

Kennard'dan çok hoşlanmamıştı ve ölümüne üzülmüş gibi davranmayacaktı ama salyangoz yiyen bir pislik tarafından öldürülmüş olmasına da gerçekten üzülüyordu. Muhtemelen biraz daha mal bulabileceğini düşünen evsiz bir keşin işiydi. Bir CIA

memurunun bu şekilde ölmesinin izah edilir tarafı yoktu. Görev başında öldürülmüş olması umumi bir tuvalette işerken öldürülmesinden çok daha iyiydi.

Polislerin ve Alvarez'in olaya bakışı failin bıçağını çekip Kennard'ı gafil avladığı ve üstündekileri istediği yönündeydi. Kennard silahını çekmeye yeltenmiş ve arka arkaya bıçaklanmıştı. Kennard böyle aptalca bir işe kalkışacak kadar kendini beğenmiş biriydi. Cüzdanını verip adamın arkasını dönmesini beklemesi ve sonra da omurgasına üç tane mermi gömmesi gerekirdi.

Alvarez bir süre düşündü. Kennard adam öldürmeye yatkın biri değildi ama son derece iyi eğitimli bir saha ajanıydı. Ayaktakımından birinin onu böyle alt etmiş olması pek anlaşılır bir durum değildi. Alvarez ensesini kaşıdı. İç çekti ve başını salladı. Gereğinden fazla yorum yaptığını düşündü. Sonuçta adamı öldürmüşlerdi. En iyilerin bile başına gelebiliyordu. Üstelik Kennard en iyilerden biri değildi.

Kennard artık resmin tamamen dışında olduğu için Alvarez fazladan bir yığın işi tek başına yapmak zorunda kalacaktı. Profesyonel bir kiralık katili avlamak için gırtlaklarına kadar işe gömüldükleri bir dönemde herif kendini öldürtmüştü. Zamanlaması hayranlık vericiydi.

Alvarez dosyayı kenara koyup cep telefonunu açtı. Üç cevapsız çağrı ve bir de sesli mesaj vardı. Mesajı dinledi. Noakes, Stevenson'ın hard diskindeki fotoğraflardan bahsediyordu. Onu aradı.

"Ne buldun?"

"Stevenson'ın buluşmasına ait birkaç fotoğraf daha var."

"Ne gibi?"

"Gizemli adam ayrılırken görülüyor, arabanın görüntülerinden bazıları da var ama..."

"Ama hiçbirinde plaka okunmuyor."

"Evet, haklısın ama fotoğrafların ikisinde görüntüyü netleştirdiğimde ön camdaki çıkartma belli oldu. Bir oto kiralama şirketine ait."

"Hangi şirket?"

"Brüksel'de. Çıkartmanın çok net bir görüntüsünü elde edemedik, sadece isminin ve telefon numarasının yarısı okunuyor

ama kim olduğunu anlayana kadar şüphelilerin listesini daraltmama yeterli oldu. Brüksel'de birbirine benzeyen isimleri kullanan çok fazla araç kiralama şirketi yok. Sana gerekli detayları e-postayla yolladım."

Alvarez bir dakika sonra telefonu kapadı ve ümitle Noakes'ın gönderdiği e-postayı açtı. Polis raporu dosyasını bir kenara itti. Kennard'ın ölmesi üzücüydü ama onun ölümüyle ilgili bürokratik işlemlerle daha sonra ilgilenecekti.

Şimdi daha acil işleri vardı.

29

Debrecen, Macaristan
Cuma
20.12 CET

Victor bütün sabahını Zürih'teki asıl banka hesabını boşaltmakla geçirdikten sonra yirmi bin avroyu yanına alıp paranın kalan kısmını sakladı. Bir süreliğini bütün nakit kaynağı bu para olacaktı. Bundan daha yüksek bir miktarı sınırda dikkat çekmeden geçiremezdi ve paranın kalan kısmını bir başka bankaya yatırması da mümkün değildi.

İsviçre'ye geri dönmekle risk almıştı ama yaşamını sürdürecekse paraya da ihtiyacı olacaktı. Ardından Macaristan'a geçmiş, oradan da fazladan bir tedbir amacıyla trenle Debrecen'e gitmişti. Yer değiştirmeye ve bir yerde çok uzun süre kalmamaya dikkat etmesi gerekiyordu. CIA peşindeydi, teşkilatın onu takip edip yakalama çabalarını sekteye uğratmak için mümkün olan her yolu denemek zorundaydı.

CIA çok güçlü değildi ama son derece iyi finanse ediliyor ve her yere rahatça ulaşabiliyordu. Hareket halinde olur ve teşkilatın dikkatini çekecek bir şey yapmazsa kendini hedef olmaktan şimdilik koruyabilirdi. Ancak bunu ne kadar sürdürebileceğinden emin değildi.

Hava sıcaklığı sıfırın altına inmişti. Victor takip edilmediğinden emin olana dek bir kafede yaklaşık bir saat oturdu. Sonra bir başka kafeye girdi ve burada iki saat kalıp bir kez daha etrafını kontrol etti. Bir hafta önce olsa, takip edilmediğinden emin olabilirdi ama yirmi bin kadrolu çalışanı, on binlerce yabancı ajanı

ve haber kaynağı olan bir örgütün karşısında kendi yeteneklerine tam anlamıyla güvenemiyordu.

Victor bir taksiye binip Debrecen kent merkezine gitti, taksi temiz caddelerden geçerken gözleri sürekli aynaları kontrol edip muhtemel takipçilerini arıyordu. Aynalara bu kadar dikkatle bakmasının taksi şoförünü tedirgin ettiğinin farkındaydı. Adamı lafa tutup sakinleştirmeyi denedi. Futboldan, kadınlardan, politikadan, işlerden bahsettiler.

Taksi şoförü Victor'a, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

Bir sigorta firması binasının önünden geçiyorlardı. "Hayat sigortası satıyorum," dedi

Şoför zoraki bir gülümsemeyle, "Bir gün herkes ölecek sonuçta, değil mi?" dedi.

Victor aynaları kontrol etmeyi sürdürdü. "İnsanlar da böyle düşünüyor."

Taksiden indikten sonra arada sırada durup sık sık arkasını kontrol ederek bir süre kalabalığın arasında yürüdü. Birkaç dükkâna girip çıktı, herhangi bir şey satın almadı; amacı onu kimin takip ettiğini ya da dışarıda bekleyip kapıyı gözetleyen birileri olup olmadığını anlamaktı. Takip edilmediğinden emin olunca başka bir taksi çevirdi ve arka koltuğa oturdu.

Victor on beş dakika sonra Debrecen çarşısında arabadan indi. Buradaki caddeler biraz daha sakindi, peşinde bir ekip varsa onu takip etmeleri daha kolay olacaktı ama Victor'ın onları rahatça görmesini sağlayacaktı. Radarları herhangi bir tehdit algılamadı. Bir başka taksiye binip kent merkezine, gitmesi gereken asıl yere gitti.

İnternet kafe orta ölçekli bir mekândı ve memnuniyet verici bir biçimde müşterilerle doluydu, bazıları sigara içiyordu. Victor sigara kullanmıyordu ama arzusunu bastırmaya yetecek kadar sigara dumanına maruz kalıyordu. Gönderdiği mesaja aracısının cevap yazdığından emindi ama içeriğinin ne olduğunu tahmin edemiyordu.

Victor en korunaklı masalardan birindeki eski bir bilgisayarın başına oturdu. Titrek ekran görüntüsü gözlerinin sulandırıyordu. Hard diskin bazen homurdanan, bazen guruldayan gürültüsünü

duyabiliyordu. Victor mesaj tahtasına giriş yaptı. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Mesaj gelmişti.

Mesajı açtığı sırada bilgisayar neredeyse havaya uçacakmış gibi çalışmaya başladı ama olağanüstü bir şey olmadı. Aslında bunun olmasını biraz istemişti.

Aramak istemeyeceğini biliyorum ama konuşmamız lazım. Sana yardım edebilirim.

Nasıl bir beklenti içine girmişti, bilmiyordu ama beklediği şeyin bu olmadığından gayet emindi. Uzunca bir süre ekrana baktı. Bu, aracısının üslubu değildi. Mesajın gizli kapaklı bir tarafı yoktu. Açık sözlü, yerli yerinde bir görüşme talebiydi. Bir de telefon numarası vardı.

Mesajı aracı değil de başka biri mi göndermişti? CIA onu bulduysa, muhtemelen aracıya da ulaşmıştı. Bu mesaj onu tuzağa çekecek bir yem olabilirdi. En başında düşmüşse bu da tuzağın içindeki başka bir tezgâh mıydı? Belki de üslup değişikliği durumun olağandışılığından kaynaklanıyordu. Victor başının ağrımaya başladığını hissetti.

Victor'ın gerçek anlamda bir arkadaşı, güvenebileceği dostları değil de sadece bir avuç tanıdığı vardı. Bunca zamandır hayatta kalmasını sağlayan şey de buydu. Etrafındaki dünyayla ne kadar az irtibat kurarsa potansiyel tehlikelere karşı o kadar az açık ve savunmasız oluyordu. Tek başınaydı, firardaydı. Avcılarının neden peşinde olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Sebepleri ne olursa olsun her geçen saat hayatta kalma şansının daha da azaldığını biliyordu.

Bir şeyleri değiştirmek zorundaydı.

Victor kendi yeteneklerinden şüphe duymuyordu ama her ne kadar itiraf etmek hoşuna gitmese de boyunu aşan bir işe girmişti. Her şey olduğu gibi kalırsa altından kalkamayacaktı. Aldığı bütün tedbirlere rağmen iki kez yakalanmıştı ve tekrar yakalanacaktı. Haftalar, belki de yıllar alacaktı. Düşmanlarından daha kaç kez kaçabilirdi? Er ya da geç yeterince hızlı davranamadığı bir an gelecekti.

Elindeki tek ipucundan da bir sonuç elde edememişti. Tek başına kaldığı sürece, hayatına kasteden bir başka teşebbüsü bek-

lemek dışında bir seçeneği yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı. Bunu öneren tek kişi de ilk başta ona tuzak kurduğunu düşündüğü kişiydi. Şimdiye kadar bunun aksini gösteren bir kanıt ortaya çıkmamıştı.

Fakat başka şansı yoktu.

Numarayı ezberleyip kafeden çıktı.

Kuytu bir telefon kulübesine girip numarayı çevirdi. Hayatının en uzun geçen yirmi saniyesinden sonra nihayet birileri telefona cevap verdi.

"Alo?"

Bir kadın sesiydi. Victor bir an için büyük bir şaşkınlık yaşadı. Telefonu kimin açacağının üzerinde düşünmemişti ama bir kadın sesiyle karşılaşmayı da beklemiyordu. Üstelik bu kadın Amerikalıydı.

Nihayet sesini toparladı. "Benim."

Cevap hemen gelmişti. Sesindeki şaşkınlık aşikâr ve oldukça da samimiydi. "Aman Tanrım... Gerçekten de sensin, değil mi?"

"Evet."

"Arayacağını tahmin etmemiştim."

Victor caddeye dikkatle bakıp insanları, arabaları inceledi. "Neler oluyor?"

"Telefonda söyleyemem."

On saniyelik bir sessizlik oldu.

"Son beş yıldır hiçbir talimatı çiğnemedim, bu yüzden bu işi ya şimdi çözeriz ya da her şey biter. Anladın mı?"

"Evet."

"Şimdi bana bildiklerini anlat."

"Henüz olmaz."

"Hoşçakal."

Blöf yapmıyordu.

"Hayır, bekle." Aracı çabucak anlatmaya başladı. "Seni öldürmeye çalışanların kim olduğunu biliyorum. Yardım edebilirim."

"Anlat."

"Yüz yüze görüştüğümüzde anlatırım. Daha önce olmaz."

"Şimdi anlatmazsan telefonu kapatacağım."

"Tek başına üstesinden gelemezsin."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Telefondaki ses fısıldadı. "Başaracağına inansaydın beni aramazdın."

Otuz saniye geçti.

Victor telefon kulübesinin camındaki yansımasına baktı. Kendi gözlerine bile bakamıyordu. Derin bir nefes aldı. "Nerede buluşacağız?"

"Paris'te."

"Ne zaman?"

"Bu gece."

"Neden o kadar erken?"

"Çünkü yarına sağ çıkamayabilirim."

Kırk saniye geçti.

"Bana detayları ver."

"Geldiğinde bu numarayı ara. Şimdi kapatmak zorundayım."

Telefondaki ses kesildi.

Telefonu ilk kapatan kadın olmuştu. Victor'ı sinirlendiren bir hareket olmasına rağmen iyiye işaretti. Kadını denemek için konuşmayı uzatmaya çalışmıştı. Eğer bir dakikadan daha fazla hatta kalsaydı Victor onun güvenilmez biri olduğuna hükmedecekti. Yine de, telefonu bu kadar çabuk kapatması kendisine güvenilir insan imajı çizmek için kullandığı bir yöntem de olabilirdi. Eğer böyle yaptıysa kadın çok büyük bir sürprizle karşılaşacaktı. Victor kimseye güvenmezdi.

Fakat sesindeki umutsuzluk yüzünden onun doğru söylediğine, Victor'a tuzak kurmadığına ve en az onun kadar tehlikede olduğuna ikna olmuştu. Yine de iyi bir oyunculuk yeteneğinin veya kafaya dayanmış bir silahın aynı karamsarlık duygusunu yayması da Victor'a gayet makul geliyordu.

Olaylar Paris'te başlamıştı ve şimdi oraya dönmesi gerekiyordu. Düşmanları zaten onu öldürmeye çalışmışlardı, intihara meyilli bir tip olsaydı geri dönmesi gayet güzel bir fikir olurdu. Düşmanı onun bugün varacağını biliyorsa şimdiye kadar havaalanını ve tren istasyonlarını gözetim altına almış olmalıydılar. Buralara adam yerleştirebilirlerdi. Kolay hedef olurdu. Sağ çıkmayı başarabilirse kiralık kasaların birinden bir silah alabilirdi ama bu da çok tehlikeli olabilirdi. Tehlikeyi göze alamaması, işin içine silah sokamayacağı anlamına geliyordu. Silahsız bir şekilde, doğrudan

düşmanının kapısına dayanacaktı. Kolay bir hedef olacaktı. Bu yapması gereken son şeydi.

Aracısının bildiği işe yarar en ufak bir bilgi varsa, ne pahasına olursa olsun bunu öğrenmesi gerekiyordu. Ya bunu yapacaktı ya da kaçmaya başlayacak ve bir daha da durmayacaktı. İçinden bir ses bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu; ne kadar düşünürse düşünsün kendini bir kapana atmak üzere olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu. Üstelik bu kapana kendi iradesiyle girecekti.

Paris'e geri dönünce gerçekte neler olup bittiğini bir şekilde anlayacaktı. Aracı doğruyu söylüyorsa bir sonraki aşamada ne yapacağını belirlemek için kadının elindeki bilgiyi kullanabilirdi. Bu bir tuzaksa Victor en azından tek başına olduğunu kesin bir şekilde öğrenmiş olacaktı. Ya da ölecekti ama bunun da bir önemi olmayacaktı.

İki seçeneği vardı.

Paris'e gitmek ya da sonsuza dek ortadan kaybolmak.

Seçeneklerin hiçbiri kulağına hoş gelmese de ömrünün geri kalanını CIA'in hedef listesinde geçirmek de pek cazip değildi.

30

Paris, Fransa
Cumartesi
00.09 CET

Hayatı karmaşayla dolu bir adamın adını taşıyan Charles de Gaulle Havaalanı'nın karamsar sadeliği Victor'ın gözüne kasten yapılmış bir alaycılık gibi göründü. Morali yüksek olduğu zamanlarda bile, havaalanının içinden geçerken sanki boşluğa doğru ilerlediğini hissederdi. Gece yarısı olmasına rağmen terminal özellikle tenhaydı, birkaç yolcu ertelenen uçaklarıyla ilgili haberler için endişeli gözlerle kalkış saati ekranına bakıyorlardı. Avrupa'nın batısında oldukça kötü bir hava vardı. Victor ya bu sebeptendir ya da Fransız hava trafik kontrol memurları yine greve gitmiştir diye düşündü.

Etrafta takip edildiğini düşünmesine neden olacak kimse yoktu ama emin olamazdı. Havaalanında, tutuklanmak haricinde en azından öldürülme ihtimali yoktu. Havaalanının içi, silah çekecekmiş gibi davranan birinin üstüne kurşun yağdırmaktan çekinmeyecek silahlı ve gergin güvenlik görevlileriyle doluydu. Silahı olmadığı için en azından onlardan gelecek bir tehlikenin uzağındaydı. O zamana kadar polis tarafından gözaltına alınmazsa kente varır varmaz, her şey değişecekti. Kentte her gün cinayet işleniyordu, kendisinin öldürülmesi pek dikkat çekmezdi. Ancak öyle kolay kolay da ölmeyecekti. Bir tuzağa çekiliyorsa düşmanları kendi iyilikleri için bir müfreze adam yığmış olsalar iyi ederlerdi.

Pasaport kontrolünden rahatça geçmek Fransız yetkililerin onu aramadıklarından emin olmasını sağladı. Gerçi en az endişe-

lendiği konulardan biri buydu. Polise ve gizli servis elemanlarına karşı hâlâ tetikteydi ama tehdit listesinin en başında hâlâ CIA duruyordu. Takip edilip edilmediğini kontrol etmekle vakit kaybetmeden doğruca çıkış kapısına yürüdü. Onu izleyenler varsa onları sallamayacaktı. Kuşatılmış halde ne kadar uzun vakit geçirirse işini yapması da o kadar olay oluyordu. Elindeki en iyi fırsat bir an evvel Paris'e ulaşmaktı. Kentte kalabalığa karışıp gözden kaybolabilirdi.

Herhangi bir hadise yaşamadan çıkışa ulaştı ve otomatik kapıdan geçti. Adımını dışarı attığı anda silahla vurulacağını düşünüyordu. Gökyüzü kararmıştı, bulutlar havada öfkeyle yuvarlanıyordu. Sert rüzgâr derisini ısırıp adeta iç organlarına saldırıyordu. Yağmur sert ve hızlı yağıyordu. Victor su damlalarının yere mermi gibi çarptığını gördü.

Kapının önünde birkaç kişi vardı ama hepsi de kendisi gibi bir katil olabilirdi. Geriye dönemeyecek kadar ilerlemişti. Seçimini yapmıştı, iyi veya kötü olmasının bir önemi yoktu ve artık sonunu getirecekti. Neyse ki kimse ona ateş etmediği gibi kendisiyle göz teması kuran da olmadı. Ölecekse bile belli ki bu, yağmurun altında olmayacaktı.

Paris'teki saldırının üzerinden beş gün geçmişti. Hafta bitmeden buraya tekrar döndüğüne hâlâ inanamıyordu fakat bu süre zarfında pek çok şey olmuştu. Yanaklarındaki çizikler epeyce iyileşmişti ama göğsü hâlâ ağrıyordu ve elleriyle bileklerinde kabuk bağlamış yaralar vardı. Victor kaç canı kaldığını bilmiyordu. Bir taksiye bindi ve şoföre Paris'e, en yakın rehinciye gitmek istediğini söyledi.

"Hiçbiri bu saatte açık değildir," dedi taksi şoförü.

"Sen bana bir tanesini bul yeter."

Kente merkezine doğru ilerlediler, şoförün sohbet etme çabalarına karşın Victor sessiz kalmayı tercih etti.

"Sigara içmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

Şoför hayır anlamında başını salladı.

Taksi bir kaldırımın kenarında durduğunda epeyce vakit geçmiş gibiydi. Dükkânın demir parmaklıklı, kafesli bir penceresi ve güçlendirilmiş bir kapısı vardı. Sarı renkli neon lambadaki yazılardan ikisinin ışığı kararmıştı.

Victor taksi şoförüne beklemesini söyledikten sonra kapıdan içeri girdi. Beş dakika sonra dışarı çıktı. Birkaç yüz avro hafiflemiş ama on santimlik tanto bıçaklı Benchmade Nimvarus, iki adet kullanıma hazır cep telefonu ve şarj aletiyle ağırlaşmıştı. Bıçağı dükkânda, sıska dükkân sahibinin bakışları altında dikkatle incelemiş, keskinliğini kontrol etmişti. Victor taksinin arka koltuğuna oturdu. Telefonlardan birini şoföre uzatıp şarja takmasını istedi.

"Yakınlarda bir bar var mı?"

Taksi şoförü dikiz aynasından bakıp sırıttı. "Herhangi bir tane mi?"

"Evet," diye cevap verdi Victor. "Aynen öyle."

Şoför onu yakınlardaki bir bara götürdü. Bir kavşağın yakınlarındaydı. Yol araba ve insanla doluydu.

"Başka bir yere gidelim," dedi.

Şoför bir bakış attı ama Victor başka bir şey söylemedi. Bir sonraki bardan da aynı şekilde vazgeçti. Dördüncüsü sakin bir caddedeydi, yakınlarda kavşak da yoktu.

"Burası iyi mi?" diye sordu taksi şoförü.

Victor cüzdanına uzandı.

Barda kendisine bir votka siparişi verip bir de seloteyp istediğini söyledi şaşkın barmene. Tuvalette bıçağı ucu yukarı bakacak şekilde seloteyple beline sardı. Gömleğinin ön kısmını dışarı çıkarmakla yetindi. Silahlı olmak kendisini daha iyi hissettiriyordu. Şimdi en azından birkaç kişiyi peşinden götürebilecekti.

Bardaki ankesörlü telefonu kullandı. Birkaç çalışın ardından telefon açıldı.

Aracının ilk sorusu, "De Gaulle'de misin?" oldu.

"Şehirdeyim."

"Söylediklerimi yaz," dedi kadın. "Seninle orada buluşacağım."

"Hayır, sen benim yanıma geleceksin." Victor ona barın adresini verdi. "Yarım saat içinde burada olmazsan benim yerimle boş bir kadehle karşılaşırsın."

"Dur bir saniye... Bu şekilde yürütemeyiz. Sen benim yanıma geleceksin."

"Ya benim kurallarıma göre oynarız ya da ilk uçakla giderim. Karar senin."

Kısa bir sessizlik oldu. "Tamam."

"Üzerine kırmızı bir şeyler giy."

Telefonu kapattı.

Bar yarı yarıya boştu. Burada uzun zaman geçirmişe benzeyen birkaç ciddi içici vardı. Yabancı olduğunun hemen anlaşıldığını biliyordu ama çok da önemli değildi, içeridekilerden hiçbiri yetkililere haber vermek için zahmete kalkışacak tiplerden değildi. Hemen hepsi onu hatırlamayacak kadar beyinlerinin turşusunu kurmakla meşguldüler.

Victor içkinin parasını ödedikten sonra soğuk havaya çıktı. Caddenin her iki yönüne de baktı. Sol tarafta yol bir sanayi mahallesine giriyor, sağ taraftaysa çevreyolundaki kavşağa uzanıyordu. Yakınlarda metro istasyonu olduğunu gösteren bir işaret yoktu, zaten kadının yürüyerek geleceğini de sanmıyordu. Uzaktan siren sesleri duyuluyordu ama yağmurun sesi çok daha güçlüydü.

Karşıya geçip barın girişini görebileceği bir ara sokağa girdi. Böyle zamanlarda silahını çıkarır, hazneye mermiyi sürer ve emniyetini açıp kemerinin ön kısmına silahı hızla çekebilecek şekilde takardı fakat bu sefer silahı değil, bıçağı vardı. Bir ekip göndermişlerse bıçak yeterli olmayacaktı ama hiç yoktan iyiydi yine de.

Rüzgârdan ve sağanak yağmurdan korunmak için kenara çekildi ama hâlâ ıslanıyor, soğuk derisini ısırmaya devam ediyordu. Umursamadı. Kendini iyi hissediyordu.

Üşümüş, sırılsıklam olmuştu ama hâlâ hayattaydı.

Tam yirmi dakikadır dikiliyordu. Leziz bir sigara içmeyi bitirdiği sırada beyaz renkli bir taksi barın önünde durdu ve uzun boylu bir kadın kaldırıma çıktı. Etrafında bir duman bulutu vardı. Bileklerine kadar inen gri bir palto giymişti. Atkuyruğu yaptığı saçları yün beresinin arkasından dışarı çıkıyordu. Boynunda şarap rengi bir eşarp bağlıydı.

Gelen aracısıydı.

Kadın üstünü başını biraz düzelttikten sonra bara girdi. Taksinin onu tam da ineceği yerin önünde bırakması Victor'ı şaşırt-

tı, hatta etrafını bile kontrol etmeden doğruca içeri dalması onu hayretler içinde bıraktı. Ya ne yaptığının farkında değildi ya da farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Caddede suikast ekibi olduğuna dair herhangi bir iz yoktu. Yol temizdi. Sadece uzaklardaki arabaların sesleri geliyordu. Adamın biri köpeğiyle yürüyordu ama Victor onu dikkate almadı. Kocaman bir göbeği vardı. Köpek Doberman cinsiydi, adam onu zorla kontrol altında tutuyordu. Suikast timleri dikkat dağıtmak amacıyla köpek kullanmazdı.

Victor başı öne eğik, yakaları kalkık bir şekilde ve kestirmeden geçip bir an önce varmak istediği yere gitmek isteyen biriymiş gibi davranarak hızla ara sokaktan çıktı. Karşıya geçmeden önce Doberman'ın başını okşadı. Karşı tarafta, barın girişinin sağında sırtım duvara dayayıp bekledi. Soğuk havaya rağmen ellerini ceketinin dışında, önünde tutuyordu. Bir sigara yakıp yavaş yavaş içti. Yolları izledi.

Beş dakika sonra kapı açıldı. Kadın gecenin karanlığına çıktı. Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan Victor onu kolundan yakaladı.

"Bu taraftan."

Kadının nefesinin boğazına düğümlendiğini duydu ama kadın direnmedi. Victor kadını bileğinden tutup caddenin ilerisine götürdü, karşılarına çıkan ilk ara sokağa girdi. Kadının sırtını duvara dayadı ve üstünü aradı. Kadın telaşla nefes alıp veriyordu.

"Silahım yok," dedi.

Victor'ın kadının silahsız olduğunu anlaması birkaç dakikasını almıştı. Kullanabileceği bir silah bulmayı çok istemişti. Onu sokağın dışına götürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

Victor cevap vermedi, yürümeye devam etti. Parmakları kadının kolunu sıkıca kavramıştı, kadın ona ayak uydurmak için adımlarını hızlandırmak zorunda kalıyordu. Victor onun göz ucuyla kendisine baktığını görebiliyordu ama bakışlarını kadına çevirmedi. Dikkatini etrafında olup bitenlere yoğunlaştırdı.

Kadını caddenin sonuna, oradan da sanayi mahallesine sürükledi. Yollar geniş ve boştu. Kaldırımların sınırını belirleyen çitlerin arka tarafında fabrikalar uzanıyordu. Bazılarının ışıkları

açıktı, bazılarıysa karanlıktaydı. Onlara doğru bir araba yaklaştı. Victor elini beline attı. Araba on metre ileride duracakmış gibi yaptı. Victor araba daha hareket etmeden aracısının boğazını kesip onu arabanın önüne atacaktı. İlerideki sokaklardan birinde saklanabileceği bir yer bulup son adamı pusuya düşürecek, bıçağı omurgasına saplayıp tabancasını aldıktan sonra diğer tetikçileri de öldürecek ya da çarpışarak ölecekti.

Araba durmadı.

Aracı, "Beni nereye götürdüğünü söyle," dedi.

Cevap vermedi. Zaten beş dakika sonra, boş caddelerde daireler çizmeyi bitirdiklerinde aradığı cevapları buldu. Bar yolun ilerisindeydi.

"Neden buraya geri döndük?"

Victor onu içeri götürdü. Birer içki söyledi. Kapıdan en uzakta, tuvaletlerin yakınındaki masaya geçtiler. Daha önce bara girdiğinde diğer tarafta üzerine *personel harici girmek yasaktır* yazan kapıyı görmüştü. Arka tarafta ihtiyaç duyduğunda kullanacağı bir başka giriş daha vardı.

Aracısının bir kadın olduğunu görünce şaşırmıştı. Şimdi ona baktığında bir kez daha aynı şaşkınlığı hissetti. Victor'ın düşündüğünden daha gençti. Yirmi sekiz, en fazla otuz yaşındaydı. Yaptığı işte iyiydi ya da onu Victor'ın kafasını karıştırmak için kullanıyorlardı. Şaşkınlığını açığa vurmadı.

Aracı da en az Victor kadar ıslanmıştı ve bundan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Saha ajanı olmadığı belliydi. İnce bir yüzü, koyu renk gözleri vardı. Parmaklarını bardağının etrafına sararak oturuyordu. Victor'ın yüzüne fazla bakmadı.

"Peşimden kimseyi getirmedim," dedi.

Victor neredeyse ona inanacaktı. Her zamanki şüpheciliği, karşısında oturan bu insana pek uygun düşmüyordu. Çok gençti, çok korkmuştu ve Victor'a tuzak kuramayacak kadar saftı. Belki de boyunu aşan bir işe bulaşmıştı ve çaresizce yardım aranıyordu. Kendisine faydası olmadıkça ona yardım etmeyi planlamıyordu. Belki de yanılıyordu. Her halükarda kızın yaşama şansı pek yoktu. Victor ellerini masanın üzerine koydu.

"Beni neden Paris'e geri çağırdın?"

"Birileri ikimizi de öldürmeye çalışıyor."

Kinayeli bir söz söylemek istedi ama kendini tuttu. "Pazartesi günkü hadise yüzünden."

Kız başını sallayıp onayladı. "Paris işi sandığın gibi bir şey değil." Bara göz gezdirdi. "Burada konuşamayız."

Kadın o kadar gergindi ki hareket etmeden, filmdeki heyecanlı bir sahneyi görmüş gibi dakika başı kapıyı kontrol etmeden duramıyordu. Bu haliyle de gereğinden fazla dikkat çekiyordu.

"Tamam," dedi Victor. "Nereye gidelim?"

"Kentin doğru tarafında bir dairem var. Orası güvenlidir."

Victor bir kaşını kaldırıp şüpheyle baktı.

"Dünden beri orada kalıyorum. Kimse bilmiyor, yoksa beni çoktan öldürürlerdi."

İyi bir noktaya değinmişti.

Victor bardağını masaya koydu. "Beni oraya götür."

31

01.35

"İşte geldik."

Aracı kadın, Victor'a baktıktan sonra anahtarı çevirip kapıyı açtı. Bilmesine imkân yoktu ama kadının bir sonraki adımı Victor'ın onu hemen oracıkta öldürüp öldürmediğini anlamaya çalışmak olacaktı. Kadın içeri girdi. Victor'ın önden girmesini söyleseydi ya da başıyla işaret etseydi bunun bir tuzak olduğunu anlayıp oracıkta kadının boynunu kıracaktı fakat kadın bunu yapmadı ve en azından şimdilik hayatta kaldı.

Savaştan önceki yıllardan kalma, yedi katlı, kişiliksiz ve bakım gerektiren bir binaydı. Bir zamanlar güzel bir bina olduğu belliydi ama o günleri geçmişte kalmıştı. Daire boş bir kutuyu andırıyordu. Birkaç temel mobilyadan başka bir şey yoktu ve basit bir tarzda dekore edilmişti. Sıradan, düşük kiralı bir şehir içi daireydi. Aracı lambayı açıp odanın ortasına yürüdü.

Victor lambayı tekrar söndürüp giriş kapısını kapattı. Kadın olduğu yerde geri döndü. Victor davranışını yanlış anlayan kadının yüz hatlarına yerleşen korkuyu karanlığa rağmen görebiliyordu. Aldırış etmedi. Duvarın yanında duran masaya doğru yürüyüp masa lambasını açtı. Gölgeleri perdelere vurmasın diye lambayı eğdi.

Epeyce bir süre kadına sırtı dönük halde durup onun bir hareket yapmasını bekledi. Hareketlerine, uzaklaşırken çıkaracağı ayak seslerine kulak verdi. Kadın hiçbir şey yapmadı. Victor onun küçük bir ters hareket yapmasını gerçekten istiyordu. Yüzünü kadına çevirdi.

"Adım Rebecca."

"Beni ilgilendirmiyor." Aracı bir şeyler söylemeye hazırlandı ama Victor onu susturdu. "Sessiz ol."

Victor odaya göz gezdirdi. Eşyaları, prizleri, masaların altını inceleyip böcek yerleştirilmiş mi diye kontrol etti. Sonra da dairenin diğer odalarını kolaçan etti. Boş bir mutfak, banyo, iki yatak odası vardı. Mutfaktan küçük bir balkona çıkılıyordu. Zamanının daralması halinde hızlı davranmak zorunda kalacaktı. Bir şey bulamadı.

Aracısı içeri girdiklerinden beri durduğu yerde bekliyordu. Evde iki kişilik bir kanepe ve tek kişilik bir koltuk vardı; kadın belki koltuğa oturabilirdi ama bunu yapmamıştı. Gergin olduğu her halinden belliydi. Bu da iyiye işaretti.

"Üstünü arayacağım," dedi Victor.

"Ne? Daha önce zaten..."

"Paltonu çıkar."

"Üzerimde dinleme cihazı mı var sanıyorsun? Neden olsun ki?"

"Paltonu çıkar."

Victor'ın ses tonu değişmemişti ama bakışları itaat istiyordu. Kadın itiraz etmek istercesine ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Uzun paltosunun düğmelerini çözdü ve omuzlarından aşağı kaydırdı. Victor'a baktı.

"Şurada dur ve kollarını uzat."

Rebecca masaya, masa lambasının eğik ışığına doğru yürüdü. Kollarını omuz hizasında kaldırdı. Gölgesi duvara yansıyordu. Victor karşısına geçti. Uzun boylu bir kadındı, ayakkabılarının kısa topukları sayesinde Victor'dan sadece birkaç santim daha kısa duruyordu. Bronz bir teni, siyah gözleri vardı. Akdenizli kanı taşıdığı belliydi. Duruş şeklinden belli bir eğitim aldığı anlaşılıyordu. Askeri eğitim olabilirdi ama Victor onun istihbarat eğitimi aldığını tahmin ediyordu. Boynundaki bir kas bir an için kasıldı. Hızlıydı ama açıktan açığa yapılmış bir hareket değildi.

Üzerine çok dar ya da bol gelmeyen koyu renkli bir kot pantolon, krem rengi kazağının üstünde de siyah bir hırka giymişti. Görünüşünü sıradanlaştıran şık, gündelik kıyafetlerdi ama ayakkabıları pratik olmaktan çok modaya uygun bir seçimdi.

Victor ellerini kadının kollarının iç ve dış kısımlarında, kar-

nının çevresinde ve dokunduğunda kadının irkilmesine kayıtsız kalarak göğüslerinin üstünde gezdirdi. Eğilip belini kontrol etti; ayağa kalkmadan önce de bacaklarını yokladı.

"Ayakkabılarını ve pantolonunu çıkar."

"Hayır, aklından bile geçirme. Bunu yapmam."

"Elini küloduna sokmanı istemiyorsan yapacaksın."

Rebecca taş kesildi, tiksinti dolu gözlerle Victor'a baktı. Victor kadının bakışlarını fark etti ama tepkisini belli etmedi. Tartışılacak bir şey yoktu. Ona söylediği şeyi yapacaktı. Victor bir süre kadının kendi içinde yaşadığı kavganın yüzüne yansımasını ve başını sallayıp onaylamasını seyretti. Kadın önce ayakkabılarını çıkardı, sonra Victor'a bakmak zorunda kalmamak için başını çevirip pantolonunun düğmelerini açtı ve kalçalarına kadar indirdi. Pantolon ayaklarının dibine düştü.

"Tamamen çıkar."

Kadın söyleneni yaptı.

"Bacaklarını biraz aç."

Bunu da söylendiği şekilde yaptı.

Victor ona kısa bir süre dikkatle baktı. "Arkanı dön."

Kadın olduğu yerde yavaşça arkasına döndü.

"Tamam," dedi Victor. İkna olmuştu. "Giyin."

Victor birkaç adım geri çekilerek salonun penceresinin yanında durdu, sırtını duvara dayadı. Kadının giyişini izlemek zorunda kalmak onu utandırmıştı. Fark ettirmeden bakışlarını çevirdi.

Kadın üstünü giyinirken, "Şimdi memnun oldun mu?" diye sordu.

Victor hafif bir sesle, "Pek sayılmaz. Buraya gelmekle tahmin edemeyeceğin kadar çok kuralı çiğnedim. Bu yüzden bana söylemek zorunda olduklarının gerçekten önemli şeyler olsa iyi olur," dedi.

Aracı meydan okuyan bir sesle, "Değilse ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" diye karşılık verdi. Victor söylediklerinin bir tehdit olmadığını onun gayet iyi anladığını biliyordu. Kadın hızlı bir hareketle duruşunu değiştirdi. Vücut dilindeki bu içgüdüsel değişim karşısındaki düşmanın bir tehdit olmadığını, ona meydan okumadığını ve şiddetin gereksiz olacağını anlatıyordu. Victor kadının bundan önce kendisiyle boy ölçüşebileceğini sandığı-

nı ama şimdi bu konuda ne kadar yanıldığını çok çabuk anladığını görebiliyordu.

Aracı, "Adın ne?" diye sordu.

Soru Victor'ı hazırlıksız yakaladı. "Anlayamadım?"

"Sana hangi isimle seslenmem gerekiyor diye sordum. Senden hep Tesseract diye bahsediliyordu. Yani..."

"Neden Tesseract?"

"Bilmiyorum, bu senin kod adm sadece. Sana ne demeliyim?"

"Bir isimle hitap etmen gerekmiyor."

"Peki."

"Bildiklerini anlat."

"Seni öldürmek isteyen, teşkilatın ta kendisi."

Büyük bir sırrı açığa vuruyormuş gibi konuşuyordu ama Victor'ın yüz ifadesi değişmedi.

Aracı şaşırmıştı. "Zaten biliyorsun."

Victor başıyla onayladı.

"Ama nasıl?"

"Şaşıracağımı düşündüysen hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bu işler başladığından beri elim kolum bağlı oturmuyorum."

"Başka ne biliyorsun?"

"Ben buraya sorularına cevap vermeye gelmedim. Şimdilik senin bildiklerine odaklanalım."

Aracı başını sallayıp kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Bunu iki taraflı yapmak zorundayız."

"Seninle böyle bir anlaşma yaptığımızı hatırlamıyorum."

Kadın bir cevap yapıştırmak istercesine bir süre ona baktı ama Victor onun hevesini kırmıştı. "CIA seni öldürmek istiyor çünkü onların hesabına çalışıyorsun."

Victor'ın yüz ifadesi açık vermiyordu ama aklında bir yığın sor vardı. "Bunu nereden biliyorsun?" Kadının sorularına bu kadar çok cevap vermek zorunda kalmaktan rahatsız olmuştu.

Aracı, "Çünkü eskiden onların hesabına çalışıyordum," dedi.

"Eskiden mi?"

"Beni de öldürmek istiyorlar."

"Açıkla."

"Amirimi öldürdüler ve benimle irtibatı kestiler. En az senin kadar beni de öldürmek istiyorlar."

"Peki ya taşınabilir bellek?"

"İçinde istedikleri bir şey var. Bilgi olduğu çok açık."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum."

"Ne biliyorsun o zaman?"

"Öğrenmek için başka sorular sor."

"Öldürdüğüm adam kimdi?"

"Andris Ozols."

"Adamın adını sormadım. Kimdi?"

"Eski bir Rus donanma subayı."

"Dosyasında böyle bir bilgi yoktu."

"Bilmen gerekmiyordu."

Victor'ın çenesindeki kaslar bir an için kasıldı. "Paris'te ne işi vardı?"

"Belleği birilerine satacaktı."

"Kime?"

"Bilmiyorum."

"Bilmen gerekmiyordu herhalde?"

"Öyle olsa gerek."

"Taşınabilir belleğin şifresini çözebilir misin?"

"Sende mi?"

Victor, "Hayır," diye cevap verdi.

"Ama bir yerlere sakladın, değil mi?"

"Şifresini çözebilir misin?"

"Olabilir. Deneyene kadar bir şey diyemem. Teşkilatta bir arkadaşım var, görevi..."

Victor, "Olmaz," dedi. Aklına hemen bir fikir geldi. Daha önce düşünmediği bir şeydi.

Aracı onun düşündüğünü görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç." Konuyu değiştirdi. "Yani alıcının eline geçmeden önce taşınabilir belleği almak için beni kullandılar, öyle mi?"

"Evet."

"Demek ki alıcının eline geçtiğinde belleği almak zor olacaktı. Kendisi ya çok iyi korunuyor ya da öldürmeye cesaret edemeyecekleri biri."

"Aklında kim var?"

Victor düşüncesini kendine sakladı. "CIA neden bu işi kendi yapmadı da beni kullandı? Neden sonrasında beni öldürmeye çalıştı?"

"Bu soruların ortak bir cevabı var." Aracı öne doğru bir adım attı. "Fakat emin değilim."

"O zaman neden seni dinleyeyim ki?"

"Çünkü başka şansın yok."

Victor onun bu sözleri karşısında şaşırdı ama ses tonundaki kuvvet onu daha çok şaşırttı. Kadın hakkındaki düşüncelerini bir kez daha gözden geçirdi.

"Ayrıca benim de başka şansım yok," diye devam etti. "Fakat operasyonu örtbas etmek için seni öldürmeye çalıştıklarını biliyorum. Ozols'un ölümünün onları av haline getirmesini istemiyorlar."

Victor yüzünde ketum bir ifadeyle onu dinledi.

Aracı anlatmayı sürdürdü. "Plan yolunda gitmiş olsaydı Paris'teki bir otel odasındaki katilin cesedi dışında bir şey kalmaz ve seni kimin kiraladığını kimse öğrenemezdi. Olsa olsa, hiç kimseyle bağı olmayan bir kiralık katil olduğunu düşünürlerdi. Ozols'un ölüm emrini verenlerle senin arandaki bütün bağlantılar tamamen temizlenmiş olurdu."

"Bu kadar mı? Bizzat yaptığım bir işi örtbas etmek için mi beni öldürmek istiyorlar? Yaptığım işi cümle âleme reklam edeceğimi düşünmüşler sanki. Bu yeni müşteriler bulmamı sağlayacak iyi bir yöntem olmazdı doğrusu."

Victor sesinin gerçekten ortaya koymak istediğinden daha fazla duygusallık taşıdığını fark etti.

"Haklısın," dedi kadın, "ama ele geçirilmeni ve sorguya çekilmeni göze alamazlardı."

"Bir şey bilmediğim için kimseye bir şey söyleyemezdim."

"Öyle bile olsa, eğer ölürsen bütün endişeleri giderilmiş olacak. Ölümünle birlikte suikast emrini verenlerle aradaki bütün bağlantı da ortadan kalkar."

"O zaman beni neden kullandılar? Neden bir sokak serserisi tutmadılar? Ozols'u bir amatör de öldürebilirdi. Bu iş için CIA'in beni kullanmasına gerek yoktu ki."

"Çünkü bir sokak serserisi senin kadar tedbirli olmazdı. Başka biri arkasında ipucu bırakırdı. O sırada bana bir sebep söylememişlerdi ama ün yapmış bir tetikçiye, yetenekli fakat nereden bakılırsa bakılsın hiç var olmamış birine ihtiyaçları vardı. Görünmez adamı arıyorlardı ve sen de bu tanıma uyuyordun. Bence bunu bir iltifat kabul edebilirsin."

"Koltuklarım kabardı."

"Alay etmenin lüzumu yok."

Victor bunu duymazlıktan geldi. "Peki sen bu resmin neresindesin? Seni neden öldürmek istiyorlar?"

"Zincirin halkalarından biriyim. Operasyon başarısız oldu. Hayatta kaldın. Taşınabilir belleği ele geçiremediler. Şimdi temize çıkmak için bütün ipleri koparmaları gerekiyor."

"Yardım ve yataklıktan suçlanacaklar."

"Onun gibi bir şey."

"Ama henüz seni bulamadılar."

"Onlara fırsat vermedim."

"Beni buraya getirmendeki asıl sebep ne?"

Aracı durduğu yerden çekilip biraz sola doğru yürüdü. Muhtemelen gerginlikten kaynaklanıyordu. Victor onu izledi. Masa lambasının ışığı kadının elmacık kemiklerini belirginleştiriyor, dolgun dudaklarının üzerinde geziniyordu.

"Birbirimize yardım edebiliriz," diye cevap verdi.

"Ne için?"

"Hayatta kalmak için."

"Şansımızı deneyip onlara taşınabilir belleği vermemizi, sonra da bizi öldürmesinler diye dua etmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman ne?"

"Düşmanlarımızı *götüreceğiz*."

Victor *nereye* sorusunu sormak istedi. Bazı insanlar öldürmek kelimesini kullanmayı sevmezdi. Böyle tuhaf hüsnütabirler kullanmayı tercih ederlerdi. Herhalde geceleri rahat uyumalarını sağlıyordu.

"Peki bunu nasıl yapacağız? CIA çalışanlarının hepsini öldüremem. O kadar çok mermim yok."

Aracı, "Ozols suikastı resmi bir iş değildi," dedi. "Tamamen

kayıt dışı bir operasyondu. Birileri emir verir, insanlar emri uygular ama kurumun bundan haberi olmaz."

"Bu kanıya nereden kapıldın?"

"Çok fazla sebep var. Görevlendirilme şeklimle başlayabiliriz. Gizli toplantılar ve telefon görüşmeleri yapıyordum. Kimin adına veya kimlerle çalıştığımı, işin amacının ne olduğunu bana söylemediler. Hiçbir şey bilmiyordum. Üstelik daha önce hiçbir teşkilatın hesabına iş yapmamış senin gibi bir tetikçiye ihtiyaçları vardı. Yasal bir iş olsaydı, her şey ters gittiğinde seni, beni veya amirimi öldürmek zorunda kalmazlardı. Kendi ajanlarını veya paralı askerlerini kullanırlardı. Bu işin arkasında kim varsa, neyin peşinde olduğunu CIA'in bilmesini *kesinlikle* istemiyor."

"Paris'te bana pusu kuran katiller. Onlar özel sektördendi. Kimin için çalıştıklarını bilmiyorlardı."

"Doğru."

"Evimde Amerikalı bir tetikçiyle de papaz oldum," dedi ama nerede yaşadığını söylemedi. Aslında pek önemi de yoktu. Geri dönmeyecekti ama henüz kişisel bilgilerini açığa vurmaya da hazır değildi.

Aracı, "İsviçre'de, biliyorum," dedi. Bunu biliyor olması Victor'ı sarstı ama bunu göstermedi. "Operasyon elemanı değil de bir paralı asker olabilir," dedi.

Kadın daha fazla açıklamasa bile sesinde bir ağırlık vardı. Ona inandı. Victor'ın tamamen farklı düşündüğünü kadına söylemenin bir anlamı yoktu.

Aracı, "Paris'teki adamları etkisiz hale getirmiştin," diyerek hüsnütabirlerine bir yenisini daha ekledi. "Yani işini bitirmek için evine yaklaşabilecek birini kullanmayı göze almaktan başka seçenekleri kalmamıştı. Bağımsız çalışan bir idam mangası oluştururlarken ortadan kaybolmana fırsat veremezlerdi," dedi.

Victor başıyla onu onaylayarak yorumunu kabul ettiğini gösterdi. "Bu da demek oluyor ki teşkilat bizi resmi olarak aramıyor," dedi.

"En azından şimdilik. Fakat her an bu işi açığa çıkaracak bir şeyler olabilir. Otelde sebep olduğun kan gölü çok dikkat çekti. Meşru CIA'in bunu araştıran adamları olduğuna eminim. Üstelik

Fransızlar ve İsviçreliler de partiye katıldılar. Ölmemizi isteyen kişiler olmadan da ortalık yeterince karıştı."

"O zaman onlar bizi bulmadan önce biz onları bulacağız."

"Kesinlikle."

"Nasıl?"

Aracı ona dikkatle baktı. "Var mısın?"

"Düşünüyorum."

32

01.50 CET

Victor kafasını çevirmesine gerek kalmadan hem ön kapıyı hem de mutfağı görebileceği bir şekilde ayağa kalktı. Aracısı ona bir bardak su getirmek için mutfağa girmişti. Kadının mutfak dolabını açtığını, birkaç saniye sonrasında da musluktan gelen ve metal lavaboya çarpan suyun sesini duydu. Ses birkaç saniye daha devam etseydi kadının içeride ne yaptığını görmek için kalkıp mutfağa gidecekti. Üç saniye sonra suyun bardağa dolduğunu duydu.

Victor'ın içinden bir ses bu kadınla geçirdiği her dakika kendisini daha fazla ifşa ettiğini söylüyordu. Victor'a daha önce tuzak kurmuştu, bunu bir daha yapmayacağının garantisi yoktu. Öldürüp işini bitirmesi gerektiğini biliyordu. Bekledikçe risk alıyordu ve benliğinin hayatta kalmayı önceliği haline getiren tarafı bunun çok büyük bir risk olduğunu söylüyordu.

Ne var ki madalyonun öbür tarafı daha ağır basıyordu. Kadınla bir kez konuşması, tek başına günlerce uğraşarak öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmesini sağlamıştı. Üstelik hâlâ bilmediği ve anlayamadığı bir şeyler vardı. O yüzden önce kadının söylediklerini dinleyecek, onu öldürüp öldürmemeye de bundan sonra karar verecekti. Bunu intikam almak için değil, kendi güvenliği için yapacaktı; intikam ona bir anlam ifade etmiyordu. Aracı, Victor hakkında çok şey biliyordu ve konuştuğunda farkında olmadan hayatı üzerinde bir kumar oynayacaktı.

Kadın tekrar ortaya çıktı. Bir yudum su içip bardağı bir masaya koydu. "Ne diyordum?" dedi.

"Operasyon."

"Başta operasyonun izinsiz gerçekleştiğini düşünüyordum.

Tamamen yasadışı olduğunu bilmiyordum, yoksa hiçbir şekilde içine girmezdim. Bu işimize yarayabilir, zira karşımızda sadece birkaç adam var. Durum böyle olduğu sürece bir şeyler yapabiliriz."

"Ne gibi?"

"Ozols suikastıyla aralarındaki bağlantıyı ortadan kaldırmak için bizim ölmemizi istiyorlarsa, tersi de doğru. Emri verenlerin ve bu olayı bilenlerin peşine düşeriz. İki ya da üç kişi belki. Kafayı kesersen gövde zaten ölür."

"Biz derken, beni kastediyorsun değil mi?"

"Ama onları bulmana ben yardım edeceğim. Düşmanımızın kim olduğunu henüz bilmiyoruz. Sadece bir kişiyle bağlantı kurmuştum, onu da çoktan öldürdüler ama bu işin arkasında kimin olduğunu bulabilirim."

"Nasıl?"

"Parayı takip edeceğiz."

"Biraz daha açık konuş."

"Paranın olduğu yerde izler de vardır. Paris işinden gelen para, kontrol ettiğim isimsiz bir hesap numarası üzerinden senin İsviçre'deki hesabına yatırıldı. Tahmin ettiğin gibi, benim hesabıma da başka bir isimsiz hesaptan aktarılmıştı."

"Bu ne işimize yarayacak? Hesap sadece Ozols suikastı için açılmış olabilir."

"Öyle değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Onlar için çalışıyordum, unuttun mu?"

"Unutmadım. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bir zamanlar senin de onlara çalıştığını söylüyorum."

"Hayır, çalışmadım." Victor gerçeği kadının ağzından almaya çalışıyordu. "Ben bağımsızım. Özel müşterilerle çalışıyorum. Ayrıca oyun oynamayı da sevmem. Sadede gel."

"Diyorum ki Ozols işi onlar için yaptığın ilk iş değildi. Son üç ayda benim aracılığımla CIA için üç anlaşma daha yaptın."

"Ciddi olamazsın."

"Yalan söylediğimi sanıyorsun. Neden yalan söyleyeyim ki?" Victor cevap veremedi. "Senin için üç kere aracılık yaptım. Her seferinde başka biri oldum. Her seferinde farklı bir karakteri oy-

namaya çalıştım. Bundan önceki iş İsveç'teydi, bir silah tüccarını öldürdün. Ondan önceki de bir Suudi Arap'tı. Devam edeyim mi?"

Victor bakışlarını çevirdi.

Kısık bir sesle, "Yaşadığım yeri bu sayede buldunuz o zaman," dedi. Neler olduğunu şimdi anlıyordu. "Diğer işler sırf izimi sürmek için hazırladığınız boş işlerdi."

"Tam olarak değil. Onlar da meşru hedeflerimizdi. Ölmesi gereken insanlardı ama evet, amacımızı örtmek için de kullandık. Bulanık bir fotoğrafın parçalarını yerine yerleştirmek üç zorlu göreve mal oldu ama yaşadığın yeri bulduk." Kadının yüzünde Victor'ı çok öfkelendiren bir gurur ifadesi belirdi. "Bu kadar uzun süreceğini kimse tahmin etmemişti. Hepimizin tahmin ettiğinden çok daha iyi çıktın."

Victor kafasını salladı. "Ah, sizler..."

Kadın birden öfkelendi. "Sakın. Sen bir kiralık katilsin, değil mi? Başkalarının yaptıklarını sorgulama hakkın yok." Kadın iyi bir noktaya değinmişti. "Burada bulunmak istediğimi düşünme. Senin gibi birine bu kadar yakın olduğum için kendimi bok gibi hissediyorum."

"Küfür etme."

"Ne?"

"Küfür etme dedim."

Yüzüne baktı. "Küfür etme mi? Neden etmeyecekmişim?"

Victor kaşlarını çattı. "Kutsal değerlere hakaret etmiş olursun."

Victor'ın ciddi olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Biraz geri çekildi. "Bir konuda anlaşalım. Ne söyleyip söylemeyeceğime karışamazsın."

"Karıştım bile. Alışsan iyi edersin."

Victor'a sert bir bakış attı. "Şu an sana çalışmadığımı unutuyorsun. Beraber çalışıyoruz. Yani bana ne yapacağımı söyleyemezsin, ben de sana söyleyemem. *Anladın mı?*"

Victor saatine baktı. "Bitti mi?"

Aracı sakinleşmek için biraz soluklandı. Victor kadının birkaç şey, hatta çok daha fazlasını söylemek istediğini anladı. Kadının güçlü görünmek için ayna karşısında pratik yaptığını düşündü.

Sakin bir sesle, "Paranın bıraktığı izle alakalı bir şeyler söylüyordun," dedi.

Aracı kadın derin bir nefes alıp yutkundu. Gözlerinden işin peşini bırakmaya niyetli olduğu, Victor'ın buna değmeyeceğini düşündüğü anlaşılıyordu. Sonunda konuşmaya başlamadan önce kadının bu kadar kolay pes etmediği için kendiyle gurur duyduğunu anlatan bir sessizlik oldu.

"Senin hesabına geçen parayı ben göndermiştim, bana da bir başkasından gelmişti, muhtemelen ona da bir başkasından. Bu böyle sürüp gider. Eğer hesapları geriye doğru takip edersek ilk hesaba ulaşabiliriz."

"Sen de bunun nasıl yapılacağını biliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Kafasını salladı. Kadının, ne söylediğinden emin olduğuna inanmak üzereydi. "Nasıl?" diye sordu.

Kadın kanepenin kenarına oturdu. Hareket ederken çıkan tahta çıtırtısı Victor'ın kulaklarına kadar geldi. Konuşurken sürekli ellerini hareket ettiriyor, jest ve mimikler yaparak anlattıklarını vurguluyordu. Victor hâlâ ayaktaydı. Pencerenin yanındaki duvara sırtını dayamıştı, böylece hem kapıyı hem de kadını aynı anda görebiliyordu.

"İlk hesabın kime veya nereye ait olduğunu ortaya çıkarabiliriz," diye devam etti.

Dışarıda bir keşmekeş vardı. Pezevengin biri sermayesine bağırıyordu. Victor gelen gidenin sesini duyabilmek için pencereyi açık bırakmıştı. "Bunu zaten söylemiştin. Bilgilere nasıl ulaşacağız?"

"Bankadan."

"Bankalar müşterilerinin bilgilerini dışarı vermezler."

"İstemesini bilmek gerekir."

"Sen nasıl istenmesi gerektiğini biliyor musun?"

Başını sallayarak onayladı.

"Peki benim görevim ne?"

"Şimdilik bir şey yok. Ben bilgiyi alacağım, sen kullanacaksın."

"Basit görünüyor."

Kadın omuz silkti.

"Peki bahsettiğin şeyin işe yarayacağından emin misin?"

Victor'ın sorgulaması burada son bulacaktı.

Kadın evet derse yaşayacak, hayır derse ölecekti.

Victor, onun vereceği cevabı derinlemesine düşündüğünü anladı. Kadını dikkatle izledi. Aracısının dudakları bir an aralandı, cevap vermeden önce yutkundu.

Kadın kendinden emin ve tok bir sesle, "Evet," dedi

"İyi cevap."

Kadın ne olduğunu bilmeden gülümsedi.

Victor elini cebine atıp taşınabilir belleği çıkardı ve kadına attı. Kadın becerikli bir hareketle aygıtı havada tek eliyle kaptı. Kuvvetli refleksleri ve etkileyici bir el becerisi vardı. Sorgulayan gözlerle Victor'a bakmadan önce bir süre aygıtı inceledi. Victor'a neden yalan söylediğini sormak istediği belliydi ama sustu. Bilgisayarın yan tarafına aygıtı taktı. Victor da izlemek için bir adım attı. Aygıt şifre istediği zaman kadın hafifçe öksürdü.

"Şifreyi sana söylemediler mi?" diye sordu Victor.

Kadın kafasını salladı. "Bu kadar yaklaşacağımı hiç tahmin etmemişlerdi. Az biraz kriptografi biliyorum ama bu cihazın hangi seviyede şifrelendiğini söyleyemem. Kısaysa muhtemelen kendi bilgisayarımdaki yazılımla birkaç günde kırabilirim. Basit bir iş. Ama insan öldürmeye değecek bir bilgi taşıyorsam, kullanabileceğim en güçlü şifreyi kullanırdım. Bilgisayarım bu tür bir şifreyi değil kırmak, bunun neye benzediğini çözebilecek kadar bile gelişmiş değil."

Victor, "Bir tanıdığım var," dedi. "Şifreyi belki kırabilir. *Belki* diyorum. Sen hesapla ilgili bilgileri toplarken ben de bununla uğraşayım bari."

"Bu şifreyi kırabilecek tek kişi Langley'deki aracı tanıdığım."

"Hayır. Düşmanlara çok yaklaşmış oluruz."

"Önemi var mı? Belleği ele geçirirlerse peşimize düşmekten vazgeçerler belki."

"Beni öldürmek için harcadıkları çabaya bakılırsa bu kadar kolay pes etmeyeceklerdir. Ayrıca bu işe burunlarını sokarlarsa aygıtı sana benim verdiğimi anlarlar. Seninle buluşarak kendimi tehlikeye attım. Bunu bilmelerini istemiyorum."

"O zaman şifreyi kendim kırmaya çalışırım."

"Kendi yöntemimle yapmayı tercih ederim."

"Beraber yapabiliriz."

"İkimiz aynı anda yapamayacağımıza göre, önce ben deneyeceğim."

"Aynı anda yapamayacağımızı kim söylemiş?"

"Fizik kuralları. Tek bir aygıtımız var."

Kadın cevap vermedi. Parmakları birkaç saniye klavyede gezindi. Victor dosyaların bilgisayara kopyalandığını gördü. Birkaç saniye sürdü.

"Hiç aklıma gelmemişti."

"Dosya şifrelenmiş, aygıtın kendisi değil. Ticari amaçla üretilmiş sıradan bir hafıza aygıtı, donanım temelli bir güvenlik sistemi yok. Artık sen kendi yönteminle çözmeye çalışabilirsin, ben de kendi yöntemimle."

"Şansımızı da ikiye katlamış oluruz."

Gülümsedi. "Görüyor musun? Şimdiden iyi bir takım olduk."

Kendini kadının dudaklarına bakarken buldu. "Orada dur." Gözlerine baktı. "Biz takım değiliz."

"Neyiz o zaman?"

Bir an duraksadı, ne olduklarını açıklayacak bir kelime aradı ama bulamadı. "Hiçbir şey."

Aracı bakışlarını başka bir yöne çevirdi. "Peki."

"Bu işi beraber yapmamız konusunda ikimiz de aklımıza yanlış hayaller sokmayalım. Bana ihtiyacın olduğu için yardım ediyorsun. Ben de sana, bana yardımın dokunabileceği için yardım ediyorum. Hepsi bu." Kadına ihtiyacı olduğunu söylemekten kaçınmıştı.

"Peki sana yardım edemeyecek duruma geldiğim zaman ne olacak?"

Böyle bir şeyi söylemek cesaret isterdi. Victor kadına gerçekten saygı duydu.

"O zaman yollarımızı ayırırız. Beni bir daha görmezsin."

33

Marsilya, Fransa
Cumartesi
01.59 CET

Reed elini lavabonun üzerinde tutuyordu. Sıcaklığı hissetmiyordu ama burnuna yanan kâğıtların ve alkolün belli belirsiz kokusu geliyordu. Mutfakta ağır adımlarla bir süre dolandıktan sonra salona geçti. Son teknoloji ürünü oldukları belli olan iletişim araçlarına dokunduğunda soğuk olduklarını fark etti. Karanlıkta durdu. Apartmana vuran kentin loş ışığında etrafa bakındı. Yatak odasına gitti; kapısı açık elbise dolabından ve yatağın üzerinde duran dağınık giysilerden başka bir şey yoktu.

Geceleri açık olan bir kafe buldu. Kendine bir bardak siyah çay ısmarlayıp akıllı telefonundan hedefin evden son anda aceleyle çıktığını açıklayan bir e-posta yazdı. Ne yapması gerektiğini sordu.

Çayı getiren kadın garson kendisiyle flört etmek istedi ama Reed Fransızca bilmiyormuş gibi davrandı. Bu dil engeline rağmen kadın ısrar edince Reed onu kibarca reddetti. Çirkin bir adam olsa hayatın çok daha kolay olacağını bir kez daha düşündü. Çayını fazla telaş etmeden bitirip yola koyuldu. Kendisine hoş bir otelde denizi gören bir oda ayarladıktan sonra yürüyüşe çıktı. Yerler yağmurdan dolayı ıslanmıştı ama hava temiz ve serindi.

Yürümenin, konuşulanları dinlemenin, kahkahaların, barlardan ve kulüplerden gelen müzik seslerini dinlemenin tadını çıkardı. Hedefindeki kadının dosyada bahsedilen yerde olmaması yüzünden ne hayal kırıklığına uğramış ne de canı sıkılmıştı.

Çalışırken duygusal davranmak doğasında yoktu. İsimsiz müşterisi isterse, hedefini arayabileceği ikincil bir adres vardı.

Bu seferki müşterisinin ortadan kaldırılmasını istediği beş tane hedef vardı. Bunlardan ilkini Paris'in leş kokulu mekânlarından birinde ölüme terk etmişti. Elinden kaçan Marsilyalıdan başka üç kişi daha vardı; biri Milano'da, biri Londra'daydı. Diğerinin yeri henüz bilinmiyordu.

Hedeflerin ortadan kaldırılma yöntemleri konusunda müşteriyle bir anlaşma yapmamışlardı ama zaten Reed etkili bir şekilde adam öldürme becerisiyle gurur duyan biriydi. Bu işler için seçilmesinin ve yaptığı işe bu kadar fazla para talep etmesinin sebebi de buydu. Cinayete intihar ve kaza süsü vermek uzmanlık alanıydı, böyle bir gösteri yapma şansı olmadığı zamanlarda da cinayet ihtimalini gizlemek için farklı ölüm yöntemleri geliştirebiliyordu.

Ara sıra işini yaparken hedefe direkt yaklaşmak gerekebiliyordu. Kimi zaman öldüreceği adamlar ya iyi korunuyor ya da yetenekli ve çok dikkatli oluyorlardı. Böyle durumlarda Reed, genelde kullandığı metotlardan çok daha uygun ortadan kaldırma yöntemlerini tercih ediyordu. Dokuz milimetrelik tabancası çoğu zaman işini görüyordu ama daha kişisel bir dokunuş için seramik bıçak kullanıyordu.

Listedeki hedeflerin sonuncusu çok ilgisini çekti. İsim yoktu, sadece kod adı vardı ve bu bile Reed'e çok şey anlatıyordu. Bu isimsiz adam bir kiralık katildi ve bütün işaretler işinde bayağı iyi olduğunu gösteriyordu. Eğer kendisine verilen bilgi doğruysa, Tesseract kod adlı bu adam kendisini bir otelde tuzağa düşürmeye çalışan yedi tetikçiyi öldürmüş, üstüne de İsviçre'de kendisine düzenlenen bir suikasttan kurtulmuştu. Her ne kadar elde edilen sonuçlar kendisinin sahneye koymayı tercih ettiklerine kıyasla daha az ustalıklı olsa da Reed böylesi performanslara saygı duyardı.

Bu hedefi öldüreceği anı iple çekiyordu. Başka bir kiralık katili öldürmek çok zor bir işti ama Reed zorluklardan hoşlanırdı. Tıpkı Reed gibi, bu tecrübeli adamlar da paranoyaklık derecesinde takıntılı bir dikkatle hareket ederlerdi. Çoğu zaman çok sıkı tedbirler alırlardı ve direnmekten fazlasını yapabilme eğiliminde oldukları gerçeğini de unutmamak lazımdı. Tam da bu nedenle onları öldürmek daha eğlenceli oluyordu.

Başarısını hedeflerin kalitesine göre belirleyen Reed açısından bu av onu cezbeden yeteneklere sahipti. Kendisi para için öldürüyordu, evet. Ödemelerin müşterisinin veya kendi ülkesinin parasıyla yapılmasının bir önemi yoktu ama zanaatıyla iftihar ediyordu. Kendi yeteneklerinin özellikleri sayesinde av müsabakalarındaki şans hep onun yanında olsa bile, avlanmak ona ciddi anlamda kişisel bir tatmin de sağlıyordu. Ancak insanın gerçek becerisinin iyi bir rakiple karşılaştığı zaman ölçülebileceğini de iyi biliyordu.

Bir fast food restoranının arkasında bulunan boş araba parkına doğru yürüdü. Etraftaki kötü koku gecenin güzel atmosferini bozuyordu. Reed, Tesseract'ın yakayı yetkililere kaptırmamasını umuyordu. Bu gerçekten çok kötü olurdu.

Ayak sesleri duydu.

Spor ayakkabılar, diye düşündü. Arkasındaki asfalta vuran birden fazla ayak sesi, seslerini gizlemeye çalışmıyorlardı. Hiç profesyonelce değildi.

Reed arkasını dönmeden önce neyle karşılaşacağını biliyordu. Birkaç yetişkinden ve yirmili yaşlardaki birkaç dejenere gençten oluşan bir çete kendisine doğru koşuyordu. Çeşitli ırklardan oluşuyorlardı. Kafalarını kazıtmışlardı. Üzerlerine bol gelen imitasyon spor kıyafetler ve şatafatlı, ucuz mücevherleri vardı.

Etrafa dağıldılar. Reed çevresini sarmalarına izin verdi, böylece en cesur olanlarıyla göz göze gelebilirdi. Arkasına geçen korkaklar umurunda değildi. Bazıları çok garip duruyordu. Reed işin aslını bilmiyor olsa bunları zihinsel özürlü zannederdi. On iki kişi saydı. Altısının veya yedisinin tavırları ve fizikleri iyi görünüyordu, geri kalanlarsa pek işe yaramazdı. Diğerlerinde kapasite ve özgüven yoktu.

İçlerinden en kalıplı olanı ve en şık giyineni Fransızca konuşarak, "Benim topraklarımdan geçiyorsun," dedi. "Vergimi vermen lazım."

Reed başını kaldırdı. "İnan bana benimle uğraşmak istemezsin."

İri yarı genç, Reed'e kuşkuyla baktı; karşısında ürkmeyen insanlar görmeye alışkın olmadığı belliydi. Reed'in hiç sekmeyen bakışlarındaki korkusuzluk genç adamın yüzündeki ifadeyi

altüst etti. Diğerlerine baktı. Reed çocuğun bu işten vazgeçme eşiğini çoktan aştığını anlamıştı.

Cebinden bir tabanca çıkarıp elinde gevşekçe tuttu. Nikel kaplama bir Beretta. Düzenli olarak parlatılıyormuş gibi duruyordu ama Reed çalışan parçalarının da aynı özenle temizlenip temizlenmediğinden emin değildi. Silahı Reed'in yüzüne doğrulttu. Tabancayı gerçekten çok kötü tutuyordu.

Lider, "Cüzdan, telefon, saat," diye emretti.

Aralarından iki tanesi daha silahlarını gururla gösterdiler. Bir tanesi tabancasını yan tarafından gevşekçe tutuyordu. Diğeri de tişörtünü sıyırıp parmaklarını beline taktığı otomatiğe dayamıştı. Reed hiçbir şey söylemedi, gözünü kırpmadan karşısındaki çocuğa baktı sadece.

"*Versene lan eşyalarını.*"

Reed'in yüz ifadesi değişmedi. "Neden?"

"Ne dedin?"

Şaşkınlığın endişeyle iç içe geçtiği o andan faydalanan Reed hemen önündeki kolu yakaladı. Sol elinin parmaklarını bileğine dolayıp çocuğu hızla itekledi. Silahı kendinden uzağa, yan tarafa yöneltti. Boşta kalan eliyle çocuğun üst kolunun kaslarına kavradı. Bileği içe çevirerek kolu kilitledi. Aşağı doğru, eklem yerinin tersine sertçe büktü. Kolu dirseğin birleşme yerinden ayırıp ters bir V şeklinde kıvırdı.

Silah asfalta düştü ve çocuğun acı dolu inlemeleri diğerlerini yerlerine çiviledi. Reed bileği bırakınca çocuk yere yığıldı. Çığlıklarının arasında konuşmayı başardı.

"ÖLDÜRÜN ŞU GÖTVERENİ!" diye bağırdı.

Reed kendisine bakan silahın üzerine hızla atıldı ve ateş almaya hazırlanan silahı bir darbeyle kenara itti. İvmesini rakibinin suratına yönelttiği dirseğinin etkisini artırmak için kullandı. Çocuğun kafası arkaya düştü, ağzından kan fışkırdı. Bilincini yitirip yere kapaklandı. Çenesi kırılmıştı.

Silahı olan başka bir genç geri sıçradı. Avuçlarını gösterdi. Gözleri kocaman açılmıştı, kafası sallanıyordu. Reed bu çocuğu umursamadı. Bir sustalının açıldığını duydu. Dönüp kenara çekildi. Saldırgan kendini boşluğa yuvarlayıp sendeledi, dengesini kaybetti. Kolları havayı dövmeye başladı.

Bir sonraki saldırgan ayaklarını yerde sürüyerek arkasından geldi. Reed tekrar yana kaydı, elinin ucuyla çocuğun tam gırtlağına bir darbe indirdi. Çocuk yere düşüp kıvranmaya başladı.

Aynı anda iki kişi daha öne atıldı. Bir tanesinin elinde on santimlik bir av bıçağı, diğerinin elindeyse bir levye vardı. Önce elinde levye olan saldırdı. Reed'in kafasına vurmaya çalıştı. Reed çocuğun elini demirle beraber tutup aşağı çekti. Demiri elinden almak için çocuğun ağırlığını ona karşı kullandı.

Dirseğiyle yan tarafına bir darbe indirip kaburga kemiklerini kırdı. Levyeyle işe son noktayı koydu; demiri saldırganın kafasına indirdi. Etraftaki herkesin yüzüne kan sıçradı.

Av bıçağı yüzünün birkaç santim önünden geçti; beceriksizce, çılgınca bir denemeydi. Reed kendini kurtarıp bir sonraki saldırıyı beklemeye başladı. Ön kolunu bıçağı savuşturmak için bir kalkan olarak, demiri de kendisine saldıran çocuğun ayaklarını yerden kesmek için kullandı. Demiri çocuğun yüzüne indirip burnunu kırdı.

Sustalı taşıyan genç toparlandı, çığlık atarak saldırdı ve bıçağı deli gibi savurdu. Reed geri çekilip bir saldırı daha bekledi, sonra da levyeyi bütün gücüyle çocuğun açıkta kalan koluna indirdi. Çocuk çığlık atıp bıçağı düşürdü, bileğiyle eli dirseğin biraz aşağısından sarkıyordu. Reed levyeyi tekrar ters tutup kaldırdı ve çocuğun alt çenesine sert bir darbe indirdi. Ayakları yerden kesilen çocuk çuval gibi sırtüstü yere düştü.

Her şey aşağı yukarı yedi saniyede olup bitmişti. Yerde yatan altı kişi vardı. Kimi inliyor kimiyse baygın yatıyordu. Hepsi yaşayacaktı ama hayatları eskisi gibi olmayacaktı. Kalanlar da şaşkınlıktan ve korkudan küçük dillerini yutmuş gibi öylece duruyorlardı. Reed bir süre onlara baktı. Beretta'yı eline alıp hepsini birkaç saniyede infaz edebileceğini biliyordu ama karşısındakiler sadece aptal veletlerdi. Ayrıca on iki el atış sesi polisleri buraya çekerdi. Yarısı dayak yemiş bir çete, ortada ceset olmamasına rağmen yeterince dikkat çekiciydi. Zaten ortalık durulduğunda Reed'in sakat bırakmadıkları bile hayatlarını yeniden gözden geçirecekti. Topluma böyle bir hizmet sunduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Levyeyi, almaya isteksiz bir gence vermeden önce elinde biraz

döndürdü. Çocuk demiri aldı, arkadaşlarının kanı ve deri parçaları metale yapışmıştı. Reed ceketini düzeltip hâlâ ayakta durabilecek kadar şanslı olan çete üyelerine baktı.

"Çekilin," dedi.

Saygıyla önünden çekilip gidişini izlediler.

34

Merkezi Haber Alma Teşkilatı, Virginia, ABD
Cumartesi
10.49 EST

Chambers, *Hill* gazetesinde manşet olmuş gibi davrandığından toplantıyı Procter yönetiyordu. Hem Sykes'ın hem de onun eski akıl hocası şerefsiz Ferguson'ın yüzünden düşen bin parçaydı. Yine de, suratındaki bakımlı esmerlikten anlaşıldığı kadarıyla Sykes son toplantının ardından solaryuma girme fırsatı bile bulmuştu.

Hoparlörden sesi duyulan Alvarez, Stevenson ve gizemli işvereni hakkında edindiği bilgileri anlatıyordu. "Stevenson bıraktığı izleri silerken birkaç hata yapmış," dedi. "Özellikle önemli bilgileri bilgisayarından silerken hassas davranmamış, böylece hard diskindeki önemli e-postaları kurtarabildik. Bunlar ismi hiçbir yerde geçmeyen müşterisiyle Stevenson arasındaki yazışmalar. Stevenson'ın bankaya koyduğu bir valiz dolusu parayı veren kişi de bu.

"Mesajlarda para teslimatını gerçekleştirmek için bir buluşma ayarlamaya çalışıyorlar. Toplantının yeri, zamanı ve günü kodlanmıştı ama Brüksel'de üç haftadan daha kısa bir süre önce buluştuklarını ortaya çıkardık."

Ferguson'ın alnındaki çizgiler derinleşti. "Kodları mı çözdünüz?"

"Hayır, buna gerek kalmadı," diye cevap verdi Alvarez. "İşin zor kısmını Stevenson bizim için halletmiş. Hard diskte onunla başka bir adamı, Brüksel'in merkezindeki bir kafede toplantıdayken gösteren fotoğraflar bulduk."

Procter öne doğru eğildi. "Ne tür fotoğraflar?"

"İstihbarat fotoğrafları. Anladığımız kadarıyla Stevenson şüpheci bir herif ve müşterisinin haberi olmadan fotoğraflarını çekecek bir adamı yanına almış. Muhtemelen cesetlerini bulduğumuz diğer yedi heriften biri ama bundan emin değiliz. Fotoğraflarda kafenin adı, çekildikleri tarih ve gün mevcut. Sanırım Stevenson bu fotoğrafları işlerin kötü gitmesi durumunda bir koz olarak kullanmak için çektirdi."

"Buluştuğu adamın kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Procter.

"Adamın kafeye girişini ve çıkışını gösteren birkaç temiz fotoğrafını yüz tanıma programlarıyla taradık fakat bir şey çıkmadı. Diğer fotoğrafları netleştirdikten sonra şansımız yaver gitti. Stevenson'ın müşterisinin kullandığı aracı kiralayan şirketin bilgilerine ulaştık. Şirketle iletişime geçtim ve o gün toplantının olduğu saatlerde belirli marka, model ve renkteki arabalarından sadece bir tanesinin dışarıda olduğu bilgisini aldım."

"Peki adam kimmiş?" diye sordu Procter.

Alvarez hoparlörden, "Sebastian Hoyt," diye cevap verdi. "Hollandalı bir iş adamı. Milano'da bulunan küçük bir finansal danışmanlık şirketinin CEO'su. Brüksel'e giden ve oradan çıkış yapan uçuşları da inceledim, adam aynı gün gelip geri dönmüş."

"Çok iyi iş çıkarmışsın," dedi Procter. "Bu Hoyt denen adam hakkında ne biliyoruz?"

"Elimizde fazla bilgi yok ama henüz işin başında sayılırız. Özel sektörde çalışan bir iş adamı olduğu kesin. İtalya'daki adamlarımıza özet bir bilgi verdim ve araştırmalarını istedim."

"İtalyanlarla ben de iletişim kuracağım," dedi Procter. "Adama dair ne varsa hepsini şahsen bilmek istiyorum, hem de en kısa zamanda."

Ferguson duygusuz bir sesle, "Seksenli yıllarda bizim haber kaynaklarımızdan biriydi," diye araya girdi.

Procter ve Sykes ona baktılar.

"Emin misin?" diye sordu Procter.

"Öyle hatırlıyorum," diye cevap verdi Ferguson. "Benim muhbirimdi."

"Anlat bakalım."

Ferguson başıyla onayladı. "Zengin bir aileden gelen eğitimli bir avukat ama çok nahoş insanlarla ilişkileri var. Onu ilk tanıdığımda rüşvetçi bir Sovyet subayıyla iş yapıyordu. Kızıl Ordu'nun eğitim metotları, silahları ve diğer nitelikleriyle ilgili bilgileri o adamdan alıp bana taşıyordu. Ben de bunun karşılığında o subayla beraber yaptığı silah kaçakçılığına göz yumuyordum. Genelde Güney Afrika'ya Kalaşnikof ve RPG roketatar taşıyorlardı."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Procter.

Ferguson omzunu silkti. "Bilmiyorum. Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra adamla işimiz kalmadı, zaten elimdeki bütçeyle kendisine ödeme yapamazdım. Muhtemelen hâlâ yapabileceği en iyi işi yapıyordur: yasadışı emtia, silah, insan ve bilgi ticareti gibi şeyler. Kendi şirketini kurduğuna göre işleri epeyce ilerletmiş olmalı. Hâlâ çalışıyorsa, ya yasal işlere dönmüş ya da kendini ele vermeyecek ve başkalarının ayağına basmayacak kadar akıllanmış demektir."

Procter soğuk bir dille, "Şu ana kadar," dedi, "bu soytarı hakkında tutulmuş bir dosyamız var mı?" diye sordu.

Ferguson başını salladı.

"Senin kişisel dosyalarından ne haber?"

"Senin için çıkarırım."

"Alvarez," diye seslendi Procter.

"Evet, efendim."

"John Kennard'a olanları duydum. Üzgünüm."

"Ben de."

"Adamla hiç tanışmadım ama iyi biri olduğunu söylediler. Ne oldu?"

"Yanlış yer ve yanlış zaman. Şanssızdı."

Ferguson'la Sykes heykel gibi oturmaya devam ettiler.

Toplantı odasının önündeki koridorda Sykes, Ferguson'ın dışarı çıkmasını bekliyordu. Sykes'ın nabzı çok hızlı atıyordu ve kendi kendini yediğini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Ferguson Procter'la bir şeyler konuşmak için içeride kalmıştı ve Sykes'ın en kısa zamanda ona fikir danışması gerekiyordu. Alvarez, Hoyt'a çok yaklaşmıştı. İşler kötüyü de aşıp iyice boka sarıyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra, Ferguson büyük patronun hemen arkasından ortaya çıktı ama bu beş dakika Sykes'a beş saat gibi gelmişti. Yüzündeki terleri en az üç kere silmek zorunda kalmıştı.

Procter kendilerini duymayacak kadar uzaklaştıktan sonra Ferguson'a yaklaştı.

"Konuşmaya başlamadan önce," dedi Ferguson, "derin bir nefes al ve sakinleş."

Sykes nefes aldı ama bir değil binlerce nefes alsa gene de sakinleşemeyeceğinden emindi. "Ağzımıza sıçıldı."

"Profesyonel görüşün bu mu?"

Sykes, Ferguson'ın şaşırdığını hiç görmemişti, şimdi de pek şaşırmış görünmüyordu. "Böyle bir durumda nasıl sakin kalabiliyorsunuz, anlamıyorum."

"Çünkü senin aksine bu benim ilk yasadışı işim değil," diye cevap verdi Ferguson, "Ayrıca bende bir çift şundan var." Elini taşaklarına götürdü.

"İçeride neler oldu öyle?" diye fısıldadı Sykes. "Hoyt'u ne zamandan beri tanıyorsunuz?"

"En başından beri."

"Neden bunu bana söylemediniz?"

"Gerek duymadım."

"Gerek duymadınız mı? Bu işe bulaşan hiç kimseyle bir bağlantımız olmadığı safsatalarına ne oldu?"

"Hoyt'u kullanmaktan başka şansımız yoktu. CIA'in personel kayıtlarında olmayan adamlara ihtiyacımız vardı. Seni bilmiyorum ama benim bu heriflerin çoğuyla ahbaplığım yok. Hoyt da bu tür ilişkilerin içinde. Amaçlarımızı gerçekleştirmemiz için bize gerekliydi. Benim eski adamlarımdan biri olmasının bununla bir ilgisi yok."

"Alvarez'in şimdi onu yakalamak üzere olması hariç. Bu durumda bizim de peşimize düşecektir."

"Hoyt'un Stevenson'a parayı kendi elleriyle teslim etmeyi tercih edeceğini bilemezdik. Adamın çok daha dikkatli olacağını düşünüyordum."

Sykes, Ferguson'a baktı. "Açgözlülük insanı dikkatsizliğe sürüklüyor."

Ferguson, Sykes'ın sesindeki alaycılığı duymazlıktan geldi.

"Stevenson'ın toplantıyı fotoğraflayacak kadar paranoyak hale geleceğini bilemezdik. Biz yetişkinlerin kötü şans dedikleri şey bu işte."

Sykes bir kez daha imalı bir ses tonuyla, "Şans hazırlıklı olandan yanadır," diye cevap verdi.

"Öyle." Sykes dalga geçtiğini adamın anlayıp anlamadığından emin olamadı. "Reed de o yüzden var. Bir sonraki seferde Milano'ya uçup Hoyt'u halledecek."

"Muhtemelen Rebecca Sumner'ın peşine tekrar düşmüştür."

"Hoyt çok daha acil."

"Peki ya Alvarez?"

"Muhtemelen hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeden Hoyt'un üzerine gitmez. Böylece Reed'in yeteneklerini sergileyecek kadar vakti olacaktır."

"Peki neden onlara Hoyt hakkında bu kadar şey anlattınız? Hiçbir şey söylemeyip en azından ilerlemelerin engelleyebilirdiniz."

"Beni dikkatle dinle ve öğren. Onlara Hoyt'u anlattım çünkü iki-üç güne kalmaz bir zamanlar benim adamlarımdan biri olduğunu öğrenirlerdi. Bu tür bir iş birlikçiyi kimse kolay kolay unutmaz. Bu ortaya çıkınca benim bundan bahsetmemiş olmam nasıl görünürdü?"

"Peki ya kadın artık ortalarda dolanmıyorsa? Reed onu Marsilya'da bir kere elinden kaçırdı."

"Bunun gayet farkındayım. Hoyt'la işini hallettikten sonra Sumner'la uğraşmaya devam edebilir. Önemli gördüğün başka bir nokta var mı?"

Sykes kafasını salladı. "Öyleyse endişelenmeye gerek yok. Yerinde durmasa bile saha ajanı değil, uzun süre hayatta kalamaz."

"Umarım öyle olur."

Sykes sırtını duvara yaslayıp zorlukla nefes aldı. Elini ensesine attı.

"Strese boyun mu eğiyorsun, Bay Sykes?" diye sordu Ferguson.

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Açıkçası bu kadarını beklemiyordum."

Ferguson iğneli bir sesle, "CIA'ye hoş geldin," dedi.

35

St. Petersburg, Rusya
Cumartesi
16.23 MSK*

Victor kente ayak bastığında hava sıcaklığı -25 dereceydi ve havaalanının hemen dışında taksi beklediği kısa süre işkenceden farksızdı. Şoförden kendisini bildiği en iyi otele götürmesini ve arabanın kaloriferlerini de açmasını rica etti. Şoför yeterince sıcak olduğunu söyledi ama Victor'ın 20 dolar bahşiş uzattığı adam klimayı sonuna kadar açtı.

Taksi Victor'ı şehrin içlerine doğru götürdü. Victor St. Petersburg'un bir zıtlıklar kenti olduğunu düşünürdü. Kapitalizmin simgesi olan modern, yeni gökdelenler Sovyet döneminden kalma köhne binaların yanında yükseliyor ve ve bunların arasında savaştan sonra bir şekilde ayakta kalmış tarihi Rus binaları duruyordu. Sıcaklıkta bir değişiklik yoktu. Yazın Madrid kadar sıcak olabiliyordu, kışınsa yeryüzünde buradan daha soğuk bir yer bulunamazdı.

Otel, St. Petersburg standartlarına göre oldukça pahalıydı ve bu durum Victor'a gayet makul göründü. Niyeti en fazla birkaç gün kalmaktı ama odayı bir haftalığına kiraladı. Planları hakkında otel çalışanlarının çok az şey bilmesine her zaman özen gösterirdi. Başka bir taksi kendisini doğuya, şoföre yolunu tarif ettiği, şehrin ıssız bir sanayi bölgesinde bulunan bir bara götürdü. Barın ismi son geldiğinden bu yana değişmişti, sahibinin değişmemiş olmasını umuyordu.

---

* Moskova Standart Zaman Dilimi.

Bir votka aldı, uzun barın köşesine geçip sessizce yudumladı. Bardağı boşalınca barmene ikincisini doldurması için eliyle işaret yaptı. Ukrayna aksanıyla akıcı bir Rusça konuşmaya başladı.

"Aleksandr Norimov'u arıyorum."

Sadece meraktan soruyormuş, cevabı umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama barın ardındaki genç çocuk birden gerildi. Victor, barmenin tepkisini fark ettiğini de çaktırmamaya çalışarak, "Eskiden beri tanırım," diye ekledi.

Barmen kafasını salladı. "Kimi kastettiğinizi bilmiyorum."

"Bu barın sahibi hâlâ o, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Victor'a içkisini uzatıp barın diğer ucuna gitti. Eline bir fırça alıp yerleri silmeye başladı, gözleri sürekli Victor'a kayıyordu. Barmen iki dakika sonra ankesörlü telefona gidip bir jeton attı. Victor çocuğun ne söylediklerini duyabiliyor ne de dudaklarını okuyabiliyordu. Konuşma kırk beş saniyeden fazla sürmedi, çocuk temizliğe geri döndü. Bu sefer Victor'a hiç bakmamaya başladı.

İyiye işaretti. Uzun süre beklemek zorunda kalmayacağını düşündü.

Victor üçüncü votkasını bitirdikten hemen sonra bara iki adam girdi. İkisi de bir doksan boyundaydı ve vücutları profesyonel halterci olduklarını belli ediyordu. Tenleri Ruslar gibi solgun, yanaklarıysa soğuktan pembeleşmiş haldeydi. Adamların uzun paltolarını sadece soğuktan korunmak için giymediklerini fark etti.

Patates cipsini yerken göz ucuyla adamları takip etti. Adamlar bara doğru yürüyüp barmenle kısa bir süre fısıldaştılar. Barmen adamlara içki vermedi ama Victor'ın bulunduğu yeri işaret etti. Hiç acele etmeden Victor'a doğru yürümeye başladılar, yüzlerinde hafif bir ukalalık belirtisi vardı. Anlaşılan kiminle uğraştıklarının farkında değillerdi.

Victor koltuğunda geri dönerken adamların gölgesi üzerine düştü, onları görmek için başını kaldırdı.

"Kimsin?" diye sordu bir tanesi.

Sesinde derin bir yankı vardı ve tam bir Sibiryalı aksanıyla konuşuyordu. Victor'ın tecrübeleri, zaten sert yapılı olan Rusların arasında en dayanıklılarının Sibiryalılar olduğunu öğretmişti ona.

"Aleksandr Norimov'un bir dostu."

Sibiryalı cevap vermeden önce birkaç saniye durdu. "Kim?"

"Bu barın sahibi."

"Artık buranın sahibi değil."

"Peki, kimden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

Sibiryalının çenesindeki iri kaslar gerildi. "Norimov geçen sene öldü."

Victor derin bir nefes verdi. "O halde buralara kadar bana bunu söylemeye geldiğiniz için size çok teşekkür ederim. Çok kibarsınız."

Sibiryalı durdu. Ağzı hâlâ açıktı. Victor'm ciddi olup olmadığından emin olamamıştı.

"Norimov'u niye arıyorsun?"

"Adam ölmüş, bir önemi var mı?"

Sibiryalı kuşkulandığını belli eden bir ifadeyle kafasını salladı. Gözlerinde tehditkâr bir bakış vardı. "Kimsin lan sen?"

"Alexandr Norimov'un bir dostu."

"Sağır mısın? Sana öldüğünü söyledim. Burada boşuna vakit harcama."

"İçkimi bitiriyorum." Başıyla boş votka bardağını işaret etti.

"Bitirmişsin zaten."

"Korkarım bu konuda aynı fikirde değiliz."

Adam devasa cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle hareket edip elinin arkasıyla bardağa hızla vurdu. Bardak barın arkasındaki duvara çarptı. Ortalık birden sessizleşti.

Sibiryalı pis pis sırıtmaya başladı. "İşte şimdi bitti."

"Beni Norimov'a götürecek misiniz, götürmeyecek misiniz?"

Sibiryalı kahkaha attı.

Victor iç çekti. "Bunu hayır olarak mı anlamalıyım?"

"Öyle diyorsan öyle olsun."

"O zaman gideyim bari."

Ayağa kalktı. Sibiryalı önüne dikildi, diğer adam da arkasındaydı. Sibiryalı çok sert bakıyordu. Victor bakışlarını hemen yere indirdi. Adam hırıltılı bir nefes alarak hafifçe sırıttı. Victor'ın teslimiyet işaretini kabul etti. Onun geçmesi için yan tarafa çekildi. Sibiryalı ortağına bakıp kaşlarını kaldırdı. Victor'ın arkasındaki adam da kafasını sallayıp onayladı.

İkisi de artık Victor'a bakmıyordu.

Victor Sibiryalının yanından geçerken sol elini kaldırıp arkaya savurdu, dirseğiyle Sibiryalının suratına vurdu. Adamın burnu kırıldı. Burnundan kanlar fışkıran Sibiryalı haykırdı. Gözleri doldu. Bara yığılıp bilincini kaybetti.

Victor hareketini sürdürürken arkasına baktı. İkinci adamın paltosunun altından Baikal marka ağır bir tabanca çıkardığını gördü. İri kıyım Rus, aslında arkadan gelip Victor'ı rahatça alt edebilirdi ama silahına sarılmakla hata yapmıştı.

Victor adamın ulaşamayacağı bir mesafeye sıçrayıp silahın tehdidini boşa çıkardı. Silahı bir tarafa savurdu, sağ avucunun ayasıyla Rus'a vurdu. Göğsünün kas bulunmayan bir yerine isabet ettirmişti. Kaburga kemikleri kırılan adam inleyerek yere yığıldı. Baikal'ı yere düşürdü. Victor tekrar Sibiryalıya döndü, adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Burnu kırılmış olmasına rağmen gayet hızlıydı, cebinden bir sustalı bıçak çıkardı.

Bıçağı çıkarır çıkarmaz Victor'ın üzerine atıldı. Victor adamın bileğiyle dirseğini tutup kolunu kilitledi, sonra da kıvırdı. Sibiryalı çığlık atmaya başladı, bıçak elinden düştü. Victor da elini bırakıp adamın karnına bir darbe indirdi.

Bir çift el Victor'ın ceketini yakaladı, ayaklarını yerden kesip onu savurdu. Victor yere düşerken dengesini kuramadı ama çarpmanın etkisini azaltmak için yuvarlanmayı başardı. Kendisine doğru gelen Sibiryalıyı karşılamak için ayağa kalktı. Yumruğu savuşturdu, ikinci yumruktan da kurtuldu. Kenara çekilip iri kıyım adamın yumruklarından birini kendinden uzaklaştırdı, Sibiryalının dengesini bozdu. Dizinin arkasına bir tekme indirdi, adam öne doğru sendeledi. Sibiryalı kendini toparlayıp arkasını dönene kadar da Victor Baikal'ı yerden aldı.

Victor'ın elindeki iki kiloluk sert çelikle çenesine vurduğu adam dizlerinin üstüne çöktü, ikinci darbeden sonra adamın yerinden kalkamayacağı kesinleşti.

Sibiryalının yanına gidip paltosunun gizli cebinden bir silah daha çıkardı. Silahı barın öteki tarafına bıraktı, etrafına bakmaya başladı. Barın öteki gediklilerinin hepsi aptal gibi kalakalmışlardı. Sessiz ve tamamen pasif bir halde seyrediyorlardı. Onları sıkıntı çıkarmamaları için uyarmasına gerek bile yoktu.

Baikal'ın namlusunu Sibiryalının suratına doğrulttu. "Ayağa kalk."

Adam ağzından bir diş tükürüp zorlanarak ayağa kalktı. Ellerinden birini akan kanı durdurmak için burnunun altına bastırıyor, diğeriyle de şakağını tutuyordu.

"Arkanı dön," diye emretti Victor. "Yüzünü bara daya."

Sibiryalı tereddüt etti. Ellerini kaldırdı. Victor adamın saçlarını tutup yüzünü bara bastırdı, kırık burnunun acısını iyice hissetmesini istiyordu. Adam haykırdı. Silahı kaldırıp adamın kafasına dayadı.

"Norimov nerede?"

Cevap gelmedi.

Sibiryalının yüzünü bara vurdu, adam bir kez daha haykırdı. "Nerede o?"

Yine cevap gelmedi.

Barmene döndü. "Sen, barın arkasındaki! En sertinden bir şişe votka getir."

Barmen yirmi yaşından büyük değildi. Muhtemelen hayatında ilk defa silah görüyordu. Bu gördüğü manzara kendisine yeter de artardı. Korkudan hareket edemiyordu.

Victor, Baikal'ı ona doğrultup, "Şişeyi getir, yoksa duvarları beyninle boyayıp kendim getireceğim."

Çocuk çabucak koştu.

Baikal'ı adamın kafatasına daha çok bastırdı. "Silahında on kurşun var, hareket edersen bu kurşunları tek tek suratına boşaltırım. Anladın mı?"

Victor sessizliği evet olarak kabul etti. Geriye doğru bir adım atıp yerde yatan iri cüsseli Rus'a baktı. Adam ellerini göğsüne çekmiş, inliyordu. Aldığı her nefes inanılmaz bir acı veriyordu. Hiçbir şey yapacak hali yoktu. Victor gözlerini Sibiryalıdan ayırmadan diz çöktü, yerdeki sustalı bıçağı sol eliyle aldı. Ayağa kalktıktan sonra bıçağı elinde ucu aşağı gelecek şekilde çevirip açtı, böylece ucu yavaşça Sibiryalının kulağına soktu. Hafifçe bastırdı.

Adamın çığlıklarını umursamadı. Barmenden votka şişesini alıp barın öteki ucuna gitti. Şişenin kapağını dişleriyle açıp votkayı bara döke döke Sibiryalıya doğru yürüdü. Yanına vardığında şişenin geri kalanını adamın kafasına boşalttı. Sibiryalı nefes

nefese kalmıştı ama kıpırdayamıyordu. En ufak bir hareketiyle bıçak kulağına biraz daha saplanıyordu.

Victor barmene döndü. "Çakmak getir."

Sibiryalı bunu duyunca, "Yapma!" diye bağırdı.

Victor bıçağı tutup döndürdü, adam tekrar haykırdı. "Kes sesini."

Barmen Victor'a tek kullanımlık bir çakmak uzattı.

"Hayır," dedi Victor. "Barın öbür ucuna git."

Barmen isteksiz isteksiz barın ucuna gitti.

"YAPMA!" diye bağırdı Sibiryalı. "*Lütfen.*"

"Bu işi kolay yoldan yapma fırsatın vardı." Baikal'ı adamın kafasına bastırdı, sonra sol elinin parmaklarını onun saçlarına doladı. "O yüzden şimdi benim yöntemimle halledeceğiz."

Adam homurdanıp inliyordu. Kocaman elleri barın kenarlarını kavradı. Kanı barın üzerindeki votkaya karışıyordu.

"Şimdi bana Norimov'u nerede bulabileceğimi söyleyeceksin. Yalan söylemek yok." Barmene bakıp, "Çakmağı yak," dedikten sonra Sibiryalıya baktı. "Roma meşalesi gibi yanmadan önce on saniyen var."

Sibiryalı göz ucuyla barmenin çakmağı yaktığını ve alevini barın yüzeyine doğru yaklaştırdığını gördü. Votka alev aldı, mavi bir ışık saçarak yanmaya başladı. Barın öbür ucundan Sibiryalının kocaman açılmış gözlerine doğru geliyordu.

"Dokuz saniye," dedi Victor soğuk bir sesle.

"TAMAM, TAMAM!" diye bağırdı Sibiryalı. "Söyleyeceğim."

"Acele et. Yedi saniye."

"Kalari tren deposu."

"Beni oraya götürür müsün? Dört saniye."

"EVET!"

Victor adamın saçlarını bırakıp bıçağı kulağından çekti. Sibiryalı arkaya doğru yalpaladı, alevlerin ulaşmasına bir saniye kala çekilmişti. Adam sendeledi. Dengesini kaybedip bir masanın üzerine düştü. Adamın olağanüstü ağırlığı altında kalan masa kırıldı.

Bir süre yığıldığı yerde hareketsiz durdu. Kırık masa parçalarının arasında ağır ağır nefes alıyordu. Gözlerini açıp yukarı baktığı zaman Victor'ın başında beklediğini gördü.

"Hadi," dedi Victor. "Neyi bekliyoruz?"

36

Zürih, İsviçre
Cumartesi
13.11 CET

Rebecca tramvaya binerken soğuk havanın canlandırıcı etkisini hissetti. Binen herkesi görebilecek şekilde arka taraflarda bir yere oturdu. Yeni ortağının, iş arkadaşının ya da her ne deniyorsa onun özellikle vurguladığı önlemleri alıyordu. Tramvay onu Zürih'in finans merkezine götürdü. Şehrin temiz sokaklarında yürürken içindeki endişeyi yüreğinin derinliklerine bastırdı. Rebecca Zürih'i, İsviçrelilerin işlerini yaparken gösterdikleri titizliği seviyordu. Tarih kokan bir şehirdi fakat turistlerin yıkımına uğramamıştı. İnsanlar İsviçre'ye etrafı seyretmeye değil, çalışmaya ya da kayak yapmaya geliyorlardı.

Sessiz tramvayla gideceği yere kadar gidebilirdi ama içindeki paranoya onu yürümeye zorladı. Yürürken sürekli dükkânların camlarından arkasını ve sağından solundan geçenleri, yine onun söylediği gibi kontrol ediyordu. Tanıdığı hiç kimseyi görmedi ama bu konuda yeterince eğitim görmediği gerçeğinin de gayet farkındaydı. Birisi kafasında komik bir şapkayla kendisini Paris'ten buraya kadar takip etmiş olsa farkına varamazdı. Korkularını yatıştırdığı zaman başka bir tramvaya binip en sondaki koltuğa oturdu.

Bahnhofstrasse'de araca binen yaşlı ve üzgün bir adama koltuğunu bırakıp üç durak sonra Zürih'in merkezinde tramvaydan indi. Buradaki bütün insanlar sanki kendisi gibi giyinmişlerdi. Kalabalığa karışınca biraz rahatladı, biraz daha yavaş yürümeye başladı.

Zürih'i evleri gibi gören zenginler için yapılmış butiklerin ve kafelerin yanından geçti. Her yanda bankalar vardı, bankaların olmadığı yerlerde de akla gelebilecek her türden finansal kuruluşların binaları bulunuyordu. Kimileri sundukları hizmeti açıkça gösteriyor, kimileri de yaptıkları işi yoldan geçenlerden gizliyordu.

Adını bilmediği o katil her aklına geldiğinde soğuk hava yanaklarının gerginleşmesine neden oluyordu. Saatine baktı. Yollarının ayrılmasının üzerinden henüz birkaç saat geçmişti. Rebecca daha şimdiden yaptığı şeyden şüpheleniyordu. Doğru şeyi yapıyor olsa bile ona güvenemezdi. Nasıl güvenecekti ki? Adam para için başkalarının canını alan biriydi. Bir insan ancak bu kadar onursuz olabilirdi.

Adamın hayatta kalma arzusunun kendisininki kadar güçlü olmasını umuyordu. Çok zeki olduğu açıktı ve Rebecca'yla çalışmak zorunda kalacağını anlayacak kadar akıllıydı. İkisi de bu işin altından tek başlarına kalkamazlardı. Tabii şifreyi kendi kendine kıramadığı sürece. Şifreyi kırarsa kendi başına bir şeyler yapmayı deneyebilirdi. Öyle olursa Rebecca yalnız ve savunmasız kalırdı.

Derin bir nefes aldı, mantıklı düşünmeye çalıştı. Adamın yüzünü görmüştü, gözlerindeki o sarsılmaz özgüveni ve başkasının yardımına muhtaç olduğu için duyduğu açık tiksintiyi. İşi kendi başına halledebileceğine dair en ufak bir düşüncesi olsa asla Rebecca'nın yanına gelmezdi.

Paradeplatz'daki bir dükkândan çikolatalı kurabiye aldı. Ana caddeden daha sakin bir sokağa sapmadan önce bu kurabiyeler plasebo etkisi yapıp midesini yatıştırdı. Merdivenleri rahat adımlarla çıkıp döner kapıya doğru ilerlerken güvenlik görevlisine gülümsedi.

Sıradan bir banka gibi görünmüyordu, işin sırrı da zaten buradaydı. Lobi büyük bir otelin salonuna benziyordu. Danışmaya gidip masanın arkasındaki düzgün giyimli personele bilgilerini verdi. Adam düzgünce telefonu eline aldı, karşıdan konuşan kişiye fısıldadı.

"Birisi size yardımcı olmak için birazdan buraya gelecek hanımefendi."

"Teşekkür ederim."

Hoş görünümlü ama rahatsız sandalyelerden birine oturup çenesini ellerine dayadı. Telaşlı değil de acelesi varmış gibi görünmeye çalışıyordu. İçerisi sıcak olmasına rağmen ceketini çıkarmamıştı.

Birkaç dakika sonra, koyu kahverengi takım elbiseli zayıf bir adamın kendisine doğru geldiğini fark edip adamı karşılamak için ayağa kalktı. Ahşap panelli bir asansöre binip ikinci kata çıktılar, sonra adamın peşinden başka bir odaya yürüdü. Girişteki küçük bir cihaza hesap numarasını girdi.

Adam hesabın onaylandığını gördükten sonra, "Şu taraftan lütfen," dedi.

İki güvenlik görevlisinin yanından geçtiler. Kıdemli bir banka memurunun ofisine açılan kapının önünde kendisine ikram edilen kahveyi geri çevirdi. Onu odadan içeri aldılar ve Rebecca tekrar beklemeye başladı. Odanın içi zenginliği ve gücü dışa vurmak üzere tasarlanmıştı. Rebecca'ya göreyse eski püskü ve ruhsuzdu. Kendisi modern bir kadındı. Beklemek de ayrıca yorucuydu, oysa geleceğini önceden belirtmişti.

Beş dakika geçmemişti ki gözlüklü, şişman bir adam odadan içeri girdi. Üzerinde ince çizgili bir takım elbise vardı ama adamın bel çevresinin genişliğini gizlemeye yönelik bu umutsuz çabası fayda etmemişti.

Yaklaşık bir beş dakika sonra içeri kısa boylu, tıknaz ve gözlüklü bir adam girdi. Bel genişliğini örtmek için sade bir takım elbise giyinmişti fakat gizlemeyi başaramamıştı.

Rebecca'ya, "Bayan Bernstein," dedi. "Sizi tekrar görmek ne kadar güzel."

Rebecca adamı üç ay önce operasyon için hesabı açtıkları zaman sadece bir kere görmüştü. Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi ama görünüşe göre bu şişman adam kendisini hatırlıyordu. Ya da en azından tanıyormuş gibi davranıyordu. Adam elini sıktı. Yumuşak, sıcak ve terliydi.

"Sizi tekrar görmek de güzel."

Joel Malliat kırmızı deri kaplı kocaman bir sandalyeye oturdu. Sandalyenin üstünde cüce gibi kaldı; komik görünüyordu. Rebecca bunu ilk seferde yaptığı gibi görmezden gelmeye çalıştı

ve daha önce kaç müşterinin aklından aynı şeyin geçmiş olabileceğini düşündü.

Rebecca ceketini çıkarıp yavaşça sandalyenin üzerine yerleştirdi. Bu sırada Malliat'a kendisini hem önden hem de yandan inceleme fırsatı verdi. Kadının ten rengindeki kazağı bedenine yapıştığı için ikinci bir deri gibi duruyordu. Kazağın altına göğüslerini iki kat büyük gösteren destekli bir sütyen giymişti. Süveterin göğüslerini öne çıkardığını görünce çok etkilenmişti. Malliat'ın da bundan etkilenmesini umuyordu.

Burası erkeklerin dünyası olsa da Rebecca kadınların karşı cins üzerinde cezbedici bir etkisi olduğunun farkındaydı. Kanları bellerinden aşağıda toplandıkça beyinleri daha az çalışıyordu.

Kısa bir süre hoşbeş ederlerken, Malliat etkileyici ve güvenilir bankacının kontrol listesindeki bütün kutucukları işaretledi. Rebecca maskaralığı yarıda kesmektense konuya Malliat'ın girmesini bekledi.

"Çok yoğun bir kadın olduğunuza eminim Bayan Bernstein," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bazı işlemlerle alakalı sizin halledebileceğinizi umduğum sorunlarım var."

Malliat biraz endişelendi. "İşlemlerle ilgili bir sorun mu?"

"Bankadan kaynaklı bir sorun değil. Şey, utanarak söylüyorum ki müşterilerimden birinin bilgilerini kaybettim. Eski çalışanlarımdan birinin beceriksizliği yüzünden bazı dosyalar kayıtlarımızdan geri dönüşü olmayacak şekilde silinmiş sanırım."

"Büyük talihsizlik."

"O yüzden," diye devam etti Rebecca, "çok zor bir durumda kaldım. Müşterimle ki kendisi çok önemli bir müşterimdir, iletişim kuramıyorum. Bildiğim tek şey bankama yatırdıkları para için kullandıkları hesap numarası."

"Anlıyorum," dedi Malliat.

"O yüzden, Bay Malliat. Joel. Bu hesap numarasının iletişim bilgilerini benimle paylaşabilirseniz çok müteşekkir olurum."

"Bayan Bernstein, üzgünüm ama bu bilgiyi veremem. Verirsem bankacılık etiğine aykırı davranmış olurum."

"Sizi anlıyorum ama sizden daha önce sahip olmadığım bir bilgiyi vermenizi istemiyorum. Bu bilgiler birkaç gün öncesine ka-

dar elimde vardı. Bana önceden bildiğim bir şeyi söyleyeceksiniz sadece."

Malliat'ın yüzüne sempatik bir gülümseme yayıldı. "Bu ayrı bir mesele. Benim size bu bilgiyi verme yetkim yok. Bir bilgisayar uzmanı tutup dosyaları geri getirmeye çalışmanızı önerebilirim."

"Zaten denedim ama başaramadılar."

"Müşteriniz eninde sonunda sizinle iletişime geçecektir."

"Bankanızın çoğu müşterisi gibi ben de müşteri-şirket arasında yoğun iletişimin olduğu bir iş yürütmüyorum."

Önemli kelimeleri vurgulayarak talebinin gayet açık olduğunu göstermişti.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verdi Malliat.

"Yardımcı olacağınızı söyleyin. Müşterime en kısa zamanda ulaşmam gerekiyor."

"Çok üzgünüm ama istediğiniz şeyi yapamam."

Kurnazlık işe yaramamıştı. Öfkeyle ayağa kalkıp pencereye doğru gitti ve Malliat'ı kalçaları, bacakları ve ayaklarını mahveden uzun topuklarıyla baş başa bıraktı. Bir süre bakmasına izin verdikten sonra geri döndü. Malliat'ı, bakışlarını aceleyle yukarı kaldırırken yakaladı.

"Bu zalimlik," dedi ellerini kalçalarına götürürken. "Bu bankada bir hesabım var ve hesabıma yüz binlerce dolar yatıran kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Eğer bu basit görevi yerine getirmezseniz, hesabımı kapatıp paramı rakip şirketlerden birine aktarmaktan başka seçeneğim kalmayacak."

Malliat'ın kafasında hızlı bir hesap yaptığını anladı. Rebecca böylelerini iyi tanırdı. Bu hesaba üç aydan kısa bir süre içinde neredeyse iki milyon dolar yatırılmıştı. Bu da, yılda yaklaşık sekiz milyon dolar demekti. Bir isim ve adres gibi basit bir mesele yüzünden böyle bir meblağın kaybedilmesini kimse göze alamazdı.

Bir dakika sonra Malliat nefesini verip kafasını salladı. "Peki," diye başladı. "Size yardımcı olacağım ama istediğiniz şeyi vermeyeceğim."

"Yani yardımcı olmayacaksınız ve ben de hizmetlerinizi bir daha kullanmayacağım. Bankadaki bütün paramı çekmek istiyorum hemen. Yüzer dolarlık banknotlar halinde."

"Durun," dedi Malliat çabucak. "Size, hesap sahibi adına pa-

rayı yatıran kişiye dair bilgileri versem nasıl olur? İşinizi görür mü?"

Rebecca gülümsememeye çalıştı. İstediğini almış sayılırdı.

"Sanırım faydası olacaktır."

37

St. Petersburg, Rusya
Cumartesi
16.58 MSK

Sibiryalının arabasına bindiler. Victor arka tarafa geçti, şoförü daha iyi görebilmek için tam yolcu koltuğunun arkasında oturuyordu. Araba bütün aksesuarlarıyla seksenlerden kalma siyah bir BMW'ydi. İçerisi leş gibi sigara kokuyordu, arabanın döşemeleri kirden leş gibi olmuştu.

Victor kaburgaları kırılan Rus'u barın arka odalarından birine kilitlemiş, barmeni de adamı bir saat sonra salıvermesi için uyarmıştı. Onu daha erken bırakırsa dönüp kendisinden hesap soracağını da söylemişti. Victor çocuğun buna inandığından adı gibi emindi.

Arabada hiç konuşmadılar. Sibiryalı gözünü yoldan ayırmıyordu. Victor'ı, şehrin daha önce hiç görmediği yerlerine götürüyordu. Yol boyunca çeşitli fabrikalar, geniş ve boş arazilere yığılmış çöpler vardı. Uzaklardaki kulelerden çıkan dumanlar bulutlara karışıyordu.

Yarım saat sonra araba yavaşladı. Caddenin iki yanında yıllardır hiç kimsenin kullanmadığı, terk edilmiş ambarlar vardı. Yol bozuktu. Üzeri, içi simsiyah sularla dolu çukurlarla kaplıydı. Dikiz aynasında adamla göz göze geldiler.

"Geldik."

Önlerinde yolu ikiye ayıran demir bir çit ve bir kapı vardı. Astragan kürklü bir adam kapıda önlerine dikildi, sigara içiyordu. Arkasında, çit boyunca uzanan, hava kirliliğinden dolayı kararmış, uzun, alçak binalar vardı.

Sibiryalı kapıya yaklaşınca arabayı durdurup camı yarıya kadar indirdi. Uzun boylu adam sigarasını atıp arabaya doğru geldi. Eğilip içeri baktı, Sibiryalının yaralı yüzünü görünce ıslık çaldı.

"*Lanet olsun, Sergei.* Yine mi kıskanç bir koca?" Arkada oturan Victor'ı görmese neredeyse kahkaha atacaktı. "Bu lavuk kim?"

Sibiryalı cevap vermeden Victor, "Norimov'a Vasily'nin kendisini görmeye geldiğini söyle," dedi.

Adamın astragan kürkün altına gömülmüş suratına düşünceli bir ifade çöktü. Geriye doğru bir adım atıp cebinden Batılı bir ergeni bile utandıracak kadar kötü bir telefon çıkardı. Konuşurken arabaya sırtını döndü. On saniye sonra telefonu kapattı. Tekrar Victor'a baktığı zaman gözlerinde büyük bir korku vardı.

"Devam edin."

Kapıyı açtı. Sibiryalı da içi yağ ile karışık simsiyah sularla dolu çukurların bulunduğu bozuk asfaltın üzerinde tekrar ilerlemeye başladı.

Araba, iki büyük fabrikanın bulunduğu bir yere doğru yavaşça ilerledi. Uzaklarda, artık kullanılmayan, yan yatmış bir tren vagonunun paslı iskeleti görülüyordu. Araba iki fabrikanın arasındaki alana girip durdu. Victor'ın sağındaki fabrikanın sürgülü kapısı açıldı.

Sibiryalı kapıyı işaret etti. "Orası."

Victor arabadan çıktı. Üstündeki eğimli çatıdan sarkan karaltıyı ve arkasındaki fabrikada duran adamı fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Öfkeli Ruslardan birinin gereksiz yere silahını kullanmaması için olabildiğince yavaş hareket etti.

Yavaşça yürüdü. Soğuğa rağmen ellerini ceplerine sokmadı. İçeri girdiği zaman, yarısı sökülmüş, paslı, yer kaplamaktan başka bir işe yaramayan eski tramvay kalıntılarını gördü. Etrafına bakındı. Sovyetler Birliği döneminde buralarda üretilen ürünlerin binlerce kilometre uzaktaki dost ülkelere ihraç edildiğini, imparatorluğun çöküşüyle beraber tren fabrikasının kapatıldığını, tekrar çalışmaya başlamamak üzere durduğunu düşündü.

Karanlığın arasından iri yarı iki Rus'un kendisine doğru geldiğini görünce durdu. Kalın kıyafetleri ve sakallarıyla insandan çok maymuna benziyorlardı. Aralarından biri kırk yaşlarında gösteriyordu, sakallarının arasındaki beyazlar hemen göze çarpıyordu.

Diğeri daha gençti, yüzünde ve boynunda yanık izleri vardı.

Elinde, kötü şöhretli Kalaşnikof'un bir üst modeli olan AK-74 saldırı tüfeği vardı. Silahı Victor'a doğrultmamıştı ama tutuş şeklinden her an ateş etmeye hazırı olduğu anlaşılıyordu. Eski bir asker olduğu her halinden belliydi.

Yaşlı olanın elinde silah yoktu ama sol kolunun altındaki tuhaf gölgenin kaynağı da kaburgaları değildi. Diğeri Victor'a yaklaşırken elinde AK bulunan Rus biraz arkada durdu.

Victor, ceketinin düğmelerini yavaşça açıp ellerini kollarını iki yana kaldırdı. Rus üzerini bıkkınlıkla aradı. Victor'ın cebinde duran Baikal'ı fark ettiği zaman kaşlarını çattı. Silahı aldı.

"Başka var mı?" diye sordu.

Victor kafasını hayır anlamında salladı. Adam yine de aramaya devam etti. Başka silah olsaydı zaten bulurdu.

"Bu taraftan."

Adam geri dönüp Victor'a fabrikanın içine doğru yol gösterdi. AK'yi taşıyan adam da birkaç adım geriden yürümeye başladı. Fabrika da en az dışarısı kadar nemli ve soğuktu. Çatıda delikler vardı. Victor önüne çıkan su birikintilerine basmamaya çalışıyordu. Rusların ikisi de bot giydikleri için donmak üzere olan suya basmayı umursamıyorlardı. Ayak sesleri içeride yankı yapıyordu.

Fabrikanın uzak bir köşesine geldikleri zaman durdular. Demir bir merdiven, fabrika zeminine tepeden bakan birkaç ofisin bulunduğu koridora çıkıyordu. Victor Norimov'un adamlarından birinin trenlerden birinin tepesinde durduğunu gördü. Bir diğeri de ofislerin arasında karanlık bir yerde duruyordu. İkisinin de eline saldırı tüfekleri vardı.

Üzerini arayan adam beklemesini söyleyip metal merdivenlerden yukarı, ofise çıktı. Bir dakika sonra ofisten çıktı ama aşağıya inmedi. Merdivenlerde durdu, elinde diğerleri gibi bir AK tutuyordu.

Şimdi elinde baskın tüfeği olan beş adam Victor'ın etrafını sarmıştı. Hepsi de arkadaşlarını vurmayacak şekilde düzgünce pozisyon almışlardı. Görünen oydu ki isteseler Victor'ı oracıkta öldürebilirlerdi.

İşlerini gerçekten iyi yaptıklarını kabul etmek lazımdı.

Ofisin kapısı açıldı ve Norimov dışarı çıktı. Victor onu son

gördüğünde kafasında çok fazla saç yoktu. Şimdi daha da kelleşmiş, kalanları da kısacık kestirmişti. Uzun boylu, kare yüzlü bir adamdı. Omuzları geniş, elleri kocamandı. Hantal görünüyordu ama Victor bu görüntünün aldatıcı olduğunu biliyordu. Bu görüntüye aldanıp öfkeyle hareket edecek adamları şaşırtacak kadar çevikti.

Yüzü ifadesizdi, çukur gözleri kalın kaşlarının gölgesinde kalıyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Acımasız bir girişimciden ve eski bir devlet ajanından çok saygıdeğer bir iş adamına benziyordu. Victor'la göz göze geldikleri zaman yüzüne meraklı ama güvensizlik ve tedbirle karışık bir gülümseme yayıldı.

"Vasily," diye seslendi. "Beni şaşırttın."

Victor hafifçe gülümsedi, "İnsanları şaşırtmayı severim, bilirsin."

"Tabii, bilmez miyim? Ama beş dakika önce senin geldiğini bildiren bir telefon aldığımda gelenin gerçekten sen olduğuna inanamadım. Seni bir daha ancak Ölüler Nehri'nin çok uzaklarında görebileceğimi düşünüyordum."

"Gelişim seni pek memnun etmedi sanırım."

"Şimdilik," diye cevap verdi Norimov, gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı, "böyle bir şey söyleyemem."

"Ne dersin peki?"

"Yöntemlerinin abartılı olduğunu. Sergei ve Dimitri'ye o kadar kötü davranmana gerek yoktu."

"Anladıkları dilden konuşmak zorunda kaldım."

"Rusça konuşmayı denedin mi?"

"Paslanmış olmalıyım."

Norimov homurdandı. "Beni korumaya, gereksiz yere rahatsız edilmememi sağlamaya çalışıyorlardı sadece. Telefon sekreterliği gibi bir şey," dedi ve kahkaha attı. "Bugünlerde her zamankinden daha dikkatli davranmam gerekiyor. Beni cehenneme postalamak için fırsat kollayan rakiplerim bir yana, peşimde bir de polisler var. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum."

"Kalkınmanın bedeli."

Norimov başıyla onu onayladı. "İşler şimdi her zamankinden daha kritik. Değişmişsin."

"Evet."

"Ameliyatla mı?"

Başıyla onayladı.

Norimov gülümsedi. "Eskiden daha yakışıklıydın."

"Biliyorum," diye katıldı Victor. "Sorun da buydu." Bir an karşısındaki adamın gözlerine baktı. "Aşağı inmeyi düşünüyor musun?"

Norimov iki elini tırabzana koydu. "Burada iyiyim."

"Seni öldürmek için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

Yüzündeki ani değişimden Victor adamın tam da bunu düşündüğünü anladı.

"Silahsızım," diyerek ceketini araladı.

"Sana inanıyorum ama silahının olmaması sana ne zaman engel oldu ki?"

Victor kafasını salladı, övgüyü elinin tersiyle itti. "Seni öldürmek isteseydim şu an karşında duruyor olmazdım. Konuşmak istiyorum."

Norimov bir süre düşündü. Victor da gözlerini her ihtimale hazırlıklı olan, bir bakışıyla adamlarına silahlarını ateşlemelerini emretmeye hazır bekleyen Norimov'a dikti. Muhtemelen böyle bir durumda ölümden başka bir ihtimal olmazdı.

"Peki," dedi sonunda Norimov. "Hadi konuşalım."

38

17.37 MSK

Fabrikanın üst katında bulunan bir ofise girdiler. İçerisi bütün meşru iş yerleri gibi klasörlerle ve raflarla doluydu. Organize suç ağı karargâhına hiç benzemiyordu. Norimov gösterişsiz, cilalı bir masanın arkasına geçti. Masanın üzerinde gümüş rengi bir dizüstü bilgisayar, bir yığın kâğıt ve zarf vardı. Victor da tam karşısına oturdu. Korumalardan biri Victor'ın biri de Norimov'un arkasında durdu. Kapının hemen dışında bekleyen biri daha vardı. Hepsi de silahlı olduklarını açık açık gösteriyorlardı.

Bunca koruma altındaki Norimov, kendi ofisine hapsedilmiş sanal bir mahkûm gibi duruyordu. Victor bu durumun ne kadar zamandır böyle sürdüğünü merak etti. Ayrıca Norimov'un, kendi elleriyle yarattığı bir hapishanede yaşadığının farkında olup olmadığını da anlamaya çalıştı.

Norimov, "Samimiyetten uzak bu karşılama için kusuruma bakma ama şüphelerimi anlayışla karşıladığına eminim," diye söze başladı. "Bir tetikçi haber vermeden arıyorsa, tedbiri elden bırakmamak, ölümün kucağına atlamaktan daha iyidir."

"Bu kelimeyi kullanma."

"Hangi kelime? Tetikçiden mi bahsediyorsun? Bu kelimeden hoşlanmadığını unutmuşum."

"Hayır, unutmuş değilsin."

Norimov'un yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Ne kadar oldu, üç yıl mı?"

"Dört."

"Uzun bir süre. Güzel yaşlanmışsın."

"Vitamin alıyorum." Norimov'u süzdü. "Sen de belli ki iyi yiyorsun."

"Kesinlikle. Göbeğim şişmanladı ama yukarıdan zayıfladım," diyerek bir kahkaha attı ve göbeğine vurup, "Sadece soğuktan korunmak için, inan bana," dedi.

"Omzun nasıl?"

Norimov burnundan nefes verdi. "Hâlâ sıkıntılı. Geçen sene Moskova'da bir uzmana gittim. Kürek kemiğimin arkasında sıvı birikmesi olduğunu söyledi. Ciddi söylüyorum, o sıvıyı almak için vücuduma nah şu kadar bir iğne soktu." Parmaklarını açıp en az yirmi santimlik bir karış gösterdi. "Pek işe yaramadı ama. Bazen ağrı kesici almadan duramıyorum."

"Çok kötü."

"Acılı bir yaşamı acısız bir ölüme seve seve tercih ederim."

"Doğru söze ne denir?"

"Sağ ol." Norimov başını eğdi. "Ya sen Vasily, hâlâ kurşungeçirmez misin?"

Göğsündeki kocaman yarayı ve ortasındaki kabuğu düşündü. "Pek sayılmaz."

"Kadere meydan okumak istemiyor musun?"

"Sayılır."

Norimov parmağını uzattı. "Eskiden kaderini kendi ellerinle yarattığım söylerdin."

"Hâlâ öyle."

"Ne kadar iyi olduğunun, ne kadar hızlı olduğunun bir önemi yok..."

"Kurşundan daha hızlı koşamazsm," diye tamamladı Victor.

Norimov korumalardan birine baktı. "Bize içecek bir şeyler getir."

Koruma dolabı açıp bir şişe viski ve iki büyük bardak çıkardı. Hem Norimov'un hem de Victor'ın bardaklarını cömertçe doldurdu. Norimov bardağı sıkıca kavrayıp viskiye saldırdı. Yanaklarında bir nebze kızarıklık vardı, zarar görmüş kılcal damarları derisinin altından görünüyordu. Eskiden bu kadar çok içmezdi.

Kadehini kaldırıp, "Eski dostlukların şerefine," dedi.

"Eski dostlara," diye karşılık verdi Victor.

Norimov bardağını başına dikip homurdandı. Victor ona eşlik etti ama homurdanmadı.

"Bu iyi oldu," dedi Norimov. "Benden korkmayan insanlarla içme fırsatım olmuyor genelde."

"İnsanların senden korkmalarına şaşırdım."

Norimov kahkaha attı. "Evet, şey, aslında benden değil de yapmış olabileceklerimden korkuyorlar. Bütün bu solucanlar şimdi benim için çalışıyor, on yıl önce ne olduğumu bilmiyorlar, hatta beş yıl öncesini bile bilmezler. İhtiyar ve yavaş olduğumu sanıyorlar. Farklı olduğumu hatırlayan birileri olduğunu sanmıyorum."

"Ben hatırlıyorum."

Uzunca bir süre birbirlerinin gözlerine baktılar. Victor sigara paketini çıkarıp ağzıyla bir sigara çıkardı. Norimov'un gözleri açıldı.

"Bıraktığını sanıyordum."

Victor bir kibrit yakıp ağzına yaklaştırdı. "Bırakmıştım."

"Bu şeyler..."

"Biliyorum, o yüzden söylemene gerek yok. Azaltıyorum."

"Bond bile artık sigara içmiyor."

Victor kibriti başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirdi. Bir kaşı kalktı, "Kim?"

Norimov bir an pis pis sırıttı. Dişleri sararmıştı. "Şimdiye kadar kaç çentik attın?"

"Artık çetele tutmuyorum."

"Eskiden atardın."

Victor kafasını salladı. Bir zamanlar hesap tutmak kendisi için önemliydi.

Rus'un yüzüne iğneleyici bir gülümseme yayıldı. "Günah çıkarmak için kiliseye gidiyor musun hâlâ?"

Victor'ın oturduğu sandalyenin derisi gıcırdadı. Bardağına baktı. "Daha ne kadar bekleteceksin beni?"

Norimov göz ucuyla korumalarından birine işaret etti, adam çabucak bardağı yeniden doldurdu. İkisi de birer yudum aldılar. "Eee, öldürme işleri nasıl gidiyor?"

Bir süre düşündü. "Güvenilir bir işverene ihtiyacım var."

"Seni bizzat işe almayı isterdim ama sana tek bir iş için vereceğim parayla kendime bir seneliğine en iyisinden dört adam tutabilirim. Elinde çok fazla adam olduğu zaman yetenek önemini kaybediyor."

Victor karşı çıkmaya gerek duymadı. "Bugünlerde daha çok para istiyorum zaten."

Norimov sert bir kahkaha patlattı. "Her kuruşunu hak ettiğine eminim. Bir süre daha buralarda takılmayı düşünürsen sana bir iş verebilirim."

"İstesem bile, uzun zaman buralardan uzakta kaldım."

"Olsun. Namın sürüyor. Bu da bütün kapıları açar."

"Artık öyle çalışmıyorum. Kötü şöhret insanı ilgi odağı yapıyor."

"Kararını değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun."

Victor kafasını salladı. "Sende işler nasıl gidiyor Alek, geleceği parlak imparatorluğun nasıl?"

"Bu şehirde kalan tek dürüst sabıkalı benim. Anlıyor musun?"

Victor viskiden bir yudum daha içti. "O güzelim Eleanor nasıl?"

Norimov'un suratı asıldı. "Öldü," diye kestirip attı.

"Ne oldu?"

"Hastaydı."

"Hasta mı?"

"Doktorlar ciddi olmadığını düşündüler. Gerçeği fark ettiğimiz zaman da çok geçti."

"Üzüldüm."

"Sağ ol."

"Güzel bir kadındı."

Norimov dışarı baktı. "Son günlerde hiç de öyle değildi."

Bir süre aralarına sessizlik çöktü. Victor hiçbir şey söylemedi. Sırf söylemiş olmak için alışıldık şeyleri sıralamak kabaca olurdu.

Sessizliği bozan Norimov oldu. "Hâlâ madde kullanıyor musun?"

"Hayır."

Rus gülümseyip hafifçe öksürdü; muhabbetin normale dönmesine üzülmüş gibiydi. "Sanırım buraya sosyal yardımlaşma projesi için falan gelmedin."

"Birileri beni öldürmeye çalışıyor."

Norimov gülümsedi. "Tam tersi olması gerekmiyor mu?"

"Aslında öyle ama birkaç düşman kazandım."

"Sanırım yaptığın işin kaçınılmaz bir getirisi bu."

"Aslında durum bundan biraz daha karmaşık. Yardımına ihtiyacım var."

Norimov'un yüzüne bir hayret ifadesi oluştu. "*Sen, benden* yardım mı istiyorsun?"

Victor başını sallayıp doğruladı.

"Durum ciddi olmalı," dedi Norimov.

"Öyle."

"Ne yapabilirim?"

"Benim için bir araştırma yapmanı istiyorum."

"Onlarla çalışmayı senden önce bıraktım. Ben..."

"Ama teşkilatla irtibatın var hâlâ, değil mi?"

Norimov düşünceli bir ifadeyle başını salladı, sanki bilinçaltındaki bir şeylerin etkisiyle hareket ediyordu.

"Güzel," dedi Victor.

"Ne istiyorsun?"

Victor elini ceketine attı. Korumalar olayı yanlış anlamasın diye yavaş hareket ediyordu. Ceketinin iç cebinden taşınabilir belleği çıkardı.

"İçinde bir dosya var. Şifresinin kırılması lazım."

Norimov onun masaya bıraktığı belleği eline alıp incelemeye başladı.

"Nereden aldın bunu?" diye sordu.

"Eski bir iş arkadaşımdan."

Norimov tek kaşını kaldırdı. "Neler olduğunu anlat bana."

"Pazartesi günü Paris'te bir anlaşma yaptım; işin bir bölümü bu bellek cihazının alınıp teslim edilmesiyle ilgiliydi. Otele döndüğüm zaman beni bekleyen bir suikast timiyle karşılaştım. Onları kimin gönderdiğini bilmek istiyorum."

Victor, kendisini öldürmek isteyen kişinin, bir zamanlar kendisiyle anlaşma yapan ve aynı zamanda CIA hesabına çalışan adamla aynı kişi olabileceği konusundan bahsetmeyerek ihtiyatlı davrandı.

"Paris mi? Haberleri okumuştum ama sen olabileceğini asla tahmin etmezdim. Manşetlere çıkmaktan pek hoşlanmazsın."

"Bu sefer kaçınılmazdı."

Norimov öne doğru eğildi. "Otelde sekiz kişinin öldürüldüğünü yazdılar. Hepsini sen mi vurdun?"

"Sadece yedisini öldürdüm," dedi Victor. "Diğerini önceden vurmuştum."

"Çentik atmadığını düşünmüştüm."

Bir an Norimov'a baktı. "Bazı alışkanlıkları terk etmek zor oluyor."

Norimov kafasını salladı. "Her neyse, bakıyorum da paslanmamışsın."

Victor Norimov'un yorumunu umursamadı. "Bu bellek cihazını isteyen kişi her kimse beni de öldürmek istedi. Şu an için üzerine düşmem gereken tek şey bu. Bu cihazdaki bilgiler adam öldürmeye değiyorsa, ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Peki ne işine yarayacak?"

"Belki düşmanlarımın izini bulmamı sağlar. Belki de sağlamaz."

"İyi de bunu neden istiyorsun? Eskiden intikam almayı umursamazdın."

Victor, "Hâlâ umursamıyorum, hiçbir zaman da umursamayacağım," dedi.

"Peki mesele ne o zaman?"

"Beni buldular."

Norimov bir süre boşluğa bakıp kafasını salladı. "Teşkilattan birilerini tanıyorum, bilgisayarcı herifler. Belki sana yardımcı olabilirler."

"Sağ ol."

"Ama istediğin şey biraz karmaşık. Adamlar şüphelenecektir, soru soracaklardır."

"O zaman para yedir. Her türlü masrafı karşılarım."

Norimov Victor'a yaklaştı. "Hâlâ kelleni istiyorlar, unuttun mu?"

"Unutulacak gibi değil."

"Ve sen bu riski göze alıyorsun, öyle mi?"

"Karşında duruyorum ya."

Rus, bir süre Victor'ın verdiği cevabı tarttı. "Eskiden hayatta kalmaya çabalayan biri değil de ölmeyi arzulayan biri olduğunu düşünürdüm."

Victor yüz ifadesiyle hiçbir şeyi belli etmemeye dikkat etti.

Norimov elini sakalına attı. "Bana bir ara seni sordular, bili-

yor musun? Bir general, ismi sanırım Banarov'du. Ölmüş. İntihar. Beylik tabancasıyla kafasına sıkmış. İşi senin yaptığını, o hafta senin ülkede olduğunu tespit ettiklerini söylediler."

"Ne cevap verdin?"

"Seni yıllardır görmediğimi söyledim."

"İnandılar mı?"

"Kim bilir? Müfettiş benden hoşlanmadı, sebepsiz yere olduğunu söyleyebilirim. Adı Aniskovach'tı. Bu adamı iyi hatırlıyorum. Yükselen bir yıldız. Öyle olduğunu düşünüyordu, küstah ama zeki biri. Aslında bana seni hatırlatmıştı. Yanıma geldiğinde elinde şeyim kadar uzun bir liste vardı, bana aralarından hangilerini senin öldürmüş olabileceğini sordu."

"Sen ne dedin?"

"Hepsini öldürmüş olabileceğini ama senin öldüğünü duyduğumu, bu işin senin için bile imkânsız olduğunu söyledim. Adam da çıkarıp bana senin fotoğrafını gösterdi, yeni çekildiğini söyledi."

"Nerede çekilmiş?"

"Çıkaramadım ama merak etme, yakışıklı görünüyordun." Gülümsedi. "Aniskovach seni Banarov meselesi için arıyordu, diğerleri umurunda değildi. Öteki işlerinden birini kullanarak seni bulmak istiyordu."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu."

Victor başıyla onayladı.

"Her neyse," dedi Norimov. "Banarov'u öldüren sen miydin?"

Victor'ın yüz ifadesi değişti. "Hatırlamıyorum."

Norimov'un bakışları ciddileşti. "Ama onlar hatırlıyorlar, Vasily."

"O zaman anılarını canlandıracak bir şey yapmamaya dikkat ederim."

"Peki bana ne olacağını düşündün mü? Beni zaten sevmiyorlar. Bir de sana yardım ettiğimi öğrenirlerse ne olur?"

"Ne zaman senden bir iyilik istedim?"

"Hiç." Norimov sustu. Devam etmeden önce uzun bir süre Victor'a baktı. "Değişmişsin."

"Zayıfladım."

"Yok yok, onu kastetmedim."

"Yaşlanmışım." Bunu söylemekten hoşlanmıyordu.

Rus kafasını salladı. "Hayır, başka bir şey var."

Victor sandalyede hareket etmeyi bıraktı.

"Bildiğim tek şey," dedi Norimov, "bizim gibi insanlar değişmezler, sadece uyum sağlarlar."

"Bu bir gereklilik."

"Seni özel kılanın ne olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" Cevap vermesini beklemeden, "Senin ve benim gibiler, içimizde olan ama başka insanlarda bulunmayan şeyleri alıp işimize yarar hale getiriyoruz ya da kenara çekilip o şeyin bizi mahvetmesini bekliyoruz," dedi.

"Hâlâ inanıyorum buna."

"Eğer senin için bunu yaparsam, Çeçenistan konusunda ödeşmiş olacağız."

"Olabilir."

Norimov yavaşça kafasını salladı. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok."

"Bellek cihazının bir kopyasına ihtiyacın olacak."

Norimov güldü. "Neden, bana güvenmiyor musun?"

"Hayır."

Norimov'un gülümsemesi kayboldu, Victor'a sertçe baktı.

Victor da karşılık verdi.

Norimov bir süre uzaklara baktıktan sonra taşınabilir belleği bilgisayarına taktı. "İçerikleri kopyalamama izin verecek mi?"

"İçerideki dosyalar şifrelenmiş, cihazın kendisi değil."

Norimov'un dosyaları kopyalaması birkaç saniye sürdü. Kopyalama tamamlanınca taşınabilir belleği bilgisayardan çıkarıp Victor'a uzattı.

"Tamamdır. Bunu bir diske kopyalayıp adamlardan birine göndereceğim. Sonra da dosyayı bilgisayardan sileceğim, merak etme."

"Tamam," diye cevap verdi Victor. "Ayrıca, burada buluşmasak daha güvenli olur. Onun yerine daha kalabalık bir yerde buluşalım."

Norimov'un gözlerinde bir parıltı belirdi. "Eski günlerdeki gibi mi?"

"Tam da eski günlerdeki gibi."

"Nasıl yapmamızı istersin?"

"Senin barı arayıp yeri ve zamanı söylerim. Ne kadar sürer?"

Norimov uzunca bir süre sakalıyla oynadı. Dışarı baktı. "Tanıdığım insanlar bunu yapabilirlerse çok uzun sürmez." Tekrar Victor'a baktı. Yüzünde Victor'ın okuyamadığı bir şeyler vardı. "En fazla kırk sekiz saat."

Victor içkisinin geri kalanını dikip ayağa kalktı.

"O zaman pazartesi görüşürüz."

39

Merkezi Haberalma Teşkilatı, Virginia, ABD
Pazar
06.05 EST

Chambers'ın suratı asıktı. İhtişamla tünediği sandalyesinden hafifçe öne eğilmiş, dirseğini masaya dayamıştı. "Pazar günü olduğunu ve saatin erken olduğunu biliyorum ama eminim herkes yaptığımız işin öneminin farkındadır. Şu an biz konuşurken birileri füzelerini yeniliyor olabilir. Bu, silahlanma yarışının ötesinde küresel bir güvenlik meselesi. Bu teknoloji yanlış kişilerin eline geçerse, çıkarlarımızı ve dünya barışını koruma görevimiz önemli ölçüde tehlikeye girecektir. Bu masada bulunan hiç kimse bunu istemez sanırım," dedi.

Procter başıyla onayladı. Ferguson'la Sykes ağırbaşlı bir şekilde kafalarını salladılar.

"Hiçbirinizin elinden geleni yapmak için motivasyon konuşmasına ihtiyacı olmadığını biliyorum," diye devam etti Chambers. "Zamanımız daralıyor. Ozols'un ölümünden ve bilgilerin çalınmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçti. Bu işi en kısa zamanda halletmemiz gerekiyor." Bir an susup Procter'a baktı. "Ozols'u öldüren şahsa dair bir gelişme var mı?"

Procter başını sağa sola salladı. "Alvarez, Stevenson ve tayfasına işi veren kişinin peşinde ama suikastçının yerini bulma konusunda tıkandık. Elimizdeki kısıtlı bilgilerle adamın hükümet tarafından mı, yoksa özel sektörden biri tarafından mı kiralandığını bile bulamıyoruz. Üzerine yazıldıkları kâğıda bile değmeyecek tanık ifadeleri var. Adamın yüzünün CCTV kayıtları var ama somut delil yok. Almanya'da onu elimizden bir günle kaçırdık.

Muhtemelen Çek Cumhuriyeti'ne gitti, sonrasında ona dair hiçbir şey duymadık."

"Bütün birimler bu olayla ilgileniyor. Bütün istasyonlara bilgi verildi. Avrupa'nın her tarafında izini arıyoruz. Ama hiçbir şekilde bulamıyoruz."

Chambers kaşlarını çattı. "Yer yarıldı da içine mi girdi?"

"Burnumuzun ucunda bile olabilir ve biz onu göremiyoruz. Kimi aradığımızı bilmiyoruz."

"Elimizde birkaç şüpheli olması gerekiyordu," dedi Chambers. "Tanıdığımız hangi suikastçılar yapmış olabilir? Hangi istihbarat servisleri şüpheli davranışlar sergiliyor?"

"Adamın yabancı bir istihbarat örgütüne çalışmadığını, biri tarafından tutulduğunu düşünsek bile ki kanıtımız yok, iyi bir başlangıç yapmış olmayız. Avrupa'da bu işi yapan yüzlerce, hatta binlerce adam var. Pek azını tanıyoruz ve daha da azını eleyebiliriz. Bu da elimizde haklarında pek bir şey bilmediğimiz bir sürü şüpheli olacağı anlamına gelir. Ayrıca aradığımız adamın çok iyi olduğunu da unutmamamız lazım. Böylesi milyonda bir gelir."

Chambers gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Adama dair en iyi tahminimiz ne?"

Procter oturduğu yerde duruşunu dikleştirdi. "Fransızcayı anadili gibi konuştuğunu söyleyen bir resepsiyonist var. Münih'teki komşusu da çok iyi Almanca konuştuğunu söyledi. Hem Fransız hem de Alman olabilir veya belki de birden fazla dili iyi biliyordur. Herhangi bir ülkenin vatandaşı dahi olabilir. Şimdiye kadar iki tane İngiliz pasaportu kullanmış, o yüzden İngiliz olduğunu da söyleyebiliriz. Bu spekülasyonlar üzerinde saatlerce konuşabiliriz ama Rus füzelerini satmaya çalışan ölü bir Rus ve eski Sovyet subayıyla muhatap olduğumuz gerçeği, bana katilin SVR'den olabileceğini söylüyor."

"Bu doğruysa, bu teknolojiyi bir daha elimize geçiremeyeceğiz," dedi Chambers. "Ruslar buna çok sevinecekler."

Procter başıyla onayladı. "Sevineceklerdir ama Ruslar yapmış gibi görünmüyor, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Adam SVR'ye çalışıyorsa, o zaman pek çok şey açıklığa kavuşur ama görevini tamamladıktan sonra adamı öldürmesi için

yedi kişiyi kim tuttu? Rus İstihbarat Servisi'nin adamı oraya gönderdiğini kim bilebilir? Ayrıca Ozols'u ara sokaklardan birinde kurşunlamak da çok basit bir iş. Çayına polonyum atmamışlar. İntihar süsü bile vermediler. Bir haini hiç acı çektirmeden öldürmek onların tarzı değil."

Chambers saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Bir tarzları olduğunu hiç düşünmemiştim."

Procter, önce Sykes'a sonra Ferguson'a baktı. Yaşlı adam o ana kadar hiç konuşmamıştı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ferguson gözlüklerinin arkasından, karanlık gözleriyle Procter'a baktı. "Aklıma pek bir şey gelmiyor ahbap."

İhtiyar adam, Procter'a ismiyle hiç seslenmezdi. Sürekli ahbap, birader, dostum diye hitap ederdi. Procter bunu rahatsız edici, küçümseyici buluyordu. Sanki Ferguson bunu bir saygısızlık göstergesi olarak kullanıyordu ama Procter bundan gereksiz anlamlar çıkarmaya uğraştığını da düşünmeden edemiyordu. Zaten Ferguson'ı kendisine Bay Roland Procter demeye zorlayınca eline bir şey geçmeyecekti.

"Rusya senin bölgen, Will," dedi Procter. Aşırı samimiyet paslaşmasına karşılık verdiği için memnundu. Ferguson'ın kendisine isminin kısaltmasıyla seslenilmesinden hoşlanmadığını biliyordu. "Sence SVR muhtemel şüpheli mi?"

Ferguson bir an için ona bakıp düşündü. "Elbette ihtimalden daha fazlası. Her şeyin ötesinde, Rus askeri teknolojisinden bahsediyoruz. Moskova, sırlarını saklamak için elinden geleni yapacaktır."

"Onların tarzı mı sence?" diye sordu Chambers.

"Olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Emin değilim."

"KGB'nin Ozols'u öldürme kapasitesi veya isteği olmadığını düşünme. Neyin peşinde olduğunu öğrenmişlerse, bilgiyi kurtarıp sızıntının kaynağını susturmuş olamazlar mı? Ayrıca vatan hainleri dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, her zaman cezalandırılmışlardır."

Procter, Ferguson'ın SVR'ye KGB demesinin Soğuk Savaş dönemi alışkanlığı olduğunu biliyordu. Ona göre ikisi birbirinden farksızdı. Ferguson yirminci yüzyılın o karanlık günlerinde bir

efsane haline gelmiş olabilirdi ama düşünce yapısını güncelleyip yeni döneme ayak uyduramamıştı. Dünya dönmeye devam etmişti. Doğu ve Batı artık birer ideal olmaktan uzaktı, sadece pusula üzerindeki yönlerden ibaretti.

Procter konuşmaya devam etti. "Ama sonuçlarını riske atmak..."

"Ne sonucu?" diye sinirli bir şekilde araya girdi Ferguson. "Bu işin arkasında onların olduğuna dair sağlam bir kanıt bulmadığımız sürece ki bu imkânsız, yapabileceğimiz en iyi şey adamları paylamak olur. Gerçek anlamda ne yapabiliriz? Kabul edelim, bunu yüzümüzü kızartmadan da yapamayız. Adamların teknolojisini çalmaya çalışıyorduk, şimdi yöntemlerinin ahlaki olup olmadığını tartışacak durumda değiliz. Ozols bir haindi, unutmayın. Kılıçlarımızı çekmeye hakkımız yok, çeksek bile umurlarında olmayacaktır.

"Ayrıca size şunu da hatırlatmalıyım ki bu teknolojiyi Moskova bize pek çok sebepten dolayı satmadı. Herkes glasnost* nedeniyle ayının tırnaklarını kaybettiğini ve elli yıllık düşmanlığın yerini dostluğa bıraktığını sanıyor. Bu saçma bir fikir ve Amerika'nın buna bu kadar kolay kanmasına inanamıyorum. Ayı *her zaman ayıdır*. Şimdi daha zayıf olabilir ama bu onun sadece zamana ihtiyacı olduğu anlamına gelir."

Bir an ortalığa rahatsız edici bir sessizlik hâkim oldu. Ferguson'ın yanakları kızarmıştı. Procter söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Bu yaşlı kurt değişen dünyaya ve kendisini bir alt seviyeye sürgün etmesine karşı hınç duyuyordu. Komünistleri alt edebilmek için yıllarca savaşmış ama şimdi acınacak duruma düşmüştü. En kısa zamanda emekliye ayrılması yapacağı en iyi iş olurdu.

"Öyleyse," dedi Procter sonunda, "ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Ferguson derin bir nefes aldı. "Rusların gerçekte neyin peşinde olduğunu öğrenmek iyi bir başlangıç olur."

---

* *(Rus.)* Sovyetler Birliği'nde 1985'ten itibaren Gorbaçov'un liderliğinde uygulanmaya başlayan şeffaflık politikası.

40

Zhuvkokva, Rusya
Cumartesi
21.04 MSK

Albay Aniskovach, SVR'ye ait limuzinden indi. Arkasından kapıyı kapatan şoföre başıyla selam verdi. Üç katlı *dacha*'ya doğru attığı her adımda çakıl taşları ayağının altında gıcırdıyordu. Burası devrimden önce inşa edilmiş, çok büyük ve göz kamaştırıcı bir binaydı. Etrafındaki, üzerleri karla kaplı uzun çam ağaçları tarafından casus gözlere karşı korunuyordu. Aniskovach, on iki yatak odalı bu binaya kulübe anlamına gelen *dacha* adını vermenin gülünçlük mertebesinde uygunsuz bir tasvir olduğunu düşündü.

Zhuvkokva kasabasında bunun gibi bir sürü ev vardı, hepsi de Rusya'nın güçlü ve zengin heriflerine aitlerdi. Bazıları buraya Moskova'nın Beverly Hills'i diyordu. Aniskovach, Beverly Hills'e hiç gitmemişti ama Zhuvkova'nın oradan daha şahane olduğunun farkındaydı. Kapıyı bir uşak açtı ve Aniskovach soğuk havadan içerisinin sıcak ortamına adım attı. Uzun paltosunun düğmelerini çözüp üzerinden çıkardı, uşağa uzattı.

Villanın içi dışından daha güzeldi. Bir süre mermer zemini, panelli duvarları ve orijinal tabloları seyretti. Kulağına kahkahalar, başka bir odadan gelen hafif bir bir müziğin melodisi ve boğuk sesler çalınıyordu. Sıkıcı misafirlerin birkaç içkiyle yumuşadıktan sonra nihayet hoşsohbet hale geldikleri bir kokteylin ve yemekli toplantının seslerine benziyordu. Koridor boyunca yürüdü, bir çalışma odasına girdi. İçeride kimse yoktu. Odanın ortasında durup ellerini arkaya attı, beklemeye başladı. Ortamdan etkilenmemiş gibi görünmek istiyordu ama buraya tam da

bunlardan etkilenmesi için çağrıldığını bildiğinden, en azından kendisinden beklendiği gibi etkilenmiş numarası yapabilirdi.

Büfenin üzerindeki gümüş bir tepside ev sahibiyle konuşurken içmeleri için bir sürahi brendi ve yanında da iki kadeh duruyordu. Büyük bir arzuyla kendine bir bardak doldurup içti. Ev sahibinin daveti olmadan kendine içki doldurması büyük bir kabalık olarak algılanabilirdi ama Aniskovach ev sahibinin bunu sahip olduğu güce ve özgüvene yoracağını umuyordu.

Onun yerinde kim olsa gerilirdi ama Aniskovach neredeyse hayatında hiç olmadığı kadar sakindi. Odanın şöminesinden sarkan bir aynada kendini süzdü. Tıraş olurken kendini hafifçe kesmiş, görünüşünü zedeleyen küçük biz çizik atmıştı ama dikkatli baktığı zaman bu yaranın kendisine daha yiğit bir görünüş sağladığını düşündü. Örs gibi bir çenesi vardı ve insanı yutan simsiyah gözleriyle çalıştığı departmanın, hatta teşkilatın en yakışıklı herifi olduğunu biliyordu. Karargâhta çalışan bütün kadınların kendisini arzuladığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Aniskovach, koridordan gelen ayak sesleri duydu ama arkasından bir ses, "Geciktiğim için kusura bakma, Gennady," dediği zaman şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

Arkasını dönüp kafasını kaldırdı. "Sizinle buluşmak bir onurdur, yoldaş Prudnikov," dedi.

Kapının önündeki adam uzun boylu ve yapılıydı; üzerine tam oturan smokini fazla kilolarının bir kısmını örtüyordu. Ellili yaşlarının sonundaydı ama birkaç yaş genç gösteriyordu. Yüzünde çok samimi bir gülümseme vardı ve her açıdan samimi biriydi. Halbuki Aniskovach adamın son derece gaddar biri olduğunu biliyordu. Bu, Sluzhba Vneshney Razyedki'nin* başkanıyla ilk karşılaşmasıydı.

Brendiyi masaya bırakıp amirine yaklaştı. El sıkıştılar. Prudnikov'un, elini kendisinden biraz daha sert sıkmasına izin verdi.

"Sizinle daha önce tanışmadığımıza pişmanım, Albay Aniskovach." Prudnikov'un gözleri önce brendiye, sonra da içki sürahisine takıldı. Aniskovach adamı kızdırmış olmaktan korktu ama

* Dış İstihbarat Teşkilatı.

Prudnikov gülümsedi. "İçicisin... Gayet güzel." Aniskovach'ın elini bırakıp kendine cömert bir bardak doldurdu. "İçmeyen adamlara güvenmem," diye ekledi.

Aniskovach durumu iyi değerlendirdiği için içten gülümsedi. "Size yürekten katılıyorum."

Prudnikov başını yavaşça Aniskovach'a doğru çevirdi. "İçinden geldiği için mi söylüyorsun, yoksa senden daha rütbeli olduğum için mi?"

Aniskovach omuz silkti, yüz ifadesinde bir değişiklik olmaması için çabalıyordu çünkü karşısındaki adam kendisini dikkatle süzüyordu. "Her ikisi de."

SVR başkanı, yüzüne bir gülümseme yayılmış başını tamamen döndürdü. "Bir süredir dosyanı inceliyorum. Gerçekten etkileyici."

"Teşekkürler, efendim."

"Koca göbeğim kadar bariz bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok."

Aniskovach, Prudnikov'un bir gülümseme beklediğini anladığı için onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Çok farklı bir kariyerin var," diye devam etti Prudnikov. "Organizasyonumuz ve ülkemiz için büyük bir gurur kaynağı." Bir süre sustu. "Hırslı bir adam olduğunu söyleyebilirim."

"Öyleyim."

"Bir gün benim yerime geçmek istiyorsun."

Aniskovach kafasını salladı. "Doğal olarak."

Prudnikov gülümsedi. "Hırs olumlu bir özellik olabilir. Bir yerlere gelmemizi, bir şeyleri başarmamızı sağlayabilir." Durdu. "Ama ölçülü olmadığı sürece insanın önüne engel çıkarabilir veya tehlikeli bir hale gelebilir."

"SVR başkanı olmak için daha en az on yılım var," diye cevap verdi Aniskovach. "Yani şimdilik sizin için bir tehdit unsuru değilim."

"Peki on yıl sonra emekliye ayrılmış olacağımı nasıl bilebiliyorsun?"

Güvenilir kaynaklar Aniskovach'a Prudnikov'un kalbinde bir delik olduğunu söylemişlerdi. Muhtemelen on yıl sonra ölmüş

olacaktı. "Bilmiyorum, efendim," diye yalan söyledi, "ama sizin için bir tehdit teşkil ediyor olsaydım beni buraya çağırıp endişelerinizden bahsetmezdiniz."

"Neden bahsetmeyecekmişim?"

"Benim haberim olmadan kariyerimi sabote etmeniz ve ilerlememi engellemeniz daha kolay olurdu. Bunu yapmayacak kadar kurnazsınız."

Aniskovach iltifatı abarttığının farkındaydı, Prudnikov kafasını yavaşça salladı. "Çok iyi. O halde neden buradasın?"

"Bir fikrim yok."

"Bir tahmin yürütsen?"

"Prensip olarak tahmin yürütmüyorum," diyerek etrafa bakındı. "Ama karargâh yerine evinizde konuşuyor olduğumuza göre, muhtemelen yakın çevrenizle konuşmaktan çekindiğiniz bir şeyi benimle paylaşmak istiyorsunuz ya da size eşlik etmem hoşunuza gidiyor. Davetiye kartım postanede falan kaybolmadıysa, muhtemelen ikinci seçenek yanlış."

Prudnikov bir kahkaha atıp, "Eşimin partisi," dedi. "Hakkında yanılmamışım, daha şimdiden gördüm bunu. Çok haklısın, bir meseleyi benim için olabildiğince gizlilik içerisinde halletmeni istiyorum. Sadece sana güvenebileceğim hassas bir konu."

Aniskovach bir yudum brendi içip Prodnikov'un konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Bir şey dikkatimi çekti. Üzerinde uğraşmak için senin biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyorum." Bir süre sustu. "General Banarov'un ölümüyle ilgili detayları hatırlıyor musun?"

Aniskovach nabzının hızlandığını hissetti. "Evet."

"Neydi bu detaylar?"

"İçtikten sonra kendini vurmuş olduğu düşünülüyordu."

"Sen buna inanmadın."

"Öldürüldüğüne inanıyordum."

"İnanmak mı?"

"Evet."

"Ama katili bir türlü yakalayamadın."

Aniskovach derin bir nefes aldı. "Yakalayamadım."

"Neden?"

"Hadise ilk başta intihar gibi görünüyordu, kimse de bunu

sorgulamadı fakat olaydan sadece bir hafta sonra Banarov'un öldürüldüğü bölgede profesyonel bir suikastçının görüldüğünü ortaya çıkardım. Olayla bağlantısı olduğunu gösteren somut bir delil yoktu ama Banarov'un fazlaca düşman edinmek gibi bir alışkanlığı vardı, ayrıca intihara meyilli bir insan da değildi. Biraz soruşturma yaptım ama olay yerel bir meseleydi, olayın derinlerine inme yetkim yoktu. FSB de benim teorimi umursamadı."

"Olayı sonuna kadar kovaladın ama, değil mi?"

"Elimden geldiği kadar. İşlerimi eksiksiz yapmaya özen gösteririm."

"Bunu yaparken de bir sürü zıvanayla uğraştın."

"Birilerinin ortaya çıkarılmasını istemediği bir gerçeğe yaklaşmak üzereydim. Katili kendi istihbarat servislerimizden birinin görevlendirdiğini düşündüm. Biz, FSB ya da GRU. Soruşturma boyunca karşılaştığım engellemeler de bu düşüncemi kanıtladı."

"Aslında," diye cevap verdi Prudnikov düşünceli bir şekilde, "kendi teşkilatımızdan birilerinin eski generallerimizden birini öldürtmesi çok büyük bir yankı yaratırdı. Hiçbirimiz, iş arkadaşlarımızın bizi yaptığımız ya da yapmayı planladığımız şeylerden dolayı öldürecekleri korkusuyla yaşadığımız o eski günlere geri dönmek istemeyiz."

"Öyle."

"Katilin eski bir tanıdığını sorgulamıştın."

"Tek tanıdığı. Aleksandr Norimov. Eski KGB, yeni FSB ajanı. Şimdilerde St. Petersburg'un dışında iş çeviren bir suçlu. Ben aksini ispat edene kadar katilin öldüğünü iddia etti. Adamı alıp biraz daha sorgulamak isterdim ama öyle bir yetkim yoktu."

Prudnikov kafasını salladı. "Norimov'un ismi tekrar hortladı."

Aniskovach'ın kafası karıştı, şaşırdı ama istifini bozmamak için elinden geleni yaptı. "Hangi konuda?"

"Masanın üzerinde bir telefon konuşmasının dökümü var. Oku."

Aniskovach maun ağacı masaya doğru yürüyüp bir kâğıt aldı. Dikkatle okudu. Bitirdiği zaman Prudnikov'a baktı. Ağzı kurumuştu. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Başladığın işi bitirmeni istiyorum. Bu Banarov meselesinin olabildiğince gizli ve sessiz bir şekilde hallolmasını istiyorum."

"Peki neden benim yapmamı istiyorsunuz?"

"Banarov pek çok düşman edinmiş olabilir ama hatırı sayılır dostları da vardı. Bu dostlardan bazıları zamanla çok güçlendiler ve hükümetin üzerinde büyük etkiye sahip oldular. Erkek kardeşi de GRU'da bayağı yükseldi."

"Duydum."

Prudnikov konuşmasına devam etti. "Son zamanlarda ve giderek artan sıklıkla Banarov meselesinin tekrar masaya geldiğini görüyorum. Sırf şans eseri benden daha yüksek konumlara erişen embesillere en azından bir-iki şey söylemem gerekiyor. Böyle sorular sormalarının sebebi en başta senin ortaya attığın sorular olduğu için bu konuda sen ne söylersen ilgilerini çekecektir. Banarov'un öldürüldüğüne inanan ilk kişi sendin, hiç kimse bilmek istemezken davayı zorlayan da sendin. Bu yüzden senin bu meseleye dahil olman kaçınılmaz." İçkisinden bir yudum aldı. "Eğer hadisenin çözüldüğünü söylersen, işin peşini bırakacaklardır."

Aniskovach bir süre düşündü. SVR'nin başkanı kendisinden bir iyilik istiyordu. Bu işi liyakatle yerine getirebilirse, himayesi altında olduğu sürece arkasında Prudnikov gibi bir akıl hocası olacaktı. Himaye dönemi bittikten sonra da muhtemelen Banarov'un arkadaşları veya kardeşiyle işbirliği yapabilirdi.

"Kaynaklara ihtiyacım olacak," diye sözle başladı. Bir yandan istekli görünmeye, bir yandan da aşırı hevesli görünmemeye çalışıyordu. "Askeri tecrübesi olan bir ajan timi lazım."

"Adamlardan ve ekipmanlardan istediklerini alabilirsin."

Aniskovach'ın omuzları dikleşti. "Bir de yetki."

"İhtiyacın olan her şeye sahip olacaksın. Ama bir şartla."

"Evet?"

"Katili tutuklamaktan daha ileri gitmeyeceksin. Sorgulayabilirsin, öldürebilirsin de. Ama soruşturman orada biter."

"Fakat adamı sorgulayıp Banarov'u kimin öldürttüğünü öğrenebiliriz. Önemli olan da bu."

Prudnikov başını sağa sola salladı. "Bu yaranın kapanmasını istiyorum, deşilmesini değil. Şartım bu. Kabul edersen, teşkilattaki hisselerinin de hızla değer kazandığına şahit olacaksın. Reddedersen, başka bir fırsat beklemeye koyulursun."

Aniskovach, Banarov meselesinin peşinden sadece isim yapmak için koşturuyordu. Bu şartı kabul etmemesi için hiçbir sebebi yoktu. Yine de bir süre düşünmüş gibi yaptı.

"Kabul ediyorum," diye cevap verdi sonunda.

Prudnikov kafasını salladı. "Güzel."

"Peki neden bu işin bu kadar gizli halledilmesini istiyorsunuz?"

SVR başkanı, "Çünkü..." dedi. Duraksamasından ne söyleyeceği belli olmuştu. "Banarov'u öldürten kişi bendim."

41

Meridien Ormanları, Rusya
Pazar
07.43 MSK

Toprak Victor'ın ayaklarının altında vıcık vıcık eziliyordu. Ormanın tabanı kışın yoğun yağışları yüzünden sırılsıklam olmuştu. Moskova'nın 25 kilometre batısındaki Krasnogorsk'un hemen kuzey ucundaki geniş Meridien ormanlarındaydı. Sıcaklık sıfırın altındaydı ve bu da mevsim normallerine yakındı.

Yünlü, kalın bir pantolon, çok katmanlı kalın bir ceket ve bot giymişti. Başında, kulaklarını da kapatan siyah, yün bir şapka, ellerinde de deri eldivenleri vardı. Sol elinde bir kürek, sağ elinde de bir kazma taşıyordu.

Yaklaşık iki kilometre doğuda, Rusya'nın en ünlü golf kulüplerinden biri vardı. Batıda bulunanların tıpatıp aynısıydı. İçinde saunalar, restoranlar, golf kursları, yüzme havuzları, tenis kortları, kayak parkurları ve Rus saunasıyla eksiksiz bir yerdi.

Victor tesislerin içinden geçip orman yollarından birine saptı. Yazları genelde bu yolda insanlar olurdu ama kışın ortası olduğu için şansına etraf oldukça sakindi. Yılın bu döneminde pek az turist gelirdi, o yüzden de kimseyle karşılaşmadı.

Ormanda tek başına, insanlardan uzak olmanın tadını çıkardı. Hava nemli ve tertemizdi. Ağaçların ve doğanın tatlı bir kokusu vardı. Uygarlıktan uzak geçirdiği bu vakitleri iyice içine sindirdi. Üşüyordu ama buna pek aldırmıyordu.

25 yıl önce, şimdi etrafında bulunanlardan farklı ağaçlarla dolu olan bir ormana girmişti. Ağırlığı ellerini titreten tüfeğin kabzasını omzuna dayamıştı. Uyuşmuş elleriyle silahına sıkıca

sarılmıştı. İşaret parmağı sürekli tetikteydi.

"Korkma," demişti amcası.

Yine de korkuyordu, daha önce hiç bu kadar büyük bir korku hissetmemişti. Tilkiyi vurmak istemiyordu.

"Sakin ol."

Tilki çalıların arasından çıktı, toprağı koklamaya başladı. Amcası hâlâ konuşuyordu ama Victor onun ne söylediğini anlamıyordu. Kalp atışlarının sesi geri kalan bütün sesleri bastırıyordu. Hayvan yavaş hareket ediyor, etrafı kokluyordu. Victor tilkinin kendi kokularını alıp alamadığını bilmiyordu. Hayvanı kaçırırsa amcasının kendisine neler yapabileceğini düşünüyordu.

Ateş etti.

Gözlerinin önünde kıpkırmızı bir parıltı çaktı, hayvan gözden kayboldu.

Bütün dünya durmuş gibiydi. Victor ağaçların arasına, tilkiyi son gördüğü yere baktı. Amcası silahını omzundan düşürmesine neden olacak bir şekilde bağırmadan önce ne kadar zaman öylece durduğunu bilmiyordu.

"NE ATIŞ BE!"

Amcasının sesi silahın sesinden daha yüksek çıkmıştı sanki. "Vurabildiğine inanamıyorum. Neden biraz daha yaklaşmasını beklemedin?" Amcası ayaktaydı. Hem hayvanı görmeye çalışıyor hem de kahkaha atıyordu. "Sana böyle silah kullanmayı ben mi öğrettim? Ben öğrettim, değil mi?" Sesi gururla doluydu.

Victor cevap vermedi, veremedi. Kalbi o an yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Amcasının, avucunun içiyle iki kürek kemiğinin arasına vurduğunu hissetti. Amcası ona ilk defa böyle dokunuyordu.

Victor gözlerini kısarak bu hatırayı aklından çıkarmaya çalıştı. Zaten o tüfeğin markasını, hatta hangi renk eldiven giydiğini bile hatırlamıyordu. Yıllar geçtikçe detaylar aklından silinmişti. Gözlerinin önünde çakan o kırmızı parıltıyı da bir gün unutacağını umuyordu.

Yaklaşık yirmi dakika yürüdükten sonra dar bir yaya köprüsünün üzerinden geçti. Ağaçların arasından kuzeye doğru elli adım daha yürüdü. Devrilmiş olan ağacı hiç zorlanmadan buldu ve kütüğün yanından on adım doğuya gitti. Eğrelti otları beline

kadar uzanıyordu. Bu doğal örtünün altı karanlıktı. Sabah güneşinin cılız ışıkları toprağa neredeyse hiç değmiyordu. Kazmaya başladı.

İşi zordu ama yılın bu dönemlerinde donan toprak, yağan yağmur sayesinde üzerinde çalışabileceği bir çamur haline gelmişti. Toprağı önce kazmayla yumuşatıyor, sonra da kürekle çekiyordu. Kürek bir metale çarptığında yaklaşık altmış santim derinliğinde bir çukur açmıştı. Toprağı temizleyince mavi renkli bir branda bezi ortaya çıktı.

Brandanın uçlarını bulup temiz bir dikdörtgen elde edene kadar altmış santime bir metrelik alandaki toprağı temizledi. Branda ortasından bir naylon iplikle bağlanmıştı. Düğümü söküp brandayı açtı. Alüminyum çanta hâlâ pırıl pırıldı, sadece kürek darbeleri yüzünden biraz zedelenmişti.

Önemli değildi. Victor için önemli olan çanta değil, çantanın içindekilerdi. Çantayı çukurdan çıkarıp yana koydu. Ceketinden bir koli bıçağı ve çakmak çıkardı; çakmağı bıçağı ısıtmak için kullandı. Sonra kutuyu ortadan birleştiren su geçirmez balmumunu kesti.

Kutuyu açıp içinin nemlenmemiş olduğunu görünce rahatladı. Silah el değmeyecek kadar soğuktu ama hemen monte edilip kullanılmaya hazır hale getirilebilecek durumdaydı.

Kutunun içindeki süngerden oyulmuş yuvada bir Snayperskaya Vintovka Dragunova, yani batıda Dragunov SVD olarak bilinen keskin nişancı tüfeği vardı. İlk Dragunov, Kızıl Ordu envanterine resmi olarak 1963 yılında girmişti; söylentilere göre Sovyet özel kuvvetleri Spetsnaz, bu silahı ilk olarak Vietnam savaşında Amerikalı askerler üzerinde denemişlerdi. Victor, tüfeği kullanan keskin nişancılardan biriyle karşılaşana kadar, bunun eski bir asker efsanesi olduğunu düşünmüştü.

Silahın dipçiği, namlusu, kabzası, dürbünü standart boyutlardaki kutuya sığsın diye ayrılmıştı. Ayrıca uzun bir susturucusu da vardı. Victor'ınki bu silahın son modeliydi. Ağırlığını azaltmak için dipçiği ve kabzası orijinal odun yerine yüksek yoğunluklu polimerden yapılmıştı.

Batıda bulunan keskin nişancı tüfekleri kadar uzun menzilli olmasa da Victor bu tüfeği, her koşulda güvenilir bir şekilde kul-

lanılabilir olması ve sade mekanizması yüzünden seviyordu.

Yarı otomatik bir tüfek olan Dragunov, öteki sürgü mekanizmalı keskin nişancı tüfeklerine göre daha iyi bir mermi atış hızı oranına sahipti ama tüfeği yarı otomatik yapan hareketli parçaların sayısının fazlalığı nedeniyle tüfeğin isabet oranı diğer modellerden düşük kalıyordu. Yine de yarı otomatik bir SVD suikast silahı olarak kullanılabilir ve bu iş için üretilmiş eski demir nişan tertibatlarına veya süngü mekanizmasına takılabilirdi.

Sovyetlerin silah endüstrisinin temel felsefesi yüksek isabet oranından ziyade kolay kullanım ve güvenilirlik üzerineydi. Victor da bu felsefeyi çok doğru buluyordu. Dünya rekoru kıran silahlar, savaş alanında faydalı olmadıkları sürece bir işe yaramazlardı.

Dragunov'un iki şarjörü vardı. Her bir şarjörü, hedef olma talihsizliğine uğrayan insanın vücudunda kocaman bir delik açabilen on adet 7.62×54mmR mermi alabiliyordu. Victor silah için iki tür mühimmat taşıyordu. Birincisi standart, bakır gövdeli çatışma kurşunları, ikincisi de tek atışlık, zırh delici API mermilerdi.

Zırh delici yangın mermileri saf çelikten yapılmışlardı ve çekirdekleri oyuktu. Oyuğun içinde de hedefe, genellikle de aracın yakıt tankına değdiği zaman tutuşup yangın çıkaran fosfor vardı.

Victor kutuyu kapatıp deri silah çantasını almak için tekrar çukura eğildi. Dişleri soğuktan birbirine vura vura çantayı çukurdan çıkardı.

Çantada, su geçirmez bir çuvalın içine doldurulmuş ekipmanlar ve mühimmat vardı ama Victor çoğunu dikkate almadı. İçinden bir Glock tabanca, susturucu, yedi-sekiz santim kalınlığında Amerikan doları tomarları, tüfek ve tabanca için ekstra kurşun, bir de Rus pasaportu çıkardı. Hepsini ceketinin cebine attı.

Sonra su geçirmez çuvalı tekrar bağladı. Çantanın ağzını kapadı, ikisini de çukura attı. Çukuru tekrar doldurup üzeri düzleşene kadar tepindi. Golf kulübünün park yerine geldiği zaman, metal evrak çantasını arabanın bagajına yerleştirip kapağı kapattı.

Tüm bu önlemlerin boşa çıkmasını ümit ediyordu.

42

Milano, İtalya
Pazar
21.33 CET

Sebastian Hoyt o kadar çok para harcıyordu ki şirketi her yıl küçük bir servet kazandığı için şanslı sayılırdı. Küçük ama bol kazançlı bir danışmanlık firmasının sahibi olan Hoyt'un çok geniş bir iş yelpazesi vardı. Bu işleri yaparken her zaman bir danışman, aracı veya komisyoncu gibi davranıyordu. Genellikle bilgi satıyordu; bir yerden topladığı bilgileri bir başkasına veriyordu. Bilginin çok değerli bir mal olduğunu ve ticaretinin de çok kolay yapılabildiğini uzun zaman önce keşfetmişti.

Mafyaya paralarının büyük bölümünü yatırabilecekleri özel yatırım alanları öneriyordu. Doğu Avrupalı hâkimlerin rüşvetleri için banka hesapları kurmalarına yardımcı oluyordu. Silah tüccarlarıyla Afrikalı milisleri bir araya getiriyordu. Ortadoğulu seyyah iş adamlarının kadınlara, alkole ve uyuşturucuya ulaşmalarını sağlıyordu. Kiralık katillerle müşterileri arasında yapılan kontratlara aracılık yapıyordu. Bilgiye ihtiyacı olanlara ve bunu satın alabilecek insanlara ulaştığı sürece Hoyt'un banka hesaplarının sırtı yere gelmezdi.

Kendisine sunulan teklifi kontrol ederken canı sıkıldı. Derin bir nefes alıp masada duran İtalyan gazetesini eline aldı. Birkaç gün öncesinin gazetesiydi ve Paris'te gerçekleşen bir cinayet hikâyesi vardı içinde. İlgisini çekti. Makale polisin ne kadar az bilgi edinebildiğinden bahsediyordu ve ölenlerden birkaçının ismini veriyordu. Ölenlerden biri Brüksel'de yaşayan Amerikalı bir

kiralık katil olan James Stevenson'dı. Hoyt bu adamla birçok kere çalışmıştı.

Hoyt'un son dönemlerde en çok emek verdiği şeylerden biri, isimsiz bir müşterisiyle eski bir Amerikalı asker arasında yaptığı aracılıktı. Hoyt zamanında Stevenson'a bir sürü iş vermişti ve müşterilerden hiçbiri adamdan şikâyetçi olmamıştı. O yüzden de kendisinden ne zaman bir ekip oluşturabilecek bir suikastçı istense, daha önceleri yaptığı gibi önce ona gidiyordu. Tetikçinin İtalya'da bile manşetleri süsleyen Paris'teki toplu bir cinayette öldürülmesini hiç beklemiyordu.

Hoyt kolay bir gelir kapısını kaybettiği için Stevenson'ın ölmüş olmasından üzüntü duydu. Sırf güvende kalmak için astlarından bazılarını olan biteni araştırmaları için olay yerine gönderecekti. Stevenson beceriksizlik etmişse bu Hoyt'un şöhretini kötü etkilerdi. Bugüne kadar, yüksek ücretlere çalışan yeteneksiz adamlar Hoyt'a gazete haberlerinden başka hiçbir şey vermemişlerdi. Bu örnekteyse hiçbir haber olmaması iyiydi.

Şimdi bile, sinirden kudurmuş bir müşterisinin aramasını bekliyordu ama daha kendisine kimse ulaşmamıştı. Bundan çok endişelenmiyordu. İşlerin bir iyi bir kötü gitmesi bu tür faaliyetlerin doğasında vardı. Müşterisi de büyük ihtimalle bunun farkındaydı ya da kiralık katil hedefi ortadan kaldırdıktan sonra öldürülmüştü ve müşteri bunu umursamıyordu. İki ihtimal de Hoyt'a uyuyordu. İşin nasıl sonuçlandığını bilmiyordu, bundan da memnundu. Bu yasadışı işlerin sonuçlarından endişe etmek zorunda kalmadan uyumak daha rahat oluyordu. Bir gelir kapısını kaybetmek kötüydü, şöhretini yitirmemiş olmasıysa çok iyi.

Özellikle bu son anlaşma çok kârlıydı. Müşteri 200 bin dolar vermişti, Hoyt da bunun 128 bin dolarını Amerikalı askere göndermişti. Birkaç e-posta ve Brüksel'de güzel bir öğleden sonra ziyareti sayesinde kasasına 72 bin dolar girmişti. Bir hafta boyunca günde bir saat çalıştığı düşünülürse, saatte 10285 dolar kazanmış oluyordu. Hoyt için bile bu oran fazlasıyla iyiydi. Keşke bu işler her zaman böyle güzel olsaydı.

Alt çekmeceyi açtı, içinden ahşap bir kutu çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Kutudan elle katlanmış bir zarf çıkardı. İçinden masaya biraz kokain döküp usturasıyla kokainden bir çizgi oluş-

turdu. Özel üretim Nikaragua malıydı ve o kadar iyi işlenmişti ki parçalanmadan direkt çekilebilirdi. Sırf bu iş için üretilmiş özel bir boruyla kokaini burnuna çekti.

Koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı, burnunu kıstırdı. Kendini çok iyi hissediyordu. Bir parti daha içme arzusuna yenik düşmeyip paketi kaldırdı. İradesiyle her zaman gurur duyardı. Eve gitme vakti gelmişti. Ofiste kendisinden başka kimse yoktu, yarı karanlıkta asansöre doğru yürüdü. Küçük olmasına rağmen iyi kazanan şirketi kendisinden, kişisel yardımcısından, beş analiz uzmanından ve bir resepsiyonistten oluşuyordu. Hepsi de Hoyt'un Milano'nun kent merkezindeki konforlu ofisinde çalışıyorlardı.

O kadar uzun süredir İtalya'da yaşıyordu ki doğuştan oralı gibiydi. Akdeniz güneşinin altında derisi iyice esmerleşmişti. İtalyancayı da gayet akıcı konuşuyordu. Doğuştan siyah saçları ve gözleri de bu illüzyonu destekliyordu. İtalya'yı, toprağını, kültürünü, dilini ve insanlarını seviyordu. Kişisel zevklerine çok uygun bir yerdi. Elbette işlerini yürütmesi açısından kusursuz bir yer değildi ama yıllar içerisinde avantajlı bir şekilde iş yapabileceği alanları keşfetmişti. Doğu ve Batı Avrupalı, Afrikalı ve Asyalı müşteriyle yürüttüğü işler için merkezi bir konumdaydı.

Kasabadaki evi yakındaydı, arabayla oraya çabucak ulaştı. Yalnız yaşıyordu, hiç evlenmemişti. Kadınları seviyordu ama o güne kadar kazandıklarının yarısını biriyle paylaşmak zorunda kalmak iş ahlakına uygun düşmüyordu. İçeri girdi. Büyük bir martini açıp banyoyu hazırlamaya başladı. Diliyle kendisine çok hoşuna giden özel bir muamele yapan fahişeyi çağırmaya niyetliydi ama bunu yapamayacak kadar yorgundu. Biraz içki, banyo ve yatak ihtiyacı olan tek şeydi. Yarın yoğun bir gün olacaktı.

İkinci martinisi elinde küvete giderken esniyordu. Ağzında kötü bir tat vardı ve akşam boyunca içtiği bütün kokaini kustu. Küvete uzanıp başını katladığı havluya dayadı. Neden bu kadar yorgun olduğunu merak ediyordu. Bir haftadır geceleri geç yatması makul bir gerekçe olmasına rağmen gereğinden fazla uykusu vardı. Yaşlanıyorum, diye düşündü.

Martinisinin içine gizlice katılmış uyku ilaçlarının etkisiyle 15

dakika sonra uyuyakaldı, o yüzden de banyo kapısının açıldığını ve sonrasında kendisine yaklaşan ayak seslerini duyamadı.

Yüzünün üzerine bir gölge düştü.

Reed küvetin yanına çömelip takım elbisesinin ceketinin cebinden büyük bir deri cüzdan çıkardı ve bacağının üzerine yerleştirdi. Cüzdanı açıp içinden bir cam şişe ve şırınga çıkardı. Şişenin kapağını çevirip açtı. Yere bıraktıktan sonra şırıngayı eline aldı. Hoyt'un seksen kilodan daha ağır olmadığını düşünerek şırıngaya 80 santilitrelik potasyum klorür çözeltisi çekti.

Boşta kalan eliyle Hoyt'u çenesini tutup yavaşça ağzını açtı. İğneyi dilinin altına yerleştirip oradaki atardamarına soktu ve çözeltiyi yavaşça adamın kanına zerk etti.

Reed saatine baktı. 23.05'i gösteriyordu. Eşyalarını dışarı çıkardığı düzende ve sakince topladı. Yatıştırıcı ilacın kalıntılarını silmek için kokteyl karıştırıcısını yıkadıktan sonra yarısı dolu ilaç şişesini Hoyt'un başucuna bıraktı. Geldiği gibi, hiç kimseye görünmeden ve hiçbir şeye dokunmadan evden çıktı.

Potasyum klorür yaklaşık üç dakika içerisinde Hoyt'un kalbinin durmasına ve iki dakika içinde de ölmesine neden olacaktı. Ondan sonra da bileşik çözünerek normalde vücudumuzda bulunan potasyum ve klorüre ayrılacak, patoloji uzmanları Hoyt'un zehirlendiğini anlamayacaklardı. Belki de tam kapsamlı bir otopsi yaparlarsa, iğne yarasını bulabilirlerdi ama cinayet şüphesi olmadığı sürece bu olasılığın gerçekleşmesi çok düşük bir ihtimaldi.

Hoyt neredeyse kaçınılmaz olan bu kalp krizinden ölmese bile, son derece zayıf düşeceğinden banyoda boğulmaktan kurtulamayacaktı. Hoyt'un vücudu göz önüne alındığında bu da iki dakikadan uzun sürmezdi.

Kiralık arabasına bindiği zaman telefonu alıp operasyonun başarıyla sonuçlandığını bildiren bir mesaj yazdı. Gönder tuşuna basmadan önce saatin 23.12'yi göstermesini bekledi.

Her şeyi zamanında yapmayı severdi.

43

St. Petersburg, Rusya
Pazartesi
13.57 MSK

Victor elinde çantasıyla, alışveriş merkezinin ısıtıcılarının bile başa çıkamadığı soğuk havaya dayanabilmek için kat kat giyinmiş Rusların arasından geçti. Üst kata çıkmak için yürüyen merdivene bindi, yukarı çıkarken ellerinden birini tırabzana dayadı. Ağzındaki lolipopu diliyle bir sağa bir sola hareket ettiriyordu.

Ankesörlü bir telefondan Norimov'un barını aradı, telefonu açan barmene yeri ve zamanı söyledi. Ardından ana merdiven boşluğuna yürüdü, yukarıdaki otoparka çıktı. Beş-on araba dışında otopark neredeyse boştu. Soğuk havayı soludu, nefesinin ince bulutlar halinde havalanışını seyretti. Nabzı mükemmel bir sükûnetle atıyordu.

Koruma kapısındaki paslanmaz çelikten asma kilit onu durdurmaya yetmedi. Otoparkın hemen üst katındaki çatıya çıkan yan taraftaki demir merdivenlere yöneldi. Gökyüzü neredeyse bulutsuzdu. Parlak kasım güneşi gözlerini kamaştırıyordu. Göğüs cebinden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. Çatının kenarına yürüdü, binanın içinden çıkan havalandırma borularının arasından sıkışarak geçti. Fanların tıngırtısı rüzgâr estikçe artıyordu.

Çatının kenarından etrafa göz attı. Altı kat altındaki dış otoparka baktı, bu saatte yarısı dolmuştu. Dönüp çömeldi ve çantasını çatıya bıraktı. Kilidini çözüp kapağını açtı. Dragunov'u kurup dürbünü uzaklığa göre ayarlaması bir dakikadan kısa sürdü. Yuvarlak başlıklı standart mermiler bulunan şarjörü yerleştirdi.

Beklerken lolipopunu emiyor ama kırmamak için kendini zor tutuyordu.

İki gün önce bindiği BMW'nin otoparka girdiğini gördü. Araba merkeze yakın bir yerde, park etmeye müsait bir alan bulana kadar biraz dolandı. Bir bilet makinesinin on metre kadar uzağına park etti. Bir dakika sonra arka kapılardan biri açıldı. İçeriden Norimov çıktı. Bilet kulübesine doğru gitti.

Arabada şoförden başka Norimov'un en az bir adamı, belki de daha fazlası vardı. Bulunduğu yerden arabanın içini göremiyordu ama Norimov'un araba dolusu adamla geleceğinden neredeyse emindi. Etrafta, işlerin ters gitmesi durumunda müdahale etmek için bekleyen fazladan bir araba bile olabilirdi. Geçmişleri ne olursa olsun, Norimov Victor'a tamamen güvenemezdi.

Victor gözleriyle çevreyi taradı. Sürekli birileri gelip gidiyordu. Kimisi ortada dolanıyor, arabalarına doğru yürüyor, kimisi de kısa yolları kullanıyordu. Victor dikkatini sadece yirmi beş ile kırk yaş arasındaki adamlara veriyordu. Eğer Norimov'un bağlantıları adamı aldattıysa ya da Norimov başka bir şekilde kandırılmışsa FSB, SVR ya da ikisi birden otoparka yerini almış olabilirdi. Rus istihbaratı bu tür işlerde kadınları kullanmayı pek tercih etmiyordu ama Victor sırf kendisi için bu geleneği değiştirmeyeceklerini biliyordu. Adamların ajan olup olmadığını anlamak için tüfek dürbününden boyunlarına bakıyor, ajan olduklarını gösteren spiral kulaklık tellerini görmeye çalışıyordu. Baktığı şüphelilerden hiçbiri böyle bir şey taşımıyordu. Kablosuz kulaklıklar da kullanabilirlerdi ama SVR ve FSB'nin son teknolojiye para harcayacak kadar zengin olduklarını düşünmüyordu.

Eğer birileri ona tuzak kurmuşsa muhtemelen bu, otoparkta kendini açığa çıkardıktan sonra belli olacaktı. Bilet makinesinin yakınında onu kovalayabilecekleri veya ona ateş edebilecekleri bir mesafede olmaları gerekiyordu. Otoparkın üç yanı farklı yollara açılıyordu ve her birinde uzun zamandan beri oraya park etmiş araçlar vardı. Her yerde pusuya yatmış olabilirlerdi. Victor son yarım saat içinde otoparka üç kamyonun girdiğini fark etti. Keskin nişancıların yerleşmesi için yeterli vakit olmamıştı ama her birkaç saniyede bir etrafı kontrol ediyordu. Kendisi varmadan

önce düzinelerce kamyon ve SUV gelip park etmişti. Araçlardan herhangi biri arka tarafında bir saldırı veya destek timi taşıyor olabilirdi.

Belki de böyle bir şey söz konusu değildi. Muhtemelen ukalalık ediyor, bunca yıldan sonra hâlâ çok aranan biri olduğunu zannediyordu. Abartıyor olsa da olmasa da Norimov'a yirmi metre mesafede duran bir potansiyel tehlike dikkatini çekti. Uzun parkalı, elinde telefonla arabasının etrafında dolanan siyah saçlı bir adamdı. Aynı şekilde otoparka doğru yürüyen uzun, sarı saçlı bir adam daha vardı. Norimov'un yakınında olmamakla beraber çok uzağında da değildi. Victor daha fazla bekleyemezdi. Eğer Norimov izleniyor ve kimseyle iletişim kurmuyorsa takiptekiler bir sonraki adımına kadar her halükarda yerlerini korurlardı. Fakat Victor planından emindi. İşler ters giderse bunun sebebi kendi hatası olmayacaktı.

Telefonun hızlı arama tuşuna bastı ve dürbünden Norimov'un kafasını kaldırdığını gördü. Adamın yüzünde bir şaşkınlık belirtisi vardı. Sesin nereden geldiğini anlamak birkaç dakikasını aldı. Etrafına bakınıp bilet makinesine doğru yürüdü. Arkasına geçip yere eğildi.

Telefonu bulup yapıştırıldığı yerden çıkardı. Açtı.

"Çok iyi, Vasily," dedi çabucak.

"Nasılsın, Alek?"

Victor, Norimov'un etrafına bakındığını gördü, nerede olduğunu anlamaya çalıştığı belli oluyordu. Binanın üstüne bile baktı ama Victor o kadar iyi gizlenmişti ki otoparktan kendisine doğru bakan kişi güneşin göz kamaştırıcı ışıklarından başka bir şey göremezdi. Bu özel yeri ve zamanı seçme sebebi buydu. Güneş tam olması gerektiği yerdeydi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Norimov.

"Adamların şifreyi kırdılar mı?"

"Evet Vasily, kırabildiler. Her şey yolunda."

"Çok teşekkürler,"

"Dostlar bunun içindir."

Victor cevap vermedi. "Yanında mı?"

"Cebimde." Göğsünü işaret etti.

"Bilet makinesinin altında, telefonu bulduğun yerde katlanmış bir zarf var. İçine koy."

"Peki." Norimov makinenin altında bir şeyler karıştırdı. "Bir dakika bekle, bulamıyorum. Telefonu birkaç saniye yere bırakıyorum."

"Yaşlanıyorsun."

"Yaşlıyım. Sen de bir gün yaşlanacaksın."

"Elimden gelse yaşlanmam."

Norimov zarfı bulup aygıtı içine koydu. En azından Victor adamın öyle yaptığını umuyordu. Dürbünden sarışın adamın durduğunu gördü. Norimov'un on metre kadar arkasındaydı, birini bekliyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama yeterince inandırıcı değildi. Kulaklarından yakasına doğru spiral tel uzanıyordu. Kaşlarını çattı.

"Hareket etme. Arkanda kulaklıklı bir adam var. Sana bir şaka yapmışım gibi gül."

Norimov söyleneni yapıp, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. Hâlâ gülümsüyordu.

"Benim görünmemi bekliyorlardı ama telefon onları şaşırttı."

"Nereden biliyorlardı?"

"Şifreyi kıran her kimse ya o söyledi ya da kırarken yakalandı. Muhtemelen senin barına ya da ofisine dinleme cihazı yerleştirmişler. Ayrıldığın zaman seni takip edecekler."

"Ülkenin yarısını gezdiririm onlara. Umarım hoşlarına gider."

"Ne kadar küçük olursa olsun her galibiyet bir zaferdir."

"Öyle."

"Arabana dön ve sakince uzaklaş. Ortaya çıkmayacağımı fark ettikleri zaman seni tutuklayıp sorgulayacaklardır."

"Ortaya çıkmadığını söylerim, yalan değil."

"Hayatını bayağı zorlaştırabilirler."

"Siktirsinler. Kendi başımın çaresine bakarım. Zaten buralardan taşınmayı düşünüyordum. Belki Karayipler'e giderim. Oranın kadınlarını seviyorum."

Çok ama çok rahat konuşuyordu.

Victor'ın çene kasları kasıldı. "Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim, Alek."

Norimov hâlâ gülümsemeye çalışıyordu. "Özür dilenecek bir şey yok."

Nakliye kamyonunun kasası kalabalık ve sıcaktı ama kimse durumdan şikâyetçi olmuyordu. İçeride yaşları yirmi beş ile kırk arasında değişen dört adam vardı. Hepsi de profesyoneldi, SVR'nin tecrübeli ajanlarıydı. 17 inçlik monitörden otoparkı ve Norimov'un yüzünü seyrediyorlardı. Albay Aniskovach da izleyenler arasındaydı. Norimov'u çevreleyen çok yönlü parabolik bir mikrofon vardı ama çok uzaktaydı ve ortalık Norimov'un söylediklerini anlamalarına izin vermeyecek kadar kalabalıktı

"Kesinlikle onunla konuşuyor," dedi ajanlardan biri. "Hangi cehennemde acaba?"

"Yakınlarda bir yerlerde," diye cevap verdi Aniskovach. "Norimov'un yalnız geldiğinden emin olmak için mutlaka bir yerlerden seyrediyordur. Orada bir yerlerde yani. Etrafın güvenli olduğundan tamamen emin olduktan sonra paketi almaya çıkacak." Dışarıdaki adamlarla konuşmak için mikrofonlardan birini tuttu. "Hedeften emin olana ve ben emir verene kadar hareket etmeyin."

Aniskovach, alışverişin yapıldığı yerde yarım saatten az bir süredir bulunduğu için keskin nişancılarını yerleştirecek vakit bulamamış ve daha iyi bir plan da kuramamıştı. Bunun sebebi Victor'ın işleri istediği gibi ayarlamış olmasıydı. Aniskovach sırf bu kurnazlığı nedeniyle Victor'ı takdir etmeliydi ama göründüğü an onu haklayacak yeterince adamı vardı.

Ekranda Norimov'un telefonu kapatıp cebine attığı görüldü.

Aniskovach telsizi eline aldı. "Tamamdır, konuşmaları bitti. Norimov gidene kadar ortaya çıkmayacak. Yalnızca zorunda kalırsanız öldürün, istediğiniz gibi yaralayın. Adamı canlı istiyorum," dedi. Adamlarına dönüp, "Hazır olun," diye emretti.

Bulutlar güneşin önünü kapadı. Victor telefonu kapattı ama güvende olduğundan emin olmak için Norimov'dan gözlerini ayırmadı. En azından bunu yapabilirdi. Norimov dünya yansa umurunda değilmiş gibi arabasına doğru yürüyordu. Yolcu kapısına gidip kapıyı açtı. O bunu yaparken Victor sarı saçlı adama bakı-

yordu. Adam kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bir anlığına yukarı, Victor'ın olduğu yere baktı.

Adamın şahin gibi gözleri olmalıydı. Victor derin bir nefes aldı. Adamların, yerini tespit edip dakikasında tepesine çökebileceklerini biliyordu ama şimdilik kendisi yukarıda, onlar da aşağıdaydı. İki elini de tüfeğin arkasına atıp namluyu sade giyimli ajana doğrulttu. Adam çoktan sağ eli belinde koşmaya başlamıştı, muhtemelen izlendiğini fark etmişti.

Victor ateş etti.

Kurşun Norimov'un omzunun üstünden geçip sarışın adamın suratını dağıttı. Yere düştüğü zaman başı neredeyse gövdesinden tamamen ayrılmıştı.

Susturucu Dragunov'un normalde çıkardığı sesi gerçekten çok azaltmıştı ama yüksek hızlı mermi ses duvarını aştığı sırada normal bir tabanca gibi bir ses patlaması yaratmıştı. Adamı öldürmesinin yarattığı etkiyi dikkatle izledi. Otoparkın içindeki ve etrafındaki insanların kimi şok, korku ve şaşkınlığın etkisiyle oldukları yere çökmüş, kimi de çığlıklar atarak kaçmıştı. İki kişi hariç.

Victor onlardan birini göğsünden vurdu. İkincisi olanları fark edip koşmaya başladı ama çok uzaklaşamadı.

Adamları Norimov'u arabanın içine çektiler. BMW'nin tekerleri çığlıklar atarak dönmeye başladı ve araç parkın içinde dönüp çıkış kapısına doğru hızla ilerledi. Victor etrafı daha iyi görebilmek için ayağa kalkmayı göze aldı. Artık nerede olduğunu biliyorlardı. Etrafa baktı. Aşağıda çığlıklar, telaş ve sağa sola koşturan insanlar vardı. Diğerleri neredeydi?

Sağında bir yük kamyoneti gördü. Direksiyonun arkasındaki adam zıvanadan çıkmış gibi etrafına bakınıyordu ve kulağında spiral tellerden vardı. Victor çabucak çömeldi. Dragunov'u alıp sağ tarafa eğdi. Dürbünün ağı otoparka düştü.

Şoförün ağzı sürekli oynuyordu. Bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Pencerede küçük bir delik oluştu, camın rengi kırmızıya döndü.

Kırılan camın sesini duyan Aniskovach sağa sola emirler yağ-

dırmayı bırakıp kamyonetin kasasıyla ön tarafını ayıran camdan baktı. Gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı.

Ön cam kana bulanmıştı. Direksiyonun arkasındaki ajan bir tarafa yığılmıştı, kafası ikiye ayrılmıştı.

"HERKES DIŞARI!" diye bağırırken çoktan harekete geçmişti.

Victor şarjörü tüfekten yere atıp ikinci şarjörü taktı. Kurma kolunu çekip eski mermiyi de düşürdükten sonra zırh delici mermiyi hazneye sürdü. Kamyonun arka kapısının açıldığını gördü. Dürbünün odak noktasını benzin deposuna çevirdi.

Adamın biri kamyonun arkasından fırlayıp koşmaya başladı. Onun ardından birkaç kişi daha fırladı. Victor tüfeği ateşledi. Mermi gövde tarafında bir delik açtı, içeriden sızan benzini tutuşturdu. Alevler yakıt borusuna doğru ilerledi, depoya girdi.

Kamyon patladı.

Havaya uçtu. Büyük bir kısmı yok olmuştu. Ateş topu devasa bir mantar gibi yükselerek Aniskovach'ın peşinden yeterince hızlı koşamayan ajanları yuttu. Basınçtan dolayı etraftaki arabaların camları kırıldı.

Gökyüzüne doğru siyah dumanlar yükseldi.

44

Paris, Fransa
Pazartesi
10.07 CET

Rebecca manavdan aldığı bir torba malzemeyle eve döndü. Kapıyı kilitledi, mutfağa geçip torbayı tezgâha bıraktı. Kahve makinesinin içinde kalan ılık ve acı son kahveyi içti. Salona geçtiği zaman perdeleri açmadan önce bir süre alacakaranlıkta durdu. Dışarıda Paris'in gökyüzü gri ve bunaltıcıydı. Saçları yağmurdan dolayı sırılsıklam olmuştu. Aynaya bakmasa da çok kötü göründüğünü biliyordu.

Paranoyaklığından dolayı bütün kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etti. Daire çok eskiydi; duvarlar, zemin ve tavan kalındı. Dışarıdan içeriye çok az ses geliyordu ve sessizlik sinirlerini bozuyordu. Endişesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Bu daireyi hiç kimse bilmiyordu. Kendisinin değildi. Amcalarından birinindi ve şimdilerde muhtemelen kuzenlerinden birine miras kalmıştı. Birkaç yıl önce, kendisine anahtarları verip istediği zaman kalabileceğini söylediği zaman burada birkaç haftalığına kalmıştı. Kuzeni de şehrin dışında yaşamasına rağmen kiraya vermemişti, ayrıca evi satamayacak kadar duygusaldı.

Ekran koruyucudan çıkması için dizüstü bilgisayarın boşluk tuşuna bastı. Bilgisayarı sürekli açık bırakıyordu, çünkü kullandığı yazılımın bilgisayarın işlemcisini kullanarak Ozols'un taşınabilir belleğinin şifresini kırması günler, belki de haftalar sürebilirdi. Şifreyi henüz kırmamış olması da elbette şaşırtıcı değildi. Yazılım bir yığın denenmiş şifre listesi oluşturmuştu. Milyarlarca kombinasyon denenmişti ve milyarlarcası, belki de on milyarlarcası,

hatta daha fazlası sırada bekliyordu. Bu durumda şifreyi çözmesi hiç mümkün olmayacak, ne olduğunu öğrenmeden uzun zaman önce Rebecca ihtiyarlık yüzünden dünyadan göçmüş olacaktı.

Langley'deki kriptografi departmanında çalışan arkadaşına bir e-posta göndermeyi düşündü. Bu arkadaşı her türlü şifreyi dakikalar, en fazla birkaç saat içinde kırabilecek süper bilgisayarlara erişebiliyordu fakat isimsiz ortağı haklıydı, böyle bir riske girmek kendilerini düşmana yaklaştırabilirdi.

Ozols için önem arz edebilecek ne kadar kelime varsa hepsini programa eklemişti. Operasyonun bir parçası olarak Letonyalıya dair hatırı sayılır bilgiler edinmişti, bu bilgileri de sonradan Ozols'un katiline iletmişti ama kelimelerden hiçbiri işe yaramıyordu. Şifre muhtemelen önemsiz bir şeydi ve ekstra güvenlik için oluşturulmuş bir harf-rakam kombinasyonundan oluşuyordu.

Kendine taze kahve hazırladıktan sonra küçük, gıcırtılı koltuğa, yeni aldığı ikinci bilgisayarın başına oturdu. Bilgisayarın yanında aynı şekilde yeni alınmış bir yazıcı vardı.

Ekranda Londra'daki Hartman&Royce Sermaye Yatırımları isimli bir mali müşavirlik firmasının internet sitesi vardı. Ana sayfa, sanatçının Londra gökyüzü tasviriyle minimalist ve şık bir tarzda hazırlanmıştı; Hartman&Royce firmasının ofislerinin bulunduğu Canary Wharf semtinin fotoğrafı sayfanın merkezinde yer alıyordu.

Rebecca firmanın yöneticilerinin özgeçmişleriyle fotoğraflarının yer aldığı sayfayı görene kadar siteye göz gezdirdi. Sayfanın aşağılarında gidip Elliot Seif ismi ekranın ortasında belirince durdu. Bir tıkla detayları açtı, adamın tam sayfa fotoğrafı çıktı.

Fareye sağ tıklayıp fotoğrafı indirdi.

Yakınlardaki telefon kulübesine gidip İngiltere'nin alan kodunu girdikten sonra Seif'in ofisinin numarasını çevirdi.

Ciddi ama kibar bir İngiliz aksanıyla konuşan bir kadın, "Hartman&Royce, Melanie'yle konuşuyorsunuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek telefonu açtı.

"Mali müşavirlerinizden birinden randevu talep etmek için aradım."

Rebecca beş dakika sonra telefon kulübesinden çıktığında, er-

tesi gün için Brice isimli bir adamla kişisel yatırımlarını ve borsa portföyünü görüşeceği bir randevu almıştı. Bu randevu kendisine Seif'i daha yakından tanıma ve ofislerini inceleme imkânını sağlayacaktı.

Araştırmasına geri döndü. Canary Wharf bölgesinin değişik ölçekli cadde krokileriyle beraber, şirket binasının ve etrafındaki binaların fotoğrafları zaten elinde vardı. Elindeki CIA destekli yazılımlar, bazen yasal ama büyük ölçüde illegal yollardan çeşitli kaynaklara ulaşabilmesini sağlıyordu.

İngilizlerle aynı dili konuşmak, işleri diğer Avrupa vatandaşlarına ait dosyaları toplamaktan daha fazla kolaylaştırıyordu. Seif'in ev adresini bulmak için İngiltere'nin seçmen bilgilerinin bulunduğu veri tabanına girdi. Hem Surrey'de hem de Londra'da evleri vardı ve Surrey'deki adresinde Samantha Seif adlı ikinci bir seçmen kaydı daha vardı. Rebecca bu kadının Seif'in eşi olduğunu düşündü.

Birkaç dakikalık araştırmadan sonra birkaç telefon numarasına ve kredi geçmişine ulaştı. Sonraki aşama Seif'in özgeçmişiydi. Bir süre geçtikten sonra, iki adresin ve etrafındaki evlerin haritasıyla beraber gittikçe kabaran bir biyografi elde etmişti.

Ortağı döndüğünde Rebecca, Elliot Seif'e dair öğrenmek istediği her şeyin elinin altında olmasını istiyordu. Diğer bilgisayara kısaca göz attı.

Program çalışmayı durdurmuştu.

45

St. Petersburg, Rusya
Pazartesi
17.25 MSK

Amber renkli sıvı bardağa doldu ve Alexandr Norimov, İskoç viskisini boğazından aşağı boşalttı. Dişlerini biraz sıktıktan sonra bir kadeh daha doldurdu. Viskinin kanına girerken yaydığı sıcaklık kendisini iyi hissettiriyordu. Hayatta kaldığına şaşırmıştı, halinden memnundu. Çatışma başladığı zaman kesinlikle öleceğini düşünmüştü. Elini göğsüne attı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Artık böyle heyecanları kaldıramayacak kadar ihtiyarlamıştı.

Masasının arkasına geçti. Bundan sonra neler olacağını düşünüp kendine bir içki daha doldururken dışarıdan gelen sesleri duydu. Ofis kapısı ardına kadar açılıp içeri adamın biri girdiği zaman dördüncü kadehini yeni bitirmişti. Adamın sol yanağını burnundan kulağına ve çene kemiğinden göz yuvasına kadar örten taze yara bandajına rağmen, yürüyüşünde kibirle karışık tehditkâr bir tavır vardı.

"Adamlarımızdan beşini öldürdü," diye bağırdı. "Bana onun yerini söyle."

Norimov adamın yüzündeki yara bandına baktı. "Havalı bir yara izi kalacağına eminim."

Aniskovach kısa bir süre sakince durdu. Elini masanın üzerine savurunca viski şişesi, bardaklar ve bir sürü kâğıt yere savruldu.

"NEREDE O?"

Norimov kırılan şişe ve bardak parçalarını toplamak için masasını geri çekip kalktı. Sonra tekrar masaya geçip parmaklarına bulanan viskiyi emdi.

"Nereden bileyim?" diyerek şişeye uzandı. "SVR sensin, ben değilim."

"Eğer adama bizim orada olduğumuzu söylediğinden bir an bile şüphelenirsem..."

Kafasını salladı. "Bu kadar aptal olma ve benim aptal olduğumu düşünme. Adamlarını otoparka getirip her şeyi mahveden sensin. Sana onları görebileceğini söylemiştim."

Aniskovach aksini ispatlayabileceği bir delil arıyormuş gibi etrafına bakındı. Bir dakika sonra Norimov'un karşısındaki bir sandalyeye geçti, ellerini masaya koydu. Parmaklarını açtı. "Evet, evet. Söylemiştin." Gülmeye çalışınca yüzünü buruşturdu ve elini yarasına götürdü.

Norimov bu durumun kendisini eğlendirdiğini ustalıkla gizledi. "Gülmek acıtıyor, ha?"

Aniskovach kaşlarını çattı. "Sanırım tavsiyene uymam gerekiyordu. Düşündüğüm kadar paslanmamışsın."

Norimov bu iltifatı umursamadı. Viski şişesini eline aldı. "İçer misin?"

Aniskovach bir süre kendisini dikkatle süzdü. Sonunda, "Sağ ol," dedi.

Norimov da yeni bir kadeh getirip doldurdu. Aniskovach bir yudum içtikten sonra, "Havaalanına gitmeyi denememiş," dedi.

"Öyle yapacağını mı düşünmüştün?"

Aniskovach cevap vermedi.

Norimov yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Ülkeden ilk uçakla kaçması tam da tahmin ettiğin şey olurdu. O yüzden de onun yapacağı son şey bu olurdu. Adam fazlasıyla iyi, dersini yeterince çalışmamışsın."

Aniskovach öfkelendi. "Peki nerede bu herif?"

Norimov kafasını salladı. "En azından pes etmiyorsun hemen. Bana nerede kaldığını ya da nereye gideceğini söyleyeceğini nereden çıkardın? Eskiden de söylemezdi."

"Bilseydin söyler miydin?"

Norimov tekrar yerine otururken, "İşin içinde yeterli para olursa," dedi. "Para demişken..."

Aniskovach koridorda duran bir SVR ajanına göz kırptı. Adam masaya doğru yürüyüp Norimov'un önüne bir çanta koyup açtı.

İçi Amerikan dolarlarıyla doluydu.

Norimov paraları incelerken, "Parayı gerçekten vereceğini hiç sanmıyordum. İçeri girdiğinde beni öldüreceğini bile düşündüm," dedi.

Aniskovach yaralarının izin verdiği kadar gülümsedi. Norimov ona karşılık vermedi.

"Beni kandırdığını öğrenirsem infazını emretmekten çekinmem," diye belirtti Aniskovach. "Ama ben sözünde duran bir adamım. Bir anlaşma yaptık ve buna onurumla uyacağım."

Norimov kadehi dudaklarına götürdü. "Senin gibi insanların onuru olduğunu bilmiyordum."

"O zaman buna profesyonel nezaket diyelim. Sonuç aynı." Bir süre durdu, parmaklarıyla yaralarını okşadı. "Bizimle çalıştığından şüphelendi mi?"

"Hayır."

"O zaman seninle bir kere daha bağlantı kurma ihtimali var."

Norimov, "Pek sanmıyorum ama geçen sefer de böyle düşünmüştüm. Dolayısıyla ne bilirim ki ben?"

Aniskovach kafasını yana eğdi. "Seninle tekrar bağlantıya geçerse bize bildireceksin, değil mi? Bir zamanlar arkadaşın olmasına rağmen."

Norimov bir süre düşündü. "Hâlâ arkadaşım ama iş iştir." Bir süre sustuktan sonra, "Bunu anlayacaktır," diye ekledi.

"Asla bir arkadaşıma ihanet etmezdim."

"O zaman işinde pek başarılı olamayacaksın."

Aniskovach taşınabilir belleğin kopyasını cebinden çıkarıp elinde döndürdü. "Bunun içinde ne tür bilgiler olduğundan sana bahsetti mi hiç?"

Norimov kafasını salladı. "O da bilmiyordu. Yanıma da bu yüzden gelmişti. Sanırım şifreyi hâlâ kıramadınız."

Aniskovach ayağa kalktı. "Tabii ki kırdık." Kapıya yönelip durdu. "Sadece bir kere daha soruyorum: Adamın nerede olabileceğine dair bir fikrinin olmadığından eminsin, değil mi?"

Norimov parasını sayarken kafasını kaldırmadan, "Şimdiye kadar ülkeden çıkmıştır, bundan emin olabilirsin," diye cevap verdi.

46

Doğu Kohtla-Järve, Estonya
Pazartesi
16.45 CET

Etrafı araba ve tır durağı görevi gören engebeli asfalt yolla çevrelenmiş olan servis istasyonu, küçük bir kafe-bardan biraz daha büyüktü. Otoparkın bir tarafında bir sıra benzin pompası vardı. Kar yağıyordu ve cam silecekleri kamyonun kabininde oturan Yukov'un önünde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Süspansiyonları patlak olduğu için uzun aracını otoparka doğru döndürürken koltuğunda zıplayıp duruyor, tekerlekler kahverengi çamura bulanıyordu.

Esneyip kamyonu durdurdu. Rusya'dan buraya çok uzun bir yol gelmişti ve bir an önce tuvalete girip ardından da bir sandviç yemesi gerekiyordu. Kendine bir güzellik yapıp bir şeyler de içebilirdi. Hatta yeterince vakti olduğunu düşünürse biraz kestirebilirdi de.

Sınırdayken kendisini planından bir saat geri atan bir gecikme olmuştu. Neler olduğuna dair bir fikri yoktu ama sınırdaki görevliler Rusya'dan çıkan her aracı didik didik arıyorlardı. Sebebini söylemeye bile yetkileri yoktu.

Biraz kestirmenin pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Birkaç saat içinde Talinn'e varması gerekiyordu ve uyuyakalırsa başı derde girerdi. Yan koltuktan ceketini alıp giydi. Kamyonu inanılmaz sıcaktı, dışarıdaysa hava sıfırın altındaydı. Yün şapkasını da kulaklarını kapatacak şekilde giydikten sonra eldivenlerini taktı. Kohtla-Järve, Estonya'nın en kuzey kıyısındaydı ve Baltıklardan esen rüzgâr kimi zaman öldürücü derecede soğuk olabili-

yordu. Üstelik bu gece her zamankinden daha kötüydü.

Kapı açılır açılmaz ürperdi. Rüzgâr yanaklarını kızarttı. Ceketinin fermuarını çekip hızlıca istasyona koştu.

Kamyonun yanından ayrılmadan önce römorku kontrol etmek aklına gelmedi; gelseydi bile tentenin sol tarafındaki yarığı görmesi pek mümkün olmazdı. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki dikey kesik, ağır yüke dayanıklı bir bantla içeriden kapatılmıştı.

Bandın parçaları yavaş yavaş, tek tek koptu ve çadır bezi soğuk rüzgârda salınmaya başladı. Boşlukta sallanan bir şeyler belirdi. Yere düşüp asfalta kapaklandı, yarı donmuş bacakları kalkmasına müsaade etmiyordu.

Victor römorka tutunarak inanılmaz bir çabayla dizlerinin üzerinde doğruldu, ayağa kalktı. Zemine düştüğünde ıslanmıştı ve hemen içeri girmezse üzerindeki suyun donacağını biliyordu.

Bütün bedeni kontrolsüzce titriyordu. Ellerini ve ayaklarını hissetmiyordu. Titreyen dişlerinden çıkan ses kulağına iğne gibi batıyordu. Servis istasyonu elli metre uzaklıktaydı. Kamyondan uzaklaşarak ileri doğru sendeledi. Dengesini korumak için hızlı adımlarla yürüdü. Sağdan vuran rüzgâr kendisini sola itiyordu. O da rüzgâra direnip vücudunun en sıcak bölgesi olan pantolon ceplerine ellerini sokup ilerledi. Parktaki arabaların etrafından dolaşırken ileri geri sallanıyor, düzgün adımlarla yürüyemiyordu.

Sadece üzerindeki kıyafetlerle ısınmaya çalışarak kamyon kasasında yedi saat yolculuk yapmıştı. Kalın bir parka, şapka ve eldiven giymişti ama bunlar onu soğuktan korumaya yetmemişti. Aslında sıcak tutmaları gerekiyordu ama bu beklenmedik Baltık rüzgârı son derece elverişsiz bir havayı da peşinden sürüklemişti. Ülkeden kaçmak için bir trene ya da uçağa binse soğuktan korunurdu ama büyük ihtimalle kendini düşmanlarının ellerinde bulurdu. Yetkililer tarafından durdurulma ihtimali nedeniyle arabayla kaçma riskini de göze alamazdı. Kamyon kasasında yolculuk etmek, havalar kötüleşmeden önce güzel bir fikirdi. Römorkta sebze vardı; brandanın altından içeri sızan rüzgârdan sakınmak için de sandıkların arasında gizleniyordu. Dışarıyı görmek için açtığı yarık, soğuk havanın içeriye daha da çok dolmasına neden olmuştu.

Kamyon sınıra vardığı zaman, görevliler kasayı kontrol edecek kadar akıllı davransalardı onu son derece savunmasız bir halde yakalarlardı. Havanın bu kadar kötü olacağını bilseydi şoföre para verip kabinde seyahat etmeyi teklif edebilir, sınıra yaklaştıkları zaman kasaya geçerdi. Bu sayede üşümekten kurtulabilirdi ama şoförün onu yetkililere teslim etme veya davranışlarıyla durumu ele verme ihtimali de vardı.

Victor girişe varıp kapıyı açtı. Estonyalı ve Rus gediklilerin bakışlarına maruz kaldı. Görünüşü ve tavırları insanların dikkatini çekiyordu ama yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Önceliği ısınmaktı. Fark edilmemek uğruna dışarıda kalıp donarak ölmekten iyiydi.

Tezgâha yaklaşıp, "Kahve lütfen," dedi.

Estonca bilmiyordu, o yüzden Rusça konuştu. Nüfusun yüzde yirmi beşi Rus'tu ve şehir Rusya sınırına o kadar yakındı ki Rus kenti olduğu bile düşünülebilirdi. Birbirine vuran dişleri ve boğuk çıkan sesi yüzünden, tezgâhın arkasındaki kadına kendisini anlatana kadar dediklerini birkaç kere tekrarlamak zorunda kaldı.

Kahveyi bir dikişte içerek ağzının yanmasına aldırış etmedi. Vücut ısısını en kısa zamanda yükseltmesi gerekiyordu. Bir bardak kahve daha söyledi ve uykuluk çorbasıyla biraz *pelmeenid** sipariş etmeden önce onu da çabucak içti.

Etrafı kirletmeyi umursamadan yemeği hızlıca yedi. Bir süre geçtikten sonra parmaklarını tekrar hissetti. Vücut sıcaklığı arttıkça el ve ayaklarına tekrar kan akmaya başladı. Eğitim çavuşunun sözlerini hiç unutmamıştı. *İçinizi ısıtın, içiniz dışınızla ilgilenecektir.*

On beş dakika geçtikten sonra ellerini oynatmaya başladı; otuz dakika sonra da topuklarını hissetmeye başladı. Kırk beş dakika geçtikten sonra ayrılmaya hazırdı. Daha uzun kalmayı, bir oda tutup dinlenmeyi isterdi ama dinlenip soluklanamayacağı kadar yakındı hâlâ! Fakat üzerindeki kıyafetlerle hiçbir yere gidemezdi.

Bir şişe votka alıp doğru ânı beklemeye başladı. Kendi boylarında bir adam tuvalete gitmek için kalkana kadar kısa bir süre geçti. Kalktığı masada kendisine eşlik eden hiç kimse yoktu. Bir-

* *(Rus.)* Mantıya benzeyen bir Rus yemeği.

kaç saniye bekleyip kalktı. Adamdan otuz saniye sonra tuvalete girdi.

İğrenç, berbat bir yerdi ama bu durumda hijyen denen şeyi umursama lüksü yoktu. Adam pisuvarlara gidip işemeye başladı. Yanında bir adam daha vardı. Victor lavabonun başında durdu; ikinci adam çıkana kadar ellerini yıkıyormuş gibi yaptı.

Fazla vakti yoktu. Her an birileri gelebilirdi. Pisuvardaki adamın arkasına geçti. Hızlıydı; adam kendisini çok geç fark etti. Victor adamın saçlarını sağ eliyle tutup kafasını pisuvarların üzerindeki fayanslara vurdu. Adam homurdanıp sersemledi.

Onu geriye doğru çekti. Döndürüp tuvalet kabinin içine soktu. Kendisi de arkasından girdi, kapıyı kapatıp kilitledi.

Adam dizlerinin üzerindeydi. İnliyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Victor arkasına geçip ayaklarını adamın iki yanına dayadı. Elini adamın çenesinin altına koydu; ön kolunun kenarını adamın gırtlağının üzerine ittirdi. Sağ eliyle adamın kafasını doğrulttu, dik durmasını sağladı.

Adam çaresizce çabalıyordu ama dizlerinin üzerindeydi, Victor da tepesinde duruyordu. Beyin sarsıntısı da adamı zayıflatmıştı. Bilincini kaybedince Victor adamı bıraktı. Bir dakika daha böyle tutsa adam ölecekti ama Victor sadece elbiselerini alacağı için borcunu hayatını bağışlayarak ödeyebilirdi en azından.

Kıyafetlerini değiştirdikten sonra eski kıyafetlerini adama giydirip votka şişesini başından aşağı döktü. Geri dönüp birinin kendisine saldırdığını anlattığı zaman sarhoş olduğu düşünüleceği için ciddiye alınmayacaktı. En azından Victor'ın kendisine avantaj sağlayacak kadar uzaklaşmasına yeterli olacaktı.

Tuvaletten çıktı. İstasyondan çıkarken kafasını hafifçe eğerek yürüdü. Adamın kıyafetleri kendisini iyi koruyordu ama yüzüne çarpan rüzgâr hâlâ canını yakıyordu. Otoparktan uzaklaşıp hızlıca anayola, bir grup insanın toplandığı otobüs durağına yürüdü.

"Affedersiniz, kasabaya giden otobüs ne zaman gelir?" diye sordu.

Soruyu sorduğu kadın biraz düşündükten sonra, "Beş dakika," diye cevap verdi.

"Teşekkürler."

Çok bitkindi, inanılmaz bir dinlenme ihtiyacı duyuyordu ama şimdi duramazdı. Kohtla-Järve'den Estonya'nın başkenti Talinn'e bir vasıta bulabilir, oradan da ilk uçakla ülke dışına çıkabilirdi.

Aracısının yanına gidecekti.

Kadının daha başarılı bir iş çıkarmış olmasını umuyordu.

47

Paris, Fransa
Pazartesi
19.54 CET

Yağmur damlaları telefon kulübesinin camlarına çarpıp Victor'ın ayaklarının dibine düşüyordu. Araba farları yağmur damlalarından yansıyordu. Ahizeyi kaldırıp işaret parmağının eklem ucuyla numarayı tuşladı. Telefon üç kere çaldıktan sonra bağlandı, kadının sesini duyunca rahatladı.

"Benim," dedi.

Aracı da, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Bunu duymak güzeldi, işlerin iyi gittiği anlamına geliyordu. Tek bir kelimeyi farklı söyleseydi, kadının ifşa olduğunu anlardı. Sesinde baskı altında olduğunu gösteren stresli bir ifade yoktu.

"Neredesin?" diye sordu aracı.

"Paris'e döndüm. Bir saat içinde seni görmeye gelirim."

Ahizeyi yerleştirip kulübeden çıktı. Yirmi dakika sonra aracısının zilini çaldı.

"Erken gelmişsin," dedi kadın mikrofondan.

Victor cevap vermedi. Elbette söylediğinden daha erken gidecekti. Daireye çıkan merdivenleri tırmanıp kapıyı çaldı. Kadın kilidi açıp zinciri çekmeden önce gözetleme deliğinin karardığını gördü. Bu kilitler ve zincirler asla kiralık katilleri engelleyemezdi ama belki de kadının daha huzurlu uyumasını sağlıyorlardı.

Kapı açılınca aracı yana çekilip Victor'ın girmesine izin verdi ama Victor kadına sırtını dönmemek için yan yan yürüyerek koridora doğru ilerledi. Kadın arkasından kapıyı kapattı, kilitleyip zinciri yerine taktı.

"İçki ister misin?"

Üzerinde siyah bir kot pantolon ve göğüsleriyle karnını açıkta bırakan şarap rengi bir kazak vardı. Yüzüne düşen dağınık saçları kendisini ilk buluştukları güne göre daha kırılgan gösteriyor, gözleriyse aksine daha sert bakıyordu. Victor bakışlarını ondan ayırıp daireye göz gezdirdi.

Yeni bilgisayar, yazıcı ve dolaptaki fazladan eşyaların dışında, oda iki gün önce bıraktığı gibiydi. Elektrik prizlerindeki vidalarla havalandırma deliklerine dokundu. Hiçbirinde zorlanma izi yoktu. Salondaki abajur da tıpkı bıraktığı gibi yamuktu, düzeltilmemiş olduğuna sevindi.

Kadını mutfakta kendine kahve doldururken buldu. Tezgâhta kadının doldurduğu uzun bir bardak daha vardı.

"Cevap vermedin soruma ama yine de yaptım sana da."

Hiçbir şey söylemedi.

"Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Dinlenmen lazım."

"Daha sonra."

Bardağı alıp salona geçti. Tadına bakmaya gerek bile duymadan bardağı bilgisayarlardan birinin yanına koydu. Rebecca'nın kendisini zehirleyeceğini düşünmüyordu ama hazırladığını gözleriyle görmemişti. Bazı alışkanlıklar kolay kolay aşılamıyordu. Kadın kahvesini yudumlayarak peşinden geldi.

"Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

"Başarısız."

Kafasını salladı. "Ben biraz şanslıydım."

"Banka mı, şifre mi?"

"İkisi de."

Victor cama doğru gidip omzunu duvara dayadı. Perdeyi bir santim yana çekip dışarıya baktı. Cadde boştu. Yolun göremediği aşağı tarafını da kontrol etmek için pencerenin diğer tarafına geçip aynı şeyi yaptı. Arkasına döndü. Aracı bir beklenti içindeymiş gibi duruyordu.

"Beni tebrik etmeyecek misin?"

"Kendi sırtını sıvazlamadan önce neler bulduğunu söyle bakalım."

Gülümsedi. "Sırtımı sıvazlayacak olan sensin," diyerek bilgisayarının başına geçti. Kahveyi masaya bıraktı. "Kolombiya kahvesi. Soğumadan içsen iyi olur."

Victor başını sallayıp kabul etti.

Rebecca bilgisayarı uyku modundan çıkardı. Parmaklarını klavyede hızla gezdirdi. Programlar yüklendi. Birkaç komut girdi. Dosyaya iki kere tıkladıktan sonra şifre ekranı geldi. Bir şeyler yazdı. On yıldız işareti göründü. Enter tuşuna bastı.

"Oldu. Dosyaya girdim."

Ekrandaki dosya kendi içinden bir dizi dosya daha çıkardı.

"Günlerce süreceğini söylemiştin," dedi Victor.

"Sürdü. Tam iki günümü aldı. Bu kadar uzun sürmesi şanssızlık. Ozols sadece kısa şifreler kullanmış. Bunu fark etmemiz, en azından benim fark etmem gerekirdi. Anlamakta biraz geç kaldım. Adam emekli donanma subayıydı, değil mi? İstihbarat servisi emeklisi bile değildi. Gelişmiş şifreleme yazılımlarına ulaşma imkânı da yoktu, hatta belki de zayıf şifreyle çok güçlü şifre arasındaki farkı bile bilmiyordu. Taşınabilir belleği casusluğa karşı dayanıklı kılmak için çabalamış gibi de görünmüyor. Hatırlasana, zaten diski birilerine vermek için taşıyordu. Şifreyi muhtemelen aygıtı otobüste bir yerlerde düşürürse tedbir olsun diye koymuş."

Victor sessizliğini korudu. Aracı başarılı olmuştu ama kendisi tam bir fiyaskoydu. Norimov'u düşündü; Rus istihbaratının onu penceresiz bir odada konuşturmaya çalıştığı andaki hali gözlerinin önünde canlandı. Yıllarca hiç yargılanmadan hapis tutulabilirdi. Hatta belki de çoktan ölmüştü. Victor'ın öldürdüğü ajanların intikamı olarak kafasından vurulmuş olabilirdi.

Kendine bir söz verdi. Hayattaysa ve izini kaybettirip kaçtıysa Norimov'u bulup borcunu ödeyecekti. Norimov ölmüşse, Norimov'un kızının her isteğini yerine getirecekti. Adamın birinin yüzünü de hafızasına kazımıştı. Kırklı yaşlarında, solgun tenli, siyah gözlü, kare çeneli ve otoriter biriydi. Patlamadan önce kamyondan kaçmayı başaran adam. Norimov'un kaderini sadece o adam bilebilirdi.

Aracısının kendisine baktığını fark etti.

Bakışlarını umursamayıp yanına yaklaştı. Rebecca dosyalar-

dan birini açıp Victor ekranı daha iyi görebilsin diye yana kaydı.

"Neye baktığımı anlamak neredeyse ömrümü yedi."

Ekranda bir resim vardı. Bilgisayarda geliştirilmiş gibi duruyordu. Daha çok iletim şebekesi ağlarına benziyordu ve rakamlarla doluydu. Ortada piksellenmiş bir şekil vardı. Aracı bir tuşa bastı, başka bir fotoğraf açıldı. Victor ekrana biraz daha ama ihtiyatla yaklaştı. Bilgisayarın ışığı gözlerinden yansıyordu.

"Bunlar da ne?"

48

Moskova, Rusya
Pazartesi
23.05 MSK

"Sonar fotoğraflar," diye cevap verdi Albay Aniskovach.

Prudnikov'un penise benzeyen, komik derecede devasa masasının önünde ayakta duruyordu. Yüzlerce bilgisayar sığacak kadar geniş olmasına rağmen, üzerinde sadece birkaç fotoğraf, küçük bir bilgisayar ekranı ve fare vardı. Prudnikov da masanın arkasında ergonomik, deri bir koltukta oturuyordu.

SVR'nin karargâhında, Prudnikov'un ofisindeydiler. Bina, eskiden KGB'nin Moskova'nın merkezindeki Dzerzhinsky meydanında bulunan Lubyanka karargâhının yüksek teknolojiyle donatılmış haliydi ve şimdi FSB'ye ev sahipliği yapıyordu. SVR'nin karargâhı Yasenevo'da, kentin dışındaydı ve dışarıdan görünümünün CIA'in Langley'deki karargâhına kısmen benzemesi tesadüf değildi.

Aniskovach, Yasenevo'daki zevksiz, CIA taklidi karargâhtan hoşlanmadığı için Dzerzhinsky Meydanı'ndaki karargâhta vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Bu eski bina devrimden önce bir sigorta binası olarak kurulmuştu. Rus mimarisinin şaheserlerinden biriydi.

SVR'nin başkanı bir süre fotoğraflara baktı. "Peki, ne anlatıyor bu resimler?"

Ses tonu sabırsızlığını açığa vuruyordu. Ajanlar için bile çok geç bir çalışma saatiydi.

Aniskovach en iyi takım elbisesini giymişti. Kravatı jilet gibiydi. Ayakkabısı da ayna gibi parlıyordu. Saçının her teli kusur-

suzca taranmıştı. Hayatının tehlikeye girmiş olduğunu gösteren, yüzündeki çirkin yara izinin daha fazla iyileşmesi çok zordu ama kıyafetleri en azından bunu biraz kapatıyordu ve bir zamanlar zevk aldığı aynaya bakmaktan nefret eder hale gelmişti şimdiden. Bir estetik cerrahına danışmıştı, birkaç tanesiyle daha görüşmeyi planlıyordu.

"Fotoğraflar batık bir gemiyi gösteriyor. Adamlarım bir fırkateynin ebatlarında olduğunu söylediler. Güdümlü füze taşıyan bir destroyer demek daha doğru olur."

Prudnikov fotoğrafları inceledi. Başını kaldırmadan, "Peki ben neden inceliyorum bunları?" diye sordu.

"Çünkü fırkateyn bize ait."

Bunu duyunca kafasını kaldırdı.

Aniskovach rapor verirken ya da birilerinden bir şeyler rica ederken sahne sanatlarını kullanmanın önemine inanan biriydi. Tartışmayı amacına ulaştırmak için konuşmak yeterli olabilirdi ama doğru zamanlama ve hitap şekliyle her türlü sohbetin sonucu zenginleştirilebilirdi. Aniskovach kariyerini kurtarmak istiyorsa bu ikisini kusursuz bir şekilde işe koşması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

St. Petersburg'daki fiyasko, SVR'nin bütün çabalarına rağmen akşam gazetelerinin manşetlerine çıkmış ve Rus televizyonlarındaki haberlerde geniş yer bulmuştu. Gün ortasında ölen insanlar ve patlayan araçların dikkat çekmesi elbette kaçınılmazdı. Aniskovach, bir gün içinde beş kişinin ölümüne ve üç kişinin hastanelik olmasına sebep olmuştu. Koşulları düşününce suçlamaların kendisine yöneltilmesini çok acımasız buluyordu. Operasyon yasal olarak tasdik edilmemişti, Prudnikov'un kişisel onayıyla yapılmıştı. Aniskovach'ı kurtaran tek şey de buydu.

Operasyonun gerçek sebebi öğrenilirse SVR'nin başkanı büyük zan altında kalırdı. Haliyle Aniskovach, Prudnikov'un onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Bunun ne kadar süreceğini bilmiyor, düşünmek de istemiyordu ama uzun sürmeyeceğinden ve Aniskovach'ın kanına susamış kurtların dişlerini göstererek etrafında dolanacaklarından emindi. Teşkilatı yönettiğini pek çok kez hayal etmişti. Daha önce bu hayalinin bir gün gerçekleşebileceğini görür gibi olmuş-

tu ama bu durum güpegündüz, herkesin gözü önünde bir sürü adamını ölüme sürüklemeden önceydi. Bu yanlışı düzeltmek için çabalamazsa, şöhreti sonsuza kadar böyle lekelemiş olacaktı. Bir zafere ihtiyacı vardı ve bunu vakit kaybetmeden gerçekleştirmek zorundaydı.

Çoktan ortaya çıkmış olan bu hasarı telafi edebilmesinin tek yolu Prudnikov'un verdiği desteğin sürmesiydi ama her ittifakın en iyi ihtimalle belirsizliklerle dolu olduğu gerçeğini biliyordu ve Prudnikov'un emekliliği yaklaştıkça aralarındaki ittifakın çözülmeye yüz tuttuğunun farkındaydı. Prudnikov başarısız operasyondaki rolünü kabul edip Aniskovach'ı temize çıkarmadığı sürece, Aniskovach'ın kariyeri her an bitebilirdi.

Prudnikov onu korumayı bıraktığında, Aniskovach kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır ve SVR'deki kariyeri, en iyi ihtimalle, masa başında sıkıcı analizler yaparak ve yazı işleriyle uğraşarak geçip giderdi. En kötüsünü düşünmek bile istemiyordu.

Aniskovach bir süre sustuktan sonra, "Fırkateynin ismi *Lev*, güdümlü füze taşıyan bir destroyer. 1984'te üretilmiş ve iki yıl önce, Çinlilerle beraber gerçekleştirilen bir tatbikattan kısa bir süre sonra batmış. Mürettebattan kurtulan olmamış."

"Sonra?"

"*Lev* sekiz adet Oniks gemisavar füzesi taşıyormuş."

Prudnikov konuşmadan önce uzun bir süre sustu. "Peki gemiye ne oldu?"

"Batmadan önce gemiden bir imdat çağrısı alınmış. Kaptan motorda çok büyük bir arıza olduğunu belirtmiş."

"Kurtarma ekibi tarafından doğrulandı mı bu?"

"Kurtarma ekibi gönderilmemiş."

"Neden?"

"Bir arama timi gönderilmiş ama onlar da geminin derin sularda battığını, gemiyi ve ekipmanları kurtarmanın mümkün olmadığını rapor etmişler."

Prudnikov okuma gözlüklerini çıkarıp dikkatle masaya bıraktı. "Ses tonun bu analizin doğruluğundan emin olmadığını söylüyor."

"*Lev*'in imdat çağrısına cevap veren arama gemisinin kaptanı Andris Ozols adında bir subaydı."

"Bu isim bana hiçbir şey ifade etmedi."

"Ozols emekli edilmişti, geçen hafta Paris'te öldürüldü. Şu an baktığın fotoğrafları bir taşınabilir bellekle üzerinde taşıyordu."

Prudnikov şimdi adama daha büyük bir dikkatle bakıyordu. "Devam et."

Zamanlama ve hitap şekli, diye düşündü Aniskovach. Sonra, "Norimov'la buluşan ve bizim tutuklamaya çalıştığımız katil, belleği eline geçirmişti. Orijinali onda. Bu fotoğraflar ekibimin şifresini kırdığı bir kopyadan alındı," dedi.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Yani Ozols bu bilgileri satmaya çalışırken öldürüldü diyorum."

"Gemi kurtarılamayacaksa bu bilgiler ne işe yarayacak ki?"

"İşe yaramaz."

"O zaman bu tartışmayı niye yapıyoruz?"

"Çünkü Ozols orijinal raporda yalan söyledi. Fırkateyn, bu fotoğraftaki koordinatlara göre kıta sahanlığında battı. Tanzanya'nın Hint Okyanusu kıyılarının açığında. Görünüşe göre, Ozols sahte bir ilk rapor hazırlayıp kurtarma ekibinin gönderilmesini önledi, sonra da geminin gerçek yerini gösteren belgeleri en yüksek fiyatı verene satabileceği zamana kadar füzelerin deniz yatağında durmasını sağladı. Bu teknolojiyi satın almak için büyük bir servet ödemeye hazır düzinelerce ülke var."

Aniskovach, Prudnikov'un gözlerinin ilk defa bu kadar kocaman açıldığını görüyordu.

Sözlerine devam etti. "Ozols'un öldürüldüğü gün bir dizi cinayet daha işlendi. Ozols'a ek olarak sekiz kişi daha öldürüldü. Norimov'a göre tetikçiye bir başka suikast timi saldırmış."

"Bunun elimizdeki vakayla ilgisi ne?"

"Adamın bilgileri almak için kiralandığına, iş bittikten sonra da ortadan kaldırılması için yine aynı işveren tarafından başka adamların tutulduğunu düşünüyorum. Böyle bir saldırının altındaki sebep, tetikçiye bu işi verenlerin kimliklerini gizli tutmak olabilir. Eğer bu işverenler mesela CIA mensubuysa bundan özellikle fayda sağlayacaklardı." Etkili olmak için bir süre sustuktan sonra devam etti. "Böylece bu Amerikalılar Oniks'i ele geçirip teknolojisini kendi kalitesiz füzelerine ekleyeceklerdi. Aynı

zamanda da Ozols'un kimliğine ulaşıp ne amaçladığını öğrendiğimiz zaman ölümüyle ilgileri olduğunu reddedebileceklerdi. Paris'teki kaynaklarım geçen haftadan beri Amerikan büyükelçiliğinde çok büyük bir hareketlilik olduğunu ilettiler. Taşınabilir bellek olmadan füzelerin yerini öğrenemeyecekler ama suikastçıyı bizden önce bulurlarsa ..."

"Bu bilgileri derhal GRU'ya iletmem lazım." Sandalyeye yaslandı. "Senin isminden de bahsedeceğim. Şimdi ayrılabilirsin."

Telefonuna uzandı. Aniskovach beklemeye devam etti.

"Beni duymadın mı, Gennady?"

Tecrübeli şovmen Aniskovach bir süre konuşmadan bekledi. "Başka bir şeyler yapma ihtimalimiz de var."

"Ne gibi?"

"Füzeleri kendimiz çıkarabiliriz."

Prudnikov kaşlarını çatıp telefonu eline aldı. "Bunun getireceği itibara ihtiyacım yok," dedi.

"Benim var."

SVR'nin başkanı kafasını salladı. "Sana hayatının fırsatını sundum ve sen bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin verdin. Ayrıca bu süreçte en iyi adamlarımızdan birkaçının ölmesine sebep oldun. Sana ikinci bir şans vereceğimi düşündüren nedir?"

"Bu adamlar sizin kişisel talebinizle yapılan bir operasyonda öldüler."

"Ağzından çıkanı kulakların duysun, Gennady." Gözlerinden tehdit fışkırıyordu. "Seni koruyarak kendimi nasıl bir riske attığımı unutuyor musun?"

"Hayatımı kurtarmakla pek çok şeyi tehlikeye attığınızı bildiğim için size bu ufak hatırlatmayı yaptım." Bunu söylerken aslında Prudnikov'un sadece kendini korumak için böyle davrandığı gerçeğini görmezlikten geldi.

Prudnikov başını sallayıp onu onayladı. "Ben sadece doğru olanı yapıyorum."

Aniskovach'ın içinden gülmek geçti. Prudnikov'un görev aşkıyla tutuşan onurlu bir adamı oynamasından etkilenmişti. "Ben de size yaptığınız her şey için teşekkür ediyorum, efendim."

Prudnikov yüz ifadesi değişmeden teşekkürü kabul etti. "Peki ne istiyorsun?"

"Füzeleri benim çıkarmama izin verin."

"Hangi amaçla?"

Aslında, benim çıkarım ne olacak demek istiyor, diye geçirdi içinden Aniskovach. Bir süre düşündü. "Ozols'un planlarını ifşa etmek, füzeleri çıkarmak ve Amerikalıların onları ele geçirmesini engellemek teşkilatımızla beraber benim de saygınlığımı arttıracaktır."

Prudnikov ikna olmamıştı. Numaraları tuşlamaya başladı. "Yerinde olsam saygınlığımdan geriye kalan kırıntılarla pek ilgilenmezdim. Bu kadar büyük bir fiyaskonun ardından hapse tıkılmak yerine hâlâ işimi sürdürüyor olduğum için şükrederdim."

Aniskovach, Prudnikov'u duymazlıktan gelip konuşmaya devam etti. "Ayrıca füzeleri çıkarıp düşmanlarımızın onları ele geçirmesini engelledikten sonra sizin korumanıza ihtiyacım kalmayacak. Başarısızlığa uğrarsam işin içine sizi karıştırıp ihanet edebileceğimden korkmanıza gerek kalmadan benden uzaklaşabileceksiniz."

Prudnikov numaraları tuşlamayı bıraktı. Dikkatlice düşünmeye başladı. Bir dakika sonra telefonu masaya bıraktı.

"Peki. Bunu yapmana izin vereceğim ama yollarımız burada ayrılır. Sonucu ne olursa olsun seni korumayı bırakıyorum, sen de çeneni kapalı tutuyorsun."

Aniskovach ulaşabileceği en iyi sonucun böyle bir teklif almak olduğunu biliyordu. Prudnikov'a, onu bu teklifi yapacak noktaya nasıl getirdiğini anlatabilmek isterdi. Sessizce ayağa kalktı. Teklifi düşünüyormuş gibi davranmaya çalışıyordu, böyle yaptıkça da ortamın gerginliği artıyordu. Başını salladı.

"Anlaştık," dedi.

Zamanlama ve hitap şekli her zaman önemliydi.

49

Paris, Fransa
Pazartesi
21.01 CET

Victor başını fotoğraflardan kaldırdı. Aracısı yine ayağa kalkmıştı. Victor bilgisayarın konumunu değiştirip onu, ekranı ve kapıyı aynı anda görebileceği şekilde oturdu. Kadın hâlâ kendisinden korkuyor ve bu korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Hâlâ onun her an ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Bu durum da Victor'ın hoşuna gidiyordu.

"Bize bu işi verenler gemiyi ele geçirmek istiyorlar."

Aracısı başıyla onayladı. "Ya da gemideki şeyleri."

"Silah olabilir mi?"

"Kim bilir?" Omuzlarını silkti. "Ama o gemideki şey her neyse, adam öldürmeye değecek kadar önemli."

Victor sessiz kaldı.

"Kontrol etmeyi düşünüyor musun? Düşünüyorsan, koordinatlara göre gemi Afrika'nın doğusunda, sanırım Tanzanya kıyılarında bir yerlerde."

"Hayır. Gemide ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Planımıza sadık kalacağız. Düşmanlarımızı ortadan kaldıracağız. Nefsi müdafaa. Gerisinin önemi yok."

"Peki. En azından belli bir aşama kaydettik. En azından bunun için bile biraz sevinmiş görünebilirdin."

"Seviniyorum işte."

"Doğrusu, neşeli halin buysa öfkeni görmek istemem."

"Emin ol istemezsin."

Rebecca gülümsedi. Gülümseyince çok güzel oluyordu.

Lambanın ışığı titreyerek söndü ve oda yarı karanlığa gömüldü. Sokak lambalarının ışığı perdelerin arasındaki boşluktan içeri sızıyordu.

Aracı, "Lanet olası kablolar," diye söylendi. "Bu evde hiçbir şey doğru dürüst çalışmıyor."

"Sus!"

Mesele sadece lamba değildi. Bilgisayarın ekranı hafifçe kararmıştı, batarya kullanımına geçti. Victor ön kapının altındaki boşlukta hiçbir şey göremiyordu. Koridorun ışıkları da kapanmıştı. Komodinin üzerindeki telefonu aldı. Telefonun sinyali kesilmişti.

Bir saniye geçmeden aracısının saçlarını sol eliyle yakaladı. Benchmade bıçağını sol eline aldı. Siyah, çelik bıçağın ucunu kadının boynuna dayadı, basınçtan dolayı şahdamarı şişti.

"Onları buraya sen getirdin."

Kadının gözbebekleri küçüldü. "Hayır, yemin ederim!"

Korkusu gerçekti. Şaşkınlığı da.

Victor ona inandı. "O zaman bizi izliyorlardı."

"Bu imkânsız. Çok dikkatli davranmıştım."

"Demek ki yeterince dikkatli davranmamışsın."

Aracıyı bırakıp aceleyle kapıya gitti. Kulağını dayadı ama hiçbir şey duymadı. Kadına baktı.

"Silahın nerede?"

Bir elini boynuna götürmüştü. Gözleri dolmuştu. Çekinerek, "Silahım olmadığını söylemiştim," dedi.

"Her ihtimale karşı, beni öldürmeyi düşünerek bir tane saklamıştın. Nerede?"

Bir süre sessiz kaldı. "Kanepe minderinin altında."

"Getir."

Kadın silahı getirdi.

"Onu bana ver."

Kadın tabancayı tereddütle kaldırınca Victor uzanıp onun elindeki kompakt HK P2000'i kaptı. Şarjörü çıkardı; dolu olduğunu görüp geri taktı. Sonra da hazneye bir kurşun çekti. Emniyet kilidini kaldırdı.

Hızlıca etrafına bakındı. Bir saldırı için tek giriş yeri ön kapıydı. Şimdi bile hemen dış koridorda saldırı hazırlığında olabilirlerdi.

"Kapının arkasına koymak için eline geçen her şeyi getir."

Bir eliyle kanepeyi odanın ortasına çekti. Aracı, berjeri getirip üzerine koydu. Victor üzerinde lambanın durduğu masayı getirip kanepenin üzerine attı. Bu barikat kimseyi durduramazdı ama en azından yavaşlatırdı.

"Beni takip et."

Aracı gene tereddütte kaldı. "Bilgisayarım..."

"Hayatını kurtarmayacaksa bırak kalsın."

"Basılı kopyaları elimde ama bilgisayardaki dosyalara ihtiyacımız var."

Alelacele kol çantasını alıp içini karıştırdı. Elini çıkardığında parmaklarının arasında bir taşınabilir bellek vardı. Bilgisayara takıp içine bir dosya kopyaladı.

"Bilgisayarı hard diski silmeye programlıyorum."

"Acele et."

İşi biter bitmez Victor kadını mutfağa götürüp durmasını istediği yere bıraktı.

"Ne yapıyorsun?"

İpi çekip panjuru açtıktan sonra kadını pencerenin önüne doğru itti.

"Ne yapıyorsun?"

Kadın homurdanıp düştü. Pencerede hiçbir iz yoktu, karşı duvar da temizdi. Etrafta keskin nişancı yoktu.

Aracı, *"Bunu neden yaptın?"* diye çıkıştı.

Victor cevap vermedi. Balkon kapısını açıp dışarı çıktı ve etrafa baktı. Bir yağmur suyu borusu gördü. Boru yeterince sağlamsa oradan aşağıya inmesi bir dakika sürmezdi. Tutup çekti. Boru hafifçe hareket etti. Kısa süreliğine dayanabilirdi.

Arkasına döndüğü zaman aracısının ayağa kalktığını gördü ve kadının tırmanamayacağını anladı. Böyle durumlarda yapılması gereken şeyleri başka birine göre, özellikle de kendisinden daha zayıf birine göre yapmaktan nefret ediyordu. Başka bir yol bulması gerekiyordu.

Çözüm tam karşısındaydı. Binanın sonunda köşeden dışarı doğru uzanan metal çubuğu gördü. Yangın merdiveniydi ve aralarında iki balkon vardı. Aracısına döndü.

"Ayakkabılarını çıkar."

"Neden?"

"Yaşamak istiyorsan dediklerimi yap sadece."

Kadın ayakkabılarını çıkarınca Victor onu balkona çekip karşı tarafı işaret etti.

"Karşıya atlayacağım." HK'yı kemerinin önüyle pantolonunun arasına sıkıştırıp yağmur suyu borusuna tutunarak korkuluğa çıktı. "Yukarı çıkınca seni almak için geriye uzanacağım."

Rebecca kafasını salladı. "Ne? Mümkün değil, yapamam!"

"O zaman burada kalır ve ölürsün. Her halükarda ben gidiyorum."

Victor ucuz bir apartmanda olduğu için şanslıydı; balkonlar arasında sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Başka şansı kalmasaydı, bulunduğu yerden bir sonraki balkona bile zıplayabilirdi fakat korkuluklar ıslaktı. Hızlı atlarsa ayakkabılarının kayma ihtimali vardı, düşebilirdi. Aşağı baktı. Çok yüksekteydi.

Atlamak yerine korkuluğun üzerinde durup yüzünü duvara döndü. Sol eliyle boruya asıldı. Sağ ayağını öteki balkonun korkuluklarına basana kadar uzattı.

Sonra sağ elini olabildiğince uzatıp diğer balkonun üzerindeki tuğlalara tutundu. Ardından, sağ kolunu uzatıp sol ayağını çekerek kendini balkona çekti. Sol ayağı balkonun korkuluk demiri üzerine, hemen sağ ayağının önüne bastı.

Aracısına dönüp, "Hadi gel," dedi.

Rebecca da tıpkı Victor'ın yaptığı gibi boruya asıldı ama çok daha yavaş hareket ediyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Victor kadının aşağı bakmamak için çırpındığını görebiliyordu.

Elini ona uzattı. "Elini ver."

"Ah, Tanrım!"

"Seni duyamaz. Şimdi elini uzat."

Rebecca elini boşluğa uzattı. Victor da sertçe bileğini yakaladı.

"Canımı yakıyorsun."

"Demek ki düşmeyeceksin. Sol ayağını korkuluğun üzerinden kaldırmadan sağ ayağını bu tarafa uzat, seni tutacağım."

Gerildi fakat ayağını çekemiyordu. *"Çok uzak."*

"Değil. Yap dediğim zaman kendini bütün gücünle it, gerisini bana bırak. Tamam mı?"

"Tamam."

"Hazır mısın?"

Kafasını salladı.

Victor bileğini daha çok sıktı. "*Şimdi.*"

Victor onu hızla çekerken Rebecca da kendini itti fakat dengesini kaybetti, ayağı kaydı. Çığlık attı. Victor vücudunun gerilmesi yüzünden inledi ama aracısını korkuluklara kadar çekmeyi başarabildi. Rebecca çığlık çığlığa parmaklıklara yapıştı. Victor onu yukarı çekti. Kadın sonunda parmaklıkları aşıp balkona kapaklandı.

Nefes nefese ıslak zemine uzandı. Victor da yanına çöktü, koltuk altlarından yakalayıp kadını ayağa kaldırdı. Bir sonraki balkona geçmek için balkonun diğer ucundan tekrar korkuluğa tırmandı.

"Bir kere daha yapacağız," dedi adam. "Sonrası da kolay olmayacak."

Koridorda bir karaltı belirdi. Bakışları MP5SD makineli tabancanın demir siluetini gözledi. Adamın siyah renkli muharebe kıyafeti, ağır bir Kevlar zırhı, el bombaları ve şarjör dolu bir hücum yeleği vardı. Kemerinin sağında bir tabanca duruyordu. Gözlerine gece görüş gözlüğü takmıştı.

Aynı şekilde teçhizatlı dört adam daha koridordan süzüldü. Her biri farklı bir ateş hattını tutuyor, birbirlerinin silah menziline girmiyorlardı.

Hedefin dairesine ulaşınca pozisyon aldılar. Biri odanın köşesine geçti, diğerleri uzun bir koridor oluşturup koçbaşım beklemeye başladılar. Taşıyıcı, yüz kiloluk bir kas yığınıydı. Ucuna bir kafatası çizilmiş altmış kiloluk siyah renkli çelik koçbaşını iki eliyle taşıyarak hızla koridordan geçti.

Kapının önünde durdu ve komutanın işaret vermesini bekledi. Ağır koçbaşını geri çekti.

Victor ikinci balkona atlarken kapının kırılma sesini duydu. Hâlâ ilk balkonda duran aracısı da sesi duyunca duvara iyice yapıştı. Çok korktuğu her halinden belliydi.

Victor, "Korkuluklara çık!" diye seslendi.

"Yapamam."

"Dediğimi yap."

Aracısı kafasını salladı. *"Yapamam."*

İlk sıçrayışını, düşmanın kendilerine doğru gelen baskısı olmamasına rağmen zar zor yapabilmişti. Bu seferki çok daha zor olacaktı. Vakitleri daralmıştı. Victor yangın merdiveninin dışarı fırlamış gibi duran korkuluk demirine baktı. Yangın merdiveninden ya da yağmur suyu borusundan kayıp üç saniye içinde yere inebilirdi ama kendisini yavaşlatan bu kadınla bunu yapması dakikalar alırdı. O kadar vakitleri yoktu.

Kadını öylece bırakıp gitmek kolaydı. İçgüdüleri kendisine bunu yapmasını söylüyordu. İşine yarayabilecek başka neler biliyor olabilirdi ki? Aklına gelen cevap, *pek çok şey* oldu fakat beraber bunun altından kalkamayacaklardı. Kadın onun sesini duymuş, yüzünü görmüştü ve muhtemelen Victor'ı şu an hayatta olan herkesten daha iyi tanıyordu. Kadını ele geçirmelerine izin veremezdi.

Ona baktı. Gözleri hâlâ kapalıydı. HK'yı kemerinden çekip kadının kafasına doğrultup nefes aldı. Ateş etmedi.

Balkonun Fransız penceresine bir tekme attı. Camlar hâlâ havada uçuşmasına rağmen içeri daldı. Mutfaktan doğruca salona geçti. İçerisi aracısının dairesinin benzeriydi.

Kapı deliğinden dışarı baktı. Koridorun ucundaki pencereden sızan ışığın altında, kapının tam önünde duran kara giysili adamı gördü. Elindeki MP5'i, kurşungeçirmez yeleğini ve gece görüş gözlüğünün uçlarını ayırt edebiliyordu.

Derin bir nefes aldı. Tabancalı kiralık katiller başka, tam teçhizatlı bir birlik bambaşka bir şeydi. Adamların kapının önündeki barikatı kaldırmaya uğraşırken homurdandıklarını ve eşyaların gürültü patırtısını duydu. Yanlış kapıyı zorluyorlardı; orada olmadığının farkında değillerdi.

Bir şeyler yapacaksa hemen şimdi yapması gerekiyordu.

Kapıyı büyük bir hızla ardına kadar açtı ve şaşkınlıktan donakalan adamı ellerinden tutup içeri çekti. Adam o kadar afallamıştı ki çığlık bile atamadı. Victor adamın ayaklarını yerden kesip aracısının silahının kabzasıyla yerde yatan çenesine kuvvetli bir darbe indirdi.

Kapıyı tekrar kapatıp kilitledi.

Koridordaki diğer adamlar sesi duymuşlardı. Etraflarına bakınınca adamlarından birinin yerinde olmadığını gördüler.

"O neydi lan?"

"Hassiktir, Xavier'yi yakaladı."

"Başka bir dairedeymiş şerefsiz."

"Geri çekilin, geri çekilin. Hedef 305 numarada."

Aracısının dairesindeki adamlar aramalarını tamamlamadan geri çekildiler. Hızla koridora çıkıp daireye dalmak için pozisyon aldılar.

"Şimdi," diye fısıldadı komutan. "Şu orospu çocuğunu duvara mıhlayalım."

Victor kapının kolunun altına sandalye sıkıştırdı ve adamın hücum yeleğinden ses bombalarını alıp ceketinin cebine koydu. Susturucu takılmış MP5 için de bir avuç dolusu şarjör çıkardı.

Yerdeki adamın vücudu buz kesmişti, suratı kan içindeydi. Victor gece görüşlü gözlüğü çıkarıp kendine taktı. Görüşü yeşil, mozaikli, bulanık bir hal aldı. Eline tabancayı alıp adamın bir daha uyanmamasını garantilemek için kabzasıyla kafasına iki kere daha vurdu. Ateş etse dışarıdaki adamlar içeri girmek için acele ederlerdi. Oysa şimdi adamlarını kurtarma planı yaptıkları için biraz vakit kazanmıştı.

Adamın üniformasındaki armayı görünce rahat bir nefes aldı. Bunlar CIA'in değil, Fransız Terörle Mücadele Timi, RAID'in adamlarıydı. Muhtemelen aracıyı takibe almışlardı ya da Victor'ı havaalanındayken fark edip peşine düşmüşlerdi. Her iki durumda da Paris'e dönmüş olmanın bedelini ödüyordu.

Elinde MP5SD'yle tekrar balkona koştu. Bir saniye durup caddenin karşısındaki sokak lambasına baktı. Gözlükler ışığı rahatsız edici boyutlara kadar yükseltmişti. Karşı balkona baktığı zaman aracısının bıraktığı gibi duvara dayanmış halde durduğunu, soluğunu düzenlemeye çalıştığını gördü.

Korkuluğa çıkıp karşı balkona atladı. Oradan da aynı şekilde ilk balkona geçti. Ayağı demirin üzerinden kaydı. Düşmemek için yağmur suyu borusuna tutunurken MP5 elinden kaydı ama silah balkona düşünce derin bir nefes aldı.

Silahı hemen yerden aldı ve hızla mutfaktan geçip salona gir-

di. Silahı iki eliyle tutup kabzasını omzuna dayadı. Nişangâhın ardından baktı. Silahıyla kafası ahenkle sallanıyordu.

Sofa, masa ve sandalye kırılıp odanın bir köşesine atılmışlardı. Salonda RAID timinden kimse yoktu. Koridora çıkmışlardı.

Yanlış daireye girmeye hazırlanıyorlardı.

Bir kez daha.

50

21.13 CET

Adamlardan ikisi kapının bir yanında, üçüncü ve dördüncüsü de diğer yanında içeri girmek için bekliyorlardı. Komutanlarının elinde pompalı tüfek vardı. Hatton fişekleriyle kapının menteşelerini uçurmaya hazırdı. Koçbaşını bırakmışlardı.

Komutan elini kaldırıp parmaklarıyla geriye doğru saydığını işaret etti. *Beş, dört, üç, iki...*

Az önce çıktıkları daireden koridora metal bir nesne yuvarlandı.

Gece görüş gözlüğünden bakan komutanın bunun ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Fark ettiği zaman da uyarıda bulunmak için derin bir nefes aldı ama geç kalmıştı.

Ses bombası akıl almaz bir gürültüyle patlayıp dışarı çok güçlü bir ışık yaydı.

Adamlar bağırmaya başladılar. Etraflarını görmüyorlardı; kafaları karışmıştı. Duyularına güvenemez hale gelmişlerdi. Biri silahını düşürdü, bir başkası koridora döndü. Duvarlara çarpa çarpa dışarı çıkmaya çalışıyordu. Komutan adamlara pozisyonlarını kaybetmemelerini emretti ama kulakları o kadar çınlıyordu ki kendi sesini bile duyamamıştı.

Karmaşadan faydalanan Victor, aracısının dairesinden hızla koridora yürüdü. Ses bombasının dumanının içinden ortaya çıktı. Mermileri üçer üçer sıkacak şekilde ayarladığı MP5'i kaldırdı. Tetiğe arka arkaya on kere bastı ve MP5 bir dizi hızlı klik sesi çıkardı. Adamlar yere düştükçe bir sonraki hedefe geçiyordu. Zırhın daha zayıf olduğu yüz ve karın bölgelerine nişan alıyordu. MP5'in namlu ağzından çıkan parlamalardan dolayı bir an için beliren silahlı adamlar, her atışta karanlığın içinde kayboluyor-

du. Vücutları sağa sola sallanıp yere kapaklanıyor, kanları havaya fışkırıyordu.

Victor'ın MP5'inin namlu yatağı üç saniye içinde son kez geri teptiğinde, dört adam da koridorun zemininde cansız bir biçimde uzanmıştı. Etraftaki barut ve kan kokusu burnuna doldu. Dumanı tüten mermi kovanları ayaklarının altında çıtırdayarak eziliyordu.

Adamların hiçbiri hareket etmiyordu, bu yüzden Victor MP5'in şarjörünü yenileyip omzuna attı. Komutanın pompalısını alıp girmeye hazırlandıkları kapıya ateş etti ve kilidi kırdı.

Silahı atıp kapıyı açtı. İki çocuğuyla beraber bir köşeye sinmiş Cezayirli kadını görmezden gelip köşeyi döndü, mutfağa girdi. Rebecca gelenin Victor olduğunu anlayana kadar çığlık atmaya devam etti. Victor balkon kapısını açıp aracısını omzundan yakaladı.

"Hadi," dedi. "Buradan gidiyoruz."

Kadını sürüklercesine mutfaktan geçirip tekrar koridora çıktı. Kadın cesetlerin üzerinden tökezleyerek geçerken hızlı ve sert bir şekilde nefes aldı.

"Aman Tanrım."

"Dikkatli ol, birkaç kişi daha var. Tam arkamda dur."

Aracısının tabancası hâlâ kemerindeydi. MP5'i eline aldı. Yerde cansız yatan adamların arasından geçip asansöre doğru gittiler. Düğmeye bastı, kapı açıldı. Tam içeri girerken zemin kat düğmesine basıp geri çıktı. Aracısı asansörde kaldı.

Victor kadına, "Dışarı çık," diye emretti.

"Ne?"

Victor onu bileğinden tutup tekrar koridora çekti. Kapı arkasından kapandı. Victor tekrar merdiven sahanlığına yöneldi. Hızlı hareket ediyordu. Sağ tarafta durmaya özen gösteriyor, omzu duvara sürtünüyordu.

Aracısı, "Ama asansör..." dedi.

Victor kadının söylediklerini duymazlıktan gelip onu merdivenlere çekti. Duvara dayadı.

"Burada dur."

Kapının önüne çömeldi, silah hâlâ sağ elindeydi. Sol eliyle kapıyı açtı, merdiven sahanlığı boştu.

"Gel."

Her katta biraz durup etrafı dinleyerek aşağı inmeye başladılar. Aracısı kendisini çok yakından takip ediyordu. Victor birinci katta durup koridora açılan kapıyı açtı. Rebecca'ya yolu gösterdi.

Aracısı başını çevirip geriye baktı. "Burası zemin kat değil."

Victor hızını kesmeden devam ederken, "Biliyorum," dedi. "Konuşmayı kes."

Aşağıdaki merdiven boşluğundan yukarı doğru gelen ayak seslerini duydu. Ses bombasının pimini çekti fakat fünyenin mandalına parmağını bastırdı. Mandalı, sabit duracak şekilde kapı kolunun arkasına sıkıştırdı. En azından kapı açılana kadar bu şekilde duracaktı.

Binanın diğer ucunda bulunan pencereye doğru hızla koştu. Makineli tabancanın kabzasıyla cama vurup cam kırıklarını temizledi. Pencereden geçip aşağı atladı.

Üç metre aşağıdaki bir sokağa düştü. Yere inince hemen yuvarlanarak düşmenin etkisini bütün bedenine yaydı. Ayak tabanları acıdı fakat yaralanmamıştı. Ayağa kalkıp binaya döndü ve yukarı baktı. Aracısı pencereden uzanmıştı.

Eliyle hadi işareti yaptı.

"Ya-yapamam, çok yüksek."

"Atlama, sadece kendini boşluğa bırak. Yere düşünce de yuvarlan. Hadi."

"Yapamam."

Victor arkasını dönüp çöp konteynerini açtı. İçinden yarım düzine poşet çıkarıp pencerenin altına attı.

"Hadi artık."

Rebecca derin bir nefes aldı. "Ayaklarım kırılır."

"Beş saniye içinde gidiyorum. Şimdi atla."

Atladı. Garip bir şekilde önce ayaklarının üzerine düştü, sonra sırtüstü yığıldı. Çöp poşetleri patladı fakat düşüşünü hafiflettiler. İnleyip ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Tekrar sırtüstü düştü. Victor onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Sanırım bileklerimi burktum."

"Ayakta durabiliyorsan burkmamışsın demektir. Yürü."

Hafif bir patlama sesiyle aracısı irkildi.

Pencereye doğru baktı. Victor tepki vermeden sokağın girişine doğru yürüdü. Sırtını duvara dayayıp etrafı dinledi. Herhangi bir caddeden farksızdı; sadece arabaların ve yayaların sesleri duyuluyordu. Cüzdanını açıp ucunda ufak, yuvarlak bir ayna bulunan mat siyah renkli metal bir çubuk çıkardı. Aynayı uzatıp yansımaya baktı.

Binanın önünde bir sürü araç vardı. Hücum timini getiren iki minibüs, üç tanesi sivil olmak üzere dört polis arabası. Etrafta bir düzine kadar insan vardı. Bunların kimi sivil kıyafetli kimiyse üniformalıydı.

Victor, Rebecca'yı bileğinden tutup hızla sokağın diğer ucuna koştu. Köşeye bakmak için tekrar aynasını kullandı. Bir polis arabası ve iki polis vardı. Çocuk oyuncağıydı.

Aracısını kendine doğru çekip, "Dinle," dedi. "Dışarıdalar. Bu caddeden çıktığımız anda bizi görürler."

"Ne yapacağız?"

"Araban var mı?"

"Bir tane kiraladım ama birkaç sokak ötede."

"Önemli değil. Önce ben çıkıp dikkatlerini çekeceğim. Peşime takılacaklar. Otuz saniye sonra da sen arabana doğru koşup buradan uzaklaşacaksın."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben bir şeyler düşünürüm. Şunu al." Yeni aldığı bir telefonu ona uzattı. "Paris'in merkezinden ayrıl. Telefonu açık tut. Seni arayacağım."

"Ayrılmamalıyız."

"Tek kurtulma yolumuz bu."

"Yapabileceğimiz başka bir şeyler olmalı."

"Daha iyi bir planın varsa söyle."

Kafasını uysalca salladı.

Victor elini onun omzuna koydu. "Ne yapacağını anladın mı?"

Rebecca başıyla onayladı.

"O zaman söyle."

"Anladım."

Victor MP5SD'yi yere bıraktı. Böyle bir silahı arkasında bırakacağı için çok üzülüyordu aslında ama amacı çatışmaya girmek değil, oradan uzaklaşmaktı. Dakikada 800 mermi sıkan bir

hafif makineliyle koşmak da göze çarpmamanın en iyi yolu değildi.

Aracısına tabancasını geri verdi. "Her ihtimale karşı bunu al." Hâlâ bıçağı, 9mm'lik bir SIG P-228'i ve bir ses bombası vardı. Tam teçhizatlı bir ekipten kaçarken çok işe yaramazlardı ama yine de faydası dokunurdu.

"Ben gittikten otuz saniye sonra çık. Saymaya başla."

Caddeye çıkıp koşmaya başladı.

Yolun ortasına vardığı zaman önce birinin bağırdığını, karşıya geçtiği zaman da silah sesini duydu. Yakındaki duvardan tuğla parçaları fırladı.

Victor caddenin karşısına geçtikten sonra arabaların giremeyeceği dar bir ara sokağa saptı. Buradan sonra onu koşarak takip etmek zorunda kalacaklardı. Bir yandan sokak boyunca koşuyor, bir yandan da çöp tenekelerini, kutuları yola deviriyordu. Bir köşeyi hızla döndükten sonra başka bir yola saptı. Kendini iki tarafı dükkânlarla dolu geniş bir arka sokakta buldu. Doğruca sokağın merkezine yöneldi. Yeni bir sapak görür görmez hemen oraya saptı.

Ana caddeye çıkınca dikkat çekmemek için hızını yavaşlattı. Kaçan birini takip etmenin en kolay yollarından biri, şaşkınlıkla omuzlarının üstünden bakan yayaların kafalarını takip etmekti. Bina bloğunun etrafından dolaşıp aynı yoldan tekrar aracısının evine doğru yürüdü. Tam aksine, onun kaçabildiği kadar uzağa kaçacağını düşüneceklerdi. Adamların düşünecekleri son şey, Victor'ın olay mahalline geri dönmesi olurdu.

Yolun, aracısının evinin bulunduğu tarafındaki ara sokaklardan birine girdi. Yavaş akan trafiğin arasından karşıya geçti. Oradan başka bir sokağa girdi. Sıradan bir şey yapıyormuş gibi rahat adımlarla sokaktan çıkıp karşı taraftaki caddeye geçti.

Dört blok ötede kalabalık ve gürültücü müdavimlerle dolu bir kafe buldu. Pencereden dışarıyı rahatça görebileceği bir masaya oturdu. Geldiği caddeyi seyretti beklerken ama peşinden gelen yoktu. Kurtulmuştu. Garsonlardan biri yanına gelip ne istediğini sorduğu zaman nabzı ve nefes alışverişleri normale dönmüştü.

"Soğuk çay," dedi siparişi sorulunca. "Mümkünse misket limonlu olsun."

51

23.03 CET

Aracısına telefon etti. Şehrin dışında bulunan bir barın ismini ve adresini söyledi. Sonra da bir taksiye atlayıp adresi verdi ama varmadan birkaç blok önce indi. Paris'in kenar mahallelerinden biriydi. Dolambaçlı caddelerin biri ötekine bağlanıyordu. Sakin bir yerdi.

Barın olduğu bloğun etrafında dolandı. Buraların yabancısı olabilecek birilerinin etrafta olup olmadığını kontrol etti. Aracısı daha önce takip edildiyse bir kere daha takip edilmiş olabilirdi. İnsanların yol kenarında durup vakit geçireceği türden bir yer değildi. Kimseyi görmedi.

Orta karar bir meyhaneydi. Yerler muşambayla kaplıydı; duvar kâğıtları yıpranmıştı ve barın cilası uzun zaman önce kalkmış, üzerine binlerce bardağın ve şişenin izleri işlemişti. Aracısı yüzü kapıya dönük bir halde köşede oturuyordu. Victor kadının muhtemel tehditleri görmek için değil de sadece kendisini görmek için bu şekilde oturduğunu düşündü.

Yanındaki sandalyelerden birine hem aracısını hem de girişi görebileceği bir şekilde oturdu. Üzerine şık bir şeyler giymiş, yüzünü temizlemiş ve makyajını yenilemişti. Kıyafetlerini de değiştirmişti. Ayaklarının yanında bir alışveriş poşeti vardı.

"İkimize birer votka tonik ısmarladım," dedikten sonra gözlerini kıstı. "Ama ikisini de içtim. Kusura bakma."

"Sorun değil."

Önlerindeki masada iki boş bardak, küllükte de yarı yarıya

erimiş buz küpleri vardı. Rebecca Victor'ın kendisine baktığını fark etti.

"Pipetim olmadan buzlu içecekleri içemiyorum. Burada da pipet yokmuş."

Victor önemli bir meseleymiş gibi kafasını salladı. Aracısı çok kötü sarsılmıştı, çok belli ediyordu bunu. Adrenalin tamamen kaybolmuştu ama olaylar kafasında dönüp duruyordu.

"Böyle bir olay ilk defa mı başına geliyor?" diye sordu Victor.

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Sen alıştın mı, seni öldürmek isteyen insanlara yani?"

"Bizi öldürmeye çalışmıyorlardı."

"Yine de korkunçtu. Ayrıca ne demek istediğimi biliyorsun. Söyle bakalım, alıştın mı?"

Victor yalan söylemek ve hayır demek istemesine rağmen, "Evet," diye cevap verdi. "Her seferinde üstesinden biraz daha rahat geliyorsun."

"Yani tekrar olursa bu kadar kötü hissetmeyeceğim demek."

"Bazı insanlar diğerlerinden daha kolay başa çıkar."

"Peki ben?"

Victor vereceği cevabın ne olacağını merak eden Rebecca'nın gözlerinin korkuyla dolduğunu gördü. Sebebini bilmiyordu ama ona biraz daha insaflı davranmaya karar verdi ve "Eminim senin için de daha kolay olacaktır," dedi.

Aracısı takip edilmeden ve hiç sorun yaşamadan nasıl kaçtığını anlatmaya başladı. "Açık bir mağaza bulup kendime birkaç kıyafet aldım. Ben..."

"Bunları anlatma. Kaldığımız yerden devam edelim."

"Onları konuşmak için başka bir yere gitmeliyiz."

Victor ayağa kalktı. "Peki. Bu sefer benim seçtiğim bir yere gideceğiz."

Kapının üzerindeki neon aydınlatmada odaların saatlik ücreti yazıyordu. İçerideki lobi karanlık ve küçüktü. Bilerek ışıklandırılmamıştı. Victor paraları sayarken resepsiyon olarak kullanılan masanın arkasındaki kısa boylu adam, aracıya şehvetle bakıyordu. Dışarıdaki koridorun duvarına monte edilmiş bir prezervatif makinesi vardı.

Oda içerideki bütün boş alanı kaplayan çift kişilik yatak dışında tamamen boştu neredeyse. Yatağın ucunda bozuk para atıldığı zaman yatağın titremesini sağlayan metal bir kutu vardı. Victor insanların böyle şeyleri hâlâ kullanıyor olmalarına inanamıyordu. En son bunların üzerinde iş tutan birini gördüğünde midesi bulanmıştı.

Aracısı pencerenin önünde ayakta duruyor, yarı açık perdelerin arasından dışarı bakıyordu. Victor kendisine bunu yapmaması gerektiğini söyleyecekti ama zaten dışarıda bir keskin nişancı olsa onu çoktan vurmuş olacağını düşünüp vazgeçti.

Kadın öfkeli bir şekilde perdenin kumaşıyla oynuyordu. Perde dışarıdan bakan birinin içeriyi görmesini engelleyebilecek kadar kalın görünmüyordu. Victor bunun sebebinin, odayı kullananlarda ekstra heyecan yaratmak olduğuna kanaat getirdi. İçeri bakma ihtimali olan gözler de meraklı aptallara ait olacağı için bunu pek sorun etmedi.

Aracısı arkasını dönmeden, "Burada olmak midemi bulandırıyor," dedi.

Victor arkasından kapıyı kapatıp kilitleyince Rebecca'yla göz göze geldiler. Soğuk bir ses tonuyla, "Buradan hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil," dedi. "Kimse bizi bulamayacağı bir yerdeyiz. Bu tür yerler müşterilerinin reklamını yapmaktan hoşlanmazlar."

Kadın onunla tartışmaya kalkmadı. Victor haklıydı. Kadının kendisini anladığını da biliyordu. Kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Victor ışığı kapatıp yatağın ucundaki bir lambayı açtı. Zayıf, kırmızı bir gölgesi ve odaya yayılan solgun kızıl bir ışığı vardı.

Bir süre ikisi de konuşmadan beklediler.

Sessizliği aracı bozdu. "Dairede bizi öldürmeye çalışmadılarsa adamları neden öldürdün?"

Victor böyle bir soruyu bekliyordu. "Ses bombalarının etkisi kısa sürüyor."

Aracı bunu zaten bildiği için çabucak, "Ama gece görüş gözlükleri vardı. Bombanın yarattığı ışık gözlerini normalden daha uzun süre kör ederdi," dedi.

Victor nihayet ona cevap verdiği zaman sorgulanmaktan do-

layı duyduğu hoşnutsuzluğu da gizlemedi. "Gece görüş gözlüklerinde ses bombasının ışığını kıracak özel bir mekanizma var."

"Peki."

"Adamları öldürmeseydim kaçamazdık."

"Sıradan polislerdi, değil mi? İyi adamlardı yani."

"Ya onlar ya biz. Mesele buydu. Ayrıca bu işe kalkışırken nasıl bir risk aldıklarını biliyorlardı." Konuşmaya devam etmeden önce bir süre sustu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Aracı, kendisini tiksindiren ve endişelendiren bütün düşüncelerden sıyrılıp doğruldu. Şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle, "İlk limanımız Elliot Seif," dedi.

Kol çantasından bir bilgisayar çıktısı aldı. Düşük çözünürlüklü ve siyah beyaz bir fotoğraftı. Ellili yaşlarında ya da daha ihtiyar, takım elbiseli, zayıf bir adamın başı ve omuzları görünüyordu. Alnı derin kırışıklarla doluydu, dudakları inceydi ve gür kirpiklerinin altında koyu renk gözleri vardı. Muhasebecilere benziyordu.

"Bu kim?" diye sordu Victor.

"Bir muhasebeci."

Victor tek kaşını kaldırdı.

Aracısı ona daha yakından baktı. "Bir şey mi kaçırdım?"

Victor kafasını salladı. "Devam et."

"Seif, Londra'da bulunan büyük bir finans kuruluşunun başlıca ortaklarından biri. Firmanın adı Hartman&Royce Sermaye Yatırımları. Bana gönderdikleri ve benim de sonradan sana gönderdiğim paraya ait hesapla bu adam ilgileniyormuş."

"Emin misin?"

"Sen yaptığın işte iyisin. Ben de kendi işimde iyiyim."

Kadın gerçekten becerikliydi. Victor bunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Ne söylediğini bildiğine güveniyordu. Sigara ve kibrit çıkarmak için ceketine uzandı.

"Yapmasan olmaz mı?" diye sordu aracısı.

Victor başını kaldırdı. "Affedersin, anlayamadım?"

"Sigara içmesen olmaz mı diyorum."

Bir an tereddütte kaldı, sonra paketi yerine bıraktı. "Zaten bırakmaya çalışıyorum."

"Kendini daha iyi hissedersin."

"Şimdiye kadar öyle hissetmedim."

Aracı, kısacık bir gülümsemeden sonra iş konuşmaya devam etti. "Fakat Seif sadece bir basamak. Sıradan bir komisyoncu, pek vasfı yok. İşin arkasındakini korumak için zincire eklenmiş bir figürandan başka bir şey değil. Bana parayı yatıran hesabın kime ait olduğunu bulmak zorundayız, aksi halde başlamadan kaybedeceğiz." Bir süre sustu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bunu bulmak için adamın dosyalarına ulaşmam gerekiyor," dedi.

"Dışarıdan öğrenebilir misin?"

"Bir kriptografi ekibi ve bir adet süper bilgisayar işimizi görebilir."

"Anladım."

"Para transferi elektronik ortamda yapıldı. Bir yerlerde bir şirket ya da sahte bir kurum olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen Seif'in kayıtlarında vardır. Hard disklerden birinde bir isim muhakkak vardır. Bize lazım olan da bu."

"Neden gidip Seif'le konuşmuyorsun?"

"Paranın gerçekten kimden geldiğini biliyorsa çok şaşırırım ve kime gittiğini bilirse çok daha fazla şaşırırdım. Ayrıca bilse bile bize söylemez."

"İkna edici olabilirim."

Victor'ın karanlık gözlerine baktı. "Oraya gitmemize gerek yok."

"Gitmek istemiyorum demek istiyorsun sanırım."

"Haklısın, gitmek istemiyorum. Zaten bu çok zor olur. Adamı zorla alıkoymak zorunda kalırız ki bu hiç kolay olmaz. Dosyalarına ulaşmak daha basit."

Victor bir süre düşündükten sonra kafasını salladı. "O zaman şirket binasına girmemiz gerekecek."

"Mümkünse evet ama zamanla yarışıyoruz. Umarım bunu yapmak zorunda kalmayız. Müşteri bilgilerini içeren bir bilgisayarı veya PDA'sı mutlaka vardır. İşe yarayacak bir yöntem bulmam uzun sürmez."

"İşi bitirmek ne kadar sürer?"

"Seif'i temizlemeyi planlıyor olabilirler, o yüzden onlar adamı ortadan kaldırmadan önce ona ulaşmalıyız. Operasyon ters gitmeye başladığından beri ipler birazcık elimden kaydı. İşin içinde

kaç kişinin olduğunu bilmiyorum ama kalabalık olduklarını sanmıyorum. O yüzden de Seif'ten dosyaları yarın çalamazsak, en geç ertesi güne halletmeliyiz."

"Çok kısıtlı bir süre."

"Elimden daha fazlası gelmez."

Victor çenesini esnetti. Bir eleştiri değildi bu, kadın sadece durumu açıklamıştı. Şikâyet etmek doğasında yoktu. "Bu kısa süre içinde adama çaktırmadan bilgisayarını çalmam imkânsız."

Aracısı kafasını salladı. Victor'a hak veriyordu.

Victor, "Yarın için Seif'in firmasıyla bir görüşme ayarlamamız lazım," dedi. "Ayrıca adamın ev adresi de dahil, bizim için önemli olan her şeyi öğrenmeliyiz."

"Yarın öğleden sonra iki buçukta iş arkadaşlarından biriyle görüşeceğim."

"Hızlı çalışmışsın."

Bunu söylediği zaman Rebecca'nın yüzünde oluşup kaybolan gurur ifadesi Victor'ın gözünden kaçmadı. "Gerçi dört gözle beklediğim söylenemez. Çürük dişlilerle pek anlaşamıyorum."

"Bu sadece Amerikalıların söylemeyi sürdürdüğü basmakalıp sözlerden biri. İngiltere'deki insanların dişleri dünyanın diğer yerlerindekilerden daha kötü değil."

Rebecca kafasını sallayarak, "Lanet olsun," dedi.

"Pardon?"

"Arada bir yerde *biz* demeni bekliyordum."

"Neden öyle bir şey diyeyim?"

"Biz deseydin nereli olduğunu anlayacaktım."

"İngiliz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kafasını salladı. "Ya da *Amerikalılar* demek yerine *biz* diyebilirdin."

"Yani Amerikalı mıyım?"

"Bazen Amerikalılar gibi konuşuyorsun, bazen İngiliz aksanıyla. Kimi zamanlar da Avrupa'daki bir yerdenmiş gibi. Aksanın sürekli değişiyor ama nereli olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

"Çok seyahat ediyorum."

"Fark ettim. Fakat telefonda konuştuğumuz zaman İngilizcende Doğu Avrupa aksanı sezdiğime eminim. Buluştuğum za-

man [redacted] aksanının izlerine rastladım. Sanırım o an hangi ülkedeysen oranın aksanını kullanmayı tercih ediyorsun."

"İyi bir gözlemcisin."

Rebecca utangaç ama aynı zamanda iftiharla gülümsedi. "O yüzden ben de dil sürçmesiyle kendini ele verecek misin diye seni denemeye karar verdim."

Kadının üçkâğıtçılığı Victor'm hoşuna gitmişti. "Bir dahaki sefer için sana bol şans dilerim."

"Sağ ol, daha kurnaz olacağım."

"Olmak zorundasın."

Aracı, birbirini tanımaya çalışan normal bir kadın ve erkekmişler de sohbet ediyorlarmış gibi hâlâ gülümsüyordu. Victor kendine bu durumun tehlikeli olduğunu hatırlattı. Hayatına birini almamak için geçerli sebepleri vardı. Üstelik yelkenleri suya indirmenin vakti değildi.

Rebecca'nın yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. Gözlerini kendisine dikmişti.

"Ne var?" diye sordu sonunda.

"Sana daha önce teşekkür etmedim. Evdeyken."

"Etmek zorunda değilsin."

"Beni kurtardın. Hayatımı olmasa bile benim..."

Victor sert bir sesle onun sözünü kesti. "Bunu tartışmamıza gerek yok."

Rebecca'nın yüzü düştü. Victor onun duygularını incitmiş gibiydi. Kendi kendine, bunu neden önemsememesi gerektiğini hatırlattı.

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonra aracısı kol çantasına tekrar uzanıp bir dosya daha çıkardı. Yüzüne bakmadan Victor'a uzattı. "Seif'in dosyası. Kusura bakma, bu kısıtlı sürede ancak bu kadarını bulabildim."

Dosya neredeyse yarım santim kalınlığındaydı. Rebecca bu iki günde bayağı iş çıkarmıştı ve Victor'ı gerçekten şaşırtıp etkilemişti.

Victor, "İşimize yarar," dedi.

52

Falls Church, Virginia, ABD
Pazartesi
16.54 EST

Sykes, Lincoln marka arabasından inip kapıyı sağlam ve hızlı bir şekilde kapattı. Öğle sonrası güneşine gözlerini kısarak baktı. Anahtarı arabaya doğru tuttu ve gösterge ışıklarının iki kere yanıp sönmesini bekledi. Aslında kapıları kilitlemesine gerek yoktu. Irmağın karşısında suç son derece yaygın olmasına rağmen, hükümet ve CIA binalarının bulunduğu bu bölgede neredeyse hiç suç işlenmiyordu ama Sykes temkinli bir adamdı. Ferguson ona, *"Zengin olmak ister miydin?"* diye sorduğunda da daha temkinli davranmadığına pişmandı.

"Evet," diye cevap vermişti. Elindeki paranın son sıfırları da tükeniyordu ve hayat standartlarını düşürmek zorunda kalma fikrinden hoşlanmıyordu. Ancak şimdi her şey çok farklıydı ve Sykes'ın tek isteği hapse girmemekti. Tereyağından kıl çeker gibi basit olması gerekiyordu: Rus ordusundan bir asker CIA'ye çok değerli füzelerin yerlerine dair bilgiyi satıyordu. Adamı öldür, bilgileri çal. CIA'in, tetikçiyi kimin tuttuğunu öğrenmesine engel olmak için tetikçiyi de temizlet. Füzeleri bul ve karaborsada sat. Kâğıt üstünde çok kolay görünüyordu ama ters gidebilecek her şey ters gitmişti.

Sykes'ın bu işe girerken kabul ettiği şartlar Avrupa'nın göbeğinde bir seri katili avlarken kendi kurumu tarafından suçüstünde yakalanmamaya çalışmak değildi. Onurunu bunun için satmamıştı. Ferguson denen ihtiyar hergeleyi kolay kolay ter basmıyordu. Onun gözünde bu, hayatı boyunca yaptığı binlerce pis işten

sadeleştirmek Ferguson bu tür yasadışı operasyonları hayatı boyunca defalarca yapmış olabilirdi ama Sykes çok acemiydi.

Hava sakin fakat soğuktu. Sykes iç organlarının altüst olduğunu hissediyordu. Şimdiye kadar midesinin patlamamış olması şaşılacak şeydi doğrusu. Son bir haftadır yanma bir paket antiasit ilaç almadan evden çıkmıyordu.

Yolun sonunda Ferguson'ın sömürge döneminden kalma 300 metrekarelik güzel villası vardı. Ev dört hektar genişliğindeki ağaçlık bir alanın koynundaydı ve kusursuz görünüyordu. Evin yakınına gelince durup derin bir nefes aldı. Önceki gün olanlara işler kötü gitti denecekse, bugünkü duruma umutsuz demek gerekecekti.

Kapıyı Ferguson açtı. Polo tişört ve kumaş pantolon gibi günlük kıyafetler giymişti ve yüzünde sandviçini yerken rahatsız edilmiş olmaktan dolayı duyduğu memnuniyetsizliğin belirtileri vardı. Sykes en son ne zaman rahatça yiyip rahatça sıçtığını hatırlayamıyordu bile. Ferguson lokmasını çiğnemeyi bitirdikten sonra ağzını monogramlı bir peçeteyle sildi.

"Olan biteni hemen öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm," dedi.

"Kulağa son derece kaygı verici geliyor Bay Sykes."

Sykes ağırlığını diğer ayağına verdi. Tarafsız bir sesle konuşmaya başladı. "Tesseract Paris'e döndü. Kızla buluştu. Bir çatışma yaşandı. İkisi de kaçtı."

Ferguson cevap verene kadar geçen süre işkence gibiydi. Sonunda konuştuğu zaman sesi o kadar sakin çıktı ki Sykes'ın sırtından aşağı bir ürperti gezindi. "İçeri girsen iyi olur."

Sykes, Ferguson'ın peşinden koridora girdi. Bu kıdemli CIA memurunun evine ilk defa geliyordu. Sykes nedense evin soğuk olacağını düşünmüştü ama içerisi rahatsız edici derecede sıcaktı. Pastel gri takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açtı.

Ferguson'ın evi tıklım tıkış değildi. Temiz bir adamın eviydi. Eşinden en az on yıldır ayrıydı ve Sykes'ın bildiği kadarıyla kimseyle birlikte yaşamıyordu. Kapının yanında golf sopaları gördü.

Ferguson kapıyı kapattıktan sonra, "Neler oluyor?" diye sordu.

İşe ön sevişme olmadan koyulacaklardı demek ki.

"Az önce söylediğim gibi. Tesseract Paris'te görülmüş. Kendisinin nasıl bulunduğunu bilmiyorum şu anda." Gırtlağını temizledi. "Sumner'ın evine gitmiş. Reed'i Hoyt'un peşinden göndermemi söylediğiniz için de kadını takip eden kimse yoktu."

Sykes suçu daha konuşmanın başında üzerinden attığı için memnundu.

Ferguson bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki sonra?" diye sordu.

"Fransız polisi adamı tutuklamaya çalışmış. Sonucu söylemeye gerek yok, başaramamışlar."

Ferguson bir süre bu cevabı tarttı. "Daha bu öğlen ulusal istihbaratın yöneticilerinden birine golf üzerine bir ders verdim ama söylediklerin keyfimi kaçırdı." Elini saçlarına attı. Saçları o kadar sıktı ki Sykes ilk başlarda adamın peruk taktığını zannetmişti. Her sabah lavaboya dökülen saçlarına bakınca, Ferguson'ın yaşına geldiği zaman yolunmuş tavuk gibi görüneceğini düşünüyordu.

"Sorunlarımızın üzerine bir de bu saçmalık eklenmiş oldu."

Sykes, Ferguson'ın değil de daha çok kendi endişesini yatıştırmak için, "Hâlâ güvendeyiz," diye cevap verdi.

İhtiyar adam sinirlendi. "Bu küçük teselli için sağ ol. Sanırım birkaç kadavramız daha oldu."

Sykes başıyla onayladı. "Üç kişiyi öldürdü, hastanede de iki yaralı var. Hayatta kalıp kalmayacaklarından emin değilim."

"Kurbağa sesli Fransızlar bu konuda ne biliyor?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Tesseract'ın niye Paris'te olduğunu ya da kadının kim olduğunu bilmiyorlar. Daire kadına ait değil ve Marsilya'daki evi de sahte bir isimle kiralamış, o yüzden ona muhtemelen ulaşamayacaklardır. Kimliğini iyi gizlemiş, yakalayacaklarını sanmıyorum."

"Öyle umalım."

Uzunca bir süre konuşmadılar. Sykes, Ferguson'ın kafasında dönen tilkileri neredeyse görebiliyordu. Daha fazla sessiz kalmaya dayanamayınca, "Tesseract kadının izini nasıl buldu, anlayamıyorum," dedi.

"Polisin kadının cesedini falan bulduğuna dair bir şeyler duydun mu?"

"O zaman tekrar düşün."

Sykes sakin olamıyordu. Yumrukları yanlardan sarkıyordu ve parmaklarının eklem yerleri beyazlamıştı. "Anlayamıyorum."

"Kadını bulmadı."

"Ne?"

"Ya kadınla bir şekilde iletişim kurdu ya da kadın kendisine ulaştı ama bunun bir önemi yok. Önemli olan kadının bir hedef haline geldiğini anlayıp adamla buluşmaya karar vermiş olması."

"Peki ama neden? Reed'in peşine düştüğünü nasıl anlamış olabilir?"

"Zeki bir kadın. Yanlış düşünüyorsam söyle, kadını biz de bu yüzden kullandık."

"Evet ama..."

"Belki düşündüğümüzden de zekidir. Belki de Kennard bir hata yapıp kimliğini ifşa etmiştir, o yüzden de öldüğü zaman kadın ikiyle ikiyi toplamıştır. Belki de ikisi birden şüpheye düşüp anlaşmayı bozdular. Kim bilebilir?"

"Mantıklı geliyor."

"O yüzden," diye devam etti Ferguson, "kuzeninin Paris'teki dairesine gidiyor çünkü bizim orayı bilmediğimizi zannediyor. Korkuyor, ne yapacağını bilemiyor. Gidebileceği bir yer kalmadığı için Tesseract'tan yardım istiyor. Taşınabilir belleği alıp bildiklerini anlatmayı teklif etmiş olabilir. Adam da ya çaresizlikten gitmiştir ya da kadını öldürmeye gidip orada fikrini değiştirmiştir. Kadın bilgili, adam da yetenekli. Böylece birbirlerine yardım ediyorlar. Çok akıllıca bir iş olduğunu söyleyebilirim."

Sykes kaşlarını çattı. Son zamanlarda sürekli kaşlarını çatıyordu. "Ne yapacağız peki?"

Ferguson da rahatsız edici bir sakinlikle, "Oturup bekleyeceğiz," diye cevap verdi. "Bir ihtimal, kadının artık işine yaramayacağını düşündüğü zaman Tesseract intikam için veya tedbir olsun diye onu öldürecektir. Bu da hiçbir işe yaramasa bile ufak bir sorunumuzu çözmüş olur. Ondan sonra da taşınabilir bellekle beraber ortadan kaybolacak ve muhtemelen kendisinden bir daha haber alamayacağız. Biz de füzeleri bulup zengin olamayacağız ama en azından özgürlüğümüz elimizde kalacak. Bugüne kadar

olanları düşününce, bunun bile bizim açımızdan bir zafer olacağını düşünüyorum."

"Ya da?"

Ferguson salondan geniş bir mutfağa geçti. Sykes da peşinden gitti.

"İçki?" diye sordu Ferguson.

Sykes bir süre düşündükten sonra, "Bira içebilirim," diye cevap verdi.

Ferguson'm kalın kaşları birbirlerine yaklaştı. "Meyve suyu ya da su içeriz diye düşünüyordum."

"O zaman bir şey almayayım."

"Keyfin bilir." Ferguson dolabı açıp kendisine üzüm suyu çıkardı. Büyük bir bardak alıp doldurdu. "Ya da," diye devam etti, "bizimle bağlantıya geçip anlaşmaya çalışacaklar. Sanırım bu daha mümkün. Peşlerini bırakırsak bize bilgiyi vermeyi teklif edeceklerdir."

Sykes derin bir nefes aldı. "Anladım. Peki böyle bir şey teklif ederlerse kabul edecek miyiz?"

Ferguson çok şaşırdı. "Tabii ki etmeyeceğiz, salak. Aklın nerede senin? Hayır, peşlerini bırakmayacağız. Böyle olursa taşınabilir belleği getirdikleri zaman hem onları haklarız hem de o taşınabilir belleği alırız, böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Füzelere de elimizi attık mı, işin içinden tertemiz sıyrılırız."

"Her şeye rağmen hâlâ bunu yapabileceğimizi düşünüyor musunuz?"

Ferguson Sykes'a tiksintiye varan bir ifadeyle baktı. "Bundan çok daha büyük belalardan kurtuldum Bay Sykes, gördüğün gibi hâlâ hayattayım."

"Peki ya Alvarez?"

İhtiyar CIA memuru bu muhabbetten sıkılmaya başlamış gibi ofladı. "Alvarez oymak beyinden başka bir şey değil. O adamın bir sorun olacağını hiçbir zaman düşünmedim. Yaptığı tek şey en tehlikesiz yollardan yürümek. Bak, aslında olanlar bizim açımızdan iyi. Departmandaki aptallara uğraşmaları için daha zor bir görev vereceğim. Böylece bizden epeyce uzaklaşacaklar. Procter, Chambers ya da Alvarez'in kafaları çalışıyor olsaydı, birlerinin Ozols hakkında ilk elden nasıl bilgi edindiğini çözmeye

çalışırlardı. Tam aksine, olaya farklı yerden yaklaşmaya uğraşıyorlar. O yüzden keyfine bak, bu mesele yakında hallolur. Az biraz şanslı olursak, işler hallolduğunda bankadaki hesaplarımızda bizi bekleyen on milyonlarca dolar olacak. Sanırım hâlâ zengin olmak istiyorsun, değil mi? Ben istiyorum çünkü."

Sykes başıyla onayladı. "Düşünüyordum da, Tesseract'ı öldürmek zorunda olmamız biraz utanç verici. Demek istediğim, bugüne kadar yaptıklarına bakılırsa adam gerçekten iyi. Onu ekibe alabilirdik, değil mi? Mükemmel bir kazanım olurdu. Belki onu kendi safımıza çekebiliriz."

"Bu dediğini duymamış olayım."

Sykes yutkundu. "Özür dilerim."

Ferguson adamın yüzüne baktı. "Benden hiçbir şey öğrenmedin mi, Bay Sykes? Sakın özür dileme. Asla. Özür dilemek en kötü ihtimalle suçlu olduğunu kabul ettiğini, en iyi ihtimalle de bir mankafa olduğunu gösterir."

53

Londra, Birleşik Krallık
Salı
13.56 CET

Rebecca, Hartman&Royce Sermaye Yatırımları'nın kabul salonunda bulunan rahat deri koltuklardan birine oturdu. Biraz endişeliydi ama bu endişesini açığa vurmadığından emindi. Seif'in şirketi Londra göğüne doğru uzanan elli katlı cam ve çelik yığını Canary Wharf kulesinin on dokuzuncu katında bulunuyordu. Manzarası inanılmaz güzeldi. Rebecca salondaki huzur dolu süs havuzundan akan suyun yansımasına dikkatini verdi; ışığın insanı hipnotize yansımasına kendini bıraktı.

Arkadan gelen topuklu ayakkabı sesleri kafasını çevirmesine neden oldu. Gelen kişi resepsiyonist Melanie'ydi. Sempatik görüntüsüne eklenen mükemmel bronz teni ve porno yıldızlarınkine benzeyen ip gibi vücuduyla insanın aklını başından alacak derecede güzeldi. Nazik bir tavırla Rebecca'yı selamladı. Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve halini hatırını sordu. Beklerken bir kahve içmesi için ısrarcı oldu. Rebecca kadına hayır diyemedi.

Melanie espressoyu Çin porseleni fincan ve yanında cezveyle beraber getirdi. Rebecca onun gerçekten mükemmel bir espresso hazırlamış olmasına şaşırmadı. Sertti ve biraz da acı bir tadı vardı. Bundan daha iyisini içtiğini hatırlamıyordu.

"Harika olmuş, çok teşekkür ediyorum."

Melanie, "Afiyet olsun," dedi. Cilalı dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Başka bir şey isterseniz çekinmeyin," diye de ekledi.

Melanie topuklarını yere vura vura ve kasıla kasıla masasına

dönerken Rebecca kadının gözle görünenin dışında yetenekleri olup olmadığını merak etti. Hayır, olamazdı.

"Sempatik görünüyor," dedi biri arkasından.

Rebecca espresso bardağını dudaklarına götürdü. "Çok."

"Senden hoşlanıyor sanırım."

"Kıskanıyor musun?"

Cevabı beklerken espressodan bir yudum aldı.

Victor biraz bekledikten sonra, "Neyi?" diye sordu.

"Önemli değil, şakaydı."

"Anlamadım."

Kadın hafifçe öksürdü. "Boş ver."

"Onunla çok haşır neşir olma. Buradan çıktığımız anda seni unutması ikimizin de hayrına olur."

"Anladım."

Rebecca bir yandan espressosunu içti, bir yandan da uzun öğle molasının ardından asansörden çıkan firma ortaklarını ve çalışanları gözlemeye başladı. Resepsiyondan geçerken hiçbiri Rebecca'ya ikinci bir bakış atmıyordu. Ara sıra durup Melanie'yle hoşbeş ettikten sonra gidiyorlardı. Rebecca onların gözünde sıradan bir müşteri ya da ziyaretçiydi. Her gün gelen düzinelerce yeni yüzden farksızdı. Kendini saklamasının pek gereği yoktu.

Kulaklıktan Victor'ın bir kez daha, "Adamdan hâlâ bir iz yok," dediğini duydu.

Rebecca da dudaklarını oynatmadan, "Tamam," diye cevap verdi.

Adam dışarıda Seif'in gelmesini bekliyordu. Sabahtan beri etrafı gözlüyordu. Seif'in sabah gelip öğlen de yemeğe çıktığını görmüştü. Paris'ten gece yarısı çıkmışlardı. Tesseract bir araba çalmış, birlikte Calais'ye gidip oradan da feribotla Manş Kanalı'nı geçmişlerdi. Oradan da trenle Londra'ya geçmişlerdi. Rebecca yol boyunca uyumuştu.

Ortağı her ne kadar pek başarılı bir performans sergilemiyor olsa da kendilerine seyahat eden bir çift görüntüsü vermişlerdi. Rebecca Victor'ın yalnız çalışmaya çalıştığını ve ilişkilere pek aşina olmadığını anlayabiliyordu. Kendisi bu alanda daha iyiydi, sürekli Victor'ın arkasını topluyordu ama onun fiziksel temastan hoşlanmadığını da fark ediyordu. Victor'ın zorunda kalmadı-

ğı sürece insanlara temas etmekten hoşlanmayan biri olduğunu düşündü. Buna rağmen Victor rahatsızlığını belli etmemek için, Rebecca da bunu fark ettiği belli olmasın diye elinden geleni yapıyordu.

Rebecca elinden geleni yapmasına rağmen, Victor'ın kendisine güvenmediğini de biliyordu. Her hareketinde ihanet işaretleri arayan birinin partneri olmak hiç kolay değildi. İhanet izleri aramak iki insan arasındaki ilişkinin bir parçasıydı belki ama erkeklerin çoğu, partnerlerinin kendilerini aldatıp aldatmadıklarını, kendilerini öldürme planları yapıp yapmadıklarından daha çok merak ederdi. Neyse ki bu durum geçiciydi. Rebecca da onun kendisine eşlik etmesine çok meraklı değildi.

Açıkça dile getirmemesine rağmen, bulunduğu durumdan hoşlanmadığı da belliydi. Bütün davranışları kontrollüydü ve Rebecca onun genelde işini aceleye getirmemek için elinden geleni yaptığını anlamıştı. Davranışlarını özenle tasarlamayı tercih ediyordu. Ne kadar ince plan yaparsa, işini yaparken o kadar az sorunla karşılaşacağını yıllar önce keşfetmiş olan bir profesyoneldi. Şimdiyse zamanla yarışmak zorunda olduğu için yeterince düşünecek vakti olmamıştı.

Kulaklıktan tekrar sesini duydu. "Lobiden geçiyor."

"Tamamdır."

Öğleden sonra saat ikiyi yirmi geçe asansörün kapısı açıldı. Dar kesim lacivert takım elbisesinin altından bile cüssesi belli olan şişman bir adam çıktı. Kare bir yüzü ve kavga dövüşün bol olduğu bir yaşam tarzının mirası yamuk bir burnu vardı. Ciddi yüz ifadesi kalıplı yapısına uyuyordu. Rebecca adamın takım elbisesinin sol kolunun altında bir tabanca taşıdığını gördü. Koruma görevlisi bile olsa, İngiltere'de yasal olarak silah taşıyamazdı. *Cık, cık, cık...*

Hemen arkasından tanıdık bir sima, Elliot Seif belirdi. Kısa boylu ve zayıftı. İnternet sitesinde bulunan fotoğraftaki halinin tıpatıp aynısıydı. Yüzü fazlasıyla kırışıktı ve teninin pek az güneş gördüğü aşikârdı. Saçlarından geri kalanları yana doğru taramıştı. Elinde siyah renkli, deri bir dizüstü bilgisayar çantası vardı.

Asansörden ilk çıkan adamla aynı şekilde giyinmiş kalıplı bir koruma daha Seif'in hemen arkasından geldi. Seif adamlar orada

değilmiş gibi davranıyor, telefonda biriyle konuşuyordu. Korumalar da adımlarını ona uyduruyorlardı; telefonu göğsüne bastırıp Melanie'yi taparcasına süzmek için beklediği zaman onlar da beklediler. Melanie de onunla hiç utanmadan oynaştı.

Rebecca korumaların kendisini hızlıca baştan ayağa süzdüklerini fark etti ama sanki onları varlığından bihabermiş gibi elindeki *National Geographic* dergisini okumaya devam etti. Biraz da hayranlıkla okuduğu deniz fillerinin göçlerini anlatan makale tek kelimeyle inanılmazdı.

Seif, Melanie'yi sahte kahkahasıyla baş başa bırakıp korumalarının arasından yoluna devam etti. Bir yerine iki korumayla dolaşması gerçekten dikkat çekiciydi. Belli ki Seif kendisini tehlikede hissediyordu ama sırf gösteriş için de bunu yapıyor olabilirdi. Rebecca pek istenmeyen ve yanlarında korumalarla gezen müşterilere karşı bunun iyi bir izlenim yaratabileceğini düşündü.

Onlar gider gitmez kalkıp resepsiyoniste doğru yürüdü.

"Lavabo ne tarafta?"

Melanie Seif'in gittiği yönü işaret etti. Zaten başka koridor da yoktu. "Şuradan gidin. Soldan üçüncü kapı. Üstünde işaret var."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Çevik ve uzun adımlarla koridorda yürüdü. Tam köşeye vardığı zaman Seif'le korumalardan birinin en uçtaki ofise girdiklerini gördü. İkinci koruma bacaklarını aralayıp ellerini önünde birleştirdi ve rahat bir duruş alarak kapının önünde beklemeye başladı.

Seif içerideyken korumalardan birinin sürekli dışarıda beklediğini anladı. Rebecca tam lavaboya girerken adam onun geldiği yöne baktı.

Geri döndüğü zaman Melanie kendisine seslendi.

"Bayan Oswald." Yüzünde içten bir ifade vardı. "Az önce Bay Brice'la telefonda konuştum. Korkarım elinde olmayan sebeplerden dolayı gelemeyecek. Verdiği zahmetten dolayı çok özür diliyor."

Rebecca hayal kırıklığa uğramış gibi göründü. "Tüh."

"Hafta içine uygunsanız Bay Brice yeniden bir görüşme ayarlayabileceğini söyledi."

"Yarın New York'a geri dönüyorum, o yüzden mümkün değil."

Bir saniye durdu, düşünüyormuş gibi yaptı. "Ama önümüzdeki ay tekrar geldiğim zaman bir şeyler ayarlayabiliriz."

Melanie kafasını salladı. "Peki, Bay Brice'a ileteceğim."

"Hoşçakalın."

"Güle güle, Bayan Oswald."

Rebecca, Melanie'nin resepsiyonist rolünden çıkıp kendi kişiliğine büründüğü zaman yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. "Ayrıca önümüzdeki ay geldiğiniz zaman size şehri gezdirebilirim. Görülecek harika yerler var."

Rebecca başını yavaşça ve rahatsız olmuş bir şekilde salladı. "Tahmin edebiliyorum."

Seif'in çalıştığı plazanın hemen ilerisinde bulunan kafe-bardaki buluşma yerine doğru yürümeye başladı. Dışarıda ve vitrin görevi gören camekânların arasında birkaç masa vardı. Hemen hepsi dolu görünüyordu. Takım elbiseli adamların ve takım elbiseli kadınların arasında günlük giysileriyle kendini ortama tamamen yabancı hissetti.

Yaklaşırken bir yandan da Victor'ı görmeye çalışıyordu. Binanın hemen dışında durması da fayda etmedi. Dışarıda, ön taraftaki masalardan birinde olacağını özellikle belirtmişti. Bir an için onu yakalamış olabilecekleri korkusuna kapıldı. Telaşla etrafa bakınmaya başladı. Eğer durum buysa sıra kesinlikle kendisine gelecekti. Derken içeride bir yandan espresso içip bir yandan da fincanının yanında duran Londra gazetesini okuyan Victor'ı gördü birden. Victor onu görmemişti; muhtemelen önündeki gazeteye odaklanmıştı. Paniklediğini görmemiş olmasına sevindi. Dikkatini çekmek için seslenmek veya hareket yapmak yerine durup onu gözledi ve bir süre onu gizlice seyretmenin keyfini sürdü.

Victor gazetenin sayfasını çevirip espressodan bir yudum aldı. Gazetesiyle otururken bu kadar normal görünmesi Rebecca'nın tuhafına gitmişti. Etrafındaki kentli işçilerden hiçbir farkı yokmuş gibi duruyordu. Üstelik güneş ışığının altında daha yakışıklı görünüyordu.

Kendine onun normal insanlardan tamamen farklı olduğunu hatırlatıp masalara tıkışmış insanların arasından ona doğru yürü-

dü. Karşısına oturdu. Masada kendisini buharı tüten bir espresso bekliyordu.

"Neden beni böyle izliyorsun?" diye sordu adam kafasını kaldırmadan.

"Aaa, şey, affedersin. Öyle yapmak istememiştim. Seni hemen göremedim."

"Görseydin zaten yaptığım işi bırakmayı düşünmem gerekirdi."

Rebecca onun ciddi olup olmadığını anlayamadı. Victor kafasını kaldırdı. Yüzü ifadesizdi. Her zaman ifadesizdi. Canlı olamayacak kadar donuk bir insandı.

"Seif öğlen yemeğine giderken bile bilgisayarını yanında götürüyor," dedi.

Victor da, "O zaman her yere götürüyordur," diye cevap verdi.

"Sanırım ofisi saldırı noktası listesinden çıkaracaksın."

"Nedenmiş?"

"Bir sürü çalışan var. Ayrıca Seif ofisindeyken korumalarından biri kapıda bekliyor, içeri öylece girmene izin vermeyecektir. Güç kullanıp onu aşabileceğinden eminim ama koridora başka biri daha girerse, ki büyük ihtimalle girer, boylu boyunca yerde yatan yüz küsur kiloluk adamı görmemesi imkânsız."

"Bu şekilde yapmam zaten ama benim yöntemim de basit değil. Aynı koruma bütün gün orada durmayacak. Can sıkıntısı dikkatinin azalmasına sebep olacak. Muhtemelen yarım saatte bir yer değiştirecekler. Kafaları çalışıyorsa bu işi düzensiz aralıklarla yaparlar ve her gün sırayı değiştirirler. Böylece ne zaman yer değiştireceklerini önceden tahmin etmek imkânsızlaşır. Seif'in korumaları ofisin içinde nasıl davranıyorlardı?"

"Sürekli tetikteydiler, resepsiyonistin ateşli bakışlarına bile duyarsız kaldılar."

Kafasını salladı. "Demek ki tanıdık mekânlarda bile rahat nefes alamıyor, sürekli tetikte bekliyorlar. Ofiste bile tedbiri elden bırakmıyorlarsa hiçbir yerde bırakmazlar."

"İyiler yani."

Omuzlarını silkti. "Hem iyiler hem kötü. Cüsseli olmaları kalabalığı kolayca yarmalarını sağlasa da hantal olmalarına sebep oluyor ama aptal birer maymun gibi görünmelerine rağmen si-

lahlılar ve çok dikkatliler. Seif sırf göz korkutmak için tutmamış onları."

"Ne taşıdıklarını gördün mü?"

Başıyla onayladı adam. Yüzünde şaşkınlıktan veya telaştan eser yoktu.

"Tabanca mı?" diye sordu Rebecca.

"Evet. Yağmurluklarının altına ne giymişlerdi?"

Rebecca gülümsedi. "Takım elbise. Ne oldu, moda tüyoları mı kovalıyorsun?"

"Ne tür bir takım elbise?"

"Moda tüyoları kovalıyorsun gerçekten de."

"Bol muydu, dar mıydı? Nasıldı?"

"Aniden öne eğilirlerse yırtılacak kadar dar."

Victor başını salladı.

"İyi bir şey mi bu?" diye sordu Rebecca.

"Evet, işe yarayabilir."

"Dinle, bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum. Tek başına olsaydı durum farklı olurdu ama şu iki herif her şeyi altüst ediyor. Şahin gibiler. Silahlı, iri kıyım, gaddar şahinler. Adamlara fark ettirmeden Seif'in yanına yaklaşamazsın."

"Seif ortadan kaldırılacak hedeflerden biriyse, elime geçen her fırsatı kullanmak ve sınırları zorlamak zorundayım. Surrey'deki malikânesine ek olarak Londra'da da bir dairesi var, değil mi?"

"Evet. Ayrılmak zorunda kalacağız. Ben gidip daireyi gözlerim, sen de malikâneyi. Oraya gelirse seni ararım. Bu şekilde korumaları atlatabiliriz belki."

"Peki, gizlice eve girme konusunda nasılsın?"

Rebecca içini çekti. "İyi noktaya değindin. Peki şimdi ne yapacağız? Silahlı iki koruması olacağını tahmin etmemiştik."

Espressodan bir yudum aldı. Melanie'nin getirdiğiyle kıyaslanamazdı bile.

Sadece Tesseract adıyla tanıdığı adam, "Bunu bitirdikten sonra biraz daha beklemeni ve bu sırada kendine olabildiğince yavaş içebileceğin büyük boy kapuçino ya da benzer bir şey ısmarlayıp etrafı gözlemeni istiyorum. Onun dışarı çıktığını görür görmez bana haber ver. Eğer dışarı çıkarsa, hemen onun ofisini arayıp kendisiyle konuşmak istediğini söyle. Geri dönüp dönmeyece-

gini öğrenirsin. Dönmeyecekse adamı takip et, bunu korumalara görünmeden yapsan iyi edersin," dedi.

"Tamam, sen nereye gidiyorsun?"

"Silah almaya."

"Londra'da silah bulabilecek misin?"

Rebecca'ya baktı. "Soru mu bu şimdi?"

"Nerede yaşadığını biliyorum sadece. Senin hakkındaki her şeyi biliyor değilim. Eğer kastettiğin buysa."

"Öyle."

"Başka biri ne yaparsa yapsın, o ayrı bir konu."

"Seif'in korumaları silahlı, o yüzden bu riski almak zorundayım."

"Hâlâ ikiye karşı bir durumdasın."

Yüz ifadesi değişmedi. "Onlara yazık olacak."

"Tam olarak ne planlıyorsun?"

"Adamın işten sonra malikânesine mi, yoksa dairesine mi gideceğini bilmiyoruz. Ayrıca ofisi elediğimizi sen söyledin. Geriye bir seçenek kalıyor."

"Ne?"

"Adamı bu üç mekânın arasında bir yerlerde yakalayacağım."

54

Merkezi Haberalma Teşkilatı, Virginia, ABD
Salı
08.17 EST

Procter normalden biraz daha hızlı yürüyordu. Onun yaşında ve cüssesindeki bir adam için hiç de kolay değildi. Sabah toplantısına geç kalmıştı ve önceliği o koca kıçını sandalyeye dört dakika yerine üç dakika içinde yerleştirmekti. Asansöre binip son kata çıktı. Koridorda yürürken gördüğü iş arkadaşlarını başıyla ve homurdanarak selamladı. Nihayet toplantı odasına açılan ses yalıtımlı kapıyı açıp içeri girdiği zaman üç çift göz kendisine doğruldu.

"Geç kaldığım için üzgünüm. Patricia bütün geceyi kafası klozetin içinde geçirdi. Zombi filmlerinden fırlamış gibiydi. Alkol. Çocukları okula götürmek zorunda kaldım."

Chambers gülümseyip sorun olmadığını belirten bir yüz ifadesiyle ona baktı, ilk defa bu kadar çaresiz görünüyordu. Ferguson'la Sykes konferans masasının karşısında babalarının evindeymiş gibi rahat oturuyorlardı. Procter iki gevşek herifin arasına bir sandalye çekti.

Alvarez raporunu sunmaya başlamadan önce formalite icabı kısa bir konuşma oldu.

"Dün gece Fransız terörle mücadele ekipleri Ozols'u ve diğer yedi kişiyi öldürdüğü düşünülen adamı Paris'te yakalamaya çalıştılar fakat başarısız oldular. Operasyon, birkaç polisin öldüğü ve birkaç tanesinin de hastanelik olduğu bir çatışmayla sonuçlandı."

Chambers, "Bu şüphelinin Ozols'un katili olduğundan nasıl emin olabiliyoruz?" diye sordu.

"Fransızlar bunun kesin olduğunu düşünüyorlar. Anladığım kadarıyla Charles de Gaulle'de bulunan bir DGSE* ajanı pasaport kontrol noktasından geçtikten sonra şahsı tanımış. Havaalanından çıkıp taksiye binene kadar adam takibe alınmış, ondan sonra da bir polis helikopteriyle takip edilmiş. De Gaulle'de ilk görüldüğü zaman onun aradıkları adam olduğundan emin olamadıklarını düşünüyorum ama emin olmasalardı onu etkisiz hale getirmeye çalışmazlardı. Fakat RAID baskınından bu şekilde kaçması, aradığımız adamın hareket tarzına kesinlikle uyuyor. Şüpheye açık bir tarafı yok."

Procter, "Peki Paris'e neden geri dönmüş?" dedi.

"Henüz anlayamadık," diye cevap verdi Alvarez, "ama kadının birine ait bir daireye girerken görüntülendi. RAID timinin ikisini de gözaltına almak için operasyon yaptığı ev burası. Kaçmayı nasıl başardıkları da henüz anlaşılamadı."

"Bunun bu aşamada çok önemli olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı Ferguson.

Chambers da, "Şu an bu tür ayrıntılara takılacak vaktimiz yok," dedi. "Kadının kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Fransızlar kadının Parisli olduğunu ama kimliğini belirleyemediklerini söylediler," diye cevap verdi Alvarez. "Fakat bize söylediklerinden çok daha fazlasını biliyorlar. Ozols meselesinde onlara dürüst davranmadığımızın farkındalar, o yüzden de karşılıklı tavizler vermediğimiz sürece bize bundan daha fazla bilgi vereceklerini sanmıyorum.

"Yetkililer basını şimdiye kadar uzak tuttular, o yüzden bu yoldan elimize gelen bir istihbarat yok ama çok kısa aralıklarla iki büyük çatışmanın olması dünyanın bu bölgesi için çok önemli bir olay. Haberlere daha fazla detay yansıyabilir. Yine de şanslıyız, NSA işimize yarayacak birkaç kesişme yakaladı. Fransız Gizli Servisi'ne göre kadın Amerikalı."

Camdan dışarı bakan Procter sandalyesinde doğruldu. "Amerikalı mı?"

"Adı Rachel Swanson ama DGSE bunun sahte isim olduğunu düşünüyor."

---

* Fransız Dış İstihbarat Servisi.

Chambers, "Başka ne biliyoruz bu kadın hakkında?" diye sordu.

"Şimdilik bu kadar."

"Adamın kadınla neden buluştuğuna dair elimizde bir ipucu var mı?" diye araya girdi Sykes.

"İşte sorun da bu," diye cevap verdi Alvarez. "Belki sevgilisi ya da arkadaşı ama bence iş ilişkisi olma ihtimali daha yüksek."

"İşveren mi?" diye sordu Procter.

"Bu da bir ihtimal."

Chambers Procter'a baktı. "Sahte isim olsun veya olmasın, bu Bayan Swanson'la ilgili ne kadar bilgi toplayabilirseniz toplayın."

Procter kafasını salladı.

"Bu Swanson gelişmesinin ışığında," diye araya girdi Alvarez, "eski ve yeni CIA memurlarına da bir göz atmalıyız."

Chambers'ın gözleri açıldı.

"Anlayamadım?"

Alvarez, "Bir süredir kafamı kurcalayan bir şeyler var," diye diye söze başladı. "Ozols'u öldürtenin Ruslar ya da füzelere talip olan başka bir potansiyel müşteri olabileceği ihtimali üzerinde durduk ama bunu yapanın içimizden biri olabileceğini de göz ardı edemeyiz."

"Aramızdan birinin Ozols'la anlaşma yapmadığından emin olmak için başkanla görüştüm zaten," dedi Chambers.

"Ben gene de bu işi biraz eşeleyeceğim. Birileri yasadışı bir operasyon yapıyor olabilir. Başlarda bu ihtimali göz önünde bulundurmamızı gerektirecek bir sebep yoktu."

"Peki şimdi bunu gerektiren sebep ne?" diye sordu Procter.

"Önsezi."

"Önsezi mi?"

"Önsezilerim desem daha doğru olur. Sebastian Hoyt öldü."

Chambers öne eğildi. "Bir daha söyle bakayım."

"Hoyt. Unutmuş olma ihtimalinize karşı hatırlatıyorum, Ozols'un katilini öldürmesi için Stevenson denen Amerikalı kiralık katile bir çanta dolusu para vermişti. Pazar günü banyodayken kalp krizi geçirip ölmüş. Otopsiye göre ölümünde doğal etmenlerin dışında bir şey yok ama Hoyt her kim için çalışıyorsa ölümü onun için çok mükemmel bir 'tesadüf' demektir."

Procter bu söylenene karşı çıkamadı. "Katılıyorum."

"Hoyt'un tam da bizim bu işle bağlantılı olduğunu fark ettiğimiz zamanda ölmesi, tedbir olarak öldürülmüş olma ihtimalini artırıyor. Bu da beni şüphelendiriyor."

Ferguson kafasını salladı. "Aramızda bir köstebek olduğunu düşünmemiz için yeterli bir sebep değil."

"Aramızda bir köstebek olduğunu söylemiyorum. Bir sızıntı da olabilir. Burnumuzun dibinde bir haydutluk operasyonu gerçekleşiyor olabilir."

"Peki," diye araya girdi Chambers. "Swanson'un bizden biri olup olmadığını ortaya çıkarmaktan bir zarar gelmez. Personel kayıtlarımızla ve ajan listemize ulaşmak için bütün yetkilerimi kullanacağım."

"Ayrıca burada konuşulanların odadan dışarı çıkmayacağını hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Elbette."

Sykes sandalyeden düşmemek için kendini zor tutuyordu.

55

Londra, Birleşik Krallık
Salı
16.46 CET

Elliot Seif ve korumaları binanın altında bulunan otoparka vardıkları zaman hava kararmaya başlamıştı. Arabası binanın seçkinlerine ayrılmış otopark bölümündeydi ve parlak beyaz floresan ışığın altında sadece arabaların göz kamaştırıcı parıltıları görülüyordu.

Bu gece eve geç dönecekti. İşten nadiren geç çıkıyordu ama şu yeni metresi, evlenme çağına yeni girmiş genç Isabella yüzünden eşiyle yediği akşam yemeklerini sık sık kaçırıyordu. Eşini bunca yıldır düzenli olarak aldattığından ağzı bir dilsiz kadar sıkıydı ama iş arkadaşlarını kandırabilmesine rağmen eşine yalan söylerken hiç de inandırıcı olamıyordu. Bunun farkındaydı, eşi de farkındaydı ama ikisi de bilmiyormuş gibi davranıyorlardı.

Etrafı egzoz dumanının kokusu sarmıştı. Hafta başında havalandırma sisteminde bir problem vardı ve anlaşılan hâlâ çözememişlerdi. Seif bu konuyu birkaç defa şikâyet etmişti. Astımının azmasına sebep oluyordu. Genç Isabella'yla başa çıkabilmesi için yaşlı vücudunun toplayabildiği enerjinin her zerresine ihtiyacı vardı.

Seif, kızın kendisiyle, ona yağdırdığı olağanüstü pahalı hediyeler ve paralar için beraber olduğunu biliyordu ama bunu umursamıyordu. Çelimsiz bedeni ve buruşuk yüzüyle giderinin olmadığının gayet farkındaydı ama kadın milletinin bir bölümü onun cüzdanını aşırı derecede erotik buluyordu. Paranın dünyanın en etkili afrodizyağı olduğunu uzun yıllar önce öğrenmişti. Sadece

genç ve körpe vücudu için genç kızı istediğinden Isabella'nın da onu sadece para için arzulaması son derece haklı bir gerekçeydi. Her şeyin ötesinde, Seif bir tüccardı ve ikisinin arasındaki alışverişin de gayet başarılı olduğunu düşünüyordu.

Asansörden çıkan korumaların ayak seslerinin yankısı sessizliği bozdu. Betonla çevrili otopark alanındaki en kısa yolu takip ettiler. Korumalardan biri Seif'in önünde, sağa tarafında, diğeri de arkasında, sol tarafında yürüyordu. Normal şartlarda Seif'i asansörden alıp arabaya bindirmeleri kırk beş saniyeden kısa sürerdi. Seif hiç acele etmezdi.

Korumalar dikkat kesilmişlerdi. Yer altı otoparkı tehlikeli bir yerdi ama etrafı iyi biliyorlardı. Gözleri, birinin saklanabilme potansiyeli olan yerleri tarıyordu sürekli. Daha önce aynı şeyleri binlerce kez yapmış ve tehlikeyle karşılaşmamış olmaları rahat davranmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Daha önce görmedikleri herhangi bir yüz ve araca karşı etrafı dikkatle süzüyorlardı. Korumaları görünüşte tehditkâr davrandığını düşündükleri kişilere sert davrandıkları için Seif onlar adına insanlardan birçok defa özür dilemek zorunda kalmıştı. Korumalardan biri, "Bu sefer bir tükenmez kalem olabilir ama bir sonraki sefere bir tabanca olabilir," demiş ve bundan emin olana kadar beklemenin doğru olup olmadığını sormuştu. Bir hatadan dolayı özür dilemek, bir hatadan dolayı ölmekten iyiydi. Seif korumasına bütünüyle hak vermişti.

Korumalar her şeyden evvel gösteriş için oradaydılar. Seif itibarları pek de iyi olmayan çok sayıda adamla iş yürütüyordu. Bunlardan bazıları, daha iyi bir anlaşma için posta koymaya çalışacak kadar yontulmamış oluyorlardı ve bu iki izbandut gibi herif Seif'in yanında olmasa bunu rahatça yapabilirlerdi. Bir gün Avrupa mafyası Seif'in, paralarını çaldığını fark ederse, onu haklamak için önce en az iki yüz elli kiloluk iki kabadayıyı aşmak zorunda kalacaktı.

Korumaların ikisi de bulundukları yerden hoşnut değillerdi. Güvenlik düşünülmeden sırf konfor için tasarlanmış bir yerdi. Bu yüzden, etrafta dikkatle gözlenmesi gereken çok sayıda kör nokta bulunuyordu. Yine de açık bir otoparktan çok daha güvenliydi. Adamlar müşterilerini burada daha iyi koruyabiliyorlardı.

En azından böyle düşünüyorlardı.

Gümüş rengi Mercedes SUV garajın en ucunda, otoparkın en güvenli yerindeydi. En savunmasız oldukları anda Seif'in sırtını duvara vermesi, korumaların önde olması ve en hızlı şekilde çıkabilmeleri için ters park edilmişti. Ayrıca zırhlıydı ve Almanya'da özel bir firma tarafından kurşungeçirmez camlarla donatılmıştı.

Seif telefonu kulağında, apartman dairesine vardığında Isabella'nın, kendisine yapacağı şeyleri heyecan verici ayrıntılarıyla anlatışını yutkunarak dinliyordu. Seif'in kulaklarındaki duyma sorunundan dolayı telefonun sesi en yüksek seviyeye ayarlanmıştı ve korumalar Isabella'nın ağzından çıkan her sözü duyuyorlardı. Duyduklarını da birbirlerinden başka kimseye belli etmiyorlardı.

Seif diğer korumayla beraber birkaç adım ötede beklerken korumalardan biri arabanın elektronik anahtarındaki düğmeye basıp kilitleri açtı. Koruma ön kapıdan arabanın içine göz attıktan sonra SUV'nin altına eğilip bomba düzeneği olup olmadığını kontrol edecekti. Aynı şeyi daha önce yüzlerce kere yapmıştı. Sıkıcıydı ve kıçının ağrımasına sebep oluyordu. Ayrıca zaman kaybıydı.

Susturuculu silahın sesleri otoparkın içinde yankılandı.

Koruma çığlık atarak karnının üstüne düştü.

Diğer koruma silahına sarılmadan önce bir anlık sakinlik oldu. Silahı ceketinden çıkarmakta zorlanıyordu. Kaslarını daha iyi göstermek için dar bir ceket giymişti.

Seif'e, "EĞİL! EĞİL!" diye bağırdı.

Kurşunun nereden geldiğini anlayamadan tek dizinin üzerine çöktü. İçgüdülerinin etkisiyle, ateş eden kişiyi görmek için arkaya baktı.

Seif ağzı açık bir halde donup kalmıştı. Yaralanan korumasına bakıyordu. Adam betona yüzüstü uzanmıştı. Sağ eliyle ayağı sağa sola sallanıyor ama Mercedes'in yanında uzanan sol el ve ayak biçimsiz bir şekilde hareketsiz duruyordu. Seif adamın hem sol elinden hem de sol ayağından yaralandığını fark etti. Çok iriydi ve ağırdı, üstelik ayağa kalkamayacak kadar acı çekiyordu. Sağlam kolunu ceketinin arkasına atmaya çalıştı, silahı oradaydı ama

elini göğsünden yukarı çıkaramadı. Konuşmaya çalışıyordu ama inlemelerinin arasında ne dediği anlaşılmıyordu. Parlak kan yere akıyordu.

İkinci koruma silahını sıkıca tutuyordu. Etrafına çıldırmış gibi bakıyordu. Gözleriyle her tarafı tarıyor, nereden ateş edilmiş olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Otopark arabalar dışında boştu. Saldırganlara dair hiçbir işaret göremedi. Hangi cehennemdelerdi?

Seif'e baktı. "Asansöre dön. Ben..."

Haykırdı. Dizine, kalçasına ve dirseğine kurşun isabet etmişti. Kırılan kemik sesleri duyuldu ve yere kanlar saçıldı. Sırtüstü düştü. Kan revan içindeki ayaklarını sıkıca kavrarken 45 mm'lik silahı aklından silinmişti.

Seif yerinden kımıldamamıştı. Yerde inleyerek yatan iki adama dehşetle bakıyordu. Mercedes'in altından takım elbiseli bir adamın çıkıp ayağa kalktığını gördü. Kafasında siyah bir kar maskesi, elinde de susturuculu bir silah vardı.

Seif'in telefonu hâlâ kulağındaydı. Metresi ateşli konuşmalarına devam ediyordu. Seif'in bakışlarıysa kar maskeli adamın üzerine kilitlenmişti. Hareket edemiyor, konuşamıyor, hatta düşünemiyordu. Şu iki herifi kendisini böyle durumlarda korumaları için tutmuştu ama işlerin bu kadar kötü gidebileceğini hiç tahmin etmemişti.

Silahlı adam yüzükoyun yatan ve silahına ulaşmaktan çoktan vazgeçmiş olan korumanın önünden geçti. Koruma olanları görebilmek için kafasını kaldırabildiği kadar kaldırmış, sessizce uzanıyordu. Diğer korumaysa olduğu yerde sırtüstü yatıyordu. Yüzü acıdan dolayı morarmıştı. Pantolonunun içinden su gibi kan akıyordu. Sağ eliyle tabancasına uzanmaya çalışırken sol eliyle de parçalanmış dizini bir arada tutmaya çalışıyordu.

Victor yavaşça Seif'e doğru yürüdü. Tabancasını 45'liğine ulaşmaya çalışan korumaya doğrulttu.

"Aptallık yapma," dedi.

Koruma elini geri çekti. Victor da yanından geçerken korumanın tabancasını tekmeyle uzaklaştırdı. Seif'in önünde durdu. Havaya kaldırdığı tabancasının susturucusu dehşete kapılmış muhasebecinin suratının birkaç santim ötesinde duruyordu.

Lafı hiç dolandırmadan aradığı şeyi istedi doğrudan. "Bilgisayar."

Seif hiç duraksamadan ve gözlerini kırpmadan sol elini Victor'a doğru kaldırdı. Sağ eli hâlâ telefonu tutuyordu. Victor bilgisayarı aldı.

"Parola?"

"Isabella."

Seif'in vücudundan soğuk terler akıyordu. Bir şekilde konuşmayı başarınca, "Tek istediğin bu mu?" dedi.

Metres telefonun öbür ucundan Seif'in kendisiyle konuştuğunu sanıyordu. Daha sesli inlemeye başladı. Victor gözlerini bir an bile Seif'tan ayırmadan boşta kalan eliyle dizüstü bilgisayarı aldı. Sonra cevap verdi.

"Ne sanıyordun?"

Seif nefes nefese kalmıştı, titriyordu. Hiçbir şey anlamamıştı. Telefon parmaklarının arasından kayıp düştü. "Aileme zarar verme."

Victor da hiç çekinmeden, "Vermem," diye cevap verdi.

Seif'e olan biteni anlaması için bir dakikalık süre tanıdı. Arkaya doğru bir adım atıp silahı indirdi ve etrafına baktı. Mercedes'in kaportasından Seif ve korumasının yansımalarını dikkatle seyretti. İkisi de hareket etmeye yeltenmiyordu. Seif'in telefonundan inilti sesleri geliyordu. Victor bir adım daha atıp durdu. Arkasına döndü ve telefona bir el ateş etti. Telefon binlerce parçaya ayrıldı.

Seif'in metresinin sesini bir mermiyle kesmenin akıllıca bir harcama olduğunu düşündü.

56

Amsterdam, Hollanda
Çarşamba
21.37 CET

Otel İngilizlerin gözde mekânlarından biriydi ve çalışanların çoğu da İngiliz'di. Aynı katta bütün odaların tutulduğu bir bekârlığa veda partisi vardı ve partiye katılanlar diğer misafirlerin rahatsızlıklarını hiç umursamadan çok gürültü çıkarıyorlardı. Victor durumdan hiç de şikâyetçi değildi. Dikkatler ne kadar başka bir yöne çekilirse, aracısıyla kendisi o kadar göze batmazdı.

Bu kent, İngiltere'den ayrıldıkları zaman Victor'ın ilk tercihi olmuştu. Her gün sayısız İngiliz vatandaşını Kuzey Denizi'nden karşıya taşıyan çok sayıda uçak ve feribot seferi yapılıyordu. Kalabalığa karışıp ülkeyi terk etmek kolaydı. Havaalanına gitmeden önce Seif'in bilgisayar çantasını boşalttı. İçinde bilgisayar ve ekipmanları, bir sürü gazete ve *Yaramaz Kızlar Cezalandırılmalı* isimli bir film vardı.

"Bu filmi izlemiştim," dedi aracısı. "Beş para etmez."

Victor gülümsememek için kendini zor tuttu.

Aracı, "Biliyordum," dedi

"Neyi?"

"Senin de gülebileceğini."

"Buna alışma."

"Alışmam."

Gözleri afacan bir çocuğunkiler gibi bakıyordu. Bu da Victor'ın hoşuna gidiyordu.

İkisi de bütün gün uyumuşlardı ve şimdi aracı, Seif'in bilgisayarını kontrol ederken Victor da gözcülük yapıyordu. Hard

diskte yüz binlerce dosya vardı. Düzinelerce şirketin finansal kayıtlarıyla dolu, devasa bir bilgi yığınıydı. Elektronik bir labirente benziyordu.

"Para arıyoruz," dedi aracı. "Para transferi. Seif'in bize gönderdiği paralar bu şirketlerden birinden geldi." Ekrandaki devasa listeyi gösterdi. "Bu kayıtlardan biri önceki anlaşmalarından biriyle çakışacak. Parayı her zaman aynı şekilde alıyordun. Yarısı önce, yarısı da sonra."

"Doğru."

"O yüzden çift ödemelere bakmamız lazım."

"Bütün bu dosyaları taramak saatlerce sürecek."

"Evet, öyle. Yerine yapmak ister misin?"

Victor kafasını salladı. "Bu işi senin yetenekli ellerine bırakmayı tercih ederim."

"Teşekkürler."

Victor, pencere kenarında ayakta bekliyordu. Duvarla perdenin arasından dışarıya, gecenin karanlığına baktı. Küçük otoparkı ve girişini görebiliyordu. Gelen arabaları ve içinden çıkan insanları izledi. Gelenlerin çoğu çiftti, tehlikeli kişiler değillerdi. Silahının olmaması canını sıkıyordu. Karşılarına birisi çıkacak olsa kendini sadece elleriyle savunmak zorunda kalacaktı.

Dışarıdaki Amsterdam canlıydı. Dar sokaklar içki ve esrar içip eğlenen insanlarla doluydu. Yakınlarda esrar satma lisansı bulunduran kafeler vardı ve Victor camdan giren rüzgârın taşıdığı uyuşturucunun kokusunu alabiliyordu. Bu koku kendisine tatbikatlarda geçen uzun geceleri hatırlattı.

"Neden rahatlayıp oturmuyorsun?" diye sordu aracısı arkadan. "Orada durdukça beni de korkutuyorsun."

"Rahatlayamam."

"Neden? Birilerinin peşimizden buraya gelebileceğine inanıyor olamazsın."

Victor arkasını dönmeden, "Her günümü öldürülebileceğimi düşünerek geçiriyorum," dedi. "Çünkü bunu düşünmediğim gün öldüğüm gün olur."

Aracısı derin ve sesli bir iç çekti. "O zaman yaşamını sürdürmek için yaptığın işi yeniden düşünmen gerek."

"Yaşamımı sürdürmek için yaptığım şey senin hayatını kurtarıyor."

Kadın yaptığı işe geri döndü.

Şehrin nam salmış genelevi mahallesinden uzaktaki bu bölge kışın bile güzeldi. Kanalları ve şirin mimarisiyle insanın içini ısıtan bir manzarası vardı. Daha önce burayı birkaç kez ziyaret etmiş ama hiç kalmadan geçip gitmişti. Bu iş hallolduktan sonra tekrar gelmeye karar verdi.

Son iki saattir sessizliği bozan tek şey bilgisayar tuşlarının tıkırtısıydı. Bekârlığa veda partisi sonunda otelden taşıp şehre akmıştı. Bilgisayar tuşlarından çıkan ritmik sesleri Victor'ın üzerinde nedense sakinleştirici ve rahatlatıcı bir etki yapıyor, göz kapaklarını ağırlaştırıyordu.

Arada sırada göz ucuyla aracısına baktığında, kadının işine ara verip bilgisayarın üzerinden kendisine baktığını görüyordu ama artık yüzünde önceki gibi ihtiyatlı bir ifade yoktu. Victor pek az cevap vermesine rağmen, Rebecca eskiye nazaran daha fazla konuşuyordu. Artık Victor'a korkmadan bakıyordu ama tedirginliği bütünüyle ortadan kalkmamıştı. Victor'ın yapabileceklerinden daha az endişeleniyor, onun yanında kendini daha rahat hissediyordu. Victor aynı şeyi onun için düşünebilmeyi çok isterdi.

Mecbur kalırsa Rebecca'yı mümkün olan en acısız yoldan öldürmeye karar verdi. Kadın en azından bunu hak edecek kadar şey yapmıştı.

Aşağıda, caddede bulunan insanlar birbirine karışmaya, gecenin renkleri soluklaşmaya başladı. Aracısının bilgisayarda çalışırken çıkardığı tıkırtılar daha az geliyordu. Victor başının öne düştüğünü fark etti, hemen geriye atıp omurgasıyla aynı hizaya getirdi.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Aracı ona baktı. "Tamam, ben buradayım. Bir şeylerden şüphelenirsen cep telefonundan ara."

Adam arkasına bakmadan yürüdü.

Otelin dışı gürültülüydü, etrafta bir sürü insan vardı. Kısa bir yürüyüş yaparken arkasına hiç bakmadan etrafı inceledi. Daha uzun süre dışarıda kalmayı, tek başına olmayı isterdi ama ikisinin de güvenliği için aracıyı uzun süre tek başına bırakamazdı. Otele dönerken kontrol etmek için onu aradı, lobiye girdiği zaman bir bira içmek için otelin barına gitti.

Bir partnerle hareket etmek, kısa süre içinde alışabileceği bir şey değildi. Üstelik aracısına partner demek de zordu. O kadar uzun süredir yalnız çalışıyordu ki biriyle yakın işbirliği içinde olmak kendisini boğuyordu. Kadın da buna alışık değildi. Saha tecrübesi en iyimser tahminle temel düzeydeydi. Victor'ın bir gözüyle onu kollaması gerekiyor, dolayısıyla kendini kollamak için tek gözü kalıyordu. Bir kadın, hatta güzel bir kadın olması bile durumu değiştirmiyordu. Alışkın olmadığı ve uzak durmak istediği dikkat dağıtıcı bir etmendi.

Birasını bitirdikten sonra otelin barından çıkarken üç sarhoş kadından oluşan gruba çarpmamak için kenara çekildi. Aralarından geçerken onunla dalga geçtiler. Bir tanesi lafı hiç uzatmadan gelip kendisini teklif etti. Victor bunu komik bulup bir kaşını kaldırarak kadına baktı. Hepsi kahkahalara boğuldular.

Victor lobiye girdiği zaman saate baktı ve planladığından daha uzun sürede döndüğünü gördü. Merdivenlerden ikinci kata çıkıp odaya doğru yürüdü. İkisinin de elinde birer elektronik anahtar vardı ve girmeden önce kapıyı bir kere tıklatıp bir süre beklemeyi kararlaştırmışlardı. Öyle yapıp girdi. Rebecca işten kafasını kaldırıp kendisine baktı ve göz göze geldiler. Gülümsedi. Gülümsemesi Victor'ı rahatsız etti.

"Ne kadar sürer?"

Victor'ın patavatsız ses tonu kadını rahatsız etti. "Senden yöntemlerini açıklamanı hiçbir zaman istemedim. Lütfen aynı anlayışı sen de bana göster."

Victor banyodan içeri girerken, "Cesaretin artıyor," dedi.

Kadın sivri dilli bir ses tonuyla, "Senin de espri anlayışın gelişiyor," diye karşılık verdi.

Victor elinde olmadan kısa bir an gülümsedi. Sırtı dönük olduğu için gülümsediğini onun göremeyeceğini biliyordu ama çabucak kendine onun sadece bir aracı olduğunu hatırlattı. Başka bir şey değildi. Yaşamını sürdürmesi için kullanması gereken bir araçtı. Silahtan bir farkı yoktu. Kullanışlıydı ama kullanım ömrü geçer geçmez bir kenara atılması gerekiyordu. Bu konudaki düşünceleri hiçbir zaman değişmeyecekti.

Banyoya gidip yüzüne biraz su çarptı. Aracısının sesini duydu.

"Dışarıda fazla kaldın."

Aynadaki görüntüsüne baktı. "Bir bira içtim."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye karşılık verdi kadın.

Yüzünü havluyla kuruladı. "Hayır, ciddiyim."

"Senin gibi bir adamın içebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Çok fazla film izliyorsun."

Rebecca bir şeyler daha söyledi ama Victor çoktan banyo kapısını kapatıp duşunu almaya başlamıştı. Duştan çabucak çıkıp tekrar yatak odasına gitti. Kurulanıp giyindi.

Aracısının ellerini kafasının arkasında birleştirip sandalyeye yaslandığını gördü. Yüzünde kaçamak bir gülümseme vardı ve ona çok yakışıyordu.

Lafı dolandırmadan, "Buldum," dedi. "Para Seif'e Olympus Trading isimli bir firma tarafından gönderilmiş."

"Devam et."

"Olympus son zamanlarda Seif'e kayda değer ödemeler yapmış. Sonuncusu sen Ozols'u öldürmeden bir hafta önce."

Victor, Rebecca'nın nereye varmak istediğini anlıyordu. "Peki ya diğerleri?"

"Ozols'tan bir ay önce ne yaptın?"

"Bir silah tüccarı, İsveç'te."

"O dönemde Seif'e iki ödeme yapılmış. İşten yaklaşık bir hafta önce ve bir hafta sonra, aynı miktarda. Devam edeyim mi?"

Victor kafasını salladı.

Aracısı devam etti. "Bu Olympus Trading her neyse, CIA'deki düşmanlarımız için paravan şirket görevi görüyor."

"Rüşvet fonu."

"Aynen öyle. Gizli operasyonlar için."

"Belki de yalnızca kâğıt üzerinde bir şirkettir."

"Bana gerçek gibi görünüyor. Hem gerçek hem de işlevsel bir şirket. Kara para aklama için kâğıt üzerinde kurulmuş bir şirketten çok daha iyi."

Victor vücudunun rahatladığını hissetti. İşlerini bitirmeye bir adım daha yaklaşmışlardı. İçinden geçenleri yansıtmadı.

"Yarın ayrılıyoruz buradan. Sonraki durak neresi?"

"Şöyle söyleyeyim," diye cevap verdi aracısı gülümseyerek. "Biraz bronzlaşırsan daha yakışıklı görünürsün."

57

Washington, DC, ABD
Çarşamba
19.40 EST

Yaşıtlarının çoğu oldukça ihtiyarlamış olmasına rağmen, Ferguson kendini hâlâ kırklı yaşlarındaymış gibi zinde ve sağlıklı hissediyordu. Geçen yıllar boyunca biraz kilo da vermişti ama vücudu kendisini daha uzun süre yolda bırakmayacakmış gibi görünüyordu. Uzun ve rahat, ayrıca şansı da biraz yardım ederse zengin bir emeklilik geçirmeyi planlıyordu. Kendini, vücudunun bronzlaşmasından başka bir kaygı taşımadan Seyşeller'de, plajda güneşlenirken hayal etti.

Elbette bu hayalleri, her şeyin ters gittiği şu yasadışı operasyonla ilgili çetrefilli sorunların ortadan kaldırılmasına bağlıydı. Geçen haftaki hadiselerden dolayı en ufak bir tedirginlik yaşamamıştı. Hayatı boyunca hem mecazi hem de gerçek anlamda mermilerin hedefi olmuştu ve bu meselenin de dikkat çekmeden içinden sıyrılabileceği bir başka can sıkıcı karmaşa olduğunu düşünüyordu. Yakalanmaktan hâlâ birkaç adım uzaktaydı ve öyle kalmayı planlıyordu.

Arabasıyla anıtın arasında kısa bir yürüyüş mesafesi vardı. Bu anıtı belki de yüzlerce kez yakından görmüştü ama hâlâ etkileniyordu. Lincoln heykeline ev sahipliği yapan, Yunan mimarisi tarzındaki bu muazzam bina göz alıcı bir biçimde ışıklandırılmıştı ve saat akşam sekiz olmasına rağmen, anıta çıkan merdivenlerde hâlâ onlarca insan vardı.

Ferguson gözleriyle Sykes'ı arayarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Adamı bir türlü göremedi ama bunu önceden konuştuk-

ları tedbirlerin bir göstergesi olarak kabul etti. Sonunda, tahmininden çok daha fazla nefes nefese kalmış bir halde merdivenlerin sonuna vardı. Sykes hâlâ ortalıkta yoktu. Saatine baktı. Ona en fazla beş dakika daha verecek ve onu cep telefonundan arayacaktı.

Üç dakika geçmeden onu gördü. Adam baştan aşağı korkuya kapılmıştı. Ferguson, Sykes'ın azmini yanlış değerlendirdiğini şimdi daha net anlıyordu. Adam istihbarat işleri açısından keskin bir zekâya ve marifet dolu bir açıkgözlülüğe sahipti ama somut riskler barındıran gizli saklı işler için uygun değildi.

Sykes yanına vardığı zaman Ferguson onu, "İyi akşamlar," diyerek selamladı. Genç adam ondan daha uzun boylu ve yapılıydı. Üzerinde daha kalın bir ceket vardı ama akşam serinliğinden daha fazla rahatsız olmuş gibi duruyordu. "Sence de güzel bir akşam değil mi?"

Ferguson yürümeye başladı. Sykes da hiç düşünmeden onu takip etti. "Bilmen gereken bir hadise var, Bay Sykes."

Sykes ellerini birbirine kenetledi. "Ne hadisesi?"

"Elliot Seif bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

"Öyle mi? Bu güzel bir şey, değil mi? Ah, lanet olsun! Reed işleri berbat mı etti?"

"Hayır, elbette etmedi. Polis, Seif'in önce eşini öldürdüğünü, sonra da namluyu kendisine dayadığını düşünüyor. Aile içi atışma cinayetle sonlandı."

Sykes konuşmadan önce birkaç dakika geçti. "Öyleyse?"

"Seif öldürülmeden bir gün önce soyulmuş."

"Soyulmuş mu?"

Ferguson başıyla onayladı. "Birisi korumalarını yaralayıp Seif'in bilgisayarını almış."

Sykes bir süre düşündü. "Tesseract mı?"

"Mantıklı bir varsayım olduğunu düşünüyorum."

"Neler olmuş?"

Ferguson ağır adımlarla yürüyordu. Cevap vermeden önce kendilerine bakan birileri olup olmadığını kontrol etmek için küçük gözleri etrafı taradı.

"Polis tutanaklarına göre, birisi Seif'i binanın altındaki otoparkta yakalamış. Hırsız maske takıyormuş. Başka tanık yok. Gü-

venlik kameraları kapatılmış. Korumalar da vuruldukları için pek bir şey yapmamışlar. Seif sadece bilgisayarının alındığını belirtmiş. Başka hiçbir şeyi gasp edilmemiş. Ne cüzdanı ne de saati. Sadece bilgisayarı." Sykes cevap vermedi. Ferguson durup adamın yüzüne baktı. "Seif'in elinde ne tür bir bilgi vardı?"

Sykes'ın kafası karışmıştı. Bir-iki saniye konuşamadı. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Tesseract adamı eğlenmek için soymadı, bilgisayarı da hediye olarak götürmedi. Almasının bir sebebi var. Onunla ne yapabilirler?"

Sykes kafasını sallayarak, "Anlamıyorum. Neden Seif'in peşine düşmüş olabilir ki? Bizimle iletişime geçip pazarlık edeceklerini söylemiştiniz. Her türlü anlaşmayı kovalayacaklarını söylemiştiniz," dedi.

"Belli ki," diye cevap verdi Ferguson, "yapmaya çalıştıkları şey bu değil."

"O zaman ne halt ediyor bunlar? Anlamıyorum. Çok anlamsız geliyor."

Ferguson iç çekti. "Kafanı kullan, Bay Sykes. Gayet açık, değil mi?"

"Ne? Açık olan ne?"

"Bizim peşimizdeler."

Sykes'ın ağzı açık kaldı. *"Ne?"*

"Hayatlarına karşılık taşınabilir belleği takas edecek olsalardı bunu şimdiye kadar çoktan yapmış olurlardı. Yapmadılar."

"Ama bu..."

Ferguson, "Tesseract, Sumner'ın yardımı olmadan Seif'in izini bulamazdı," diyerek Sykes'ın lafını kesti. "Seif'in peşine birlikte düşmelerinin tek mantıklı sebebi, bu bilgisayarda bize ulaşabilmek için kullanabilecekleri bir şeyler bulabileceklerini düşünmeleriydi. Adamın bilgisayarında bulabilecekleri bir şey. O yüzden tekrar soruyorum, bu şey ne olabilir?"

Sykes düşünemiyordu bile. Sadece tepki gösteriyor, panikliyordu. "Hassiktir."

"Lütfen sükûnetini bozma."

"Bir suikastçının listesinin başında yer aldığımı öğrenmişken sakin olmamı nasıl bekleyebilirsiniz? Bu sosyopatın peşime takıl-

masını istemiyorum. Adamın sadece geçen hafta bir düzine adam öldürdüğünü unuttunuz mu? Üstelik bu sayı sadece bizim bildiklerimiz. Siktiğimin şanslı numarası olmak istemiyorum."

Sykes, Tesseract'ın karanlıkta bir yerde saklandığı düşüncesiyle sürekli etrafına bakıyordu. Ferguson, Sykes'ın böyle bir işin altından kalkabileceğini düşündüğü için kendinden utanıyordu. Açıkçası, Ferguson ondan daha taşaklı hadımlar tanımıştı.

Tam konuşacakken önlerinden el ele yürüyen bir çift geçti. Ferguson, onlar duyamayacak kadar uzaklaşana kadar Sykes'la birlikte yürüdü.

"Bize ulaşmak için etraflıca bir plan yapmış olmalılar. Seif'in bilgisayarını bu yüzden aldılar. Bunu neden yapmış olabilirler, bir düşün."

"Seif sıradan bir muhasebeci. Parayı Tesseract'ın hesabına aktardı. Hiçbir şey bilmiyor."

Ferguson, "Bildiği bir şeyler olmalı," diye onu düşünmeye zorladı.

Sykes, "Ah..." diye mırıldanmadan önce birkaç saniye geçti.

"Ne?"

"Parayı takip etmeye çalışıyorlar."

"Açıkla," diye emretti Ferguson.

"Takip edilebilecek tek şey bu." Hızlı konuşuyordu. "Bir hesaptan diğerine. Seif'te yapılan para transferinin kayıtları var. Paranın nereden geldiğini öğrenecekler."

"Peki para nereden geldi?"

"Olympus."

Ferguson'ın alnındaki derin çizgiler daha da belirginleşti. "Zeus'un evinden bahsetmediğini düşünüyorum."

"Olympus Trading," diye düzeltti Sykes. "Kullandığımız paravan şirketlerden biri."

"Peki ne şirketi?"

"Kıbrıs'ta bulunan bir ithalat-ihracat şirketi. Sadece bir iskelet. Birkaç çalışan, bir bina ve boş bir depo. Para Seif'e aktarılırken şirketin muhasebe kayıtlarında aklanıyordu."

Ferguson söyleneni bir süre kafasında tarttıktan sonra, "Peki bu bilgiden ne çıkarabilirler? En kötü senaryodan bahset," dedi.

"En kötü ihtimalle hiçbir şey bulmazlar. Öyle düşünüyorum."

"Düşünüyorsun?"

Sykes kendinden emin bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Bize ulaşabilecekleri hiçbir bilgi yok. Hesap üstüne hesap. Olympus'un yüzlerce müşterisi vardır. Muhasebe kayıtlarından bir yere ulaşmak neredeyse imkânsız."

"Söylediğine gerçekten inanıyor musun?"

Başıyla onayladı. "Olympus'u kendi ellerimle kurdum. Kâğıtlar onları bize ulaştırmak yerine aya götürüp geri getirecek."

"Güzel. O zaman endişelenmemiz gereken bir şey yok."

Sykes ikna olmamış gibi görünüyordu. "Akıl etmediğimiz bir yol bulmadılarsa tabii."

Ferguson onu daha fazla teselli etme gereği duymadı. Yürümeye devam ettiği sırada Sykes arkasından seslendi. Ona dönüp, "Ne oldu?" dedi.

Sykes koşarak yanına geldi. "Olympus bir çıkmaz sokak ama onlar bunu bilmiyorlar sonuçta."

"Seni anladığımı sanmıyorum."

"Gayet açık, öyle değil mi?"

Ferguson az önce aynı şeyi Sykes'a söylemişti ve onun bu çokbilmiş tavrından rahatsız oldu. Bilgiyi ve gücü kendi elinde bulundurmayı seviyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Ferguson. "Açık değil."

Sykes kendine biraz daha güvenerek, "Bence," dedi, "Seif'e gittilerse oraya, yani Olympus'a da gideceklerdir."

Ferguson kafasını sallayarak anladığını ima etti. Etkilenmişti. "Çok iyi, Bay Sykes. Gerçekten çok iyi."

58

Londra, Birleşik Krallık
Perşembe
04.02 CET

Reed otel odasının penceresinin yanında ayakta durmuş, duvarla perde arasındaki boşluktan şehri seyrediyordu. İnce camda çıplak teninin yansımasını görüyordu. Kol ve bacakları çarşafa sarılmıştı. Kız yüzünü uzaktaki kapıya çevirmişti. Saçının altın rengi bukleleri yastığa yayılmıştı. Yumuşak ışık kızın vücudundaki küçük kusurları alıp götürüyordu. Reed yataktan kalktığından beri kız bir defa dönmek dışında hareket etmemişti. Pencerede kızın göğsünün kesik kesik düzensiz bir biçimde kalkıp indiğini görebiliyordu. Uyanmıştı.

Kızı seyrederken içkisinden bir yudum aldı. Kızın uyuyormuş, Reed'in de onu seyretmiyormuş gibi davrandığı bu oyunu bir süre oynadılar. Reed omuzlarından bileğine kadar uzanan kol kaslarını gevşetti.

Sonunda kız sessizliğini bozdu ve sakin bir sesle, "Neden beni seyrediyorsun?" dedi.

Reed bardağından bir yudum daha aldı. "Neden seyretmeme izin veriyorsun?"

Kafasını çevirip zayıf omzunun üzerinden Reed'e baktı. "Tekrar yapmak ister misin?"

Zarafet gösterisiyle yanına geldi. Reed dönüp camın yanındaki duvara sırtını dayadı. Çıplak sırtında duvarın serinliğini hissetti.

"İzninle bu teklifini reddedeceğim."

Kız kahkaha attı. "Siz İngilizlerin konuşma tarzını seviyorum."

Aşırı derecede İngiliz olmasının kızı etkilemesini biraz gülünç buldu. 21 yaşında olduğunu söylüyordu ama kesinlikle daha gençti. Avustralyalıydı. Kızı küçümsediğini kendine saklayıp iltifatını kafasını hafifçe sallayarak kabul etti. Londra anlaşmasını tamamladıktan sonra yeni hedef belli olana kadar kentte kalmayı tercih etmişti. Kız vakit geçirmesine yardımcı oluyordu.

Kız kumandayı eline alıp televizyonu açtı.

"Sakıncası yok, değil mi?"

Reed kafasını salladı. "Kafana göre takıl."

Her bir kanalda en fazla yarım dakika durarak birinden diğerine atladı. Sürekli değişen kanallar ve sesler yüzünden gözlerinin rengi değişiyordu. Reed, kızın basit eğlencesini büyük bir şaşkınlıkla seyretti.

Yarı karanlıkta aniden belirip kaybolan mavi bir ışık parlaması dikkatini çekti. Reed ışığın kaynağına doğru giderek akıllı telefonunu komodinin üzerinden aldı. Gelen e-postayı açtı. Mesajı dikkatle okudu, sonra bir kere daha okudu. Odadan çıkar çıkmaz ekteki dosyaları açacaktı. Kıyafetlerini yerden toplamaya başladı.

"Gitmem lazım."

Kız, küçük göğüslerini elleriyle sıkıştırıp dudaklarını büktü. *"Emin misin?"*

"Heyhat, evet."

Kızın gerçekten hayal kırıklığına uğradığını görmek tuhafına gitti. Reed'in giyinişini seyretmek için doğrulmuştu. "Neden?" diye sordu.

"İş."

"Ama saat geç oldu. Gitmek zorunda mısın?"

"Korkarım evet."

Kız iç çekti. "Ne iş yaptığını hiç söylemedin."

Reed dürüstçe cevap verdi.

"Problem çözüyorum."

59

Rotov, Rusya
Perşembe
17.50 MSK

Eski güzel günlerde operasyon düzenlemek için kıdemli bir memurun talebi yeterli olurdu. Sovyetlerin gücünü koruduğu dönemlerde KGB daha hızlı hareket eder, sadece en yüksek dereceli adamlara hesap verirdi. Aniskovach şimdilerde işlerin çok daha yavaş yürüdüğünü, SVR'nin gücünün KGB'nin ancak gölgesi olduğunu üzülerek görüyordu. 21 yüzyıl Rusyası'nda, tıpkı batılı emsallerinde olduğu gibi SVR de bürokratik katmanların emirleri bastırdığı bir yer haline gelmişti.

Uzun boylu SVR ajanı albay, uçağın kalkmasını beklerken eldivenlerini birbirine sürttü. Asık suratlı askerler, dalış takımları, silahlar, tahliye ekipmanları ve patlayıcılardan oluşan askeri malzemeleri uçağa depoluyorlardı. Uçak bir zamanlar Sovyetlerde, şimdi de Rusya'da kullanılan bir Ilyushin Il-76'ydı. Bu özel uçak, SVR'nin malıydı ve kurum operasyonlarda yoğun olarak kullanıyordu. Üzerlerini örten ince boyanın altındaki orijinal askeri semboller seçilebiliyorlardı. Silik de olsa, orak ve çekiç sembolleri hâlâ belli oluyordu.

Gençliğinde Aniskovach, komünizmin son nefesinin çok sevdiği ulusunun ciğerlerinden çıkıp gidişine tanık olmuştu. Sistem arzu edildiği gibi işlememişti ama en azından ülkeye, özgün bir ideoloji ve son derece sağlam bir ulusal bilinç kazandırmıştı. Bugünlerde Rusya, kapitalizmin kimsenin yardımı olmadan ilk adımlarını atmaya çalışan biçare evlatlığından başka bir şey değildi. Rusya bir ağaç olsaydı, çoktan yaz sıcağını aşmış, kış soğuguy-

la karşı karşıya kalmış olurdu. Aniskovach Rusya'nın dünyanın zirvesindeki haklı yerini yeniden inşa ettiği günleri görebilecek kadar uzun yaşamayı diliyordu.

Sessizce durdu, etrafı gözledi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Askerlerin onun talimatlarına ihtiyacı yoktu. Rus özel kuvvetleri Spetsnaz'ın elemanlarıydılar ama tıpkı Aniskovach gibi sivil giyinmişlerdi. Yedi kişilik ekibin her üyesi hem sualtı dalış hem de imha konularındaki üstün yeteneklerinden dolayı özel olarak seçilmişlerdi. Her biri son derece disiplinli bir askeri eğitim almış, savaşçılığın yanında plan yapma ve lojistik konularında da uzmanlaşmışlardı. Aniskovach operasyonun amaçlarını özetledikten sonra malzeme ve ikmal gereçlerini kendileri seçmişlerdi.

Rus ordusunun özel alayı Spetsnaz'ı kontrol etme yetkisi SVR'de değildi ama ara sıra bu seçkin savaşçılar belli görevler için SVR'ye tahsis edilebiliyordu. Bu tür operasyonlar çoğu zaman askeri kayıtlara girmiyordu. Ordunun kendi istihbarat servisi ve SVR'nin dişe diş rakibi GRU bu tür operasyonlardan genelde haberdar olurdu ama Prudnikov sayesinde GRU bu özel görevden haberdar değildi.

Her zamanki kanalların etrafından dolaşmak operasyonu ciddi anlamda yavaşlatıyordu. Her şey Aniskovach'a kalsaydı, Tanzanya'ya gitmek üzere yirmi dört saat önce yola çıkmış olurdu ama Prudnikov temkinli davranıyordu. Aniskovach bu operasyonun başarıyla sonuçlanacağından emin olsa da daha önce sütten dili yanan Prudnikov yoğurdu üfleyerek yemeye çalışıyordu. GRU'nun bilgisi olmadan Spetsnaz askerlerini ve ekipmanlarla dolu bir uçağı ayarlamak üç günlerini almıştı. Uçak yola çıkana kadar en az bir gün daha geçecekti.

Doğudan esen rüzgâr Aniskovach'ın yüzünü, özellikle de yanağındaki yarayı ısırıyordu. Üs rüzgâra ve yağmura karşı korunaksızdı. Havaalanını oluşturan tek pist ve üç hangar Sovyet hava kuvvetlerinden geriye kalan bir iskeletten farksızdı. Ordu tarafından uzun zaman önce terk edilmişti, şimdi özel olarak kullanılıyordu. Bu geceki tek müşteri de SVR'ydi.

Uçağın yüklenmesi çok uzun sürmedi. Ekipmanlar adamların taşıyamayacağı kadar ağır olsalar da kırk ton taşıma kapasiteli bir kargo uçağına da ihtiyaçları yoktu fakat böyle bir uçak kullanma-

dan malzemeyi uluslararası hava sahalarını kullanarak varacakları yere ulaştırmaları mümkün olmazdı.

Uçak insani yardım göreviyle, Ruanda'nın kuzeybatısında çalışan gönüllü sağlık kuruluşlarına tıbbi malzeme taşımak için Tanzanya'ya hareket edecekti görünüşte. Aniskovach'ın ekibinin ihtiyacı olan malzemelerin haricindeki kargoyu oluşturan boş sandıklar da bir sorun teşkil etmeyecekti. Tanzanya havaalanındaki memurlara da bu maskaralığa göz yummaları için nakit teşviki yapılacaktı.

Aniskovach ve ekibi varış yerinde tekrar bir araya gelene kadar ticari seferle iki ayrı grup halinde seyahat edeceklerdi. Beraber uçan ve aralarından sadece üçü yabancı dil bilen sekiz Rus dikkat çekerdi. İlk ekip kargo uçağından eşyaları alıp Tanzanya'nın başkenti Dar es Salaam'dan kuzeye, Tanga'ya gidecekti. Ekip bir araya geldikten sonra kendilerini bekleyen ekipmanları alacak, ardından da uygun bir gemi kiralayıp *Lev*'in yerini belirleyeceklerdi.

SVR albayının bütün füzeleri kurtarmak gibi bir planı yoktu. Yapsa çok güzel olurdu ama sadece güdüm sistemleri bile Ozols'un ihanetinin boyutlarını ortaya sermeye yetecekti. Geri kalanlar da bu teknolojinin Ruslardan başkasının eline geçmesini önlemek için fırkateynle birlikte havaya uçurulacaktı. Ondan sonra da Aniskovach Moskova'da sahneye çıkıp bu komployu açıklayacak ve engellemeyi nasıl başardığını anlatacaktı. St. Petersburg çatışmasının, üzerine yapıştırdığı leke de temizlenmiş olacaktı.

Aniskovach, eldivenli parmağını farkında olmadan yarasına götürdü. Arada sırada sızlıyordu ama ilacını alırken veya acısının dayanılmaz hale geldiği zamanlarda kendisini kimsenin görmemesine dikkat ediyordu. Bozulan görüntüsüne ek olarak bir de zayıf görünmesi hoş olmazdı.

Tıknaz bir Spetsnaz onbaşısı yanına geldi.

"Ekipmanlar uçağa yerleştirildi, efendim."

"Çok iyi."

Onbaşı geri dönüp arkadaşlarına katıldı.

Operasyonun başarıyla sonuçlanması için ekibe eşlik etmek zorunda olmasa da Aniskovach işleri birinci elden yönetmek isti-

yordu. Spetsnaz askerlerinin yeteneklerine yürekten inanıyordu ama operasyona kişisel olarak katılırsa daha iyi olacağını düşünüyordu.

Uçak cumartesi sabahı erken saatlerde Tanzanya'ya ulaşacaktı. Tanga'ya da öğle saatlerinde varacaklardı. Batık fırkateyni bulmaları ve içindekileri kurtarıp *Lev*'den geri kalanları havaya uçurmaları uzun sürmeyecekti.

Yüzünün hareketleri çok yoğun bir acı verse de Aniskovach hissettiklerini hiçbir şekilde belli etmiyordu. Birkaç gün içinde onurunu yeniden inşa edeceğini biliyordu.

60

Lefkoşa, Kıbrıs
Perşembe
15.49 CET

Londra ve Amsterdam'ın dondurucu soğuğundan sonra Kıbrıs havası hoş bir değişiklik olmuştu. Aylardan kasım olmasına rağmen, sıcaklık yirmi derecenin üzerindeydi. Amsterdam'dan Larnaka Uluslararası Havaalanı'na dört saatten biraz daha uzun süren rahat bir uçuş gerçekleştirmişlerdi. Rebecca'nm üzerine hafif bir yorgunluk çökmüştü sadece.

Rebecca kendini daha kötü hissetmediğine şaşırıyordu. Son on gündür hayatının en stresli günlerini yaşıyordu ve bu durum bir süre daha böyle sürecek gibiydi. Hem işvereni hem de CIA'in içindeki haydut bir grubun üyesi olan adamlardan canını kurtarmak için acımasız bir kiralık katille işbirliği yapmak zorunda kalmıştı. Altı ay önce böyle bir şey ona gerçek dışı ve gülünç gelirdi ama şimdi tam da böyle bir durumun içine düşmüştü. Hayatında hiç bu kadar endişelenmemiş ve korkmamıştı.

Tesseract'ın ya da ismi her neyse onun suratından bir şeyler anlamak imkânsızdı. Yaptıkları şeyle ilgili bir kaygı duyuyorsa da bunu belli etmiyordu. Özgüveni çok yüksekti ve adamın bu sakinliği Rebecca'nın sinirlerini biraz olsun yatıştırıyordu. Rebecca işini yaptığı sürece adamın da kendi işini yapacağından emindi fakat bu işten sıyrılsalar bile sonrasında ne yapacaktı? Kâbustan farksız bu operasyondan dolayı işten ayrılmadan önceki son yedi yılını CIA'de istihbarat analisti olarak geçirmişti. Yasadışı bir operasyondan dolayı yargılanmaması büyük bir şans olurdu. Bir daha eski işine geri dönemeyecekti. Artık kimse ona güvenmezdi.

Elbette insanları bu yüzden suçlayamazdı.

Bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Kariyerini düşünmeden önce üstesinden gelmek zorunda olduğu daha öncelikli sorunları vardı. Hayatta kalmak bunlardan biriydi.

Birbirlerinden ayrı seyahat etmişlerdi. Amsterdam'dan ayrılmadan önce Victor düşmanlarının ikisini beraber aradıklarını ve birlikte seyahat ettiklerini düşünmelerinin ihtimal dahilinde olduğunu, bu yüzden ayrı ayrı seyahat etmelerinin daha güvenli olacağını söylemişti. Rebecca ona inanmamıştı. Neticede önce Londra'ya, ardından da Amsterdam'a beraber gitmişler, her iki seferde de otelde birlikte kalmışlardı. Victor'ın yalnız kalmak istediğini düşündüğü için böyle söylediğini tahmin etse de fikrini dile getirmemişti. Victor'ın gözlerinde okuyabildiği tek şey adamın kendisinden rahatsız olduğuydu. Oysa tam tersi olması gerekmiyor muydu?

Kaldıkları otel, gidecekleri yer gibi kentin Yunanların yaşadığı güney tarafındaydı. Güneşten solmuş, görünüşte masum olan depo tabelasının üzerinde hem Yunanca hem de İngilizce *Olympus Trading* yazıyordu. Pencereleri bir toz katmanı kaplamış, kepenklerin üzerindeki boya pul pul dökülmüştü.

Victor güneş gözlüklerini düzeltip, "Çok şık bir yer," dedi.

Şehrin güneydoğusunda bulunan fakir bir kenar mahalledeydiler. Turistik bölgelerin epeyce uzağındaki bu mahalle, depolar ve küçük dükkânlarla doluydu. Her tarafta pazar tezgâhları vardı.

Masmavi gökyüzünden tek tük beyaz bulutlar geçiyordu. Rebecca Victor'ın sıcaktan hoşlanmadığını fark etmişti. Onun genelde gündüzleri uyuduğunu tahmin ediyordu. Daha şimdiden güneşte kızarmaya başlayan tenini, karanlığın örtüsü altındaki dünyanın beyazlattığını ve nefes alışverişlerinden de sıcağa karşı direncinin zayıf olduğu anlıyordu. Yüzüne, boynuna ve güneşe maruz kalan her tarafına güneş kremi sürmüştü ama gölgeden çıktığı zaman rahatsız oluyordu hâlâ.

Onun aksine, Rebecca sıcaktan çok hoşlanıyordu. Zaten esmer tenliydi ve Victor kendisine güneş kremini uzattığı zaman şişeyi doğrudan çantaya koydu. Vücudunun kimi yerleri açıkta kalmıştı. Kolları, göbeği, eteğinin altından çıplak ayakları görü-

nüyordu ama boyundan bağlı bikini üstünün ortaya çıkardığı göğüs dekoltesini kapatmak için adamın ricası üzerine omuzlarına bir şal atmıştı. Çok dikkat çekeceğini söylemişti. Rebecca buna sert bir bakışla cevap vermiş, o da çabucak bakışlarını çevirmişti. Bunun üzerine Rebecca haince sırıtmıştı.

Şehrin bu bölgesi yerel halkla, çoğu meyve ve sebze satan pazar tezgâhlarıyla doluydu. Caddenin aşağısında turistin biri tezgâhtaki şeftalileri incelerken ayyaşın biri de duvara dayanmış, elindeki şişeden rom yudumluyordu. Sıska bir erkek çocuğu, paslı mangalında karides pişiren sık sakallı bir adamın önünden, içi gazetelerle dolu bir el arabasını süre süre geçti.

Geniş kenarlı şapkası ve güneş gözlükleri Rebecca'yı gözlerden biraz saklıyordu. Yanından geçenler ona şöyle bir bakıp yollarına devam ediyorlardı. Saçlarını da Victor'ın talimatları doğrultusunda kısaltıp ağartmıştı. Sahte sarışınlık bronz tenine hiç uymuyordu ama aynaya baktığı zaman kendisi bile kendini tanıyamamıştı.

Victor, "Sence orayı terk etmişler midir?" diye sordu ve vanilyalı dondurmasından bir parça ısırdı. Satıcıdan büyük boy vermesini istemişti.

Rebecca yanında duruyordu. Elinde bir rehber kitap vardı ve onu okuyormuş gibi başını hafifçe öne eğdi.

"Olympus sadece kâğıt üstünde kurulmuş değil, faal bir paravan şirket. Bu yüzden buralarda onunla ilgili birileri vardır. Muhtemelen birkaç işçiden ibarettir fakat içlerinde kimin hesabına çalıştıklarını bilen biri olduğunu sanmıyorum."

Rebecca boşta kalan işaret parmağını bir şeyler arıyormuş gibi sayfada gezdirdi.

"İyi noktaya değindin," dedi Victor.

Rebecca kafasını rehber kitaptan kaldırmadan, "Hızlı öğrenenlerdenim," diye cevap verdi.

Victor dondurmanın yarısını düşmekten kurtarmak için acele etmek zorunda kaldı. "Oralarda bir şeyler bulabileceğimizi düşünüyor musun gerçekten?"

Aracısı, "Ağzında lokma varken konuşma," dedi. Sayfayı çevirdi. "Görmeden bilemeyiz."

Victor caddede birkaç adım atıp elini havaya kaldırdı. "Tamam. Bir şeyler öğrenip akşama döneceğim."

Otel sadece yarım saatlik yürüme mesafesindeydi. Geldikleri yoldan ayrılıp daha güvenli olduğunu düşündükleri ara sokaklarda gezinti yaparmış gibi rahat adımlarla dolandılar. Rebecca Victor'ın elini tutunca gerginliğinin arttığını hissetti ama bırakmadı. Bu şekilde, kış güneşinin keyfini süren bir çift gibi görünüyorlardı.

Kusursuzca olgunlaşmış şeftalisini yiyen turist hiç de uzaklarında değildi.

61

21.01 CET

Muhabbet, kahkaha ve geleneksel Yunan müziğinin birbirine karıştırdığı bar çok gürültülüydü. Rebecca duvara bitişik duran küçük bir masada oturuyordu. Önünde, tuhaf siyah zeytinler dışında dokunulmamış bir beyaz peynir salatası vardı. Gergin olduğu zaman yemek yiyemiyordu. Sık sık saatini kontrol ediyordu. Victor birkaç saattir ortada yoktu. "Malzeme" almaya gitmişti. Ne kadar süreceğini bilseydi iyi olurdu.

Yalnız başına kalmaktan hoşlanmıyordu. Savunmasız kaldığını hissediyor, onun yardımı olmazsa ve birileri kendisini tuzağa düşürmeye kalkarsa öleceğini biliyordu. Hayatının bir seri katilin varlığına bağlı olduğu düşüncesiyle istemsizce ürperdi ama mantığı adamın yanında güvende olduğunu kabul ediyordu. CIA destekli iki suikast girişiminden sağ çıkmıştı ve Fransız terörle mücadele ekiplerinin baskınından nasıl sıyrıldığını kendi gözleriyle görmüştü. Şu anda onun tek ve en iyi arkadaşı Victor'dı. Rebecca, kendini tekrar güvende hissetmek için onun yanında olmaya muhtaçtı çaresizce.

Etrafta bir sürü insan olması onu biraz da olsa rahatlattı. Bar, akşam yemeği yiyen çiftlerle ve eğlenen turistlerle doluydu. Etrafta yerel halktan pek az kişi bulunuyordu. Rebecca'nın yakınındaki bir masada gürültü çıkararak içki oyunu oynayan bir grup vardı. Bar otelin karşısındaki caddenin üzerindeydi. Oturduğu yerden otelin girişini görebiliyordu. Adam böyle yerlerde oturmasını tembihlemişti.

Belki de adam onu sınıyordu. Victor'ın ona bütünüyle güvenmediğinin farkındaydı. Tam şu anda kendisini gözetliyor

olsa şaşırmazdı. Belki de onu ele vermemi bekliyordur, diye düşündü. Şu ana kadar bana hiç güvenmemişse canı cehenneme, diye geçirdi içinden.

Yandaki gruptan bir adam ona birkaç kere seslendi. Bahriyelilere benziyorlardı. Aksanlarmdan İngiliz olduklarını anladı. Zararsız görünüyorlardı; alkolün etkisindeki birkaç gençtiler. Onlara karşılık vermedi. İlgisiz ve kibar bir tavırla gülümsedi sadece. Beni rahat bırakın bakışı attı, sonra da önüne döndü.

Çatalını peynire, sonra da bir dilim domatese batırdı. Birkaç lokma yiyebilmek için kendini zorladı. Elbiselerinin biraz bollaştığını hissetmişti. Lokmasını yutması çok uzun sürdü ve yutar yutmaz tamamen doydu. Elini kaldırıp garsondan bir kadeh şarap daha istedi.

Gençlerden biri arkadaşlarından aldığı gazla sandalyesinden kalkınca Rebecca kafasını önündeki yemeğe eğdi. Son anda vazgeçip geri dönmesini umuyordu. Dönmedi. Bazı erkeklerin anlama yeteneği gerçekten kıttı.

"Merhaba, adım Paul," diye konuşmaya başladı karşısındaki sandalyeye otururken.

"Merhaba," deyip bir saniyeliğine gözüne baktı. Tipi pek fena değildi ama keyfi yerinde olsa bile bu adamla beraber olmazdı. Onun tipi değildi.

"Bir adın yok mu, yavrum?"

Rebecca tereddüt etti. İsmini kimsenin bilmesini istemiyordu ama asıl sebep karşısındaki bu adamla konuşmaya gönlünün olmamasıydı.

"Rachel," dedi sonunda.

Genç adam gülümsedi. "Hoş bir isim."

Daha çok o konuştu. Sorular sordu, fıkralar anlattı. Rebecca sürekli kısa kısa cevaplar veriyordu. Adamı kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu ama Paul'deki alkol cesareti o kadar fazlaydı ki kavga etmeden mekânı terk etmeyeceği belliydi. Muhtemelen kurnaz arkadaşları tarafından sürekli gaza getiriliyordu.

Nihayet esas meseleye geldi. "Dinle. Güzide arkadaşlarımla ben başka bir bara gidiyoruz. Bana katılmandan onur duyarım."

"Gelmeyeceğim."

Bunu beklemiyordu. "Neden?"

"İlgilenmiyorum."

"Elbette ilgileniyorsun." Çok ısrarcıydı. "Yakışıklı adamım, hoş kızsın. Yapabileceğimiz ilginç şeyleri bir düşün."

Cazibeleri işe yaramayınca zavallı insanlar her zaman kendilerini kandırırlardı. "Beni yalnız bırak, Paul."

Genç adam kaşlarını çattı. "Siz Amerikan orospular... Hepiniz aynısınız. Herkesten üstün olduğunuzu düşünüyorsunuz."

"Muhtemelen öyle olduğumuz içindir," diye cevap verdi Rebecca. Sonunda sabrı taşmıştı. "Şimdi ikimiz için bir iyilik yap da gidip çavuşunu tokatla."

Ters ters bakarak ayağa kalktı Paul. Rebecca adama çok sert davrandığını düşündü. Arkadan bir ses geldi.

"İkimize de birer içki aldım."

Rebecca başını kaldırdı. Oydu. Tesseract. Katil.

Bardakları büyük bir kayıtsızlıkla masaya koydu. "Votka tonik. Seninkinde buz yok."

Paul da başını kaldırdı. "Sen kimsin, sevgilisi mi?"

"İş arkadaşıyız."

"O zaman Rachel'la birbirimizi tanımaya çalışmamızdan rahatsız olmazsın, değil mi?"

"Yolumu kapatıyorsun."

Paul Victor'ı küçümseyerek sırıttı. "Siktir git şuradan, dostum. Bırak da işimize bakalım."

"Bak, kafan karışmasın diye basitçe söylüyorum. Hemen git." Sesi buz gibi soğuktu.

Paul ayağa kalkıp döndü. Onu itekleyecekmiş gibi elini kaldırdı. Büyük hataydı. Saniye bile geçmeden kendini dizlerinin üzerinde buldu. Kolu bükülüp kilitlenmişti. Hafif bir baskıyla kırılabilirdi. Paul acıdan bağırmaya başladı.

İçki arkadaşları sandalyelerinden kalktılar. Tesseract, Paul'un koluna biraz daha bastırınca Paul'un attığı çığlıklar adamları dondurdu.

Rebecca da, *"Hey, hey, hey!"* diyerek elleri havada ayağa kalktı. "Sakin ol. Bu işi böyle halletmek zorunda değiliz." Paul'a baktı. "Değil mi?"

"LANET OLSUN, HAYIR!"

Refakatçisine baktı. "Bırak gitsin."

Victor Paul'le konuşuyordu ama gözü arkadaşlarındaydı. "Gidin, başka bir yerde için," dedi.

Paul ağrıyan kolunu diğer koluyla sarıp ayağa kalktı. Arkadaşlarının yanına gitti. Tehdit ve küfürler savurarak bardan çıktılar. Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Herkes Victor'la Rebecca'ya bakıyordu. Rebecca'nın kalbi küt küt atıyordu. Hem rahatlamış hem de öfkelenmişti.

Victor onu omzundan çekip garip bir şekilde sarıldı. Rebecca da ellerini Victor'ın beline atmadan önce bir süre direndi, sonra yanağını omzuna dayadı. Vücutları birbirine değerken içindeki öfkenin tamamen erimeye yüz tuttuğunu hissetti. Adam sigara kokuyordu ama umurunda değildi. Kendini iyi hissediyordu.

Kendisinin ona adamın sarıldığından daha sıkı sarıldığını ve Victor'ın bunu tamamen gösteriş için, çift oyununu sürdürmek için yaptığını fark etti.

Geri çekildi. Victor'ın yüzündeki şaşkınlığı ve garipliği görebiliyordu. Utanç içinde sandalyesine oturdu. Victor da karşısına oturup çatalını aldı, salatasını yemeye başladı. Kısa süre içinde bardaki hava normal seyrine döndü.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu sessizce.

Victor da sinir bozucu derecede soğuk bir sesle, "Ne neydi?" diye karşılık verdi.

Rebecca kaşlarını çattı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şakacı biri olmadığımı söylemiştim."

Kafasını salladı. "Bak, hiçbir şey yapmana gerek yoktu. Ben hallediyordum."

Kafasını kaldırdı ve ağzındakini çiğnemeyi bıraktı. Hiçbir şey söylemedi.

Rebecca, "Ben hallediyordum," diye tekrarladı.

"Bence bu fazla iyimser bir tespit."

Gözlerini Victor'a dikti. "Yardımına ihtiyacım olursa sana söylerim."

"Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüğüm zaman, istesen de istemesen de yardım edeceğim."

Rebecca onun bunu söyleyiş tarzında hiç ummadığı bir şey, beklenmedik bir korumacılık sezdi. Victor da Rebecca'nın bunu

sezdiğini anlayıp kafasını çevirdi. Kadının gözlerine bakmamak için salatasına saldırmaya devam etti. Rebecca votka toniğinden bir yudum aldı.

"Buzsuz getirdiğin için teşekkür ederim."

Victor ona bakmadan başını salladı.

Rebecca bir süre onu seyretti. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Başıyla onayladı, konuşmadı.

"Sırada ne var?"

Konuşmadan önce bir süre daha salata yemeyi sürdürdü. "Olympos'a girip dosyaları alacağım."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Rebecca kafasını salladı. "Kötü adama bir adım daha yaklaştık demek."

Rebecca'nın anlayamadığı bir ifadeyle baktı. Rebecca da merakla, "Ne?" diye sordu.

Victor tek kaşını kaldırdı.

"Kötü adam benim."

62

Paris, Fransa
Perşembe
21.20 CET

Yağmur sanki Alvarez'in gününü daha da berbat etmek için var gücüyle yağıyordu. Şemsiyesi yoktu. Hiçbir zaman taşımazdı ve taşımayacaktı. Kafasını geniş omuzlarının arasına alıp hızlıca yürümeye başladı. Yağmur damlaları kafasına çarpıp yüzünden ve boynundan aşağıya doğru akıyor, paltosunu ve gömleğini ıslatıyordu. Taksiden henüz üç dakika önce inmiş olmasına rağmen sırılsıklam olmuştu. Yağmur bir yandan ruh haline uyuyordu. Soruşturma aniden yavaşlamaya başlamıştı. Hoyt'un ölümüyle birlikte elinde kalan son ipucunun da kaybolması işlerini altüst etmişti. Ozols'un katili ve füzelerin konumu hızla uzaklaşıyordu.

Aradığı kafeyi caddedeki diğerlerinden ayırt etmesi bir dakikasını daha aldı ve hemen içeri girdi. Kafenin içi dar ve basıktı, bütün masalar tutulmuştu. Yüzündeki ve saçındaki yağmur damlalarının bir kısmını eliyle sildikten sonra etrafına baktı. Lefèvre'in elinde gazetesiyle bir masada tek başına oturduğunu gördü. Kısa boylu, iyi giyimli Fransız teğmen, Alvarez'in onu bir hafta önce otel katliamından sonra gördüğü günkü gibiydi fakat tavırları biraz farklıydı. Önceden kendini çok daha üstün görüyordu ve kibirliydi. Şimdi sıradan bir insan gibi davranıyordu. Alvarez'in girdiğini görmemişti ve kafasını ancak Alvarez kendisine oturmak için bir sandalye çektiğinde kaldırdı.

"Bekletilmediğime sevindim," diye konuşmaya başladı Alvarez. "Bu kadar ıslandıktan sonra bir de bekletilseydim sizi haklamak zorunda kalırdım."

Lefèvre gazetesini katladı. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Evet. Kahve lütfen."

Fransız, bayan garsonlardan birini çağırıp iki kahve ve kendine de çikolatalı kruvasan ısmarladı. Alvarez gülümsedi. Polisler dünyanın her yerinde aynıydılar. Hepsi nereye giderse gitsin ulusal çöreklerini yerdi. Alvarez ıslak ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı.

"Beni neden görmek istediniz?"

Lefèvre başıyla onayladı. "Evet. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne demek."

"Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyorum."

"Bir hafta önce size bunu anlatmaya çalışmıştım."

Lefèvre omuzlarını silkti. "Sizi dinlemeliydim ama uğraşmam gereken bir otel dolusu ceset vardı. Lütfen kabalığımdan dolayı özrümü kabul edin."

"Kabul edilmiştir."

"Hemen konuya gireceğim."

Alvarez saçlarından suları biraz daha sildi. "Bana uyar."

"Andris Ozols," diye başladı Lefèvre. "Rus ve Sovyet donanmasından emekli eski bir asker. Doğru mu?"

Alvarez cevap vermedi.

"Sessizliğinizi evet olarak kabul ediyorum," dedi gülümseyerek. "Doğru olduğunu biliyorum, sizin de bildiğinizden eminim. Her neyse... İkimiz de adamın geçen hafta profesyonel bir kiralık katil tarafından öldürüldüğünü biliyoruz. Bundan sadece iki saat sonra, kaldığı otelde hedef alınan ve bir sürü adamı öldüren katil tarafından öldürüldü. Kimliği henüz belirlenemeyen bu tetikçi birkaç gün önce Paris'e döndü. Fark edildi, takip edildi ama kaçtı. Bu süreçte de birkaç polisimizi öldürdü. Kaçmadan önce Amerikalı bir kadınla buluştu."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

Lefèvre arkasına yaslandı. "Çünkü bununla benim yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabilirsiniz."

"Neden söylediniz bunu?"

Lefèvre, "John Kennard," dedi.

Alvarez bu ismi duyar duymaz adamın görüntüsü beyninde

canlandı. Ölmüştü. Bıçaklanmış cesedinin leş gibi bir tuvaletin zemininde yattığı anı hatırladı. "Evet?"

"Sizinle çalışıyordu, değil mi?"

"Bakın, buraya sorularınızı cevaplamak için gelmedim, tamam mı?"

Lefèvre kafasını salladı. "Nasıl isterseniz. Ben size bildiğim şeyleri anlatıyorum. Karşılığında da hiçbir şey istemiyorum ama umarım bitirdiğim zaman bana daha açık sözlü yaklaşacaksınız."

Kadın garson siparişlerini getirdi. Alvarez kahvesinden bir yudum aldı. "Devam edin."

"Kennard öldürüldükten bir gün sonra adamlarımın iyi tanıdığı evsiz bir adam, Kennard'ın kredi kartını içki almak için kullandı. Bir polis memuru tarafından gözaltına alınıp sorgulandı. Cebinden çıkanların içinde iş arkadaşınızın cep telefonu da vardı. Yoğun bir sorgulamadan sonra, evsiz adam bütün eşyaları çöpten topladığını söyledi. Onları çöpe atan adamı görmüş. Adama inanıyorum. Sabıkası yok. Bıçak taşımıyordu. Üzerinden yıkamak için bile çıkarmadığı kıyafetlerinde kan izi de yoktu."

Lefèvre devam etti. "Telefonla kredi kartını çöpe atan adamın takım elbise giydiği ve kusursuz bir aksanla İngilizce konuştuğu ifade ediliyor. Tahmin edebileceğiniz üzere, bu adam Parisli bir gaspçı değil. Bu, ilk akla gelenin aksine apaçık bir cinayetti. Soruşturmanın bir parçası olarak Kennard'ın son zamanlardaki aramaları incelendi. Hep ailesini, arkadaşlarını, iş arkadaşlarını ve tanıdıklarını aramış. Öldürüldükten sonra Kennard'ın numarasını iki kere arayan bir Fransa numarasından başka şüpheli bir şey yoktu."

Alvarez duyduklarına tepki vermemek için elinden geleni yapıyordu.

"Numara, Marsilya'da karmaşık iletişim aletleri bulduğumuz bir apartman dairesini işaret ediyor. Marsilya'daki mevkidaşım evi terkedilmiş halde buldu. Oradan alınan parmak izleri Paris'teki apartman dairesinde bulunan izlerle örtüştü. Ozols'un katiliyle Amerikalı kadının kaçtığı apartman dairesinden bahsediyorum."

Alvarez taş kesilmişti. Kahvesini masaya koydu.

"Gördüğünüz üzere iş arkadaşınız, şu Amerikalı kadın ve Ozols'un katili arasında bir ilişki var. Bu ilişkinin ne olduğunu

bilmiyorum ve bu bilgileri size söylemekle çok büyük bir risk alıyorum. Tüm bildiğim bu işin içinde sizin de olduğunuz."

"Meselenin bu olmadığına dair size garanti verebilirim."

Lefèvre ikna olmaya ihtiyacı olmadığını belirtircesine kafasını salladı. "Ben bir polis memuruyum. Suçluları adalete teslim etmek benim görevim fakat istihbarat işlerinin nasıl yürüdüğünü de bilirim. Bana asla anlatmayacağınız şeyler olduğu kadar anlatmanız gerekenlerin olduğunu da biliyorum fakat kanıtlarım olmadan bir olayı nasıl aydınlatabilirim?"

Lefèvre kahverengi deri bir çantanın içinden bir dosya çıkardı.

Alvarez dosyaya bakarken, "Bu ne?" diye sordu.

"Size getirdim," diye açıkladı Lefèvre. "Bugüne kadar elimize geçirdiğimiz her şey. Bütün kanıtlar."

Alvarez dosyayı aldı ve basit bir soru sordu. "Neden?"

"Dediğim gibi, bununla benim yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabilirsiniz. İkimiz birden başarısız olacağımıza en azından birimiz başarılı olsun. Adalet şan şöhretten daha önemlidir. İnsanlar ölüyor. İntikamlarının alınmasını hak ediyorlar. İşte bu yüzden size veriyorum. Sizden tek istediğim şey, işi hallettikten sonra gayriresmi yoldan sonucu bana bildirmeniz."

Basit bir bedeldi. Alvarez, "Bildireceğim," dedi ve bunda ciddiydi.

Lefèvre dosyaya bir göz attı. "İçinde Amerikalı kadının parmak izi var. Gerçekte kim olduğunu ortaya çıkararak başlamanızı tavsiye ederim."

"Size nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

Lefèvre gülümsedi. "Teşekküre gerek yok."

63

Lefkoşa, Kıbrıs
Perşembe
23.49 CET

Rebecca yatağın ucuna oturmuş, otelin televizyon kanallarına göz atıyordu. İngilizce ve Yunanca kanallarının Kıbrıs televizyonlarıyla birbirine girdiği acayip bir karışımdı. Tesseract sırt çantasını dolduruyordu. Rebecca merakına yenik düşüp malzemelerin ne olduğunu, ne işe yarayacaklarını sordu ve cevap aldığına şaşırdı. İlki bilgisayardaki dosyaları kopyalamaya yarayan yüksek kapasiteli bir taşınabilir hard diskti. Diğerleri de bir telsiz, radyo alıcısı ve aradıkları şeyi bulamaması ihtimaline karşı telefona monte edeceği bir dinleme cihazıydı. Tornavidaların, vidaların, bir adet İngiliz anahtarının, altı köşeli anahtarın, kalem ve kâğıtların ne işe yaradığını Rebecca'ya anlatmasına zaten gerek yoktu. Ayrıca maymuncuk, cam keskisi ve bir vakum ağzı önce küçük bir torbaya kondular ve oradan da çantanın içine girdiler.

"Hepsine ihtiyacın olacağını düşünüyor musun?" diye sordu Rebecca.

Başını sallayıp onayladı. "İhtiyacım olmayan şeyleri almak ihtiyacım olan şeyi bulamamaktan iyidir."

Her şeyi çantaya yerleştirdikten sonra kıyafetlerini alıp banyoya gitti ve kapıyı kapattı. Kapı tam kapanmamıştı ve aradaki boşluktaki yansımadan üzerini değiştirdiğini görebiliyordu. Gözüne çıplak kolları çarptı. İnceydi ama sert kasları nedeniyle girintili çıkıntılıydı. Vücudunun geri kalanına bakmaya devam etti ama gördükleri onu ürküttü.

Bütün gövdesini ve cildinin üzerindeki yara izlerini fark etti.

Göğsünün ortasında yumruk büyüklüğünde, kocaman, yuvarlak bir iz vardı. Muhtemelen mermilerin yol açtığı iki yara daha ve bir sürü bıçak izi gördü. Başka yaralar da vardı ama nasıl oluştuklarını anlayacak kadar uzun süre bakmadı.

Kafasını çevirdi. Hem şaşırmış hem de korkmuştu.

"Çok mu güzel?"

Başını kaldırınca Victor'ın kendisini aynadan seyrettiğini gördü. Kadının yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi. Gözlerini kaçırdı. Cevap vermek için cesaretini toplayamadan kapı kapandı. Kapının dilinin çekildiğini duydu.

Birkaç dakika sonra çıktı. Rebecca onun sustalı bıçağı masadan alıp cebine atışını izledi. Kasabadan satın almıştı. Tabanca bulmaya çalışanın çok dikkat çekeceğini söylemişti.

Rebecca, "Hazır kahveden en az benim kadar nefret ettiğini düşünerek ikimize de çay yaptım," dedi.

Victor kupayı onun elinden alıp dudaklarına götürdü. Bir sonraki yudumda daha fazla içtiğine göre hoşuna gitmiş olmalıydı.

"Hâlâ seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum."

Rebecca'ya bakmadan, "Yalnız çalışırım," diye belirtti.

"Bunun önemi yok. Ben..."

"Ayrıca," diyerek Rebecca'nın lafını böldü, "burada kalman senin için daha güvenli olur."

İçini çekti. Bu adamla tartışmak beyhude bir çabaydı. Çocuk gibiydi. Aptal ve dar kafalıydı. İşleri kendi yöntemleriyle çözmeye o kadar alışmıştı ki başkalarının da yardımı dokunabileceğini kabul etmek istemiyordu.

"Unutma," dedi. "Sabaha kadar odadan çıkma. Güneş doğana kadar geri dönmezsem başıma bir şey gelmiş demektir. Bir daha dönemeyebilirim. Adadan hemen ayrılıp ortadan kaybol. Gemiyle git, uçakla sakın..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Her şeyi iyice anladığından emin olana kadar tekrar tekrar konuşacağız."

"Bana biraz itibar etsen keşke."

Bir süre yüzüne baktı. "Huyum bu."

Rebecca onun kendi etrafına ördüğü duvarı kırmaya başladığının farkındaydı. Gerçi bunun yolu onun sabrını taşırmaktan

geçiyordu ama olsun. O duvarı biraz daha delmek istiyordu ama kendini başka bir şey söylerken buluverdi.

"Neden yapıyorsun peki?"

Boş gözlerle Rebecca'ya baktı. "Ne?"

"Dedim ki yaptığın şeyi neden yapıyorsun?"

Sorduğu soruyu anlamaya çalışırken Rebecca'nın yüzünü inceledi. Rebecca Victor'ın bu soruya sert bir cevap yapıştırmasını veya soruyu geçiştirmesini ya da baştan reddetmesini bekliyordu. Bunu değil. Adamın kafası karışıyor, hatta acı çekiyor gibiydi. Bu yüzden soruyu sorduğuna aniden pişman oldu.

"Sorun değil," dedi ortamı yumuşatmak için. "Söylemek zorunda değilsin."

"Hayatta becerikli olduğum tek şey bu."

Bunun bir bahane değil de itiraf olduğunu görebiliyordu. Bir günah çıkarmaydı. Kafasını başka yöne çevirip yataktan çantayı aldı. Rebecca onu izlerken bir katili değil, bir insanı görmeye başladığını fark etti.

"Geceleri nasıl uyuyabiliyorsun?"

İfadesiz bir sesle, "Önce gözlerimi kapatıyorum," diye cevap verdi. "Uyku kendiliğinden geliyor."

Rebecca'nın burun delikleri açıldı. "Şaka yapmadığını sanıyordum."

"Öğreniyorum."

Yüzünde ukalalığın izlerini gördü. Kendinden hoşnut bir hali vardı ama Rebecca onun cevaplarının kaçınmaya yönelik olduğunu anladı. "Bana adını söyle."

"Ne?"

"Seni neredeyse bir haftadır tanıyorum ve sana isminle seslenemiyorum."

Bu soruyu daha önce sormak istemiş ama soracak cesareti bulamamıştı. Artık cesarete ihtiyacı olmadığını hissediyordu. Onun içindeki kırılganlığı, kendi hakkında konuşmaya onu zorladığında kapıldığı korkuyu görmüştü.

Çantasını karıştırdı. Bir şeyler arıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Bana bir isimle seslenmek zorunda değilsin."

"Hadi söyle."

Yapıyormuş gibi davrandığı şeyi yapmayı bıraktı. "İlla bir isimle seslenmek istiyorsan Jack de."

"Gerçek ismin bu değil."

"Pasaportumda yazan isim neyse onu kullanıyorum."

Kaşlarını çattı. "Öyleyse artık sana Jack mi demeliyim?"

Çantayı omzuna attı. "En azından pasaportları değiştirene kadar."

Rebecca ayağa kalkıp yatağın diğer ucundan Victor'a baktı. "Madem o kadar çok isim kullanıyorsun, bana gerçek ismini söyleyip söylememen neyi fark ettirir?"

"Pasaportum kim olduğumu söylüyorsa oyum. Pasaporttaki adam gibi davrandığım zaman daha ikna edici oluyorum."

"Öyle bir dedin ki buna beni değil de kendini inandırmaya çalışıyor gibisin."

"İsimler tek başlarına bir şey ifade etmezler." Daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. Kızmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu. "Gerçek ismimi kimse bilmiyor. Bu böyle kalacak."

"Peki ailen nasıl hitap ediyor sana?"

Cevap vermedi. Rebecca vermeyeceğini tahmin etmişti zaten.

"Peki ya arkadaşların gerçek ismini biliyorlar mı, yoksa onlar da sana sahte bir isimle mi sesleniyorlar ya da her biri sana farklı bir isimle mi sesleniyor?"

Cevabı beklerken televizyonun sesini kapattı. Victor çantanın askısını ayarlayıp tekrar omzuna geçirdi. Soruya cevap vermedi.

Rebecca anlamaya başlamıştı. "Tanrım... Nasıl yaşayabiliyorsun böyle?"

"Ölmekten iyidir ya da benim yüzümden masum bir insanın öldürülmesinden." Kapıya yöneldi. "Geç oluyor, çıkmam lazım."

Son teknoloji kilit kırma aletlerini kullanmamasına rağmen Olympus'un arka kapısından içeri girmesi sadece birkaç saniye sürdü. Etrafta hiçbir güvenlik sistemi izine rastlamadığı için binanın elektriğini kesmeye gerek duymadı. Dışarıda sokak lambası yoktu, yollar bomboştu. İçeri girip kapıyı kapattı. Karanlıkta durup etrafı dinledi. Kendi nefesinin sesinden başka bir ses duymadığından emin olana kadar hareket etmeden bekledi.

Elindeki küçük feneri açıp içeriyi incelemeye başladı. Köşeye

yığılmış birkaç sandık dışında bomboş bir depodaydı. Bir sandalye, televizyon ve arkasında da bir masa vardı. Küçük bir saklanma yeriydi ama içeride kimse yoktu. Victor ses çıkarmadan ve duvarlardan birine hep yakın durarak deponun sonuna kadar ilerledi. Birkaç adım yürüdükten sonra deponun üstündeki ofislere çıkan dar bir merdivene geldi. Basamakları tek tek, dikkatle çıktı.

Ofis kapısı kilitlenmemişti. Fenerin zayıf ışığı altında, buranın birkaç masa ve bilgisayarın bulunduğu iki-üç kişilik bir çalışma alanı olduğunu gördü. Duvarlardan birinin önünde uzun bir dosya dolabı ve duvarın içine gömülmüş küçük bir kasa vardı. Bilgisayar monitörlerinden birinin yanında katlanmış bir gazete duruyordu.

Önce dosya dolabına gitti, aşağıdan yukarı çekmecelere hızlıca göz attı. Faturalar, satın alma formları, teslim beyanları, lisanslar, yazışmalar ve muhtıralar vardı. Belirli tarihlere, özellikle de kendi kontratlarından birkaç gün öncesi ve sonrasına baktı. Bu tarihlerin hemen öncesinde veya sonrasında işleme alınmış herhangi bir parasal işlem bulmaya çalıştı. Az da olsa işine yarayabileceğini düşündüğü her şeyi aldı.

Dikkatini kasaya vermeden önce iki masaüstü bilgisayarın hard disklerini çıkardı. Bulabileceği başka bir şeyler varsa mutlaka bunların içindeydi. Sırt çantasında, yalnızca elektronik şifreleri çözmek için özel bir yazılım kurduğu küçük ama güçlü bir dizüstü bilgisayar vardı. Yazılım kablosuz bir bağlantı aracılığıyla yoğun bir deneme yanılma saldırısı yürütüyor, şifre kombinasyonunu bulana kadar sürekli bir rakamlar dizisi yürütmeden önce, kablosuz bağlantı aracılığıyla şifreye programlama portunda müdahale ediyordu. Victor programı şirketin kendi internet sitesinden oldukça yüksek fiyata indirmişti ama buna değiyordu. Gerçi gördüğü kadarıyla, geleneksel saat yönlü şifreleme yöntemleri karşısında hiçbir işe yaramıyordu.

Kasa otuz yıllık gibi duruyordu. Neyse ki ikinci, yani en yaygın ve güvenliği en düşük olan gruptandı. Endişelenmesini gerektirecek hiçbir tedbir, kasanın içindekileri tahrip edecek, kurcalanmasını önlemeye yönelik asit püskürtme yolu falan da yoktu. Yine de elinde doğru aletler bulunmadığı için şifreyi kırmak saatlerini alabilirdi. Burası, kendisi kadar yaşlı bir kasa kullanan

bir paravan CIA şirketiydi. Kasa söz konusu olunca, çantasındaki bilgisayar da en fazla bir kâğıt ağırlığı kadar yararlıydı.

Bu da Victor'a kasayı açmak için üç ihtimal bırakıyordu: patlayıcı kullanmak, delmek ya da kilidi kırmak. Elinde ne matkap ne de patlayıcı vardı, o yüzden eski yöntemi kullanacaktı. Son teknoloji aletlerini yere serdi: birkaç kareli kâğıt, bir kalem ve bir stetoskop.

Eski moda kilit kombinasyonlarının hepsi aynı şekilde çalışırdı. Kadran döndürüldüğü zaman ona bağlı bir mil mandalı döndürüyor, o da kombinasyon çarklarını çeviriyordu. Her çarkta bir çentik vardı, doğru kombinasyon yakalandığı zaman da bu çentikler kusursuz bir sırayla diziliyordu. Çarkların üzerinde çit denilen küçük bir metal çubuk vardı. Bütün çentikler doğru dizildiği zaman bu çit açılan boşluğa düşüyor, kasanın kapısını tutan sürgüyü kaydırıyor, böylece kapak açılıyordu.

Ceketini çıkarıp minder olarak kullanmak için yere serdi. Uzunca bir süre dizlerinin üstünde duracaktı.

Şifreyi kırmanın ilk adımı kasadaki çarkların sayısını öğrenmekti. Kadranın altındaki her çark kombinasyondaki bir sayıya karşılık geliyordu. Çarklarda olduğu gibi, doğru kombinasyon yakalandığı zaman çit düşsün diye mil mandalının üzerine de bir çentik yerleştirilmişti. Çitle kapı sürgüsünün arasında, mil mandalı ucundaki çentiğe değdiği zaman tık sesi çıkaran bir kaldıraç vardı.

Victor stetoskop kullanarak bu tık seslerini dikkatle dinledi; kaldıraç çentiğe düştüğü zaman çıkan sese sağ tık, çentikten çıktığı zaman çıkan sese de sol tık deniyordu. Numaralar da bu tık seslerine karşılık geliyordu ve aralarındaki mesafeye temas yüzeyi deniyordu.

Temas yüzeyinin yerini belirledikten sonra kadranı ters yöne çevirdi. Buna çarkları park etmek deniyordu. Sonra yavaşça kadranı saat yönünde çevirdi. Kadran park pozisyonunu her geçtiğinde küçük bir tık sesi çıkıyordu. Victor sesler sona erene kadar kaç kere tık sesi çıktığını saydı. Üç ses duydu. Her çark için bir tık sesi çıkınca, üç haneli bir şifre kombinasyonu bulunan bir kasanın üzerinde çalıştığını anladı.

Kadranı saat yönünde birkaç kere çevirip kasayı ilk haline ge-

tirdi. Sonra çarkları sıfır konumuna park edip saat yönünün tersine çevirmeye başladı. Bir sağ bir de sol çentik için her tık sesi çıktığında tam bir daire oluşturana kadar numaraları kaydetti.

Aynı işlemi bir kez daha yapmaya başladı; çarkları ilk haline getirip kadranı saat yönünün tersine çevirdi ama bu sefer sıfırdan saat yönünün tersine doğru üç numara geriden başladı. Bu da kaldıraçla çentiğin buluşacağı temas yüzeyinin farklı olacağını gösteriyordu. Seslerin çıktığı yerleri tekrar kaydetti.

Victor bütün noktaları kaydedene kadar süreci üç kere tekrarladı. Sonunda bu sıkıcı ve acı verici iş bittiğinde iki diyagram elde etmişti. Biri sol, diğeri de sağ tıkların yerini gösteriyordu. İki zikzak oluşacak şekilde noktaları birleştirdi.

İki diyagramdaki numaralar üç noktada birleşiyorlardı. Her bir nokta bir çarka, yani kombinasyondaki sayılara işaret ediyordu. Üç numarayı kâğıda yazıp altı farklı kombinasyon çıkardı. Tek tek denemeye başladı. Dördüncü kombinasyonu denedikten sonra kasa açıldı. Saatine baktı. Yetmiş dakika sürmüştü. Hiç fena değildi.

Kasanın içinde beş deste para, bir klasör ve bir şişe cin buldu. Her para destesinde beş bin avro vardı. Paraları çantaya atıp dosyayı açtı. Klasörün içi dosyalarla doluydu. Nakit akışını takip etmişlerdi. Ofisten çıkıp merdivenlerden inmeye başladı.

Kâğıt işlerinde hiçbir zaman iyi olmamıştı ama aracısı bu dosyaları çabucak inceleyip içlerinde aradıkları şeyi bulabilirdi. Onunla beraber hareket ettiğine sevindi. Tek başına olsa bu kadar ilerleyemezdi. Muhtemelen yerinde sayıp CIA'in kendisini bulmasını beklerdi. Rebecca her fırsatta olağanüstü bir iş arkadaşı, hatta ortak olduğunu belli etmişti ama bunu kabullenmek Victor'a tuhaf ve zor geliyordu.

İtiraf etmek istemese de Rebecca bundan çok daha fazlasıydı. Arkadaştan ziyade yoldaştı, sürekli konuşmak istediği biriydi ama hâlâ onunla sohbet ederken zorlanıyordu. Muhtemelen kendi kişiliğinden ve Rebecca'nın kendisi üzerinde bıraktığı etkiden kaynaklanıyordu. Rol yaparken açık sözlü olabiliyor ve karşı cinsi rahatça cezbedebiliyordu ama kendisi olduğu zaman çelimsiz ve zayıf kalıyordu. Çok tecrübesizdi.

Cazibesine kapıldığını itiraf edemiyordu ama kendini kaptır-

mıştı. Kadın başka tarafa baktığı zaman her fırsatta onu seyrediyordu. Onun görüntüsü Victor'ın nabzını tanıdığı bütün fahişelerden daha fazla artırıyordu. Kadın sadece onun içindeki arzuları altüst etmiyordu. Hayatındaki tek kadın oydu, hayatı boyunca başkası olmamıştı. Gerçek yüzünü, kişiliğini bilen tek kişiydi ve ona tiksintiyle bakmadığını bilmek bile yetiyordu. Tutku yalnızlığı tercih eden ve hayatta kalmaya odaklanmış zihin yapısına hiç uymamasına rağmen, odadan çıkmadan önce ona bakan kadının yüzünde empati izlerini bile görmüştü.

Victor hayatında kimseye hiçbir şey için ihtiyacı olmadığını kendine defalarca söylemişti. Belki de bir zamanlar durum bunu gerektiriyordu, belki şimdi işler değişmişti ve bu düşünce artık yanlıştı. Belki de gerçeği itiraf etmek yerine, kimseye ihtiyacı olmadığına kendini ikna etmek daha kolay olmuştu.

Depodan çıktı. Otele dönüp Rebecca'yı görmek için yanıp tutuştuğunu fark etti. Kaşlarını çattı. Kötü fikir, dedi kendine, bunları düşünme.

Ne var ki zihninden yükselen sesi şimdilik dinlemeyecekti.

64

01.10 CET

Rebecca esnedi. Gözleri ağrıyordu. Adam dışarı çıkalı neredeyse bir saat olmuştu ve Rebecca onun ne zaman döneceğini bilmiyordu. Rebecca ona işinin ne kadar süreceğini sorunca adam kaçamak davranmıştı. Aldığı en tatmin edici cevap, ne kadar sürmesi gerekiyorsa o kadar, olmuştu. O geri döndüğü zaman uyanık olmak istediği için oda servisini arayıp espresso getirmelerini istedi. Kahve kendisini ayakta tutmazsa hiçbir şey tutamazdı.

Bir haber kanalı açıp izlemeye başladı. İçerikler ilgisini çekmese de en azından gözlerini açık tutmasına yardımcı oluyordu. Umarım elini çabuk tutup erkenden döner, diye geçirdi aklından. Otel odası görece daha güvenli olmasına rağmen, yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Kapıyı hiç kimseye açmamasını tembihlemişti. Adamın paranoyaklığı dayanılmaz bir hal almaya başlıyordu.

Fakat sonra onun yaralarını görmüştü. Bu, onu anlamasını sağlayan bir aydınlanma ânı olmuştu. Bir insanın bu kadar çok yara almasına sebep olan yaşam biçimini hayal dahi edemiyordu. Ayrıca vücudunda bu kadar yara taşıyorsa kim bilir ruhunda ne kadar yara taşıyordu? Ona acımaya başladığını şaşkınlıkla fark etti.

Barda olanları ve adamın onun adına müdahale edişini düşündü. Acaba gerçekten yardım etmek için mi, yoksa dikkat çekmemek için yaptıkları rolü sürdürmek sürdürmek için mi yapmıştı? Kendi işini halletmesine izin vermediği için aşağılandığını hissetmişti. Çarpık bir şekilde de olsa bir kiralık katilin bile şövalye ruhlu olabileceğini düşünmüştü ama sonra onun sadece kendini korumak için Rebecca'yı beladan uzak tutmaya çalıştığını san-

mıştı. Artık adamın onu samimiyetle koruduğundan emindi ve bu da onu duygulandırıyordu.

Adam şimdiye kadar onu iki kere kurtarmıştı. Gülümsedi. Koruyucu bir melek gibiydi. Gerçi koruyucu ölüm meleği daha iyi bir tanım olurdu.

İşleri bittikten sonra adam onu öldürecek miydi? Son birkaç günde kendisine defalarca bu soruyu sormuştu. İşleri bittikten sonra kendisini bir daha görmeyeceğini söylemesine rağmen, Rebecca adamın kendisine ihtiyacının kalmadığını gördüğü an silahı kafasına dayayacağını düşünüyordu. Adamın ona nasıl baktığını görmüştü. Öldürülecekler listesinden çıkmak için bir ara onu ayartmayı bile aklından geçirmiş ama bu cesareti kendinde bulamamıştı.

Şimdi, ismini söylemekten kaçındıktan sonra kendisini öldürmeye niyeti olmadığından emin olmuştu. Söylemiş olsaydı, Rebecca onun için daha büyük bir risk teşkil etmeye başlayacak ve mesleki zihniyeti bu tehlikeyi ortadan kaldırması için onu zorlayacaktı. Bunu yapmak istememişti. Belki ilk başlarda onu öldürmeyi planlamış olabilirdi ama belli ki artık bunu düşünmüyordu. Asla itiraf etmeyecek olmasına rağmen adamın ondan hoşlandığı düşüncesi Rebecca'yı gülümsetti.

Rebecca onun kim olduğu ve para kazanmak için nasıl bir iş yaptığı konusunda kendini kandırmıyordu ama bu maskenin altında sıcakkanlı bir insan yatıyor olabilirdi. Belki de işleri bittikten sonra bu insanın neye benzediğini görebilecekti.

Kahvesi geldiği zaman uyuyakalmak üzereydi. Kapıyı açıp adamdan kahve kupasını ve altlığı aldı. Koridordan, adamın arkasından gelen ışık gözlerini kamaştırmıştı. Adama bahşiş vermek için odaya girdi.

Arkasını döndüğünde adamın içeri girmiş olduğunu gördü. Gözleri net göremese de onun otel görevlisi olamayacak kadar yaşlı olduğunu fark etti. Saçları siyahtı ama teni bembeyazdı. Yunan değildi. Birden korkup arkaya doğru bir adım atarak adamdan uzaklaştı.

Adam arkasındaki kapıyı kapatırken yüz ifadesi hiç değişmedi. Sakin ve yavaş adımlarla öne doğru yürümeye başladı. Rebec-

ca onun gözlerine baktı; buz mavisi rengindeydiler. Bunlar ruhsuz bir adamın gözleriydi.

Rebecca gerçek adını bilmediği tetikçisinin tam şu an odaya girmesi için dua ediyordu ama onun geleceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Bu sefer onu kurtaramayacaktı.

65

01.49 CET

Victor odaya döndüğü zaman ortadaki lamba kapalıydı. Güzel, diye düşündü. Kadına odanın içindeki lambayı açmamasını, diğer ışıklarıysa açık tutmasını özellikle söylemişti. Onlar da kapalıydı. Duşun sesini duydu. Ona duş almamasını söylememişti. Gerçi birileri gelirse su sesinin pek bir önemi olmazdı.

"Ben geldim," diye seslendi.

Cevap gelmedi. Muhtemelen suyun sesinden dolayı kendisini duyamamıştı. Perdelerin arasında küçük bir boşluk vardı. Ay ışığı buradan içeri girip odayı aydınlatıyordu. Banyonun ışığı da kapının altından sızıyordu. Bu zayıf ışık bile her şeyin yerli yerinde olduğunu görebilmesine yetiyordu. Yine de, her zaman olduğu gibi temkinli davrandı. Kapıya en uzak taraftaki kendi yatağına doğru yürüdü. Lambanın düğmesini açtı ama oda yine karanlıkta kaldı.

İç çekip aracısının yatağının yanında bulunan lambanın yanına gitti. Her zaman tek kişilik iki yatağı olan odalarda kalıyorlardı. Aynı yatakta olmasa da aynı odada uyuduklarını bilmek bile kendisini yeterince rahatsız ediyordu. Bunca yıl yalnız başına uyuduktan sonra Victor birisiyle yan yana uyuyabileceğinden emin değildi. Deneyip başarısız olmak ve normal bir hayattan ne kadar uzak kaldığını görmek istemiyordu.

Lambanın düğmesini çevirdi, o da açılmadı. Odayı dolaştı. Banyonun ışığı açıktı, elektrik vardı ama lambalar çalışmıyordu. Tesadüf olamazdı.

Bıçağını çekti.

Odanın ışığını açmaya gitti. Küçük bir ışık kaynağı varken ana

ışığı açmak doğru bir davranış değildi ama öbür lambalar yanmıyordu. Düğmeye uzandı. Açmaktan vazgeçti. Ciddi anlamda ters giden bir şeyler vardı.

Kasıtlı bir şekilde oraya yönlendirildiğini hissetti. Yanılıyor olabilirdi ama işini şansa bırakamazdı. Elini çekip cebinden fenerini çıkardı. Fenerin ışığını açtı. Işık düğmesi normal görünüyordu. Çizilmiş vida uçları hariç odaya ilk geldiklerinde olduğu gibiydi. Işığı düğmenin altına çevirdi. Halının üstünde duran küçük benekleri görmesi birkaç saniyesini aldı. Eğilip dokundu. Alçı kalıntısıydı.

Oysa geldikleri zaman oda tertemizdi.

Nabzı hızlanmaya başladı. Odada, içinde saklanılabilecek dolap ya da yatakların altında boşluk yoktu. Geriye banyo kalıyordu.

Televizyonu açıp sesi en yüksek seviyeye getirdi. Yatağa döndü. Işığı sol elinde, bıçağı da sağ elinde tutuyordu. Sessizce banyo kapısına doğru yürüyüp önünde durdu. İçeride göreceklerine dair büyük bir korkuya kapıldı. Midesi hayatında hiç olmadığı kadar sıkışmıştı.

Bir tekmede kapıyı açtı.

Banyo küçüktü. İçeride kimse saklanmıyordu, kimse beklemiyordu.

Canlı biri de yoktu.

Kadın bu haliyle, yüzüne düşen ıslak saçlarıyla bile hâlâ güzel görünüyordu. Başı dinleniyormuş gibi küvetin kenarına yaslanmıştı ama vücuduna göre imkânsız bir açıyla eğilmişti. Duştan akan su yüzüne ve kocaman açılmış gözlerine düşüyordu. Yavaşça yaklaşıp suyu kapattı.

Kalbinin hızını hiçbir şey düşüremezdi. Küvetin yanına eğildi, bıçak elinden kaydı. İşe yaramayacağını biliyordu ama yine de onun nabzını kontrol etti. Teni hâlâ sıcaktı. Bir eliyle kadının yüzündeki sarı saçları uzaklaştırdı. Victor ondan saçlarını ağartmasını istediği zaman sızlanmıştı. Kadının göz kapaklarını yavaşça örttü. Huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu. Çok uzun bir süre onu seyretti.

Bıçağı yerden alıp ayağa kalktı; elini sıkmaktan parmaklarının eklem yerleri beyazlaşmıştı. Kendini çok berbat hissediyordu.

Banyodan çıktı. Gözlerinde soğuk bir öfke vardı.

Kadının vücudunda kendini savunduğunu, karşı koyduğunu gösteren herhangi bir yara, tırnaklarının altında deri parçaları ya da kan izi yoktu. Victor onun direnmeden kendini öldürtecek biri olmadığını biliyordu fakat onu öldüren her kimse muhtemelen bu mücadeleyi daha başlamadan bitirmişti. Belli ki katil yetenekliydi. Hâlâ yakınlarda bir yerlerdeydi. Aracısı tek hedefi değildi. Katil ikisi için gelmişti. Victor arkasını döndü, lambanın düğmesine bir kez daha baktı.

Düğmenin arkasında, elektrik aldığı zaman patlayacak bir fünyeye bağlı bir tuzak düğme daha olmalıydı. Işığı açtığı zaman fünye duvarın içine gizlenmiş olan ve muhtemelen odadaki kimseyi canlı bırakmayacak türden bir plastik patlayıcıyı tetikleyecekti. Olympus'a kadınla beraber gitmiş olsalardı bomba muhtemelen ikisini de havaya uçurmuş olurdu ama kadın onunla gelmemişti. Victor ona kalmasını, bunun daha güvenli olduğunu söylemişti.

Katil dışarıdaydı. Bombayı öylece kurup gitmiş olamazdı. Başarıya ulaştığından emin olmak için yakınlarda bir yerlerde bekliyor, izliyordu. Ateş topunun camlardan taştığını görmeden de gitmeyecekti.

Victor onu çok bekletmeyecekti.

Lamba düğmesini çıkarmak için bıçağını kullandı, öndeki plastik kapağı dikkatle yerinden oynattı. İçerisi tam da tahmin ettiği gibiydi. Fünye ana tele bağlanmış, oradan da Amerikan yapımına benzeyen büyük bir C-4 bombaya eklenmişti. Bomba tek parça halinde değildi; birkaç parçaya ayrılıp duvarın arkasındaki boşluğa yapıştırılmıştı. Görünüşe göre içeride birkaç kilo patlayıcı vardı. Yanında da patlamadan sonra aman vermez bir yangın çıkarsın diye içi benzinle dolu plastik kola şişeleri vardı. Çıkan yangının cesetleri yakmasını ve bunu yapan kişinin izlerini silmesini amaçlamıştı muhtemelen. Odaya ve banyoya saklanmış başka şişelerin de bulunduğunu tahmin etti.

Yakınlarda bir yerden odayı seyreden katil Victor'ın otele girdiğini görmüştü muhtemelen. Patlama kısa sürede gerçekleşmezse ortada bir şeyler döndüğünü anlayabilirdi. Victor'ın bunu önlemesi gerekiyordu. Televizyonun fişini çekip kabloyu arkasından çıkardı. Fişin başlığını ayırıp yaklaşık üç metrelik bir kablo elde

etti. Oda telefonunun kablosunu çıkarıp kapıya yaklaştırdı. Sonra telefonun dışındaki plastik kabı çıkarıp kabloları telefona kadar ulaşan televizyon kablosunun ucuna bağladı. Kablonun diğer ucunu da, orijinal kabloları dikkatle temizledikten sonra fünyeye bağladı. Her şeyin güvenli olduğunu anladıktan sonra telefonu televizyonun yanındaki sokete koydu.

Telefon çaldığı zaman kablolardan geçen elektrik önce fünyeyi tetikleyecek, sonra da plastik patlayıcıyı ateşleyecekti. Çabucak eşyalarını toplayıp çıktı. Kaybedecek vakti yoktu.

Şimdi bir arama yapması gerekiyordu.

Saat gecenin bir yarısı olmasına rağmen dışarıdaki barlar ve kafeler hâlâ açık ve doluydu. Anlaşılan Kıbrıslılar ve turistler iyi vakit geçiriyorlardı. Reed en sakin barlardan birinin dışında oturmuş, taze sıkılmış portakal suyunu içiyordu. Masanın üstünde, önünde okumadığı ama insanlardan uzak duran kişiliğini açıklamaya yarayan bir kitap duruyordu. Kadın garsonun kendisinin neden bu kadar uzun süredir orada oturduğunu merak ettiğini biliyordu ama yarın bu saatlerde İngiltere'de Hennessy Ellipse konyağının keyfini çıkarıyor olacaktı.

Oturduğu yerden Tesseract'ın odasının penceresinin kare şeklindeki karanlık görüntüsünü görebiliyordu. Büyük patlamayı beklerken kalbi dakikada normalden üç vuruş hızlı atıyordu. Kurbanına vereceği başka bir ismin bulunmayışı Reed'i biraz rahatsız ediyordu. Onca ısrarına rağmen Rebecca Sumner da adamın ismini söyleyememişti. Sonunda, Tesseract'ın ismini Rebecca'dan bile gizlediğine inanmıştı. Bunun gayet mantıklı olduğunu düşündü. Tesseract gibi adamların tıpkı Reed gibi gerçek isimleri yoktu.

Rebecca'ya başka şeyler de sormuştu. Adam kaç yaşındaydı? Hikâyesi, eğitimi, birikimleri neydi? Reed hedefleriyle ilgili bu tür bilgileri öğrenmekten hoşlanırdı. Hele ki hedefi bir kiralık katilse ve yeteneklerini mukayese etmenin başka bir yolu yoksa, bu tür bilgileri öğrenmek daha önemli oluyordu. İşvereninin verdiği dosya ne yazık ki Tesseract'a dair yeterli bilgi sağlamıyordu ve Reed, hakkında doğru düzgün bilgi sahibi olmadığı insanları öldürmekten zevk almıyordu. Maalesef Rebecca da dosyada yazılanlardan fazlasını bilmediği için dikkate değer bir şey anlatama-

mıştı. Yalan da söylememişti. İnsanlar Reed'e hiç yalan söylemezlerdi. İkna etme kabiliyeti çok yüksekti.

Şok dalgası tişörtünü dalgalandırıp kulaklarını çınlattı. Caddeye cam parçaları yağdı. Sağa sola park etmiş arabaların üzerine tuğla parçaları düştü. Patlayan camlardan alevler fışkırıyor, karanlık gökyüzüne yoğun bir duman yükseliyordu.

Reed gözlerini kapatıp ışığın düğmesine basılınca çıt sesinin çıktığı ve Tesseract'ın etinin kül olmuş kemiklerinden ayrıldığı anı zevkle düşündü. Bomba kullanmayı hiç sevmemiş olmasına rağmen, Reed bunun görülmeye değer bir manzara olduğunu düşündü. Bir tetikçi olarak patlayıcılar iş ahlakına aykırıydı. Çok dikkat çekiyorlar, ayrım gözetmiyorlar ve etrafa çok zarar veriyorlardı. Eşi benzeri bulunmaz bir kiralık katilin değil, teröristlerin kullandığı bir silahtı.

Bombanın patlamasıyla ortalığa çöken ani sessizlik yerini histeriye bıraktı. Patlayıcı düzeneklerin bir diğer yan etkisi de buydu. Yoldan geçenlerin canını sıkmak gibi kötü bir yanları vardı. Etrafındaki herkes ayağa kalkmıştı. Kimi alevlere bakıp eliyle orayı işret ediyor, kimi çığlık atıyordu. Düşen enkazın yoldan geçen hiç kimseye zarar vermemiş olmasına sevindi. Bomba patladığı sırada pencerenin altından geçecek kadar şanssız biri olsaydı muhtemelen o da ölürdü. En azından çabucak ölürlerdi. Acı çekmeden. Reed için önemli olan buydu. Bombanın olduğu odanın bitişiğindeki odalar da tahrip olacaktı ama yan taraflardaki odalarda kimse kalmıyordu. Bombayı kurmadan önce kontrol etmişti. Kaçınılmaz olmadığı sürece masum birini hiç öldürmemişti. Bir profesyoneldi, psikopat değil.

Odanın içinde Tesseract'ı hücrelerine ayıracak kadar bomba ve kalan parçaları da yanıp kül etmeye yetecek kadar kimyasal hızlandırıcı vardı. Müşterisinden gelen kesin şart böyleydi. Geride hiçbir iz kalmamasını istiyordu. Kısıtlı zaman ve kaynaklarla, ayrıca karşısındakinin iyi bir düşman olduğu düşünülünce, Reed'in cesetleri tanınmaz hale getirmek için patlayıcı kullanmaktan başka çaresi kalmamıştı.

İçkisini bitirmek için bir dakika daha oyalandıktan sonra kalktı. Tesseract böylesine büyük bir patlamadan sağ kurtulmuş olamazdı, böylece Reed bu zor görevi de tamamlamış ve zaten

başarılı olan kariyerine yeni bir zafer daha eklemişti. O kadar kusursuz bir tuzaktı ki avının bunu fark edemeden doğrudan üzerine yürüyüp ölmüş olması üzücüydü. İngiliz, kitabıyla gazetesini masadan aldı ve yüklü bir bahşiş bıraktı.

Otelin önünde şoka girmiş insanların arasından geçti. Ağır adımlarla yürüyerek büyüleyici bir şehrin ve sıcak havanın keyfini çıkardı. Caddede olup da patlamayı umursamayan tek insan olmadığının farkında değildi.

66

Arlington, Virginia, ABD
Cuma
12.30 EST

Ferguson beyefendiler lokalinde köşedeki masalardan birine oturmuş, lokmasını yavaşça çiğneyerek en sevdiği yemek olan *steak tartare** ve yanında da büyük bir bardak Burgonya şarabının tadını çıkarıyordu. Yemeğini yerken rahatsız edilmek istemediği için telefonunu sessize almıştı. Ferguson yaşlandıkça daha fazla şeyi yalnız yapmayı tercih eder olmuştu. Hayatının büyük bir bölümünü aptallarla beraber geçirmişti, geri kalanını da öyle geçirmeye niyeti yoktu. Yemeğini iş hakkında konuşmadan ya da iki lokmanın arasında havadan sudan bahsetmeden yemekten hoşlanıyordu.

Telefonunun ışığı yanıp sönmeye başladı ama Ferguson bunu umursamadı. Lokal neredeyse boştu. Duvarları maun kaplı geniş salonda kendisi gibi emeklilik vakti geçmiş insanların bulunduğu birkaç masa vardı. Duvara oyulmuş mermer şöminede devasa bir gerçek ateş yanıyordu. Bu lokal onun kişisel inziva yeriydi. Yaklaşık yirmi yıldır buraya sık sık geliyordu. İnsanların yaşlanan yüzlerine, göbeklerinin yağlanıp genişlemesine ve muhabbetlerinin gittikçe sessizleşmesine tanık oluyordu.

Ferguson kendini yorgun hissediyordu. Yeterince uyumamıştı. Bütünüyle sakin bir karaktere bürünmüştü. Bu sükûneti çoğu zaman onun doğal haliydi ama kimi zaman içinin dışarıdan göründüğü gibi olmadığı durumlar da oluyordu. Bıçak sırtında yürüyen biri için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

---

* Çiğ kıymanın içine çeşitli baharatlar ve çiğ yumurta konarak hazırlanan bir yemek.

Tesseract'ın bu kadar uzun süre hayatta kalmış olması inanılmaz bir şeydi fakat hayatı boyunca bu tür operasyonlarda yaver giden şanstan payını aldığını düşününce, Ferguson'ın bu sefer biraz talihsiz olması anlaşılabilir bir durumdu.

Ağzına çiğ kıymadan biraz daha atıp çiğnemeye başladı. Tesseract'la Sumner'ın ölmelerinin an meselesi olmasını umuyordu. Ölmeyi reddeden bu tetikçiyle ilgili endişeleri ortadan kalktıktan sonra parlak bir emekliliği dört gözle bekleyebilirdi. Elbette bir de şu taşınabilir belleği eline geçirmesi gerekiyordu.

Deniz tabanında yüz milyonlarca dolar değerinde bir teknoloji yatıyordu. Ferguson en çılgın hayallerinin bile ötesine geçen bir servete kavuşmak üzereydi. Şimdiye kadar yaşadıkları sadece birazcık şanssızlıktı. Ferguson bundan emindi. Yemeğini yutmakta zorlandı.

Telefonunun ışığı tekrar yanıp sönmeye başladı ve Ferguson ekranda Sykes'ın ismini gördü. Yüreksiz aptal sabahtan beri kendisine ulaşmaya çalışıyordu. Ortada önemli bir durum olduğu açıktı ya da Sykes'a göre önemli bir şeydi ama Ferguson can sıkıcı haber duymayı kaldıracak bir ruh halinde değildi.

İşler biraz daha kötüleştiyse Ferguson'ı daha kötü geceler bekleyecekti. Şu tetikçi meselesi hallolsa bile geride halledilmesi gereken birkaç şey kalacaktı. Alvarez hiçbir sonuca ulaşamasa da Chambers'la Procter işin peşini kolay kolay bırakmayacaklardı. Başta Procter olmak üzere, ikisinden de tiksiniyor ama o yağ tulumu herifle, anoreksik kevaşenin kurnaz ve kararlı insanlar olduklarını da biliyordu.

Procter'ın koca burnu işin içine girmişken, Ferguson ipleri kesinlikle gevşetmemesi gerektiğinin farkındaydı. Aksi taktirde Procter her şeyi ortaya çıkarana kadar meselenin üzerine giderdi. Bu olayı aydınlatmanın tek yolu Tesseract'a işi verenin kim olduğunu bulmaktı. Bunun arkasında kötü bir adam olmalıydı.

Bulunduğu yerin nezaket kurallarının aksine, haddinden fazla yüksek bir sesle konuşan adamın biri kendisini bu düşüncelerden uyandırdı. Kafasını kaldırdığı zaman Sykes'ın şef garsonla tartıştığını gördü. İçini çekip Sykes'ın girmesine izin vermeleri için eliyle bir işaret yaptı.

Sykes karşısındaki sandalyeye otururken kafasını kaldırma-

dan yemeğini yemeye devam etti. Masaya bir dosya düştü.

"Mutlu Noeller."

"Özür dilerim ama anlayamadım."

Kafasını kaldırıp Sykes'ın sırıttığını gördü. Suratı, genç ve yakışıklı olmayan erkekler için hazırlanmış kişisel bakım ürünleri reklamlarından fırlamış gibiydi.

"Noel erken geldi," diye bağırdı Sykes. "Bitti."

"Ne?"

Sykes bir kez daha, "Bitti," dedi.

Ferguson'ın altmış altı yıllık kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Öldü mü?"

Sykes'ın yüzü daha da gerildi. "Milyonlarca siktiğimin parçasına ayrıldı."

"Peki ya Sumner?"

"O da geberdi. Reed ikisini de temizledi. Kimliklerinin teşhis edilmesine yarayacak parçaları bile kalmadı. İzimizi bulabilecekleri hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Ferguson'm tüyleri diken diken oldu. "Şükürler olsun," deyip Sykes'ın gülüşüne kendince eşlik etti. "Bu adam her kuruşa değer. Umarım İngilizler de onun yeteneklerinin hakkını veriyordur." Bir süre zaferin keyfini çıkarmak için sustuktan sonra, "Bir an neredeyse şüpheye düşmek üzereydim," dedi.

Sykes kahkaha attı. "Bana mı söylüyorsunuz? Kalbim bir haftadır yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu."

"Rahatlamak çok güzel bir şey, değil mi Bay Sykes?"

"Hem de nasıl! Daha da iyisi var."

Ferguson heyecan dolu bir sesle, "Taşınabilir belleği almış mı?" diye sordu.

Sykes başıyla onayladı. Dosyayı gösterdi.

Ferguson bir kaşını kaldırdı, alnı kırıştı. Dosyaya uzandı. "Tamam mı?"

Sykes başıyla onayladı. "Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyorum. O arada inceleyecek vakit buldum."

Çabucak dosyayı açıp içindeki sonar fotoğraflara baktı. "Neredeymiş?"

"Tanzanya'da, Tanga kıyısının yaklaşık seksen mil açıklarında," diye fısıltıya yakın bir sesle cevap verdi Sykes.

Kıdemli CIA memuru bir süre düşüncelere daldı. "İlk uçakla yola çıkmaya hazırlan. Oradaki elçilikte benim adıma yapacağın ziyarete bir bahane bulacağım."

Sykes'ın isteksizliği yüzünden okunuyordu. "Oraya tek başıma gitmemi mi istiyorsunuz?"

Ferguson başıyla onayladı. "Üçüncü şahısları araya sokarak yeterince hata yaptık. Orada olman gerektiğini düşünüyorum." Kurnazca kurguladığı ve karşısındakini pohpohlayıcı bu mazeret hemen işe yaradı. Sykes'ın fikre sıcak bakmaya başladığını gördü. "Yanına birkaç dalgıç al. Afrika kıtasındaki emekli özel kuvvetler askerlerine ulaşmak zaten pek zor olmaz."

Sykes görünüşte soğukkanlı fakat kendini beğenmişliğini pek de gizlemeyen bir ifadeyle, "Uygun personelin listesini bir süre önce hazırladım," diye cevap verdi.

"Çok iyi. Adamlarla orada buluşmayı planla ve işi gemide açıkla. Bütün detayları öğrenmeden işi kabul etmek konusunda akıllarında oluşabilecek çekinceleri gidermeye yetecek kadar para ver."

"Tamam."

"Ayrıca adamları iyice tanıdığımızdan emin ol ki gerektiği zaman başlarına Reed benzeri bir kaza gelmesini sağlayabilelim." Sykes kafasını salladı ama biraz huzursuz olmuştu. "Her şeyi organize ettikten sonra da satışı en kısa zamanda gerçekleştirebilmek için potansiyel müşterilerimizle görüşmeye başlarız. Füzeleri elimizde ne kadar tutarsak o kadar risk altında oluruz."

"Halledeceğim."

"Aferin sana."

Sykes kalkmaya yeltendi.

"Ha, bu arada geçen hafta yaşadığımız talihsiz olaylardan sonra Batılı müşterileri listeden silmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Sykes tekrar yerine oturdu. "Anlayamadım?"

"Güvende kalabilmek için," dedi Ferguson, "füzeleri Avrupalılara ya da Kuzey Amerikalılara satmazsak daha iyi olur."

"Ama bütün planlarımızı bunları Pentagon'a satmak üzerine kurmuştuk. Ülkemiz geri kalan herkesten daha fazla para ödeyecektir."

Ferguson bir yudum şarap aldı. "İşler değişti. Bu artık çok riskli. Kendi ülkemizle anlaşıp yakalanmamamız çok zor olacaktı ve Paris'teki katliamla birlikte her şey baş aşağı gitmeye başlamadan önceki plan buydu. Alvarez kan kokusu almış av köpeği gibi etrafta dolanıyor ve her geçen gün operasyonun yasadışı olduğuna dair şüpheleri artıyor. Faturayı orduya gönderdiğimiz zaman ne olacağını sanıyorsun? Ayrıca Avrupa'ya satarsak da bizimkiler anında haberdar olurlar. Bana kalırsa, dünyanın geri kalanıyla görüşsek çok daha iyi olur."

"Dünyanın hangi geri kalanı? Kuzey Amerika yok, Avrupa yok, Rusya ve Çin'de zaten bu teknoloji mevcut. Geriye sadece Ortadoğu'daki ülkeler ve Kuzey Kore kalıyor."

Ferguson şarabından bir yudum daha alıp kafasını salladı.

Sykes öne eğildi. "Durun bir dakika. Siz şimdi bu füzeleri haydut devletlere ya da teröristlere satmamızı öneriyorsunuz. Bu resmen ülkemizin sırtına bir hedef tahtası yerleştirmek olur. Sikerim böyle işi. Gemilerimizden birinin benim sattığım füzelerle batırılmasını istemiyorum. Ben vatan haini değilim; ülkemi seviyorum."

Ferguson kaşlarını çattı. "Bay Sykes, biz satsak da satmasak da bir öfke anında bu füzelerin zaten bize karşı kullanılabileceğini hatırlatmama gerek yok sanırım. Ayrıca sana şunu da söyleyeyim, eğer Amerika kas gücünden bir parça kaybederse bu gezegen çok daha güvende olacaktır."

"Bu hiç de vatanseverce bir açıklama değil."

"Kendi vatanseverliğindeki eksikliği gözden kaçırma Bay Sykes. Ben hayatımı bu ülke için savaşarak geçirdim ve kanımı da akıttım. Şimdi bana yurtseverlik dersi vermeye kalkma."

"Siz de kahramanlık nutukları atmayın," diye dalga geçti Sykes.

Baş başa olsalardı Ferguson'ın yumruğunu çoktan Sykes'ın çenesine inmişti.

Ferguson öfkeyle, "Kahramanlık nutukları mı?" dedi. "Bunu söylemek senin haddine mi lan? Sen yüzüne özel tıraş kremleri sürüp götünü etrafta rahat rahat sergile diye ben Soğuk Savaş'ta

yirmi beş yılımı harcadım ve evliliğimi heba ettim. Bu ülke, hiç kimsenin yanına yaklaşamadığı bokları temizlemek için elinde kürekle bir adım daha ileri giden benim gibi adamlar sayesinde ayakta."

Sykes konuşmaya yeltendi ama Ferguson onu susturdu. "Ama kendimi hiçbir zaman bir kahraman olarak adlandırmadım. Bir kere bile, anladın mı? Sana şunu da söyleyeyim: Ben bu savaşa, madalyaları yüreğimde taşımak zorunda kalacağımı, geçit törenlerinin yerini bir şişe viskinin alacağını, yirmi bir pare tüfek atışıyla karşılanmak yerine sıradan bir Amerikalının varlığından bile haberdar olmadığı bir köşede çürüyüp gedeceğimi bilerek girdim. Amerika'nın güvenliğini sağlamak benim hayatım oldu. Bu beni eritti. Gecemi gündüzümü ve bütün varlığımı tüketti.

"Sonra Soğuk Savaş bitti ve tahmin et bakalım ne oldu? *Hey! Başardınız. Savaşı kazandınız. Bitti.* Ellerimiz sıkıldı, sırtımız sıvazlandı ve bizden alabilecekleri şeyler bitene kadar teşekkür etme fasılları devam etti. Çok geçmeden unutulduk, hükümsüz birer simge haline geldik. İşimizi yapmaya devam ettik ama kimse işimizi yapmamızı istemiyordu. Savaşı kazandığımız için uzmanlığımız da değerini yitirdi. Peki elimizde ne kaldı? Paramız zaten yoktu. Yerfıstığıyla beslendik ama umurumuzda olmadı. İşe koşarak gittik çünkü ülkemizi seviyorduk. Peki ülkenin seni sevmediğini anladığın zaman ne olacak? Geriye ne kalacak?" Derin bir nefes aldı.

Ferguson sözlerine devam etti. "Senin yerine cevap vereyim. Hiçbir şey. Hepsi bu. İşe yaramayan bir fazlalık haline geleceksin. Eskiyeceksin. Arapça bilmiyorsun; Rusça konuşuyorsun. Artık ne işe yararsın?"

Sykes'ın yüz ifadesi Ferguson'a zaten bildiği şeyleri söylüyor ve onun çenesine hâkim olamadığı için pişmanlık duyduğunu anlatıyordu. Ferguson Burgonya şarabı dolu kadehinden büyük bir yudum aldı.

Sykes nihayet, "Mesele para değil," dedi. "Füzeleri bizim ordumuza satmayı zaten düşünmüyordunuz, değil mi? İntikam almak istiyorsunuz. Sizi unuttuğu için Sam Amca'dan intikam almak istiyorsunuz."

Ferguson bardağını masaya koydu. "İşte yanıldığın yer burası.

Ülkemi ondan intikam almayı düşünecek kadar bile umursamıyorum artık. Mesele sadece para. Ülkemi umursadığım zamanlarda verdiğim sadık hizmetlerin karşılığını istiyorum."

"Peki. Bu füzeler siktiğim Kuzey Korelilere ya da daha kötülerine satılacaksa size yardım etmeyeceğim o halde."

"Burada da yanılıyorsun, Bay Sykes. Sana verilen emri yerine getirmek için bütün yeteneklerini sergileyeceksin. Sebebini biliyor musun? Çünkü bir sürü insanın ölümüne ortak oldun. Sayende Amerikan vatandaşları öldü, unuttun mu yoksa? Bundan kurtulmanın tek yolu, zehirli iğneyle infaz edilmen olur."

Sykes öfkeyle Ferguson'a baktı.

Ferguson şarabının geri kalanını içti. "Bana böyle bakma, Bay Sykes. Ruhunu şeytana bir kere sattın mı onu bir daha geri alamazsın."

67

Lefkoşa, Kıbrıs
Cumartesi
02.59 CET

Egzersiz yapmak Reed'in kafasını rahatlatmasına her zaman yardımcı oluyordu. Pek çok insan, fiziksel yorgunluğun basit zevkinden ellerinden geldiğince uzak duruyordu. Reed buna anlam veremiyordu, gerçi insanların çoğunu anlayamıyordu. Homurdandı. Tek koluyla çektiği şınavların zorluğunu artırmak için ayaklarını odadaki yatağın üzerine koymuştu. Nefesi zorlanıyor, burnunun ucundan aşağı ter damlaları süzülüyordu.

Akıllı telefonunun ışığı yanıp sönmeye başlayınca dikkati dağıldı ve ritmi bozuldu. Dikkatini toplamak için gözlerini sıkıca kapattı. Durmasını sağlayacak tek şey Azrail'in kapısını çalması olurdu. Egzersizi, beyniyle vücudunu dövmek olarak görüyordu ve bu kadar bilenmiş bir vücudu ehlileştirmek kolay değildi.

Mücadeleye devam etti. Nefes ver, çek, nefes al, alçal, tekrarla, tekrarla, tekrarla. Sonunda devam edemeyecek hale gelip yere yığıldı. Nefesini kontrol edene kadar bir dakika boyunca halıda yüzükoyun uzandı.

Odasındaki bütün ışıklar kapalıydı; gözlerinin doğal gece görüşüyle hareket ediyordu. Eline aldığı zaman telefon ağır geldi ama bu yorgunluğun çabucak geçeceğini biliyordu. Reed formunun zirvesindeydi. Mesaj son müşterisinden gelmişti. Okumak için yatağın ucuna oturdu.

Reed'e bir iş daha vermişlerdi. Detayları dikkatle okuyup bir dakika boyunca düşündü. Anlaşmanın şartları acilen Afrika'ya gitmesini gerektiriyordu ama avını öldürmek için müşterisinden

haber beklemesi gerekecekti. Ayrıca hedefin Reed'e göre çocuk oyuncağı olacağı da bildirilmişti. İngiliz kafasını salladı. Amerikan olduğunu tahmin ettiği müşterisinden gelmiş olmasına rağmen yeteneklerinin takdir edilmesi gururunu okşamıştı.

Beş kişiyi ortadan kaldırdıktan hemen sonra yeni bir işe koyulmak normalde Reed'in yapacağı türden bir şey değildi. En kısa zamanda teşkilattaki görevine geri dönmesi gerekiyordu. Tek seferde sorun yaratmadan ancak bu kadar süre ortadan kaybolabilirdi. Ayrıca Tanzanya'ya uçup hedefi öldürmek için müşterinin işaretini bekleme fikri de kulağa hoş gelmiyordu. Yine de banka hesabını biraz daha şişirecek güzel bir bağış bütün çekincelerini ortadan kaldırıyordu.

Bir cevap yazıp müşteriye yolladı. Saatine baktı. Seyahat için çok geç bir vakitti. Çıkmadan önce birkaç saat uyumaya karar verdi. Yataktan bir yastık alıp yere koydu. Sırtüstü uzanıp ellerini kalçalarının yanına dayadı; bıçağı da yanına koydu.

Tam üç saat sonra uyanıp resepsiyonu aradı. Kendi adına bir uçak bileti ayarlamalarını istedi. Sonra duş alıp giyindi; eşyalarını topladı. Otelden çıkış işlemlerini tamamlayıp kapı görevlisinden uçuş bilgilerini aldı.

Otelin önünden bir taksiye binip şoföre havaalanına gitmesini söyledi. Reed Tanzanya'ya daha önce hiç gitmemişti. Hiç yoktan bu yolculuk ufkunu genişletmiş olacaktı.

Reed'in bindiği taksi kaldırımdan uzaklaşırken caddenin karşısında oturan bir adam gazetesini alçalttı. Turistler gibi şort ve tişört giymiş, gözlük ve beysbol şapkası takmıştı. Gazeteyi çöpe atıp yolun karşısına geçmeden önce Reed'in bindiği taksinin köşeyi dönüp biraz uzaklaşmasını bekledi. Sıcak bir sabahtı.

Adam şapkayı kafasından çıkarıp otele girdi. Odasına dönen müşterilerden biri gibi davranarak geniş lobiden geçip asansöre bindi. Otel odalarından birinin kapısını açmak için önceki gün odacıların birinden çaldığı kartı kullandı. İçeri girip kapıyı kapattı ve yatak çerçevesinin altına uzandı. Kısa bir süre sonra eli cihaza değdi. Cihazı yerinde tutan banttan ayırıp çıkardı.

Cihazın küçük bir radyo alıcısıyla ona tutturulmuş bir ses kaydediciden oluşan iki parçası vardı. Yatağın ucuna oturup gü-

rültüye duyarlı aletin kaydettiği sesleri dinledi. Oda görevlisi temizlik yaptı, kapı kapandı ve birkaç haber yayını geçti. Son kaydı iki kere dinledi. Eline bir kâğıt alıp söylenenleri dikkatle not etti.

Odadaki telefonun ahizesinin iki ucundaki kapakları açıp plastik gövdeyi söktü. İç kısımda, yeni eklenmiş iki kablonun uçları telefon alıcısı boyunca uzanan bakır telin açıkta kalan uçlarına sıkıca bağlanmıştı. Bu kablolar ses dalgalarını telefonun kulaklığı ve mikrofonu arasında gidip gelen bir akıma çeviriyordu.

Yeni kabloların diğer uçları da telefona Japon yapıştırıcısıyla iliştirilmiş olan şişe kapağı çapındaki küçük bir vericiye bağlıydı. Verici, kablolardan geçen elektrik sinyallerini radyo dalgalarına çevirip dışarı yayıyordu. Küçük olduğu için yolladığı sinyal zayıftı, bu yüzden sadece kısa mesafelerden işe yarayabilirdi. Victor kusursuz bir kayıt elde edebilmek için alıcıyı sadece birkaç metre öteye, yatağın altına yerleştirmişti.

Telefon alıcısını tekrar birleştirmeden önce vericiyle kabloları çıkardı. Odadan çıkıp lobiye geri döndü. Otelden dışarı çıktığı zaman kart, radyo alıcısı ve verici de gazetenin akıbetine uğradı.

Patlamanın olduğu gece tetikçiyi hemen tanımıştı. Yanılmış olamazdı. Bir bombanın patlamasına tanık olan hiç kimse, eğer bombacının kendisi değilse böyle davranmazdı. Adam hiçbir şey olmamış gibi yürüyerek uzaklaşmıştı. Haki renk kumaş pantolon ve uzun kollu beyaz bir gömlek giymişti. Bir tetikçiden çok turiste benziyordu. İşte asıl nokta da buydu.

Victor, işini tamamladığına inanmasına rağmen katilin etrafı devamlı kolaçan ettiğini görmüştü. Uzun süre aynı tempoda yürümüyor, kimi zaman görünürde hiçbir sebep olmamasına rağmen karşıya geçiyor, sonra aynı şeyi tekrar yapıyordu. Sürekli durup dükkân vitrinlerine bakıyor, kendisini takip eden birinin olup olmadığını kontrol ediyordu. Adam işinin ehliydi.

Victor yürüyüş hızını adama uydurmuştu. Onun hareketlerini takip ediyor, görüş alanına hiç girmiyordu. Ona yakın duruyor ama gereğinden fazla da yaklaşmıyor, yüzünün aralarındaki kalabalığın içinde kaybolmasını sağlıyordu. Tetikçi bu kadar önlem almasına rağmen daha titiz davranabilirdi fakat işini bitirip tehlikeyi atlatınca her insan bir noktadan sonra tedbiri elden bırakırdı.

Victor, hemen hemen herkes, diye düşünerek kendini düzeltti.

Tetikçinin kaldığı yeri öğrendikten sonra hayatından hiç de memnun görünmeyen bir kapı görevlisine rüşvet verip adamın hangi odada kaldığını öğrenmişti. Kapı kartını çaldıktan sonra da adam otel restoranında yemeğini yerken odaya girmişti. Şimdi adamın Kıbrıs'tan ayrılmak üzere olduğunu, nereye gideceğini, hatta hangi uçakla uçacağını bile biliyordu.

Adamın ülkeden ayrılıyor olması düşmanlarının Victor'ın öldüğüne inandıklarını gösteriyordu. Artık hedef değildi. Bu kadar büyük bir patlamadan sonra yetkililerin odada kalan iki kişiden sadece birinin öldüğünü kanıtlamaları da neredeyse imkânsızdı. Victor'ın yapması gereken tek şey adadan çıkıp ortadan kaybolmaktı. Düşmanları hayatta kaldığını sonradan öğrenseler bile on binlerce mil uzakta yeni bir yüzle yeni bir hayata başlamış olacaktı. Kendisini asla bulamazlardı.

Planı kendisini öldürmek isteyen herkesi temizlemek, tehdidi ortadan kaldırıp hayatta kalmaktı. Artık bunu yapmasına gerek kalmamıştı. Hayatını bir tetikçi kurşunu beklemeden geçirebilirdi.

Kazanmıştı.

Bir taksi durdurup şoföre havaalanına gitmesini söyledi. Arkaya oturup sessizce camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Nereye gidebileceğini, hayatında ayak basmadığı ülkeleri, her zaman gitmek istediği yerleri düşündü. Tedbir amacıyla önce Güney Amerika'ya gitmek en iyisiydi. İspanyolcası iyiydi; kısa sürede akıcı konuşmaya başlardı. Orada yeni ve yasal bir kimlik alıp Arjantin vatandaşı bile olabilirdi. Oradan nereye gidebileceğini kim bilebilirdi ki?

Fakat her ne kadar mantıklı bir fikir de olsa Güney Amerika'ya gitmiyordu. Çünkü gitmeden önce yapması gereken bir şey vardı. Tamamlamadan hayatının geri kalanını huzurla geçiremeyeceği bir şeydi. Daha önce hiç istemediği bir şeydi.

İntikam.

68

Harrisonburg, Virginia, ABD
Cumartesi
08.12 EST

"Gençliğimde hep at sürmeyi istemişimdir," dedi Procter. Kollarını kavuşturup sağlam ahşap çitlerin üzerine dayamıştı. Bahçenin diğer tarafında otlayan iki doru atı seyrediyordu. "Ama hiç fırsatım olmadı. Artık başlayamayacak kadar yaşlı ve şişmanım." Bunları söylerken mutsuz görünmüyordu. "Harika yaratıklar. Karakterli ve asiller," diye de ekledi.

Alvarez onun yanında ayakta duruyordu. "Ben otlayan kocaman iki aptal hayvan görüyorum."

Procter bir kahkaha atıp Alvarez'e baktı. "Yani hiç kovboy olmak istemedin, öyle mi?"

"At etinin lezzetli olduğunu duydum."

Çiftlikler memleketi Virgina'nın kalbindeydiler. Arabalarını iki tarafında geniş araziler bulunan dar bir yola park etmişlerdi. Geldiklerinden beri yoldan başka araç geçmemişti. Hava güneşli ama soğuktu. Procter paltosunun altına kot pantolon ve gündelik bir gömlek giymişti. Alvarez'in üzerindeyse takım elbise ve pardösü vardı. Haftalardır başka bir şey giymiyordu neredeyse.

Procter, Alvarez'e döndü. "Uçuş nasıl geçti?"

"Uzun."

"Bunu görebiliyorum. Yorgun görünüyorsun."

"Bitap düşmüş haldeyim."

Procter ellerini ovuşturdu. "Uyumalısın. Yorgunluk için doktorlar uykuyu tavsiye ediyorlarmış diye duydum."

"Sonra uyurum."

"Arabada termos var. Kahve ister misin?"

Alvarez kafasını salladı. "Kafeini azaltmaya çalışıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Vücuda iyi gelmiyor."

"Peki senin vücuduna ne yapıyor?"

"Pek hoş şeyler yapmıyor."

Procter tekrar dönüp koca cüssesini çitlere dayadı. Ahşap malzeme kırılacakmış gibi çatırdadı.

"Bu sesi duymadın."

"Neyi duymadım?"

Genel müdür yardımcısı her zaman fıçı gibi ve büyük bedenli bir adam olmuştu ama kendisini azıcık da olsa zayıf gösteren takım elbisesi üzerinde olmadığı zaman iki kişiye yetecek kadar kiloyu üzerinde taşıyormuş gibi duruyordu. Kendi kilosunun bile çok fazla olduğunu düşünen Alvarez, onun kalp krizi geçirme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu.

"Bugün cumartesi," dedi Procter. "Hafta sonu."

"Biliyorum."

"Hafta sonunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Eskiden biliyordum."

"Pazartesiyi bekleyemeyecek kadar önemli olan şey ne?"

"Bir kadın."

Procter gülümsedi. "Babam her erkeğin çatık kaşlarının arkasında pusuda bekleyen bir kadın olduğunu söylerdi."

"Muhtemelen doğru ama bu herhangi bir kadın değil." Ceketinin iç cebinden bir defter çıkarıp açtı. "İsmi Rebecca Sumner, diğer adıyla Rachel Swanson. Amerikan vatandaşı. Bizden biriydi. Dört ay öncesine kadar İstihbarat Dairesi'nin Avrupa'daki ofisinde çalışıyordu."

Procter'ın yüzü ciddileşti. "Ozols'un katiliyle buluşan kadın mı?"

Alvarez başıyla onayladı. "İyi bir analistmiş. Çalışkanmış. Kariyerinde yükseliyormuş. Hırslıymış, vesaire vesaire. Özel sektörde çalışmak için görevini bırakmış. Görünürde çok daha yüksek maaş için devlet memurluğundan vazgeçmesi dışında dikkat çekici bir durum yok fakat olağan şüphelilerden biriyle iş tutmamış. Şirketteki görevinden ayrıldıktan üç hafta sonra sahte pasaportla

ülkeden ayrılmış. Fransa'ya gidip Marsilya'da ufak bir daire kiralamış. Altı aylık kirayı peşin vermiş. Nakit."

Procter şüpheyle baktı. "Analist maaşıyla mı?"

"Öyle olsaydı o zaman ben yanlış işi yapıyorum demektir. Sözlü istifamı size hemen burada veririm ama hayır, hesabından depozitoyu karşılayabilecek kadar para çekilmemiş. Parayı ona başkası vermiş. Fransa'da hiçbir yerde çalışmamış ama Amerika'daki hesabına her ay önceden aldığı maaş kadar para yatmış."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Alvarez birkaç sayfayı çevirdi. "Çarşamba günü Fransız polisi evine girip kayda değer birkaç şey bulmuş. Mutfak lavabosu ağzına kadar yakılmış evrak ve iletişim araçlarıyla doluymuş. Kıyafetlerinin yarısını almış. Çekmeceler açık bırakılmış. Ön kapı kilitlenmemiş."

"Onu korkutan neydi acaba?"

"Komşulardan biri Sumner'ın cuma günü sabah erken saatte çıktığını söylemiş. Çıkmadan önce birkaç kere John Kennard'ı cep telefonundan aramış ama adam çoktan ölmüştü. Sumner mesaj bırakmamış. Zaten adamı ilk defa aramış. Daha önce ne kuruluşta beraber çalışmışlar ne de Çiftlik'te* beraber eğitim görmüşler. Birbirlerinden 30 kilometre uzakta yaşıyorlardı. Farklı sosyal çevreleri vardı. Aile bağları yoktu. Yani kadının onun telefon numarasını elinde bulundurması için ortada hiçbir sebep yoktu. Anlaşılan o ki Kennard telefonu açmayınca eşyalarını toplayıp kaçmış."

"Paris'e."

Alvarez başıyla onayladı. "Orada kuzeninin dairesi var. Her neyse, Fransız polisinin otel katliamından sorumlu olduğunu düşündüğü bir şüpheliyi yakalamaya çalıştığı sırada kadın o eve gideli bir gün bile olmamış. Şüpheli şahıs eve Sumner'la beraber girmiş. Ondan sonra olanları da biliyoruz.

"Katil Sumner'ı, Sumner da Kennard'ı tanıyordu. Şimdilik beraber çalıştıklarını varsayalım. Kennard, Ozols'tan füzelerin yerini öğrenmek için Paris'te benimle beraber çalışıyordu. Elimdeki bütün bilgilere ulaşabiliyordu. Daha da önemlisi Ozols bana

* *The Farm.* Virginia'da bulunan ve CIA memurlarının eğitildiği yere verilen isim.

buluşma yerini ve zamanını bildirdiği zaman yanımdaydı. Belki de bu bilgiyi Sumner'a iletmiş, Sumner da katile uçurmuştur. İyi anlaşma. Etkili. Riskleri de az.

"Ama bir şeyler ters gitti ve Kennard öldürüldü. Sumner da korkuya kapılıp Marsilya'yı terk etti. Sırada kendisinin olduğunu düşündüğü için Ozols'un katiliyle, yani suikasttan kurtulan adamla buluştu. Hoyt banyoda boğulup öldü."

"Temizlik."

"Aynen öyle."

"Peki arkasında kim var?"

Alvarez dürüst bir dille, "Kesin olarak bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sumner ve Kennard'ın, yani iki genç CIA ajanının paralı asker haline gelmiş olmasına anlam veremiyorum. Kennard belki olabilir ama Sumner'ın eski maaşına denk bir para almaya devam etmesi bana, yasadışı da olsa, legal bir operasyonun parçası olduğunu zannedip kandırıldığını düşündürüyor."

"Bunu sadece bizimkilerden biri yapabilir," diye vurguladı Procter. "Şüphelendiğin biri var, değil mi?"

"Elimde kanıt yok."

"Devam et."

"Rus füzelerini unutmayalım. Hoyt'u tanıyan sadece altı kişi vardı. Biri benim. Biri Paris'te bulunan bir teknisyen, geri kalanlar da ben brifing verirken odada bulunan dört kişi."

"Onlardan biri de benim," dedi Procter.

Alvarez başıyla onayladı.

Procter öfkeyle soludu. Kafasını salladı. "İhtiyar hergele seneye emekli oluyor."

"Belki de emeklilik maaşına birkaç kuruş katmak istiyordur."

Procter düşünceli görünüyordu. Uzun süre konuşmadı.

Nihayet, "İyi bir iş başardın, Antonio," dedi, "fakat bana anlattıklarının hassasiyetini göz önünde bulundurarak, bu konudan bir daha hiç kimseye bahsetmemeni istiyorum. Bana bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu sana bilmen gerektiği için değil ama seni sevdiğim için söylüyorum," diye açıklamaya başladı Procter. "NCS'de* kimi so-

* CIA'e bağlı Gizli Operasyonlar Dairesi.

runlar yaşadığımızı, oyunu kendi kurallarıyla oynayan insanların bulunduğunu bir süredir biliyorum. Böyle bir şey ilk defa olmuyor. Epeydir bu olayı farklı açılardan araştıran adamlarım var." Yanlarından geçen bir araba ufukta kaybolana kadar sustu. "Ama hiç bu kadar yaklaşamamıştık; çok önemli bir ilerleme kaydetmiş olabiliriz. Paha biçilmez bir yardımın dokundu ama bu işin içine gereğinden fazla girdin. Sen..."

Alvarez kaşlarını çattı. Ayağını bastığı yeri değiştirdi. "O şerefsize bu kadar yaklaşmışken bu işi benden alma. Bu işin arkasında gerçekten Ferguson varsa ve adamı yakalarsak önce Ozols'un katilini, sonra da John'u öldüreni buluruz. Hepsini."

Procter elini Alvarez'in omzuna attı. "Bağlılığın gerçekten takdire şayan ama yapabileceğin kadarını yaptın. İşin arkasında Ferguson varsa senin onun peşinde olduğunu mutlaka biliyordur. Muhtemelen attığın her adımı izleyen birilerini de tutmuştur."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Neden olmasın? Ferguson izlerini örtme konusunda o kadar dikkatli davranıyor ki bu yapbozun parçası olan kim varsa hepsini ya öldürdü ya da öldürmeye çalıştı. Durum böyleyse, parçaları birleştirmeye çalışan kişiden de gözlerini ayırmayacaktır."

Alvarez etrafına bakındı. Geçmişi düşünüp kendisini takip ettiğinden şüphelenebileceği birini görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Aklına kimse gelmedi ama belki de dikkatini çekmemişti. Alvarez iyi bir ajandı ama kendi yeteneklerinin büyüsüne kapılmazdı. Takip edilmediğini garanti edemezdi.

"Peki ne yapmamız gerekiyor?"

"Araştırmayı açıktan yürütmeye devam edersen Ferguson'ın planından vazgeçmesine ve adamı elimizden kaçırmamıza yol açabilirsin. Bu riski göze alamayız. Biz meseleyi kapatmış gibi davranıp Ferguson'ın kendini güvende hissetmesini sağlayacağız. Sen bu işin içinde olmamalısın. Hoyt'u açığa çıkardığın zaman olanları düşün. Adam yirmi dört saat sonra öldü."

Alvarez yaşadığı hayal kırıklığını gizleyemiyordu. "Son iki haftadır bu işle yatıp kalktım. Şu Ozols'un katiliyle taşınabilir belleğini izini sürerken üç kilo kaybettim. Ozols'un gönlünü yapıp füzeleri ele geçirebilelim ve haydut devletlerin bu teknolojiye erişmesini engelleyelim diye aylarca uğraşmamdan bahsetmiyo-

rum bile. İş arkadaşlarımdan biri öldü; Ozols'u öldüren kişi tarafından öldürüldü. O katil Langley'den biri ve Ferguson da buna dahilse, defalarca elini sıktığım şerefsiz bir vatan haininin peşini bırakmamı mı istiyorsun?"

Sesini yükseltmemek için bütün gücüyle çabalamıştı.

Procter anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. "Peşini bırakmak değil, devretmek diyelim. Yapabileceğin her şeyi yaptın."

"Hiç kimse öğrenmeden işin içinde olabileceğimi düşünüyorum hâlâ. Yapabileceğimiz..."

Procter çitin önünden ayrılıp anahtarını arabasına doğrulttu. "Kararım kesindir, Antonio." Birkaç adım atıp arkasını döndü. "Elindeki bütün dosyaların asıllarını pazartesi sabahı masama bırak. Kendi elindeki kopyaları da yok et. Bu bir emirdir."

Alvarez derin, teskin edici bir nefes aldı.

Amerikan Quarter atları arazide koşturuyordu. Procter Alvarez'e dönmeden önce bir süre onları izledi.

İri kıyım Procter ona, "Eve git," dedi. "Eve git ve biraz uyu."

Alvarez, Dodge sedanın direksiyonunu o kadar sıkı tutuyordu parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Önüne bakıyor, yolu, trafiği görüyordu ama gözleri çok uzaklardaki bir noktaya odaklanmıştı. Düzenli ve derin bir şekilde her nefes verişinde burun delikleri sızlıyordu. İçindeki öfke kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Ne kadar zamandır yolda olduğunu bilmiyordu. Belki bir, belki de iki saat olmuştu. Nereye gittiğini de bilmiyordu. Hiçbir yere gidiyordu. Aptalca bir şeyler yapmadan önce iyice düşünmeye ve kendini ikna etmeye çalışarak aynı yol işaretlerinin yanından geçiyor, aynı yollardan sapıyor, kentin etrafında dönüp duruyordu.

Ama işe yaramıyordu. Düşündükçe daha çok öfkeleniyordu. Sonunda, daha önce üç kere sağa döndüğü yerden bu sefer sola döndü ve yirmi dakika sonra, vatan haini şerefsizin kendi evi haline getirdiği, koloni döneminden kalma büyük yapının yanından geçerken arabasını yavaşlattı. Hoş bir yerdi ve bu kadarı çok açıktı. Alvarez bu eve Sam Amca'ya ödenen verginin dışında kaç para harcandığını merak etti. Evin önündeki yolda duran iki arabaya bakılırsa Ferguson evdeydi.

Alvarez yolun karşı tarafında, birkaç ev ileride bir süre durdu. Motoru durdurup aynaları Ferguson'ın evinin önünü görecek şekilde ayarladı. Saatine baktı ve uzun süre beklemek zorunda kalmayacağını tahmin etti.

Başka bir yere gitmiş olsaydı şimdiye kadar çoktan uyumuş olurdu ama öfke, adrenalin ve kararlılık yorgunluğun onu ele geçirmesini engelliyordu. On dakika sonra, kahverengi bir Ford kullanan bir adam ortaya çıktı. Arabayı yolun Alvarez'in bulunduğu tarafına, Ferguson'ın evinden iki ev geriye park etti. Alvarez dikiz aynalarından bakınca adamın da aynı şekilde kendi arabasının dikiz aynalarını ayarladığını gördü.

Güzel. Alvarez Procter'ın bu kadar çabuk harekete geçeceğini düşünmüyordu ama adam hemen Ferguson'ı gözetleyecek birini ayarlamıştı. Aman ne iyi, diye düşündü. Artık Alvarez'in Ferguson'ın kapısını kırıp içeriye dalması ve suçunu itiraf etmezse ihtiyar pisliği temizlemekle tehdit etmesi mümkün değildi

Alvarez motoru çalıştırmadan önce bir-iki dakika daha bekledi. Kahverengi Ford'daki adamın kendisiyle ilgili bir şeyler not aldığını anladı ve uyarılacağını tahmin etti. Procter bunu öğrendiği zaman muhtemelen kendisine bir nutuk çekecekti ama Alvarez bugün o kadar boktan şeyler dinlemek zorunda kalmıştı ki daha fazlası anca *ninni* gibi gelirdi.

DC'ye yöneldi. Hız limitini biraz aşarak gittiği için gideceği yere biraz erken vardı. Tekrar yolun karşı tarafına park etti ve binayı izlemek için dikiz aynalarını ayarladı. Sykes kirasını maaşıyla karşılayamayacağı kadar lüks bir apartmanın üçüncü katında yaşıyordu. Alvarez Sykes'ın ailesinin zengin olduğunu biliyordu, o yüzden aceleci davranıp adamı sırf yaşadığı yerden dolayı yolsuzluk yapmakla suçlamayacaktı.

Yanından arabalar geçip gidiyordu ama Alvarez, Sykes'ın takip edildiğini gösteren herhangi bir işaret görmedi. Bu anlaşılabilirdi. İnsanları, özellikle de istihbaratçıları takip ettirmek çok pahalıya mal oluyordu. Ayrıca şüpheli Sykes değil, Ferguson'dı fakat Alvarez, ortada Ferguson tarafından yürütülen yasadışı bir gizli operasyon varsa adamın bunu tek başına yapmayacağından da adı gibi emindi.

Ferguson elini pisliğe doğrudan bulaştırmayacak kadar tecrü-

beli ve akıllı bir adamdı. Kendisiyle sahadaki ajanları arasında mutlaka bir kanal olmalıydı. Bu kanal Sykes değilse, Alvarez'in başka yerlere bakması gerekecekti ama eğer Sykes işin içindeyse arabasında oturup iz sürecekti. Procter, Ferguson'ın peşini bırakmasını söylemişti ama Sykes hakkında herhangi bir uyarıda bulunmamıştı.

Bir saat sonra Alvarez idrar kesesinin patlayacak gibi olduğunu hissetti. Acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu ama on dakika geçtikten sonra idrar kesesin tamamen unuttu. Sykes apartmanın ön kapısından dışarı çıkıyordu. Elinde bir bavul vardı ve acelesi varmış gibi görünüyordu. Alvarez koltuğuna gömüldü ve taksiye el sallayan Sykes'ı seyretti. Motoru çalıştırdı. Sykes taksiye binerken Alvarez de Dodge'ı vitese taktı.

Taksiyi takip etmek kolaydı. İki araba geriden gelen Alvarez, Sykes'ın Dulles Havaalam'na doğru gittiğini hemen fark etti. Muhtemelen okyanus ötesine, Hint Okyanusu'nun güneşli kıyılarına doğru bir seyahate çıkacaktı.

Telefonunu eline alıp aradığı ismi bulana kadar rehberi karıştırdı. Arama tuşuna bastı. Direksiyonu iki eliyle tutabilmek için hoparlörü açıp telefonu kucağına koydu.

Telefon yedi kere çaldıktan sonra bir adam açtı. "Evet?"

"Joe... Benim, Antonio. Senden acil bir iyilik isteyecektim."

"Dostum, sadece hafta içleri Federal ajanlık yapıyorum. Şu an çocuğumla parktayım. Bekleyemez mi?"

"Bekleyebilecek olsaydı arar mıydım?"

Kısa bir sessizlikten sonra adam, "Pekâlâ, ne yapabilirim?" dedi.

Alvarez, "Kevin Sykes'ın kredi kartı hareketlerini incelemeni istiyorum," dedikten sonra Sykes'm adresini verdi.

"Neye bakmam gerekiyor?"

"Bir uçak bileti aldı. Nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Ne kadar vaktim var?"

"Şu an yolda, havaalanına gidiyor. Yani fazla zamanın yok."

"Eşim bana ters ters bakıyor. Bu gece sanırım şansım yaver gitmeyecek."

"Detayları bana sonra anlatırsın. Şimdi acele et, lütfen. Çok önemli."

"Hemen ofisi arıyorum."

Alvarez teşekkür edip telefonu kapattı. On bir dakika sonra telefonu çaldı.

"Tamam, arkadaşın Bay Sykes, AmEx kredi kartıyla Dulles'tan Paris ve Amsterdam aktarmalı Tanzanya, Kilimanjaro uçağına gidiş dönüş bilet almış. Saat on biri çeyrek geçe kalkan Air France seferi. Yirmi dört saatlik bir uçuş. Ayrıca nereye uçtuğunu bilmek istediğin için varış yerinden sonra nereye geçeceğini bilmek isteyebileceğini de düşündüm."

"Evet, nereye gidiyormuş?"

"Tanzanya'nda Tanga adında bir şehir. Deniz kıyısında. Otel rezervasyonu yapmış."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Nereye uçtuğunu nereden öğrendiysem oradan. Kredi kartı."

"Lanet olsun, aklıma bile gelmedi."

"Sesin yorgun geliyor."

"Yorgunum."

"Eh, ondan aklına gelmemişti. Hem sen pek zeki bir adam olmadın zaten."

Alvarez, birkaç saniye sonra havaalanını aradı. Daha önce birbirlerini ancak birkaç kere görmüşlerdi ama Sykes'la aynı uçakta uçma riskini göze alamazdı. Bir sonraki Air France uçağının altı saat sonra kalkacağını öğrendi. Bu, Sykes'a büyük bir avantaj kazandırıyordu. Ayrıca Sykes'ın uçağından bir saat sonra, Northwest firmasının doğrudan Amsterdam'a giden bir seferi olduğunu ve bu sayede Tanzanya'ya aktarma yapmaya vaktinin kalacağını da öğrendi. Üstelik bu uçuş daha ucuzdu.

Şaşırdı ama sevindi. Çabucak görevliye kredi kartı bilgilerini verdi. Sykes Tanzanya'ya gidiyorsa bunun tek bir sebebi olabilirdi.

Füzelerin nerede olduğunu biliyordu.

69

Tanga'nın Seksen Mil Doğusu, Tanzanya
Pazartesi
12.27 EAT*

Öğle güneşinin parlaklığı Sykes'ın gözlerini kamaştırıyordu. Dalweg ve Wiechman tarafından kiralanan ticari kurtarma gemisinin güvertesindeydi. Bu iki adam Kenya sahillerinin birkaç yüz mil ilerisinde bulunan özel bir dalgıçlık ve kurtarma şirketini yöneten eski deniz komandolarıydı. Ordudan ayrılmadan önce arkalarında iyi bir sicil bırakmamışlardı. Özellikle Dalweg bir fahişeyi öldüresiye dövdükten sonra donanmadan onursuz bir şekilde terhis olmak zorunda kalmıştı fakat özel kuvvetlerin bu eski askerleri şirket tarafından daha önce de gizli operasyonlarda kullanıldıkları için ağızlarını sıkı tutmayı biliyorlardı.

İkili Tanga'ya Sykes'dan bir gün önce varmış ve sınırın ötesine geçiremedikleri ekipmanları satın alıp hazırlamışlardı. Dalweg'in ve Wiechman'ın şirketlerinin banka hesabına hatırı sayılır bir para peşin olarak yatırılmıştı. İş bittikten sonra bir o kadar daha alacaklardı.

Ferguson'ın açıkça söylediği gibi Sykes işe başlamadan önce adamlara görevleriyle ilgili kabataslak bir bilgi vermiş, ayrıntıları tekneye bindiklerinde açıklamıştı.

Dalweg, "Bu durumda fiyat yüzde 25 artar," demişti.

Sykes iş bittikten sonra parasını fazlasıyla alacağına adamı ikna etmişti. Bunun olacağını önceden kestirdiği için adamlara Ferguson'ın ödemeye istekli olduğu miktarın yarısını teklif et-

* Doğu Afrika Saat Dilimi.

mişti. Artan fiyata rağmen Sykes'ın cebine bu sayede binlerce dolar daha girmiş olacaktı. Komisyonculuk yeteneğiyle gurur duyuyor ve o piç Ferguson'ı dolandırmak da ayrıca hoşuna gidiyordu.

Dalweg ve Wiechman tipik eski askerlerdi; özel kuvvetlerin eski askerlerinin bütün özelliklerini taşıyorlardı. İri yarıydılar. Tenleri güneşten esmerleşmişti. Çizgili ve kırışık suratlarındaki gözlerinin akları insanın kanım donduruyordu. İkisi de kırklı yaşlarındaydılar ve vücutlarında yalnızca ağır ateş altında kalmış adamların taşıyacağı türden yaralar vardı. Küfürlü konuşmaya meyilli olmaları ve kötü espri anlayışları bir yana, Sykes onların işlerinde iyi olduklarını anlayabiliyordu.

Tekne limandan ayrıldığından beri hava sıcaklığı yavaş yavaş artıyordu ve Sykes yıllardan beri terlemediği kadar terliyordu. Üzerine uzun bir şort, koltukaltları ve göğüs kısmında ter lekeleri oluşan bir tişört giymişti. Tişörtünü çıkarırdı ama her hafta düzenli spor yapmasına rağmen kolları kendisinin bacağı kadar olan iki eski komandonun yanında kendini çok cılız hissediyordu. Belindeki yağlara bakmadan bile, kendisinin masa başında çalışan ve sahada yeri olmayan çelimsiz bir CIA memuru olduğunu anladıklarından emindi.

Denize yirmi dakika önce dalmışlardı. Sykes keşif dalışlarının yarım saati geçmeyeceğini biliyordu. Fırkateyni ve füzeleri incelemek için standart dalış tüplerinin yardımıyla deniz yatağına inmişlerdi. Birazdan sudan çıkacaklar, batık gemiden füzeleri en sağlıklı biçimde nasıl çıkarabileceklerini planlayacaklardı. Şansları yaver giderse, hava kararmadan limana dönecekler ve bugün elde edemediklerini yarın çıkaracaklardı.

Güverteye yerleştirilmiş devasa bir vinç vardı ve yanında da Sykes'ın aşina olmadığı çok sayıda malzeme duruyordu. Cehaletini açığa vurmamak için ne olduklarını soramamıştı. Bunların batıklardan malzeme tahliyesi ve imhası için kullanıldıklarını biliyor ama bilgisi bununla sınırlı kalıyordu. Bir su şişesinin kapağım çevirerek açtı ve büyük bir yudum su içti.

Okyanus beklediğinden çok daha sakindi ama Sykes karada olup havuzda yüzmeyi, sahile bir şezlong çekip uzanmayı ve sörf yapmayı seven biriydi. Ne olur ne olmaz diyerek deniz tutmasına

kaçırılmış içmişti. Bir tane daha almanın zamanı da gelmek üzereydi.

Normalde böyle hiçbir şey yapmadan beklemek Sykes'ın canını çok sıkardı ama derin düşüncelere dalmıştı. İçi dolarlarla dolu çantaların ve bol sıfırlı banka hesaplarının hayalini kurmaya başlayalı çok olmamıştı ama artık hayal kuramıyordu. Son birkaç haftada kıl payı kurtulduğu ve paçayı kurtardığı olaylar Ferguson'ın gerçek planlarının iç yüzünü anlamış olmasıyla birleşince onu derin bir korkuya ve pişmanlığa sürüklemişti. Bu işe boğazına kadar batmamış olsaydı çoktan Procter'ın yanına gidip bülbül gibi öterdi. Ferguson'ın zehirli iğneyle infaz hakkında söyledikleri aklından bir an olsun çıkmıyordu.

Ne olursa olsun Sykes bir tek şeyden emindi; bu işin sonu iyi olmayacaktı. Sykes, Ferguson'ın güvenilmez, vicdan kırıntısı dahi taşımayan bir ahlaksız ve hain olduğunu görmüştü. Ferguson planlarını bilen herkesin ölümün tırpanıyla biçilmesini sağladıktan sonra Sykes kendisinin de susturulması gereken bir hedef haline gelmeyeceğinden nasıl emin olabilirdi?

Tanzanya'ya gelmek için uçağa bindiğinden beri bu düşüncelerden dolayı neredeyse hiç uyumamıştı. Elini şortunun cebine atıp SIG'in orada olup olmadığını kontrol etti. Uçaktan indiğinden beri yanında taşıyordu. Dalweg'le Wiechman birkaç kuruş fazla para için kiralık katile dönüşebileceklermiş gibi durmuyorlardı ama işini şansa bırakamazdı.

Aslında sadece evham yaptığının farkındaydı. Ferguson'ın kendisine ihtiyacı vardı fakat kendinin işe yarayan biri olduğunun ve öldürülmesinin mantıksız bir hareket olacağının farkında olan Sykes, Ferguson'ın her zaman aklıyla hareket eden insanlardan olmadığını da gayet iyi biliyordu.

Sykes ortalık sakinleşene kadar tetikte bekleyecekti. İşler ters giderse kendini ihbar edebilirdi. Belki de birileriyle anlaşıp Ferguson'ın aleyhine tanıklık ederek zehirli iğneyle infaz edilmekten kurtulurdu. Demir parmaklıklar ardında yaşamak Ferguson'ın deliliğine kurban gitmekten iyiydi.

Uzaklara baktı. Dört bir yanı denizle çevriliydi. Mavi ve sonsuz okyanus ufukta gökyüzüyle birleşiyordu. Kendini yapayalnız hissetti. Aklının bir köşesinde ufak bir endişe vardı. Ya Dalweg'le

Wiechman yem olursa ya da oksijen tüpleri parçalanırsa ne yapacaktı? Tekneyi nasıl kullanacağını bilmiyordu, elbette yön bulmayı da.

Bir yudum su daha içip etrafına bakındı. Kulağına bir ses gelmiş gibiydi. Geminin birkaç metre ötesinde sudan çıkan bir baş göründü. Wiechman. Gözlüğüyle ağızlığını çıkardı. Kum sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Nasıl bir şeymiş?" diye sordu Sykes.

Wiechman kafasını salladı. "Bir batık."

"Onu biliyorum."

Eski deniz komandosu tekneyle arasındaki birkaç metrelik mesafeyi yüzerek geçti. Teknenin arkasına varınca kendini güverteye çekti. "İyi görünüyor. Gövdesi ikiye ayrılmış ve doğrudan füzelere giden bir kanal oluşmuş."

"Eee?"

"Sekiz tane var. Dördü ezilmiş, zarar görmüş ya da bir şekilde tamamen mahvolmuş. İkisinin de kasaları parçalanmış, deniz suyu da paslanıp çürümelerine sebep olmuş. Çıkarabileceğimiz iki tane var fakat bu iş bütün günümüzü alır çünkü üzerlerine bir sürü ıvır zıvır binmiş."

Sykes gözlüklerin ardındaki gözlerini kıstı. "İki taneyse iyi. Hepsini çıkarabileceğimizi düşünmüyorduk zaten."

"Anladığımız kadarıyla tatbikat füzeleri bunlar."

"Önemi yok."

Dalweg de yüzeye çıkıp gemiye yüzdü. Wiechman gözünün çevresindeki suyu sildi. "Çok büyükler, düşündüğümden daha büyük. Tek parça halinde gemiye çıkarmamız imkânsız. Ayırabildiğimiz kadar çok parçaya ayırmamız lazım. Parçaları vinçle çekmeden önce balonlarla yukarı çıkarmamız lazım."

"Nasıl uygunsa."

"Tamam."

Dalweg de güverteye çıkıp onların yanına geldi. "Şansımız yaver giderse ikisini tek seferde çıkarırız. İstersen yarın bir daha gelir, geride kalan bir şey olup olmadığına bakarız."

"Güzel, kendinizi havaya uçurmayın da."

Dalweg kahkaha attı ama Sykes'ın şaka yapar bir hali yoktu.

İki adam kıyafetlerini çıkarırken Sykes bir sandalyeye oturdu.

Nasıl olup da başını böyle bir derde soktuğunu bir türlü anlayamıyordu. Sırf para için onurunu satmıştı. Üstelik fakir de değildi. Sahip olduğundan fazlasının peşine düşmüştü. Elini göğsüne götürdü. Midesinden yükselen asit için yakıyordu. Bu iş bitmeden evvel iç organları iflas etmezse çok şaşırırdı.

Neyse ki işleri bitmek üzereydi. Yirmi dört saat içinde ellerinde son derece değerli iki füze olacaktı ve bu füzeleri cihatçılara, Kuzey Kore'ye ya da en çok parayı veren psikopata satacaklardı. Ondan sonra da adamlar kendi gemisavar güdümlü füzelerini üretecekler, Sykes da hayatının geri kalanını bu füzelerin Amerikan gemilerine karşı kullanılmaması için dua ederek geçirecekti.

Açgözlü, aptal ve korkak herifin teki olduğunu biliyordu.

Fakat en azından zengin olacaktı.

70

Tanga, Tanzanya
Pazartesi
17.03 EAT

Hedefin kafasının karışık olduğu çok belliydi. Davranışları huzursuz ve stresli bir adam olduğunu gösteriyordu. Hareketleri telaşlı ve sıkıntılıydı; yüzünden de endişe akıyordu. Adamı bu kadar kaygılandıran şeyin ne olduğuna dair Reed sadece tahmin yürütebiliyordu ama bu tahmini doğru olsa bile umurunda olmazdı. Reed alçak bir duvara yaslanıp ellerini göğsünde birleştirmiş, ayakta duruyordu. Avıyla arasında en az on iki insan vardı. Reed'in gözleri aynalı gözlüğünün ardında gizleniyordu.

Biri sarışın diğeri esmer, iri yapılı iki adam, kir pas içindeki bir kamyonetten indiler. Bunlar hedefle beraber seyahat eden refakatçilerdi. İkisi de esmer tenli, kolları ve bacakları kas yığını tiplerdi. İki adam, hedefle beraber kamyonetin arkasından dolanıp içine göz attılar. Anlaşılan gördüklerinden memnun olmuşlardı. Yolun karşısına geçip otellerine doğru yürüdüler. Halkın arasına karışıp kendilerini seyreden beyaz tenli adamı üçü de fark etmemişti.

Otel çok düzgündü. En azından dünyanın bu bölgesi için öyle sayılırdı. Tanga geniş ve büyüyen bir şehirdi ama Almanların sömürge dönemlerinden kalma, artık zamana direnemeyip yıpranmış binalara ev sahipliği yapan kent merkezi sakin, sessiz, hatta neredeyse ıssızdı. Kalabalık pazar yeri civarında, daha az haşmetli ve modern binaların renkli ve kalabalık caddelerin iki yanına dizildiği Tanga'daysa yaşam daha canlı ve hareketliydi.

Buradaki yollar asfalt, çakıl taşı ya da sertleşmiş toprakla kap-

lıydı. Henüz bir kaldırım da görmemişti. Sıcaklığın otuz dereceye yaklaştığı hava hem yakıcı hem de nemliydi. Yakınlardaki pazar yerinden burnuna ızgara tavuk, balık kızartması ve terbiye edilmiş kuşbaşı kebap kokuları geliyordu. Satıcılar tohumlu çıngıraklarını sallayarak müşterilerin dikkatini çekmeye çalışıyor, müşteriler de uygun fiyatlar için pazarlık ediyorlardı.

Reed'in derisini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Kıbrıs'ta geçirdiği zamanlar, tipik bir İngiliz beyefendisine özgü her zamanki soluk cilt rengini birkaç ton koyulaştırmıştı. Bol kargo pantolonu ve uzun kollu beyaz keten tişörtüyle bir turist gibi giyinmişti. Sandalet giyse aslında daha iyi olurdu ama çok hızlı hareket etmek zorunda kaldığında yere gerektiği gibi sağlam basamazdı, bu yüzden muhafazakâr renklere sahip bir çift spor ayakkabıyı tercih etmişti.

Hedef, arkasından onu takip eden iki refakatçisiyle beraber otel merdivenlerinden yukarı çıktı. Her birinin omzunda bir sırt çantası vardı ve biri elinde büyük bir spor çantası taşıyordu. Dosyada silahlı olacakları yazıyordu. İkisi eski komandoydu. Bu bile Reed'in onlara saygı duyması için yeterliydi ama adamlar korumalık yapmıyorlardı. Dalış ve sualtı imha seferindeydiler. Yoluna çıkmak gibi bir talihsizliğe uğramadıkları sürece Reed onları öldürmeyecekti.

Reed ülkeye vardığında alması için müşterisi ona bir tüfek ve bir tabanca ayarlamıştı. Tüfek, uzak mesafeden pusu ateşi için üzerinde optik nişangâhı bulunan bir Armalite AR–5 model saldırı tüfeğiydi. Yaklaşık bir kilometre ileride, yol kenarına atılmış bir araba lastiğinin içine gizlenmişti. Tabanca da susturucu takılmış bir Glock 17'ydi ve Reed'in sırt çantasındaydı. İkisini de kontrol etmiş, sökmüş ve iyice temizlemişti. Müşterisi ona hedefin ölümünün doğal sebep veya kaza sonucuymuş gibi görünmemesi gerektiğini söylemişti ama böyle bir silah gücü göz önüne alındığında, bu tavsiye laf kalabalığından başka bir şey değildi.

Reed silahları kullanmayı düşünmüyordu. Bulundukları yer pusu ateşi için uygun değildi; dar ve kalabalık sokaklar hedefini net görmesini zorlaştırıyordu. Tabanca böyle bir ortam için daha uygundu ama Reed eline fırsat geçerse bıçağın sağladığı samimiyeti tercih etmeyi düşünüyordu.

Hâlâ müşterisinin emrini bekliyordu. Otelin bu iş için çok uygun olduğuna da çoktan karar vermişti. Adamı caddede öldürmek de bir seçenekti ama Reed zorunda kalmadıkça rezalet çıkarmak istemiyordu. Otel odasında sessiz bir ölüm kulağa daha ilgi çekici geliyordu. İşini ortalığı velveleye vermeden halletmek istiyordu. Kıbrıs'ta bir bomba kullanmış olması mesleki duyarlılığını hâlâ kemiriyordu.

Hedef otelin girişinde gözden kaybolunca Reed saatine baktı. Yağla lekelenmiş bir tişört giyen Tanzanyalı bir adam kendisine Hindistan cevizi satmaya çalıştı. Adam ana dili olan Swahili lisanında konuşuyordu. Reed birçok dili akıcı konuşabiliyor ve çok daha fazlasını da anlayabiliyordu ama Swahili lisanı bunlardan biri değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Reed kafasını salladığı zaman adam Tanzanya'nın Alman efendilerinden sonraki dönemin dili olan çarpık çurpuk bir İngilizceyle konuşmaya başladı. Reed gözlüklerini çıkardı; adam Reed'le göz göze geldikten sonra onun bakışlarından rahatsız oldu ve arkasını dönüp gitti.

Reed gözlüklerini tekrar takıp otele yaklaştı. Parlayan güneş pencerelerden veya kapılardan içeriyi görmesine engel oluyordu. Hedefinin lobiden ayrılması için cömertçe dört dakika mühlet verdikten sonra yolun karşı tarafına geçti. Döner kapıyı itip otele girdi. Lobi dışarıdan birkaç derece daha serindi; tavandaki büyük pervaneler içeriyi serin tutmak için var güçleriyle dönüyorlardı. Reed birden derisindeki teri daha çok hissetmeye başladı serinlik yüzünden.

Düşündüğü gibi avıyla refakatçileri ortalıkta yoklardı. Resepsiyona gidip tek kişilik bir oda tuttu ve beşinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Otel sıradan metal anahtarlar kullanıyordu. Dünyanın en azından bir kısmının henüz modernleşmemiş olduğunu görmek Reed'de ilginç bir şaşkınlık yaşattı. Üstelik bu durum kapalı kapıların ardına daha sessizce girmesine de yardımcı olacaktı.

Odası fena değildi; temizdi ama dekoru yavandı. Önemli değildi. Eğlenmek için gelmemişti.

Sırt çantasını açıp tabancayı çıkardı. Yastıklardan birinin altına yerleştirdi. Etrafta dolanırken çanta taşımaktan kaçınması gerekiyordu. Dikkat çekerdi. Balkon kapısını açıp odayı

havalandırmadan önce on dakika boyunca odayı inceledi. Balkon limana ve turkuaz renkli okyanusun üzerinde salınan Arap yelkenlilerine bakıyordu. Otelde kalmayı düşünmüyordu ama oda varlığına bir meşruiyet kazandırıyordu. Beyaz teni nedeniyle bu yörede yaşayan insanlardan biri olmadığı kolayca anlaşılıyordu.

Dosyada avının 314 numaralı odada kaldığı yazıyordu. Komandolar da koridorun sonundaki 320 numaralı odadaydılar. Binada bir asansör ve iki merdiven vardı. Reed, mümkün olduğu sürece merdivenleri kullanmayı tercih edenlerdendi. Asansör tam anlamıyla tuzaktı; kapılar açıldığı zaman dışarıda bekleyenlere karşı korumasız kalırdı. Odadan çıkıp lobiye döndü.

Lobide yeterince hoş görünen mütevazı bir otel barı vardı. Bir şişe maden suyu alıp hedefin ayrılıp ayrılmadığını takip edebilmek için lobinin büyük bir kısmını görebileceği bir sandalyeye oturdu. Reed avının en az iki günlüğüne Tanga'da bulunacağını öğrenmişti ama İngiliz yine de tedbiri elden bırakmıyordu. Maden suyunun soğukluğu içini ferahlattı. Biraz sıkılmaya başlamıştı.

Bir hafta içinde beş kişiyi öldürmesine ve birini daha öldürmek üzere olmasına rağmen, yalnızca Tesseract adıyla bildiği adamı öldürmek kendisine tatmine yakın bir his sağlamıştı fakat bu bile çok sınırlı bir tatmindi çünkü Reed adamı öldürürken üstün yeteneklerini tam manasıyla kullanmamıştı. Paris'teki performansı için Tesseract'a hakkını samimiyetle teslim etmişti ama öyle bir saldırıdan kurtulmanın Tesseract'ın kendi yeteneklerinden ziyade saldırganların beceriksizliğiyle alakası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Profesyonel bir tetikçi Kıbrıs'ta o kadar kolay öldürülmezdi. Dikkate değer bir hasmının liyakatsiz ve içler acısı bir halde olduğunu görmek üzücüydü ama Reed böyle bir yetersizlikle hayatını sürdüren biriyle karşı karşıya gelmek zorunda kalmıştı. Uzun lafın kısası, Tesseract Reed'le kıyaslandığında tam bir amatördü.

Bir köşede toplanıp içen ve eğlenen birkaç yabancı dışında bar neredeyse boştu. Maden suyundan küçük bir yudum aldı. Belki de artık daha zorlu işler almanın vakti gelmişti. Böylece yeteneğine daha uygun işler almış olurdu. Belki de gelecek yıla kadar sadece teşkilattan iş alıp karşısına çıkan özel teklifleri, macera

tutkusuna hitap etmediği sürece reddetse daha iyi olacaktı. Reed aslında aceleci davrandığının farkındaydı. Hâlâ bitirmesi gereken bir iş vardı ve her ne kadar zahmetsiz bir görev de olsa dikkatini toplaması gerekiyordu. İnsan konsantrasyonunu kaybedince hatalar da peş peşe gelirdi. Reed akıllı telefonunu pantolonunun cebinden çıkarıp masanın üstüne koydu.

Beklemeye başladı.

71

Merkezî Haberalma Teşkilatı, Virginia, ABD
Pazartesi
09.15 EST

Ferguson'ın çalan telefonla birlikte tavşan uykusundan uyanması birkaç saniye sürdü ve kendisini uyandıranın ne olduğunu anlaması da bir o kadar vaktini aldı. Dinlenirken tetikte durmak zorunda olmadığı dönemlerin üzerinden onlarca yıl geçmişti ve bir zamanlar keskin olan duyuları ihtiyarlık ve hareketsizlik yüzünden körelmişti. Telefonu almak için zayıf elini ileri uzattı. Halbuki gözlerini bir süre dinlendirmek istiyordu.

Boğuk bir sesle, "Evet?" diyerek açtı telefonu.

"Hallettik."

"Kimsin?"

Telefondaki Sykes'tı. Çok hızlı ve telaşlı konuşuyordu. "Füzeleri çıkardık, yani ikisini. Çıkarabildiklerimiz ancak bu kadar. Yarın yine gidip kurtarabileceğimiz başka bir şey olup olmadığına bakacağız fakat adamlar pek bir şey çıkarabileceğimizi sanmıyorlar."

Ferguson, "Sakin ol ve tane tane söyle," dedi.

Sykes bu sefer daha yavaş konuşup neleri çıkardıklarını ve geri kalan füzeleri tekrar anlattı. Ferguson anlatılanları bütünüyle idrak edebilmek için bir dakika hiç konuşmadı. Ayağa kalktı.

"Füzelerin ikisini mi çıkardınız? Yanınıza aldınız mı?"

"Füzelerin tamamını çıkarmadık. İticiyi, elektronik aletleri vesaire aldık. Dışarıda bir kamyonda duruyorlar."

Ferguson pencereden dışarı baktı. Vücuduna iğneyle saf neşe zerk edilmiş gibi hissetti.

"Harika bir haber. İyi iş çıkardın, Bay Sykes."

"Teşekkürler."

Sykes'ın sesinden Ferguson kadar mutlu olmadığı anlaşılıyordu. Önemli değildi.

"Otelinde kalıp ortalıkta pek görünmemeye çalış. Yarın da kurtarılabilecek başka neler var ona bakarsınız."

"Tamam."

Ferguson telefonu kapattı. Hem zihni hem de bedeni yorulmuştu ama iş nihayet bitmek üzereydi. Hayatı boyunca yaptığı kendisi için gerekli, ülkesi içinse karışık işlerden biriydi. Ülkesi onun artık işe yaramadığına karar vermişti. Bunca yıl sadakatle çalıştıktan sonra yüklü bir emeklilik ikramiyesi almak onun hakkıydı.

Daha fazla füze çıkarsalardı daha iyi olurdu ama sayı arttıkça onları fark edilmeden taşımak ve depolamak da zorlaşacaktı. İki tane bile fazlaydı. Hayatı boyunca harcayamayacağı kadar para kazanması için bir tanesini satması yeterliydi.

Sular durulduktan sonra Ferguson sütten çıkmış ak kaşığa dönecekti. Tesseract'la ve Ozols suikastıyla bir ilgisi bulunduğunu kanıtlayacak hiçbir iz kalmayacaktı. Bilgisayar açılırken işlerin buralara gelmesinin nedenlerini düşündü. Her şeyi tereyağından kıl çeker gibi halletmek için ne yapabilirdi? Tecrübelerinden yola çıkarak olup bitenleri değerlendirdiğinde bile, yapabileceği fazla bir şey olmadığını görüyordu. Tesseract'ın Paris'teki tuzaktan kurtulabileceğini hiç kimse tahmin edemezdi. İşler de tam o noktadan sonra sarpa sarmıştı. Ferguson tek hatasının Sykes'ı kullanmak olduğunu biliyordu ama vardıkları noktada bunu düzeltecek şansı da vardı.

Sadık yardımcısı bütün suçlamaların odağı olacaktı. Sykes bu meselenin bu kadar uzayacağını, hırsının ve aptallığının kendisini bu süreçte ölüme sürükleyebileceğini anlayacak kapasiteye sahipti.

Önceki gün Dalweg'e ve Wiechman'a işleri bittikten sonra ne yapmaları gerektiğini söylemişti, o yüzden geriye bir mesaj atmak kalıyordu sadece. Ferguson e-postayı saniyeler içinde yazdı ve büyük bir memnuniyetle gönderdi. Mesaj tek bir cümleden ibaretti.

Harekete geç.

72

Tanga, Tanzanya
Pazartesi
17.17 EAT

Mutfak dışarıdan bile daha sıcaktı ve çok gürültülüydü. İçeride yaklaşık bir düzine insan çılgınlar gibi çalışıyor, yemek hazırlıyor, bulaşık yıkıyor, temizlik yapıyordu. İri yarı bir şef de eğitim çavuşu gibi emirler yağdırıyordu. Victor omzunda bir meyve kasasıyla çalışanların arasında dolanırken kimsenin dikkatini çekmiyordu. Orada bulunmasının bir amacı ve sebebi varmış gibi göründüğü için bu meşgul insanlar, kendileri gibi çalışan başka birinin önüne dikilmek için ellerindeki işten başlarını kaldırıp ona pek bakmıyorlardı.

Kafasını sürekli öne eğdiği için bakışları başkalarının dikkatini çekmiyordu. Göz kontağı insanların hatırlamalarını sağlardı. Yürürken bir yandan da tezgâhlara bakıyor, aşıracak bir bıçak arıyordu. Bulamadı. Eline bir tane bıçak geçirmek içip oyalanıp dikkat çekme riskini de göze alamazdı. Silah her zaman işe yarardı ama planını elinde silahı olmadan da geçekleştirebilirdi. Elindeki kasayı iç kapılardan birinin yanında yere bırakıp kapıdan geçti.

Victor suikastçının peşini bıraktığında adam hâlâ dışarıda bekliyordu. Tanzanya'ya onunla aynı uçakta gelmişti. Adam birinci sınıf kabinde seyahat etmişti ve Victor o zamandan beri onu takip ediyordu. Normal şartlar altında bu kadar yetenekli bir adamı takip etmeye yanaşmazdı ama bu sefer önemli bir avantajı vardı. Adam onun öldüğünü zannediyorlardı.

Victor suikastçının omurgasına bir bıçak saplayıp kalbini parçaladığını ya da diz kapağındaki bağları kesip onu öldürmeden

önce yerde sürünüşünü izlediğini hayal etti fakat elinde fırsat olsa bile Victor bunu yapmazdı. Bunu çok istiyordu ama sokak ortasında, bir sürü şahidin gözleri önünde insanları bıçaklayamazdı. Bunu ancak amatörler yapardı ve amatörler kendilerini öldürtürlerdi.

Fırsat kendiliğinden ortaya çıksa bile Victor şimdilik adamı öldüremezdi. Suikastçı bir maşadan başka bir şey değildi, tıpkı kendisi gibi o da parayla çalışan bir kiralık katildi. Bu karşılaştırmadan tiksindi. Takip ettiği adam aslında gerçek düşmanı değildi; sadece bir koldu. Victor'ın asıl istediği kafayı kesmekti.

Otelin arka tarafındaki koridorlar dar olmasına rağmen gayet serindi. Duvarların üzerindeki boyalar yer yer dökülmüştü; kapılar da yarım yamalak boyanmıştı. Otelin bu bölümünde kamera yoktu. Güvenlik görevlileri de.

Bir kapının önüne geldiği zaman durdu. Kulağını kapıya dayayıp içeriyi dinledi. Birilerinin konuştuğunu duydu. Yoluna devam edip başka bir kapının önünde durdu; burada da tekrar içeriyi dinledi. Hiç ses gelmiyordu. Devam etti. Elektronik alet seslerini duyana kadar üç kapıyı daha dinledi. Yavaşça kapı kolunu ittirdi. Kilitli değildi.

Oda çok küçüktü; neredeyse bir dolap kadardı. İçeride bir sandalye, masa ve iki televizyon ekranı ile bu ekranlara bağlı bir kaydedici vardı. Televizyon ekranlarında otelde bulunan güvenlik kameralarından gelen canlı görüntüler vardı. Her ekranda dört sekme bulunuyordu; biri giriş kapısını, biri lobiyi, bir diğeri asansörü ve geri kalanların her biri de katlardan birini gösteriyordu.

Oturup geri sarma tuşuna bastı. Öğle vaktindeki görüntülere ulaşana kadar kaydı geri aldı. Oynat tuşuna basıp izlemeye başladı. Birkaç dakika geçtikten sonra suikastçının hedefinin iki adamla beraber ön kapıdan otele girdiğini gördü. Lobiyi geçtikten sonra kayboldular, başka bir sekmede tekrar göründüler. Asansörle üçüncü kata çıkıp kendi odalarına girdiler.

Görüntü oda numaralarını gösterecek kadar net değildi ama Victor kamerayla odaların, özellikle tek başına oda tutan adamın odasının arasında kaç kapı bulunduğunu hesapladı.

Anahtar o adamdı. Diğer ikisinin yardım için tutuldukları açıktı. Başta adamların koruma olduklarını düşündü fakat

üçünün nasıl çalıştıklarını görmüştü, bu yüzden fikrini değiştirdi. Victor sabah erken saatlerde suikastçıyı takip etmiş, suikastçı da hedefindeki adamı limana kadar izlemişti. Hedef orada diğer iki adama katılmıştı. Teknede gördüğü ekipmanlardan adamların dalgıç olduklarını anlamıştı.

Bu isimsiz hedefin tetikçi tarafından takip edilmesi, önemli biri olduğunu gösteriyordu. Davranışlarından saha ajanı olmadığı anlaşılıyordu. Operasyonun son kısmını bizzat yönetmesi için gönderilen bir asttı. Görünen o ki batıkta bulunan her neyse çok değerliydi ve muhtemelen şu an dışarıda duran kamyonetin içindeydi.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlere yönelip üçüncü kata çıktı. Suikastçının hedefi bir şeyler biliyordu ve bildikleri onu hedef haline getirmişti. İşin başındaki herife sorun yaratabilecek bir şeylerdi. Bunları Victor da öğrenmek istiyordu.

Bu adamı suikastçıdan önce bulması gerekiyordu.

Reed e-postayı kapatıp ayağa kalktı. Akıllı telefonunu tekrar pantolonunun cebine koydu. Maden suyunu masada bıraktı. Lobi sakindi. Onu beşinci kata götüren merdivenleri çıkarken bardan gelen eğlence sesleri de azaldı. Koridorda yürüyüp odasına girdi.

Silahı bıraktığı gibi yastığının altındaydı. Sürgüyü çekip hazneye bir mermi yerleştirdi. Silahı pantolonunun ön tarafına, içine soktu; susturucusu sol bacağına kadar uzanıyordu. Dışarı çıkardığı gömleği kabzanın üzerini örtüyordu.

Pantolonu da yeterince boldu. Dikkatli yürüdüğü sürece kimse silahlı olduğunu anlamazdı ama pantolonunun ön kısmından sarkan bu kadar büyük bir metalle merdivenlerden inmesi mümkün değildi. Onun yerine iki kat aşağıya asansörle inmeye karar verdi.

Sırt çantasından yedek şarjörleri alıp ikisini sağ, birini de sol cebine attı. Reed işler gerçekten kötüye gitmedikçe tek bir şarjörü dahi kullanmayı düşünmüyordu ama katiller merdiveninin en üst basamağına, her zaman en kötü ihtimale karşı hazırlıklı olması ve titizliği sayesinde ulaşmıştı. Alışkanlıklarını bir çırpıda değiştirmeyecekti.

Odadan çıkıp asansöre yöneldi. Asansörü çağırma düğmesi-

ne basıp sabırla beklemeye başladı. Reed bekleme konusunda çok yetenekli olduğunun farkındaydı ancak öldürme konusunda daha da iyi olduğunu da biliyordu.

Victor üçüncü kata çıkıp oteli kabaca çevreleyen koridora girdi. Çemberin etrafında dolanıp nerede durması gerektiğini belirledi ve kameranın yerini tespit etti. Her katta yaklaşık on beş oda vardı. Koridor genişti ama yerlerde halı yoktu. Döşeme tahtaları parlak ve temizdi.

Kamera asansörün yanındaydı. Asansörden çıkanları ve bitişiğindeki koridoru görecek şekilde ayarlanmıştı. Victor kapıları saydı. Aradığı odanın koridorun sonuyla asansörün neredeyse arasında olduğunu gördü. Adamın yalnız olduğunu biliyordu ama güvenlik kamera görüntülerini izlediği sırada refakatçilerinden birinin ya da her ikisinin yanına gelmiş olma ihtimali vardı.

Silahları varsa ki Victor silahlı olduklarını varsaymak zorundaydı, her şey bir anda altüst olabilirdi fakat yeterince hızlı davranırsa, birileri onun orada olduğunu anlamadan önce ihtiyacı olan bilgileri alabilir, muhtemelen bir isim, adres ya da belki de bir telefon numarası öğrenebilirdi.

Kapıya ulaşması birkaç saniye sürdü ama harekete geçmeye fırsat bulamadan koridorun diğer ucunda bir kapı açıldı. İri kıyım heriflerden biri odasından çıkarken Victor hiçbir şey olmamış gibi yürümeyi sürdürdü. Sarı saçlı ve kirli sakallı adam Victor'dan biraz daha kısa boyluydu. Uzun bir şort ve bol bir tişört giymişti. Güçlü olduğu her halinden belli oluyordu. Yan yana geldikleri zaman adam Victor'ın gözlerinin içine baktı.

Victor adımlarının hızını bozmadan koridorun ucuna gidip köşeyi döndü. Adam görüş açısını yitirene kadar kendisini izleyecekti muhtemelen. Victor onun görüş açısından çıkınca durup dinlemeye başladı. Bir kapıya vurulduğunu, birkaç saniye sonra da kapının açıldığını duydu. Kapı kapanmadan önce de fısıltılar duyuldu.

İkisinin aynı odada olması işleri karmaşık hale getirmişti ama en azından birbirlerinin dikkatlerini dağıtacaklardı. Victor onları şaşırtmaya karar verdi. Geldiği yoldan dönmeyip koridor boyun-

ca yürümeye devam etti. Görüntü kalitesi kötü de olsa kamerada yüzünün görülmesini istemiyordu.

Acele etmeden ama elinden geldiğince hızlı bir şekilde yürüdü. Otel neredeyse tamamen boş sayılırdı. Victor da buranın en kalabalık zamanlarda bile pek dolu olmadığını tahmin ediyordu. Nabzı normal seyrindeydi.

Asansörün bulunduğu köşeye yaklaştı. Asansörün kata geldiğini anlatan zilin sesini duydu. Tek ihtiyacı olan buydu zaten. Kendisine biraz daha sıkıntı yaratacak bir otel görevlisi ya da başka bir müşteri. Gelen kişinin asansörden kendisinin arkasından değil de önünden çıkmasını istediği için yavaşladı. Asansörün kapılarının açıldığını duydu.

Asansörden çıkan adam kırklı yaşlarda, uzun boylu ve beyaz tenli bir Slav'dı. Elinde bir valiz vardı. Yüzünün sağ tarafında henüz dikiş atılmış yara izi olmasa yakışıklı adam sayılırdı.

Victor bu yüzü bir hafta önce St. Petersburg'da keskin nişancı tüfeğinin dürbününden görmüştü.

Tepki vermeden ve hiç yavaşlamadan yürümeye devam etti. Her ne kadar haklı olduğunu bilse de yanılmış olmayı diliyordu. SVR ajanları buradaydı. Aklına gelen ilk şey takip edildiği oldu ama bu hiç akla uygun değildi. Bu teşkilatın kullandığı kaynaklar CIA'in kullandıklarının yanında solda sıfır kalırdı, üstelik Sovyet bloğunun dışındaki yerlerde etkileri sınırlıydı. Kendisini Rusya'dan beri takip etmedilerse buraya kadar gelmek onların kapasitesini aşan bir işti. Buraya kadar onu takip etmişlerse Victor'ın bir numaralı adamla karşılaşması da tesadüften ibaret olamazdı.

Adam dönüp Victor'a baktı. Sıradan bir bakıştı. Birkaç saniye için onu tanıyamamış gibi oldu. Kafasını çevirip asansörden çıktı. Sonra Victor'ın bulunduğu yöne bakmak için başını istemsizce geriye çevirdi. Kendisine doğru yürüyen adamı tanıyınca vücudu kaskatı kesildi ve surat ifadesi değişti.

Albay Gennady Aniskovach elini ceketine attığı zaman aralarında üç metreden az bir mesafe kalmıştı. Victor öne doğru atılıp aralarındaki mesafeyi çabucak kapattı. Aniskovach tabancasını çekti ama elini doğrultamadan Victor onun üzerine atladı.

Victor, Rus'un bileğini tutup sertçe çevirdi. Aynı anda boşta

kalan eliyle de adamın yüzüne bir yumruk indirdi. Yumruğu burnuna gelmişti. Kırılan burnundan kan fışkırmaya başladı. Aniskovach acıyla inledi ve tabancayı elinden düşürdü. Gözleri doldu. Victor silahı ayağıyla asansöre fırlattı. Sersemlemiş olan Rus'u da aynı yere savurdu.

Victor asansörün içinde Aniskovach'ı gömleğinden yakalayıp aynaya yasladı. Burnundan akan kan hızla yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Adamın üstünü aradı ve bir şarjör buldu. Hemen cebine attı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Rusça.

Aniskovach'ın konuşabilmesi için birkaç saniye geçti. "Ben... seni bulmadım."

Victor elini Rus'un giysilerinden çekip adamın gırtlağına dayadı. Başparmağını yutak borusunun bir tarafına, geri kalan parmakları da öbür tarafına dayadı. Sıkmaya başladı ve adamın nefesi kesildi. Aniskovach öksürdü.

Victor onu on saniye nefessiz bıraktıktan sonra konuşabilmesi için elini biraz gevşetti. Adam bir dakika boyunca öksürdü. "Buraya sadece..."

Tekrar öksürmeye başladı. Victor kendisi için gelmediklerini anladı. Taşınabilir bellek. SVR içinde ne olduğunu öğrenmiş ve şu batık gemide her ne varsa onu almaya gelmişlerdi. Bu da taşınabilir belleği Norimov'dan aldıklarını gösteriyordu. Kapı kapandı ve asansör yukarı çıkmaya başladı.

Victor Aniskovach'ın boğazını biraz sıktı. "Onu öldürdün mü?"

Rus şaşırmıştı. "Kimi?"

Victor boşta kalan elinin parmaklarını Aniskovach'ın yüzündeki yaraya bastırdı. Adam çığlık attı. Victor bu sefer boğazını daha çok sıktı, adam nefes nefese kalana ve yüzü kızarana kadar da bırakmadı.

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Aniskovach ağzından kanla karışık bir balgam çıkardı. "Norimov mu?"

"Evet."

"Öldürmedik." Rus birkaç kere derin derin soluklandı. "Bize çalışıyordu."

"Ne dedin?"

"Norimov... seni bize sattı." Bu sözlerin yarattığı etki Aniskovach'a derin bir keyif vermişti. Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve ince dudaklarındaki kan izleri ışıldadı. Öksürüklerinin arasında, "Üstelik bunu... ona ödeyebileceğimden... çok daha az bir paraya yaptı," dedi.

Victor istemsizce adamın boğazını gevşetti. Bir süre konuşamadı, hiçbir şey yapamadı. Norimov, hayatında arkadaşa yakın gördüğü tek kişi kendisini aldatmıştı. Sadece birkaç kuruş için. Çok büyük bir boşluğa düştüğünü hissetti.

Beşinci kata vardıkları zaman asansör durdu ve dururken çıkardığı sesler Victor'ı kendine getirdi. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Bekleyen her kimse onu etkisiz hale getirmeyi düşünüyordu. Asansör kapısının önünde bir adam duruyordu. Kusursuz, kaslı bir vücudu, koyu saçları ve mavi gözleri vardı. Spor kıyafetler giymişti.

Reed.

73

17.22 EAT

İki katil uzun süre birbirlerini süzdüler. Reed avantajlı taraftı. Düşmanı sırtını dönmüştü. Elleriyle başka bir adamı tutmuş, onu asansörün iç duvarına yaslamıştı fakat Reed yerinden kımıldamadı.

Normalde nadiren şaşırırdı ama şimdi felce uğramış gibiydi. Tesseract ölmüştü. Lefkoşa'da bir otel odasında ölmüştü. Profesyonelce yerleştirilmiş bir bombayla atomlarına ayrılmıştı. Tesseract ölmüştü ama şimdi üç-dört adım önünde duruyordu. Reed şaşkın şaşkın baktı. Gördüklerine inanamadığı yüzünden belli oluyordu. Zihni zaten aşikâr olan bir şeyi mantık temeline oturtmaya çalışıyordu. Başarısız olmuştu.

Reed harekete geçti. Glock tabancasını çekmeye başladığı sırada Tesseract adamı duvardan diğer tarafa savuruyordu.

Reed kolunu uzatıp tetiğe bastığı anda Victor, Aniskovach'ı yüz seksen derece çevirip asansörden dışarı attı. Adam, Tesseract'ı hedef alan mermiyi göğsüne yedi. Reed'e çarpmadan önce bir anlığına iki büklüm oldu. İkisi birden yere yığıldılar.

Önce Reed yere yuvarlandı. Sırtının üzerine düşmüştü. Hemen sonra Aniskovach'ın bedeni onun üstüne yığıldı. Pozisyon alacak vakit bulamadı. Çarpmanın etkisi geçici bir an bedeninin hareketsiz kalmasına ama zihninin yeniden çalışmasına sebep oldu.

Tesseract'ı göremiyordu ve üzerindeki cesedin altından kalkabilecek vakti yoktu, bu yüzden Reed Glock'u doğrultup gelişigüzel ateşledi.

Victor asansörün lobi düğmeye bastı ve kurşunlar arkasında-

ki aynalı duvara saplanmadan hemen önce asansörün köşesine yaslandı. Ayna kırıldı. Victor cam parçalarından sakınmak için yüzünü elleriyle korudu. Kırılan parçalar yere döküldü. Kapılar kapandı.

Victor'ın bulunduğu taraftaki metal kapı sacında üçgen girintiler oluşmuştu. Asansör inmeye başladı ve silah sesleri sustu. Cam kırıklarından sakınarak Aniskovach'ın silahını köşeden aldı. 9 milimetrelik bir Browning'di. Şarjörü çıkarıp mermileri kontrol etti. Sürgüyü kaydırıp emniyet mandalını açtı. Hazırdı.

Asansör birkaç saniye içinde zemin kata indi ve kapılar açıldı. Victor lobiye çıkmadan önce dirseğiyle ikinci, üçüncü ve dördüncü katların düğmelerine bastı. Kapılar kapanmadan çıktı. Etrafta kimse yoktu.

Browning'i kemerinin ön kısmına taktı; gömleğini dışarı çıkarıp tabancayı gizledi. Dikkatle yürürken sağ eli tabancanın kabzasını tutuyordu. Gözleri merdivenlere odaklanmıştı, suikastçının peşinden aşağı koşacağını düşünüyordu. Lobiye Victor'dan sonra varabilirdi ama bu çok da uzun sürmezdi.

Suikastçı da bunun farkındaydı ve elbette Victor'ın da bunu bildiğini hesaba katacaktı. Merdivenlerden inmek aşağı varmasının en hızlı yoluydu ama bunu yapmakla Victor'ın merdiven başında kendisini beklemesi riskini de göze almış olacaktı. Daha uzun sürse de aşağı inmenin başka güvenli yolları da vardı. Victor onun yerinde olsaydı ne yapabileceğini tam olarak bilemezdi.

Bunu çok fazla düşünecek vakti de yoktu çünkü bir grup insanın otel barından çıktığını görmüştü. Hepsi beyazdı. Derileri güneşten hafifçe yanmış, kimisinin teni bronzlaşmaya başlamıştı. Sivil giyimlilerdi ama görünüşlerinden asker oldukları anlaşılıyordu. Victor onların konuştuklarını duymadan evvel Rus olduklarını anlamıştı.

Birkaç tanesi Victor'a baktı ama diğerleri onu umursamadılar. Bazıları sırt çantası taşıyorlardı ve yol yorgunuydular. Bazılarıysa daha enerjik görünüyorlardı. Şüphe çekmemek için farklı iki grup halinde seyahat etmişlerdi muhtemelen. Mantıklıydı. Burası kentteki en büyük oteldi ve limana da yakındı. Turistlerin uğrak mekânıydı, yani fark edilmemek için ideal bir yerdi.

Suikastçıyı bekleyip pusuya düşürme isteği birden kayboldu çünkü artık lobide, büyük ihtimalle hepsi de silahlı yedi Rus askeri vardı. Yeni gelenler asansöre doğru yürüdüler. Victor aceleyle kasabaya giden bir otel sakini gibi ölçülü adımlarla, doğrudan çıkışa yöneldi. Ruslardan birkaçı onun olduğu tarafa baktılar ama başka bir şey yapmadılar. Çantasız olanlar lobinin ortasına toplandılar.

İlk grubun yanından geçerken adamların St. Petersburg hadisesinde bulunmamış olmalarını diledi. Yoksa Norimov'un bahsetmiş olduğu fotoğrafı görmüş olurlardı. Eğer görmüşlerse ve kendisini tanırlarsa kaçmak için pek şansı kalmayacaktı. Lobinin ortasına yaklaştı ve Ruslara yakalanmamak için sağa kaydı. Suikastçının merdivenlerden inecek kadar vakit kazanmış olduğunu düşünüyordu fakat kapı açılmadı.

Suikastçının aklında muhakkak başka bir şey vardı.

Reed hızlı hızlı birkaç kez derin nefes alıp merdivenlerden aşağı indi. Sakin dış görünüşüne rağmen öfkeden köpürüyordu. Tesseract yaşıyordu. Reed onu öldürememişti. Bombadan kurtulmuştu. Hayır, düzeneği bulup tetiklemiş ve Reed'in başarılı olduğunu düşünmesini sağlayıp onu kandırmıştı. İngiliz dişlerini gıcırdattı. Adamın amatör olduğunu düşündüğü an geldi aklına. Tesseract amatörse Reed neydi?

Reed öfkesine en son ne zaman hâkim olamadığını hatırlayamıyordu ama şimdi öfkeden çılgına dönmüş haldeydi. Tesseract onu yenmiş, aldatmıştı. Reed intikam almak zorundaydı.

Asansörle aşağı inemeyeceğini biliyordu ama eğer merdivenlerden inerse Tesseract'ın pusuda bekliyor olma ihtimali çok yüksekti. Reed'in tuzağa düşmeye niyeti yoktu.

Üçüncü kata vardığı zaman koridora girdi. Koridorun sonunda, kendisine çok avantajlı bir görüş açısı sunacağını bildiği bir pencereye doğru koştu. Pencere otelin önündeki caddeye bakıyordu ve Reed burada Tesseract'ın otel girişinde görünmesini bekleyecek, görür görmez de kafatasının arkasına iki delik açacaktı.

Yarı dolu şarjörü Glock'tan çıkardı. Çene kasları derisinin altında periyodik olarak kasılıyordu. Hedeflerine hiçbir zaman duygusal yaklaşmamıştı ama şimdi duygularına yenik düşüyor-

du. Arkasındaki kapılardan birinin açıldığını duyunca başını geriye çevirdi. Tanzanya'ya öldürmek için geldiği adamın odasından koridora çıktığını gördü. Asansöre doğru yürürken Reed'in olduğu yöne baktı ve onun elindeki tabancayı gördü.

Sykes geri çekildi. Ağzı ve gözleri kocaman açıldı ve odasına kaçtı.

Reed kullanılmış şarjörü cebine atıp yerine dolu bir şarjör taktı. Pencereyi açıp Glock'u önünde tutarak beklemeye başladı. Silahı Tesseract'ın çıkmasını beklediği yere doğrulttu.

İri kıyım kiralık adamlardan birinin hedefin kaçtığı odadan çıktığını göz ucuyla gördü. Adam hızlı ve dikkatli hareket ediyordu. Tabancasını iki eliyle kavramış, namlusunu yere ve yan tarafa doğrultmuştu. Birilerini yanlışlıkla vurmamak için kullanılan güvenli bir tutuş tarzıydı. Bu tutuşun kötü yanı hedefi yakalamak için fazladan bir saniyelik zaman kaybına yol açmasıydı.

Reed kafasını hiç oynatmadan adamın göğsüne iki kurşun sıktı. Mermilerin yarattığı çarpmanın etkisiyle adam geriye doğru sendeledi. Cansız bir şekilde yere yığılmadan önce duvarın önünden çekildi.

Tabancayı tekrar dışarıya, sokağa çevirdi. Hedefin odasının kapısını kırıp işini halletmesi ancak birkaç saniyesini alırdı ama bu sefer de Tesseract'a kaçacak zaman vermiş olurdu. Tanga'ya bitirmek için geldiği iş şimdi umurunda değildi. Öldürmekte başarısız olduğu, onu dumura uğratan adamın peşindeydi. Sadece kazanmayı umursuyordu.

Tek isteği Tesseract'ı öldürmekti.

İki kat yukarıdaki Aniskovach kendine gelip ayağa kalktı. Aldığı her nefes kendisine acı veriyordu. Sağ eliyle, göğsündeki çelik yeleğe saplanan mermiyi çıkarırken sol elini de destek almak için duvara dayadı. Zırhın altında kan var mı diye kontrol etti ama mermi zırhı delmemişti.

SVR ajanı albay her zaman ihtiyatlı davranan bir adamdı ama özellikle St. Petersburg vakasında ölüme çok yaklaştıktan sonra operasyonlarda önce güvenlik temeline dayalı bir yaklaşım geliştirmişti. Hissettiği acıya rağmen hayatta olmak güzeldi. Ne ka-

dar zamandır baygın yattığını bilmiyordu ve hâlâ vakit olduğunu umuyordu. Eline cebine atıp telefonunu çıkardı.

Telefonun sesi lobide yankılandı. O kadar tuhaf bir zil sesiydi ki şartlar bu kadar vahim olmasaydı, Victor hoşnutsuzluğunu yüzüne yansıtırdı. Ruslardan birinin telefona cevap vermek için elini cebine attığını gördü. Adımlarını hızlandırması gerektiğini hissederek yürümeye devam etti. Çıkış kapısı tam karşısındaydı. Çok yaklaşmıştı.

Rus telefona cevap verdikten bir saniye sonra Victor'ın bulunduğu tarafa baktı. Victor karşısındaki penceredeki yansımada adamın surat ifadesinin değiştiğini gördü.

Rus'un bağırmak için ciğerlerine derin bir nefes çekmesi bir saniye daha sürdü ama Victor çoktan koşmaya başlamıştı. Kapıya ulaşması iki saniye sürecek, kapıdan çıkması için de bir saniye daha gerekecekti. Dışarıda korunaklı bir yer bulması da üç saniye sürecekti. Toplam altı saniye ediyordu. Ruslardan herhangi birinin elinde silah varsa bu çok uzun bir süreydi. Kurtulmaya fırsat bulamadan sırtına saplanan mermilerle cansız bir halde yerde yatıyor olurdu ancak bar bunun yarısı mesafedeydi. O tarafa doğru koştu.

Diğer Ruslar bu beklenmedik kargaşaya hızlı bir tepki veremediler, o yüzden de arkasında bağrışmaya başlayan adamların ve açılan çantaların seslerini, sürgüleri çekilen silahların metalik yankılarını duymadan önce bara yetişip kendini içeri atmayı başardı.

Victor yuvarlak masaların ve sandalyelerin arasından hızla dolaştı. Uzun odanın öbür tarafındaki uca doğru koştu. Ruslardan birinin kendisini takip ettiğini duydu; masalara çarpıp bardakları düşürerek ilerlemesine rağmen adam hâlâ hızlıydı.

Barın ucuna vardığı zaman bir servis kapısını açıp diğer taraftaki koridora daldı. Mutfağa ulaştı. Bir yumruk atıp kapıyı yana savurduktan sonra içeri girdi.

Mutfak öncekinden bile daha kalabalıktı. Sesler, kokular ve gürültü her yanı doldurmuştu. İnsanlar tezgâhlarının arasındaki dar yolları kapatmıştı.

Victor geldiği yoldan geri döndü. Ruslar yetişip mutfağın içi-

ne kurşun yağdırmadan önce kalabalığın içinden sıyrılamazdı. Ya bunu yapacak ya da yolunu kesmelerine fırsat verecekti.

Koridora çıkınca peşine takılan Rus'un kendisine doğru koştuğunu gördü. Victor'ın aniden ortaya çıkması adamı şaşırtmıştı. Rus bir an duraksadı. Victor durmadı.

İleri atılıp adamın karnına ayakkabısının topuğuyla darbe indirecek şekilde saldırısının zamanlamasını ayarladı.

Rus'un nefesi kesildi; iki büklüm oldu. Victor adamı omuzlarından yakalayıp kafasını en yakındaki duvara vurdu. Duvarda küçük bir çatlak oluştu ve adamın kafası geriye savruldu. Adam tökezledi; kolları iki yana düştü.

Victor sersemlemiş adamın üzerine atlayıp dirseğiyle suratına vurdu. Rus sessizce yere yığıldı.

Bir ses duydu. Nereden geldiğini tam olarak anlayamasa da Browning'i çekip bara açılan kapıya iki el ateş etti. Yanılıp yanılmadığını anlamak için beklemekle kaybedecek vakti yoktu, hemen bitişikteki koridora saptı.

Otomatik tüfeğin ateşi bar kapısını parçaladı. Kurşunlar duvara ve yere çarpıp havaya odun, plastik parçaları ve toz bulutları sıçratırken Victor çoktan mermilerin yolundan zıplayarak kaçmıştı.

Ayağa kalktı ve bir saniye sonra, daha önce çıktığı merdivenlerden yukarı doğru tekrar koşmaya başladı. Dışarı çıkmak isterken yukarı çıkmak kötü bir fikirdi ama ilk iki kaçış yolu kapanmıştı ve üçüncüsüne ihtiyacı vardı.

Hızlı fakat dikkatli hareket ediyor, silahını önde tutuyor, baktığı yere doğrultuyordu. Ruslar hemen altında, suikastçı da üst katında bekliyordu.

Kapana kısılmıştı.

Sykes otel odasının ortasında ayakta hiç kıpırdamadan duruyordu. Terlemiş eliyle SIG tabancasını sıkıca tutmuş, gözlerini de kapıya dikmişti. Silah sesleri odasında yankılanıyordu. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Birkaç dakika önce biraz içmek için bara inmek üzereyken, eli silahlı ve niyeti cidden bozuk bir adamla göz göze gelmişti. Wiechman denen geri zekâlı neler olduğuna bakmak için elinde

silahıyla dışarı çıkmıştı. Hemen ardından susturucu takılmış bir silahtan çıkan birkaç el ateş sesi ve iri cüsseli bir adamın yere düştüğü duyulmuştu.

Ardından, dakikalar kadar uzun gibi gelen bir süre boyunca hiç ses çıkmamıştı. Sykes bunun ne kadar sürdüğünden emin değildi. Gözlerini kapıya dikmiş, eli silahlı adamın kendisini öldürmeye gelmesini bekliyordu.

Tuhaf şeyler dönüyordu ve Sykes kendini bunun ortasında bulmuştu.

Sykes çok korkunç bir gerçekliği idrak etmeye başladı. Silahlı adam kendisini tanıyordu.

Hayır, bu mümkün değil.

Derken odaya Dalweg daldı. Sykes paniğin etkisiyle az kalsın adamı vuruyordu. Dalweg'in suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Jack ölmüş," diye bağırdı. "Bu siktiri boktan yerde neler oluyor lan?"

Sykes neler olduğunu bilmediğini söylemek üzereyken silah sesleri tekrar başladı.

Reed, Tesseract'ın sokağa varmış olması gerektiğini düşündükten saniyeler sonra lobideki arbedenin sesini duydu. Kolunu indirip döndü. Pencerenin yanından ayrılıp koridora yöneldi. Susturucu takılmamış otomatik silahın sesleri alt katta yankılanıyordu. Mermi atış hızı yüksek, muhtemelen Bizon marka, yarı otomatik bir tabancaydı.

İngiliz çabucak bir durum değerlendirmesi yaptı. Belli ki Tesseract'ın asansörde saldırdığı adamın arkadaşları vardı ve bu arkadaşlar silahlıydı. Tesseract'ın peşine düşmüşlerdi. Reed bardaki yabancıları hatırladı. Ruslardı. Reed onların Tanzanya'ya neden geldiklerini anlamıyor, bilmek de istemiyordu. Kendisini ilgilendiren şey adamların Tesseract'ı öldürmek istemeleri ve Reed'in işine burunlarını sokmalarıydı. Bunu yapmaya devam ederlerse ki muhtemelen devam edeceklerdi, kendilerini Reed'in silahının namlusunda bulacaklardı. Reed kendisiyle hasmı arasına kimsenin girmesine izin vermeyecekti. Onu kendisinden başka kimsenin öldürmesine fırsat veremezdi. Eğer birileri Tesseract'ı ken-

dişinden önce öldürürse hayatının geri kalanı önceki yarısının **gölgesinde** geçecekti.

Ruslar Tesseract'ın ön kapıdan çıkmasına mani olmuşlardı. Lobiden kaçmak için geri kalan tek mantıklı yer de otelin barıydı. Demek ki Tesseract önce mutfağa, oradan da servis merdivenlerine yönelecekti.

Adımlarını hızlandırdı. Avı yakınlarda bir yerdeydi.

74

17.24 EAT

Victor ikinci kata çıkıp hızla koridora daldı. Browning'i iki eliyle tutuyordu. Kolunu uzatmış, dirseklerini hafifçe bükmüştü. Bakışlarını 9 milimetrelik silahın nişangahından ayırmıyordu. Yangın alarmı çalmaya başladı. Çığlık çığlığa koşturan insanların sesi kulağına kadar geliyordu. Neden bağırıp çağırdıklarını anlayamıyordu ama çığlıklarında acıdan çok korku ve telaş vardı.

Köşeyi döndü ve sağ tarafta bir kapı gördü. Tekmeleyerek açıp hızlıca girdi. Odaya göz gezdirdi. Tek bir yatak vardı. Çarşaflar bozulmamıştı. Odaya kimse girmemişti. Boştu. Doğruca pencereye gitti ve eline bir sandalye alıp cama fırlattı.

Cam kırıldı. Öne doğru bir adım atıp açılan boşluktan hafifçe dışarı sarktı. Altında, üzerlerine düşen cam kırıklarının parladığı, düzgün şekilde park edilmiş arabalar vardı. Otopark yaklaşık yirmi metre boyunca uzanıyordu. Otelin bahçesini çevreleyen alçak bir duvar vardı. Ruslar ortalıkta görünmüyorlardı. Suikastçı da yoktu.

Atlamak, arabalar düşüşünü yavaşlatacak olsa da çok riskliydi ama pencerenin yanında bir yağmur suyu borusu vardı. Browning'i kemerine takıp pencerenin pervazına tırmandı. Dengesini ayaklarıyla sağladı; elleriyle çerçevelerden destek aldı. Yüzünü odaya döndü, boruya uzandı.

Kapı aralığında bir karaltı belirdi. Silahlı bir adamın gölgesiydi.

Victor hemen kendini bıraktı. Arkaya doğru sendeledi. Suikastçının ortaya çıktığını ve ateşlenen tabancanın namlusundaki anlık parıltıyı gördü.

Mermi tam kafasının üstünden geçti ve bir saniye sonra Victor aşağı düştü. Üzerindeki cam kırıkları savruldu. Otoparkta duran sedan bir arabanın üzerine düşmüştü. Düşüşünün etkisiyle arabanın tavanı çöktü. Yan camlardan biri patladı. Ön cam çatladı ve Victor'ın ciğerlerinden hava, baskının etkisiyle dışarı çıktı.

Çektiği acıyı görmezden gelerek derin bir nefes alıp Browning'i kemerinden çıkardı. Kolları ve bacakları ağrıyor ama hâlâ iş görüyorlardı. Demek ki kemikleri kırılmamıştı.

Reed kendini gösterir göstermez Victor tetiğe bastı ama vücudu titriyordu ve duruşu da dengesizdi. Iskaladı. İki el daha ateş etti, yine ıskaladı ama düşmanını odaya çekilmeye zorlamış ve tekrar ateş etmesini önlemiş oldu.

Arabanın tepesinden aşağıya kendini yuvarladı; ayaklarının üstüne düştü. Etrafına bakınıp silahını pencereye doğrulttu. Nişan alışını sabit tutmak için yere çömeldi. Bütün bedenine yayılan adrenalinin etkisini azaltmak için beyhude bir çabayla düzenli bir şekilde nefes alıp verdi. Yaralandıysa bile acı hissetmiyordu. Beş, derken on saniye geçti.

Hayır. Tetikçi geri çekilip başka bir yere geçmeye karar vermişti. Victor aynı kattan otoparka bakan diğer pencereleri taradı. Sonraki saldırı herhangi birinden gelebilirdi. Hepsini aynı anda görebilmesine imkân yoktu. Nereye baksa, suikastçının rahatça ateş edebileceği kör bir nokta geride kalıyordu.

Etrafına bakıp kaçabileceği bir yol aradı. Otopark çok boştu, koşarak geçmek kendisini açık hedef haline getirirdi. Bir kapı vardı ama oraya kadar koşmayı göze alamayacağı kadar uzaktaydı. Daha yakında bir yangın çıkışı vardı ama o da kapalıydı.

Yangın kapısı birden ardına kadar açıldı. Kapı duvara çarparken iki Rus ortaya çıktı. İkisinin de elinde PP-19 Bizon yarı otomatik tabancalar vardı.

Victor üstü ezilmiş arabanın arkasında yere eğildi. Bedenini şoför tarafındaki arka tekerleğe yasladı. Arabanın gövdesine çarpan kurşunların yarattığı titreşimleri sırtında hissediyordu. Ateşin dinmesini beklemedi; yüzükoyun yere yatıp ellerini arabanın altına uzattı.

İki el ateş etti ve kurşunlardan biri daha yakında duran Rus'un çenesine saplandı. İkisi de geriye, açık yangın çıkış kapısından

içeri kaçtılar. Victor ayağa kalkıp onların olduğu tarafa doğru bir el daha ateş etti. Park etmiş arabaların arasından otoparkın karşısına doğru çapraz bir koşuya başladı. Suikastçının dikkatinin de aynı şekilde dağılmış olmasını umuyordu.

Ayaklarının altındaki asfalt patladı.

Başka bir arabanın arkasına saklandı ve kendi etrafında döndü. Karşı ateş açtı ama yaralanmamış olan Rus kapı aralığında bir yere saklanmıştı.

Üst katta hareketlilik dikkatini çekti. Üzerine yağan kurşunlardan kaçacak vakti son anda buldu. Kurşunlardan biri diz çöktüğü yerin hemen önüne isabet etti, bir tanesi de yanındaki arabanın camını patlattı.

Kendini ateş hattının dışına atıp koşmaya başladı. Soluklandı. Çabucak alternatifleri düşündü. İki farklı noktadan ateş açan iki farklı saldırganla karşı karşıyaydı. Biri yukarıdaydı ve muhtemelen her an çatışmaya katılabilecek başka düşmanlar da yakınlardaydı. Kazanamayacağı bir savaştı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Hızlı davranmalıydı.

Dirseklerini yere dayayarak bir SUV'nin altına kaydı. Sonra aynı şekilde bir başkasının altına girdi. Ateş kesilmişti. Nerede olduğunu bilmiyorlardı.

Yerinden fırlayıp hedef gözetmeden tetikçinin bulunduğu pencereye bir kurşun sıktı, hemen sonrasında yangın kapısının olduğu yere bir el ateş etti. Yaralanmamış Rus saklandığı yerden çıkarken mermiyi yedi.

Victor hızının vurulmasını engelleyeceğine inanarak parkı geçip otelden uzaklaşmak için koşmaya başladı. Geri kalan mesafeyi de hızlıca aşıp otoparkı caddeden ayıran alçak duvarın üstünden sıçradı. Susturuculu silahın sesini duyduğu anda duvardan kopan bir parça ayaklarının altına düştü. Ayakları yerden kesildi ve öne sendeledi. İvmesinin dengesini bozup yere düşmesine engele olmaya çalışarak caddenin orta yerinde dengesini yitirdi.

Bir korna ve ani frenle duran lastiklerin ciyaklamasını duydu. Arabanın çamurluğu sol bacağının üstüne çarpıp Victor'ı kaportanın üzerine fırlattı. Arabanın ön camına yuvarlandı ve cam çatladı. Arabanın tepesine doğru kaydı. Yola düşmeden önce bagaja

çarptı. Düşmenin etkisini azaltmak için içgüdüsel olarak kendini yuvarladı.

Araba kontrolünü yitirip kaydı. Kaldırıma çıkıp duvarın üzerinden geçti ve öbür tarafta duran bir SUV'ye çarptı.

Her şey sessizleşti ve yavaşladı. Victor kendini sıcak asfalttan çekip ayağa kalktı; sol ayağına basarken yüzünü ekşitiyordu. Her tarafı yara bere içinde kalmıştı. Ağzına kan tadı geliyordu. Görüşü bulanıklaştı. Gözlerini kısınca görüşü düzelmeye, karaltılar netleşmeye başladı. Etrafında ağzı açık halde duran dört ya da beş insan vardı. Kaza yapan arabayı gördü; kaportasından duman çıkıyordu. Şaşkınlıktan şoka girmiş olan kadın şoförün arabadan indiğini gördü. Arkasındaki otelde bulunan yağmur suyu borusundan aşağı kayan bir adam vardı.

Victor Browning'in elinde olmadığını fark etti. Çılgınca etrafına bakındı.

Tabanca kaza yapmış aracın yanında duruyordu. Hızla silaha doğru koşup dengesiz bir hareketle duvarı aştı. Vücudunun, istediğinden daha yavaş hareket ettiğini fark etmişti. 9 milimetrelik tabancayı yerden alıp suikastçıyı gördüğü yöne döndü.

Ateş etti. Berbat nişan almıştı. Mermiler, yere birkaç metre kala kendini aşağı bırakan ve otoparktaki arabaların arasında gözden yiten tetikçinin yanındaki duvara isabet etti. Kısa süre sonra adam tekrar göründü. Arabaları kendine siper edip koşarak ateş etti. Victor da kaza yapmış arabanın arkasına gizlenerek karşı ateşe başladı. Kurşunlar aracın gövdesine saplanıyordu.

Klik.

Browning'in şarjörü boşaldı.

Victor hemen arkasındaki duvarın diğer tarafına attı kendini. Çektiği acıya rağmen yere düşüşünü yavaşlatmak için bir kere yuvarlandıktan sonra çabucak ayağa kalkıp koşmaya başladı. Caddenin ilerisinde, lastikleri ve yan tarafları kuru çamurla kaplı, boyası güneşten atmış olan dört çeker bir Jeep'in kaldırımın yanında yola çıktığını gördü. Harika bir fırsattı. İki adımda kaportanın üzerine atladı. Sol ayağını daha fazla incitmemek için sağ ayağının üzerine düştü. Jeep aniden durdu. Victor daha çıkmasını emretmeden şoför kaçmaya başlamıştı bile.

Kafasının hemen üstünden bir mermi geçti.

Victor içeri girip kapıyı kapattı. Arabanın içi dışından da pisti; koltukların süngerler dışarı fırlamış, gösterge paneli kırılmış, döşemeler yıpranmıştı ve her taraf toz içindeydi. Victor sağına bakınca suikastçının otoparkı koşarak geçtiğini gördü. Koşarken bir yandan da tabancasına mermi koyuyordu.

Victor koltuğa eğilip Jeep'in yan taraftaki vites kolunu bire taktı. Şanzıman gıcırtılar çıkarırken araba da hızlanmaya başladı. Sağ kapının penceresi patladı, kırılan camın parçaları kafasının üstünden geçti. Üzerine bir sürü kurşun daha geldi, kırık camdan girip gövdeye, arabanın kasasına saplandı.

Victor bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle de şarjörü taktı. Bu sonuncusuydu. Browning on üç kurşun alıyordu. İyi, diye düşündü.

Kendisini takip edenler çok şanssızdı.

Reed, Jeep'in Glock'un atış menzilinden çıktığını görünce silahı indirdi. Tesseract'ın peşine düşebileceği bir araç bulmak için etrafı taradı. Bir sürü araba vardı ama çoğu Victor'ın bindiği Jeep'e yetişecek beygir gücüne sahip olmayan ve Tanga'nın patika bile denilemeyecek bozuk yollarında dengeyi sağlayabilecek dört tekerlek çekişi bulunmayan, eski model sedan araçlardı. Sakin dış görünüşüne rağmen öfkeden köpürüyordu. Tesseract yine hayatta kalmıştı ve Reed yetenekleri bir kez daha alaşağı olduğu için kızgındı. İhtiyacı olan güven tazelemeyi sadece kanla sağlayabilirdi.

Civardaki Rusların seslerini duydu. Dönüp baktığı zaman adamların açık yangın kapısından otoparka girdiklerini gördü. Hepsinin elinde yarı otomatik Bizon tabancalar vardı ve şiddete aç görünüyorlardı. Yoldaşlarından birinin cesedi önlerinde iki seksen uzanıyordu.

Ruslar caddeye doğru koştururken İngiliz elindeki Glock'u sakladı. Olanlardan dolayı dumura uğramış bir turist gibi davrandı. Adamlar yerel halktan insanlara bağırıp çağırıyorlardı ama Tanzanyalılar onları anlamıyor, cevap verdiklerinde de Ruslar onların dediklerini anlamıyorlardı.

Görünüşleri ve hareketleri birbirlerine çok benzeyen asker tipli dört Rus vardı. Reed onların Spetsnaz'dan olduklarını dü-

şündü. Rus özel kuvvetlerinin özel eğitimli ve çok yetkin askerlerine saygısı vardı. Bu adamların, İngiliz ve Amerikan meslektaşlarından sonra dünyanın en iyi üçüncü birliği olduklarını düşünüyordu. Beşinci bir adam geldi. Komutanları gibi duruyordu ama asker değildi. Muhtemelen SVR'nin ya da GRU'nun adamıydı. Tesseract'ın üzerine fırlattığı ve Reed'in vurduğu adamdı.

Reed hemen sırtını döndü. Her ne kadar pek olası görünmese de fark edilme riskini göze alamazdı. Adam askerlere araçlarına binmelerini ve takibe devam etmelerini emretti. Adamları ikiye ayrılıp harekete geçerlerken peşlerinden gitmedi. Bir duvara dayanıp elini göğsüne attı. Reed'in adamın göğsüne sıktığı mermiden kurtulduğuna göre çelik yelek giyiyor olmalıydı. Adam çok şanslıydı.

Reed koşmaya başlamadan önce Rusların görüş mesafesinden çıkana kadar hızlı adımlarla yürüdü. Kalabalığın arasına karıştı ve giriş kapısına ulaşana kadar otelin etrafında dolaştı. Oteli yola bağlayan yarım daire şeklindeki giriş yoluna park etmiş arabalar vardı. Arabalardan birini düz kontakla çalıştıracak ya da anahtarları arayacak vakti olmadığını biliyordu fakat bunlara ihtiyacı da kalmamıştı. Adamın biri bakımlı bir Land Rover'ın kapısını henüz kapatmak üzereydi.

Sürücüyü oturduğu koltuktan dışarı savurup arabaya bindi.

75

17.26 EAT

Sykes, Dalweg'i takip edip merdivenlerden aşağı hızla indi. Eski komando Beretta tabancasını önde tutarak kendinden emin ve hızlı bir şekilde hareket ediyordu, Sykes'sa ayakta durabilmek için bir eliyle tırabzandan destek alırken diğer eliyle de silahını gevşekçe tutuyordu. Korkusu ve midesindeki reflü öldürücü bir kokteyl yaratmıştı.

Silah sesleri Sykes'ı ürküttü. Çok gürültülüydüler. Sesler dışarıdan, otelin arka tarafından geliyordu fakat Dalweg istifini hiç bozmuyordu. Merdivenlerin ortasına yetiştiği zaman durup bitişikteki koridoru kontrol etti. Sonra arkasında duran Sykes'a baktı.

"Hadi," dedi. "Hızlı hareket et, yoksa seni bırakıp giderim. Umurumda bile olmaz."

Dalweg koridora yöneldi. Sykes da her silah sesinde yerinden sıçramamak için kendini zorlayarak onun peşinden koşturdu. Dışarıda kapsamlı bir savaş vardı. Sykes birbirini öldürmeye çalışanların bunu en azından otelin dışında yapıyor olmalarına sevindi. Tabancayı tutan eli terlemişti.

Resepsiyonun arkasına saklanan birkaç otel çalışanı dışında lobi bomboştu. Dalweg adımlarını hızlandırdı. Çıkış kapısına varmadan önce lobinin açık alanını koşarcasına geçti. Omzunu bir duvara dayayıp pencereden dışarıyı kontrol etti. Sonra başka bir duvara dayanıp aynı şeyi yaptı.

"Temiz görünüyor. Sanırım güvendeyiz."

Sykes yutkundu ve tişörtünün koluyla ter içindeki suratını sildi. Uzun süreli bir yaylım ateşi olduğu yerde taş kesilmesine

neden oldu. Dalweg bile ürkmüştü. Hemen ardından bağrışmalar başladı. Bitişikteki barda ve koridorda duran Rusların konuşma seslerine benziyordu.

Düşünceler Sykes'ın beynine hücum etti. Ruslar burada olduklarına göre, füzelerin yerini öğrenmişlerdi. Peki kiminle çatışıyorlardı? Wiechman'ı vuran adam kimdi? Neler oluyordu? Cevap kendisini ürküttü.

Dalweg'in elini omzunda hissetti. Ona baktı.

"Dinle, işe yaramaz pislik. Seni bu beladan kurtarmamı istiyorsan daha fazla para istiyorum. Çok daha fazla."

Sykes birkaç kere kafasını salladı. "Elbette, ne kadar istersen. Sadece beni buradan çıkar. Lütfen."

Dalweg, Sykes'a aşağılayarak bakıp otelin ana kapısını itti. Kapıdan giren güneş ışıkları Sykes'm gözlerini kamaştırdı. Güneş gözlüklerini ve bütün öteki eşyalarını bir saniye bile düşünmeden odada bırakmıştı.

Dalweg parlak ışığın içine doğru koşup otelin önüne park etmiş bir arabayı siper edindi. Sykes da peşinden koşup eğilerek yanma saklandı. Nefes nefese kalmıştı; korkusundan geberecek gibiydi.

Dalweg caddenin soluna ve sağına bakındı. Yerel halk silah seslerinin geldiği yerde toplanıyordu. Korku dolu olmaktan ziyade meraklı görünüyorlardı.

"Kimseyi göremiyorum," dedi Dalweg.

Sykes hâlâ eğiliyordu. "Peki ya kamyon?"

"Hâlâ orada."

"Yanında birileri var mı?"

Dalweg kafasını salladı. "Olsaydı söylerdim, mankafa. Burada dönen şeylerin füzelerle alakası yok."

"Ama öyle olması lazım."

Dalweg kaşlarını çatıp Sykes'a baktı. "O zaman cevap ver bakalım dahi çocuk. Neden bu herifler kamyoneti alıp gitmek yerine birbirlerini vurmakla meşguller?"

Sykes omuzlarını silkti.

"Aynen öyle," dedi Dalweg.

"Ne yapacağız?"

"Gidiyoruz."

Dalweg ayağa kalkıp hızla caddenin karşısında duran kamyonete doğru koştu. Durup Sykes'a takip etmesini işaret etti. Sykes, bacaklarını kıpırdatabilmek için üç kere derin derin nefes almak ve gönülsüzce de olsa dua etmek zorunda kaldı. Arabanın arkasından fırlayıp karşıya geçti; kamyonete binmeye çalışan Dalweg'in yanına koştu.

Sykes yaklaşan bir arabanın sesini duydu ve Jeep son sürat yaklaşırken kamyonetin yan tarafına yaslandı. Şoförü görünce şok oldu. Jeep yanından hızla geçerken Sykes ağzı açık bir şekilde seyretti. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Tesseract'ı görmüştü.

Gözüne bir hareketlenme çarptı. Caddenin kenarında bir adam belirdi. Adamın saçları sıfır numara kesilmişti ve boynu ağaç gövdesi kadar kalındı. Teni bu yöreli olamayacak kadar açıktı. Adamın kim olduğunu anlamak Sykes'm birkaç saniyesini aldı. Kısa süre sonra adam kendisine doğru koştu.

Sykes silahını kaldırdı ama geç kalmıştı. Doksan kiloluk öfkeli Latin Amerikalı, omzuyla Sykes'ın boğazına vurup onu birkaç metre öteye uçurdu, sırtüstü düşürdü. Elindeki silah yere düştü; tangırdayarak yuvarlanıp gözden kayboldu.

Sykes hırıltılar çıkarıyor, boşalan akciğerlerini havayla doldurmaya çalışıyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Alvarez birkaç saniye içinde ayağa kalktı. Devasa bir cüssesi olmasına rağmen çoğu insanın tahminin aksine hâlâ çok hızlıydı. Birkaç Tanzanyalı onu seyrediyordu ama Alvarez onları görmezden geldi. Etrafına bakınıp Sykes'm tabancasını bulmaya çalıştı. Göremedi, arayacak zamanı da yoktu.

Geriye doğru bir adım atıp arkasını döndü. Kasayı kapatan kare şeklinde uzun bir branda vardı ve arka panelin ortasında emniyetli bir kapak bulunuyordu. Alvarez kapağı açıp içine göz attı. İki kamyonet arkasından hızla geçtiler. Ağır tuz kokusu yüzünü buruşturmasına neden oldu. Kamyonetteki yükü kalın bir branda örtüyordu. Brandayı yana çekip altındakilere baktı. Dalış tüpleri, regülatörler, sualtında çalışan bir oksijen kaynağı, halatlar, açık tabanlı sualtı taşıma çantaları, el fenerleri ve bir kutu işaret fişeği gördü.

Kalkmanların yanında, kamyonetin kasasının başından sonuna uzanan ve Alvarez'in kolunun kalınlığında, beyaz renkli metal tüpler vardı. Su yüzüne çıkarılabilmek için ayrıldıkları belli oluyordu ama yine de bu füzeler Alvarez'in tahmin ettiğinden çok daha büyüklerdi.

"Büyük ikramiye," diye fısıldadı kendi kendine.

Şoför kapısının açıldığını duydu. Sırtını kamyonetin kasasının arka kapağına yaslayıp beklemeye başladı.

Sykes yardım istemeye çalışıyordu ama kelimeleri ağzından çıkarabilecek nefesi yoktu. Sıcak asfaltın üzerinde korku ve acıyla çırpınıyordu. Otelin girişinden bir Land Rover'ın hızla çıktığını gördü ve Dalweg'in sesini duydu.

"N'oldu lan?"

Sykes, Dalweg'i görmek için kafasını kaldırmaya çalıştı ama yeterince kuvveti yoktu. Başını yana çevirebildi. Dünyayı eğri bir açıdan görmeye başlamıştı. Dalweg kamyonetin yanından kendisine doğru geliyordu. Kafasını öbür tarafa çevirip Alvarez'in kamyonetin arkasında, Dalweg'in görüş açısının dışında beklediğini gördü.

"Ne oldu sana?" diye sordu Dalweg.

Sykes tekrar kafasını çevirip Dalweg'i uyarmaya çalıştı ama nefessiz kalmış göğsünden çıkan seslenişi fısıltıdan öteye geçemedi. Gözleriyle işaret etmeye çalıştı ama Dalweg anlamadı.

Dalweg Sykes'ın yanına yetişir yetişmez Alvarez adamın tepesine bindi. Arkasından gelip Dalweg'in üzerine atıldı ve onu yere düşürdü. Adamı Sykes'ın sol tarafında yere çarptı. Havaya turuncu bir toz bulutu yayıldı.

İki adam birbirlerine girip dövüşmeye başladıkları zaman Sykes aralarından çekilmeye çalıştı. Hâlâ hırıltıyla nefes alıyordu ama göğsündeki o dayanılmaz ağrı her saniye biraz daha hafifliyordu. Sağ tarafa doğru yuvarlanmayı başardı. Önce yüzüstü, sonra sırtüstü döndü. Birkaç adım ötesinde kavga eden adamların yumrukları ete değdikçe çıkan mide bulandırıcı sesleri duyabiliyordu. Sykes'ın yüzüne kan sıçradı.

Sykes yavaşça ayağa kalkıp sırtını dayayabileceği bir duvar bulana kadar sendeleyerek yürüdü. Kavgayı seyreden halktan bazıları tezahürat yapmaya başlamıştı.

Alvarez'le Dalweg tam önünde birbirlerini ölümüne yumrukluyorlardı. İkisi de güçlüydü ve dövüşmeyi iyi bilen adamlardı. Alvarez boğuşarak Dalweg'in üzerine çıktı; sol elini Dalweg'in sağ kolunu yere bastırmak için kullanırken sağ koluyla ona yumruk ve dirsek darbeleri indirdi. Dalweg'in yanağından kan fışkırmaya başladı. Ağzı çoktan kanamaya başlamıştı. Sykes kavganın birkaç saniye içinde sona ereceğini görebiliyordu.

Kendi silahını göremedi ama Dalweg'in Beretta'sı yakınında, yolun kenarında, kavga eden iki adamın çabuk ulaşamayacakları bir yerdeydi. Sykes duvardan destek alıp kendini ileri iterek tabancanın olduğu tarafa elinden geldiğince hızlı bir şekilde koştu. Dengesini sağlamakta zorlanarak Dalweg'le Alvarez'in çevresinden dolaştı.

Alvarez olanları gördü. Dalweg'i bırakıp Sykes'ın üzerine atıldı. Sykes'ın silaha uzanmasına fırsat vermeden onu yakalayıp kollarını onun bacaklarına doladı; ayaklarını yerden kesip çok sert bir şekilde yere düşürdü.

Sykes düşerken elleriyle kendini koruduysa da suratının asfalta çarpmasına engel olamadı. Takati kesildi ve sessizce inlemeye başladı.

Alvarez ayağa kalktı. Dalweg'e bakmak için başını çevirdiğinde onun kamyonete doğru koştuğunu gördü. Dalweg doğruca kamyonetin açık kapısından içeri daldı. Kamyondan çıktığı zaman elinde bir Uzi tutuyordu.

Alvarez Beretta'yı eline alıp Dalweg makineli tabancayı kaldırmadan önce silahın ateş hattından çıktı. Gizlenebileceği bir yer bulmak için etrafına çılgınca bakındı. Yakınlarda saklanabileceği bir yer olmadığını görünce geri dönüp kamyonetin brandasının arasından Dalweg'e isabet etmesini umarak bir el ateş etti.

Cevap olarak Uzi'nin kükremesini duydu. Brandada dumanları tüten bir delik kümesi oluşmuştu. Mermiler Alvarez'in etrafındaki duvardan iri parçalar koparıp etrafa savurdu. Alvarez, kamyonetin altını görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Dalweg ön tekerleklerden birinin arkasındaydı, sadece gölgesi görünüyordu. Uzi'nin sesi bir kere daha yankılandı ve birkaç mermi daha Alvarez'in kafasının hemen üstünden vınlayarak geçti.

Alvarez olabildiğince düzgün nişan alıp bir el ateş etti.

Mermi kamyonetin lastiğini delerek Dalweg'in diğer taraftaki ayağına saplandı. Dalweg acıyla haykırdı ve pozisyonunu bozdu. Alvarez onun arkasından bir el daha ateş etti ama Dalweg görüş alanından çıkmıştı.

Alvarez doğrulup kamyonetin arkasına yaklaştı ve daha önce Dalweg'in yaptığı gibi büyük tekerleklerden birinin arkasına saklandı. Bir saniye sonra, bulunduğu yere mermi yağmaya başladı.

Dalweg'in yolun öbür tarafındaki duvarın arkasına saklandığını görecek kadar uzun bir süre kafasını saklandığı yerden kaldırdı, sonra tekrar eğdi. Kamyonete çarpan kurşunların yarattığı titreşimi hissedebiliyordu ve kurşunlardan birinin füze başlıklarına çarpmaması için dua ediyordu. Alvarez başlıkların zırhlı mı, yoksa kör bomba mı olduklarından emin değildi ama orada öylece durup sonucu görmeye niyeti yoktu.

Yana kayıp kolunu geriye doğru uzattı. Dalweg'in olduğu bölgeye doğru rastgele birkaç el ateş etti. Vuruşlarının isabet etme ihtimali şu savaş başlıklarının patlama ihtimalinden çok daha azdı ama Uzi'nin ateşi kesildiğine göre çok başarısız bir atış yapmış da sayılmazdı.

Alvarez bu fırsatı kaçırmayıp yerini değiştirdi. Kamyonetin önüne doğru koşup ön tekerleğin arkasına saklandı. Yere çömelip emekleyerek kamyonetin tamponuna doğru yaklaştı ve saklandığı yerden biraz öne çıkıp bir el ateş etti. Kurşunun Dalweg'in arkasına saklandığı duvarı delişini seyretti.

Cevap olarak gelen 9 milimetrelik kurşunlar Alvarez'i geri çekilmeye zorladı. Kurşunlar kamyonetin tamponundan sekiyor, aracın camlarını kırıyor ve yere saplanıyordu. Alvarez damlayan su sesine benzer bir şıpırtı duydu. Sola baktı ve her iki tarafında da kurşun delikleri bulunan çatlamış yakıt tankından yere mazot aktığını gördü.

Alvarez kimya bilgisinin üst düzeyde olmadığının farkındaydı ama dizel yakıtın benzinden çok daha yüksek bir parlama sıcaklığına sahip olduğunu, bunu tutuşturmanın zor olduğunu, dizelin kibritle bile kolay kolay yanmayacağını biliyordu. Yine de yanında bu şeyden bir havuz oluşurken o kadar rahat olamazdı.

Motorinden biraz uzaklaştı. Koşmak istiyordu ama olduğu yere mıhlanmış olduğunun da farkındaydı. Kamyondan uzakla-

şıp açığa çıkmak, peşinden gelecek kurşun fırtınasına göğüs germek demekti. Alvarez cesur bir insandı ama aptal değildi.

Dalweg'e bir el daha ateş etmek için kamyonetin arkasından çıktı ama daha tetiğe basamadan sağ omzunda inanılmaz bir yanma hissetti. Bacaklarının takati kesildi.

Alvarez sırtüstü yere düştü. Sağ elini hareket ettirmeye çalışırken duyduğu inanılmaz acı yüzünden suratını buruşturdu. Sol elinin parmaklarını yaranın üzerine bastırdı. Omuz başındaki kaslarda küçük bir mermi deliği vardı. Parmaklarını arka tarafa uzatınca merminin daha geniş bir çıkış deliği açtığını gördü. Kasları önden arkaya delinmişti. Kemiklerine hiçbir şey olmamıştı ama sol elini geri çektiği zaman tamamen kana bulanmış olduğunu gördü.

"Hassiktir."

76

17.26 EAT

Victor otelin ilerisine uzanan virajlı ve tozlu yolu takip etti. Biraz ileride şehrin içine giden ana yolla birleşiyordu. Bölgeden ayrılmak için en kısa güzergâh ana yoldu ama aynı zamanda kolayca tahmin edilebilecek bir tercihti. Bunu yapmak zorundaydı. Zorunda kalmadıkça ara yollara sapacak kadar iyi tanımıyordu bölgeyi.

Yavaşladı ve kavşakta bekleyen arabaların oluşturduğu trafiğe karıştı. Aynadan arkasını kontrol etti.

Kendisine doğru gelen biri Toyota, diğeri Ford, iki kamyonet vardı.

Victor gaza bastı ve arabaların arasından çıkıp yolun ters istikametine girdi. Vites yükselterek kavşağı hızla geçti. Karşı yönden gelen trafiğin içine daldı. Yolun sağına geçti ve tekrar vites yükseltti.

Kamyonetler son hızla kavşağı geçtiler. Arkalarında birbirine çarpan arabalar bırakarak Victor'ı takip etmeyi sürdürdüler.

Victor gazı kesip frene basınca araba sağa doğru çekti. Sonra birden gaza bastı. Aracın arkası kaymayı bırakıp öne atıldı ve araba motorun gerginliğiyle sarsıldı. Yan yollardan birine saptı. Birkaç saniye sonra kamyonetlerin takibi sürdürdüğünü gördü. Yavaşça köşeyi döndüler ve kendisine yetişmek için, sağa sola park etmiş arabaların yanından kıl payıyla sıyrılarak ilerlediler.

Victor başka bir caddeye daha saparak hızla kavşağı geçti. Gözünü yoldan ayırmıyordu. Üst üste yığılmış gibi duran beton binaların, baştan aşağı beyaza boyalı sömürge dönemi evlerinin arasına serpiştirilmiş gecekonduların etrafından dolaşan yolu ta-

kip etti. Yolun etrafına, araçları aşağı kaymaktan korumak için devasa kamyon tekerleri dizilmişti. Kendisinden daha yavaş giden arabaların yanından geçerken, ardından basılan korna seslerini duyuyor, sürücülerin öfkeli bakışlarını görüyordu.

Yolun genişleyip ikiye ayrıldığı bir yere geldi. Victor bir an tereddüt ettikten sonra yokuş aşağı inen ve daha geniş olan sol taraftaki yola girdi. Aynaya baktı. Arkasındaki kamyonetler hâlâ arabaların yanından sıyrılıp geçiyor ya da araçlara çarpıp onları yolun dışına atarak peşinden geliyorlardı.

Önüne baktığı zaman kaportası pas lekeleriyle kaplı bir taksinin yan yollardan birinden hızla ana yola fırlayıp tam önüne çıktığını gördü. Frene basmaya ya da arabanın etrafından dolaşmaya fırsat bulamadı. Taksinin ön tarafına çarptı. Daha büyük ve daha ağır olan Jeep taksiyi savurdu. Onun döne döne ilerleyip karşıdan gelen başka bir araca çarpmasına neden oldu. Arabaların ikisi de hurdaya döndü. Victor koltuğunda öne fırladı ama emniyet kemeri sayesinde direksiyona kafasını çarpmadı.

Jeep'i kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. Araç hızla sağa sola savruluyordu, nihayet arabanın yönünü düzelttiğinde Toyota kamyonetin yaklaşık elli metre arkasından geldiğini gördü. Kaza yapan taksiyle arabaya çarpmamak için yan yola saptığını gördü. Kamyonetin yan tarafı sürtündükçe havaya kıvılcımlar saçılıyordu. Araç, tekerleklerinin altından havaya bir toz bulutu çıkararak tekrar yola çıktı.

İkinci kamyonet daha erken yavaşladı. Kazaya karışan arabalara çarpmaktan kolayca kurtuldu ve hızlanmaya başladı. Victor dikiz aynasından bakınca kamyonetin direksiyonundaki kararlı ve öfkeli Rus'u görebiliyordu.

Cadde biraz ileride sola dönüyordu. Victor bu yöne doğru ilerledi ve üç şeritli, geniş, kalabalık bir caddeye girdi. Yol yumuşak ve düzgündü. Verandaları sütunlarla desteklenmiş, harabe görünümlü, çift katlı binalar caddenin her iki tarafını da kuşatmıştı. Bazıları pul pul dökülen, pastel tonlardaki krem, sarı ve mavi renklere boyanmıştı. Etraftaki ağaçların üzerinde maymunlar dolaşıyordu.

Victor iki eliyle direksiyonu kavrayıp ağır ağır ilerleyen arabaların arasına daldı. Bir boşluk gördü ve kapanmasına izin verme-

den, aracın çamurluğunu göçertmek pahasına da olsa oraya girdi. Kamyonetler şimdi tam arkasındaydı, hâlâ küçük araçlara çarpa çarpa ilerliyorlardı. Etraftan korna sesleri yükseliyordu.

Toyota o kadar yaklaşmıştı ki Victor şoförün yanında oturan Rus'un makineli tabancasını hazırladığını görebiliyordu.

Reed hasar görmüş araçlara bakarak takibini sürdürüyordu. Land Rover en fazla birkaç yıllıktı. Bakımlarının özenle yapıldığı belliydi ve Reed'in olağanüstü araba sürme yeteneğiyle birleşince Tanga'nın yollarında kayarak ilerliyordu. Glock tabancası kucağında ateşe hazır halde bekliyordu.

Jeep'i henüz görmemişti ama doğru yolda olduğunu biliyordu. Hasar görmüş, çarpmamak için yolun kenarına çekmiş ya da çoktan kaza yapmış arabaların yanından geçti. Bu sayede yolda karşısına daha az araç çıkıyordu.

Her saniye avına yaklaşıyordu. Tesseract'ı tekrar hedef tahtasına koyması çok uzun sürmeyecekti.

İlk kamyonette şoförün yanında oturan Rus camdan sarkıp Bizon'uyla atış pozisyonuna geçmeye çalışıyordu. Victor adama bu şansı vermedi. Yoldan çıkıp dar bir sokağa girdi. Yolun her iki yanına park etmiş arabalar tek bir aracın geçmesine müsaade ediyordu. Binaların arasına gerilmiş iplerden rengârenk desenli giysiler ve nevresimler sarkıyordu.

Kamyonet hâlâ takipteydi; köşeyi hızlı döndüğü için arkası savrulmuştu. Toyota duran bir araca çarpmadan önce camdan sarkan Rus arabaya geri girmeyi başardı ve metalin metale sürtmesiyle bir çatırtı koptu.

Victor tekrar bir yol ayrımına gelince hızlandı; yavaşlamaya ve düşmanlarına kendisini yakalama fırsatı tanımaya niyeti yoktu. Yana kaydı ve arabasının sağ arka kısmına başka bir araç çarptı. Jeep kendi etrafında dönmeye başladı. Dönüşün ivmesi durana kadar Victor kamyonetin kapısına yapışıp kaldı. Kendisine çarpan araba da yoldan çıkıp bir mağazanın vitrininden içeri daldı.

Birinci kamyonet de yol ayrımından hızla çıktı fakat ani bir fren yapıp tekerleklerinin altından dumanlar çıkararak durdu. Şoförü aracı yolun ortasında duran Jeep'e çarpmaktan son anda

kurtardı. İkinci kamyonet daha hızlı geldi ve diğer aracın peşinden giderken Victor'ın önünden geçti. Şoför frene asıldı; önündeki Toyota'ya çarpmadan önce yavaşlayıp yana kırdı. Kaldırımın üzerine çıktı ve güneşten korunmak için üstünde brandaların gerili olduğu pazar tezgâhlarını yıktı. Çarpmanın etkisiyle Hindistan cevizleri ve elmalar etrafa saçıldı. Tezgâh sahipleriyse sağa sola kaçıştılar.

Victor Jeep'i geri vitese taktı. Geriye doğru gidip bir tezgâh devirdikten sonra vitesi bire aldı. Tekerlekler patinaj çektikten sonra araba hızla öne atıldı. Birinci kamyonetin üç harekette U dönüşü yapıp tekrar peşine takıldığını gördü. Şoförün yanında oturan Rus şimdi pencereden sarkmıştı. 9 milimetrelik kurşunlar Jeep'in sağına soluna yağmur gibi yağarken Victor koltuğun yanına eğildi.

Victor ilk kamyonetle arasındaki mesafeyi açmak için vites yükseltmişti ama Jeep'in altına bir şey takılmıştı ve hızını kesiyordu. Vitesi geriye takıp gaza bastı ve sokağın gerisine, kamyonetlerin tam üzerine doğru ilerledi. Aracın altına sıkışmış tahta bir tezgâh arabanın önünde belirdi.

Victor frene bastıktan sonra vitesi tekrar bire taktı. Tahta tezgâhın parçalarının etrafından dolaştı ve iki yanında arabaların sıralandığı dar sokağa tekrar hızlı bir şekilde girdi. Kamyonetlerin sokağa girmek için manevra yaparak vakit kaybedeceklerini biliyordu.

Jeep'in arka camı patladı ve cam kırıkları aracın içine doldu. Kurşun delikleri yüzünden ön camda çatlaklar oluştu.

Victor kavşağa varınca caddenin iki tarafını da kontrol etti. Bir tarafta yolu kapatan arabalar vardı, kendisini takip etmeye hazırlanıyor gibilerdi. Sağ tarafta da kendisine doğru hızla gelen bir Land Rover vardı.

Ön camın ardındaki şoförün siluetini görünce gelenin kim olduğunu anladı.

Gidebileceği başka bir yer yoktu. Direksiyonu Land Rover'ın geldiği tarafa kırdı. Bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eline kucağında duran Browning'i aldı. Land Rover da caddenin karşısından hızla geliyordu. Victor tabancayı kaldırdı. Aralarındaki mesafe beş metreye indiği zaman ön camdan ateş etti. Aynı anda kendisine de mermiler geldi.

Arabalar birbirinin yanından geçerken Victor bir an için Land Rover'ın şoförünün ifadesiz suratına bir bakış attı. Aynadan bakınca Land Rover'ın geri döndüğünü gördü. Bir korna sesi duydu. Önüne baktığı zaman pas lekeli, bir *dala dala* minibüsün köşeyi dönüp caddeye çıkmak üzere olduğunu gördü. Victor doğrudan minibüsün üzerine gidiyordu; direksiyonu kırıp girebileceği hiçbir yer yoktu. Frene bastı; el frenini de çekti. Dört tekerlek de kilitlendi, dumanlar çıkararak kaymaya başladı. Durduğunda, minibüsün içinden korkuyla kendisine bakan yolcularla göz göze geldi.

Victor arabayı vitese takıp U dönüşü yaparken minibüsün şoförü ona el hareketi çekti. Kamyonetler kavşağa ulaşmışlardı; ona doğru yöneldiler. Ford kamyonet 180 derece dönerken Land Rover'ın yan tarafına çarptı.

Victor başka bir kavşağa gelince yoldan ayrıldı. Çarpışmanın sonucunu göremedi. Arkasındaki Toyota ani fren yaptı. Victor'ın döndüğü sokağa dalıp çabucak hızlandı, neredeyse tamponuna yaklaştı.

Victor kamyoneti yanlış yola sokmayı umarak sert ve hızlı bir şekilde bir başka köşeden döndü ama Rus şoförü atlatmak o kadar da kolay değildi. Takibi sürdürüyordu ama aralarındaki mesafe biraz açılmıştı. Victor tozlu bir otoyola girdi. Trafik yoğun olmadığı için hızlandı. Gaza bastıkça Jeep zorlanmadan dolayı titriyor ve hafifçe sağa çekiyordu. Victor da olabildiğince dengeyi kurmaya çalışıyordu.

Kamyonet daha yeni ve güçlü olan motoru sayesinde hemen arkasındaydı. Victor şoförün yanındaki Rus'un tekrar camdan sarktığını ve silahını doğrulttuğunu gördü.

Ön cama çarpan mermiler Jeep'in kırılmaz ön camında delikler açtı ve Victor'ın görüşünü engelleyen çatlaklar oluşturdu. Üstelik camdaki delikler başının çok yakınındaydı. Tehlikeli derecede yakındı. Victor frene basınca hız göstergesinin ibresi saat yönünün tersine ani bir dönüş yaptı.

Toyota, Victor'ın aracına çarpmamak için frene basmak zorunda kaldı ve camdan sarkan Spetsnaz askeri sağa sola sarsıldığı için ateş edemeyecek duruma geldi.

Hız ibresi kırkı gösterdiği zaman Victor direksiyonu sola çe-

virdi. Ayağını fren pedalından kaldırdı ve aynı anda el frenini çekti. Jeep yana kayınca Victor el frenini indirip direksiyonu hızla çevirdi ve gaza bastı. Jeep tekerleklerinden dumanlar çıkararak tekrar hızlanmaya başladı. Arkası savrulduğu için yoldan çıktı ve yüz seksen derece döndü.

İlk kamyonet tekrar fren yaptı. Tekerlekleri kilitlendi ama Victor karşı şeride çoktan geçmişti. Yanlarından hızla geçerken Browning'i camdan çıkarıp şoföre iki el ateş etti. Geriye on kurşun kaldı.

Hızlanmaya devam etti. Birini vurup vurmadığından emin değildi; bakmak için yavaşlamak da istemiyordu. Aynadan kamyonetin dengesiz bir U dönüşü yaptığını gördü. Araç manevrasını tamamladığı zaman Victor arayı aşağı yukarı beş yüz metre açmıştı. Mükemmel, diye düşündü. Kendi manevrasını kusursuz bir şekilde tamamlayıp diğer şeride geri döndü. Gaza bastı.

Victor'ın iki yüz metre kadar önünde Toyota onunla aynı şeride girdi. Victor hızlanmaya devam etti. Şoförün yanındaki koltuktan birinin sarktığını ve elindeki Bizon'u doğrulttuğunu gördü. Makineli tabancanın namlu ağzından alevler çıktı. İki araç da silahlı adamın doğru dürüst nişan almasına imkân vermeyecek kadar hızlıydı ama mesafe hızla kapanıyordu. Rus ateş etmeyi kesip nişan almaya hazırlandı.

Yüz metre... Elli...

Yirmi metre kala karşılıklı ateş tekrar başladı. Victor direksiyonu sert bir şekilde kırıp şerit değiştirdi ve silahlı adam kamyonetin öbür tarafında kaldı. Victor bu sefer ıskalamadı.

Toyota'nın ön camı içeriden kana bulandı.

Kamyonet yana savrularak kontrolden çıktı. Bir kamyona yandan çarptı ve camdan sarkan Rus içeri girmeye fırsat bulamadan iki aracın arasında ezildi.

Toyota, kamyondan uzaklaşıp iki tekerleğinin üzerinde dengesizce sallanarak ilerleyip takla attı, sonra bir takla daha. Tavanının üzerinde sürüklendi. Vücudu yamyassı olan Rus cansız bir şekilde camdan sarkıyordu.

Victor akan trafiğin arasından dolaşırken dikiz aynasından bakıp kamyonetin ağır ağır takla atışını seyretti.

Derin bir nefes alıp tekrar yola ve yolun kendisini götürebile-

çeşitli yerlere odaklandı. Hadise şimdilik bitmişti. Kenya'nın kuzeyine giden yol sakin ve genişti; sınıra sadece yirmi kilometre vardı. Geriye dönüp suikastçının hedefi olmayı göze alamazdı. Otele döndüğünde ortalık muhtemelen polislerle ve Ruslarla dolu olurdu. Adam muhtemelen çoktan ortadan kaybolmuştu. Victor Olympus'tan elde ettiği bilgilerle ve biraz da evrak işi yaparak ava devam edebilirdi. Bu işi aracısının yöntemiyle halletmeye karar verdi. Hız ibresini altmışa sabitledi.

Aynasında, devrilmiş olan kamyonetin kapattığı trafikten sıyrılmaya çalışan bir araç belirdi.

Land Rover.

Victor gaz pedalına yüklendi. Land Rover saniyeler içinde arkasında gözden kayboldu. Yapması gereken tek şey gaza basmaya devam etmekti. Suikastçı o keşmekeşten kurtulduğu zaman Victor çoktan uzaklaşmış olacaktı.

Feri sönmüş gözlerin üzerine düşen su damlaları aklına geldi.

Çene kasları gerildi. Bakışları sertleşti ve ayağını gaz pedalından çekti. İbre tekrar saat yönünün tersine dönerek otuzda durdu. On saniye sonra yirmiye düştü. Aynada kendisine yaklaşan kara bir nokta gördü. Nokta büyüdü, büyüdü... Land Rover olduğu anlaşılmaya başladı. *Güzel.*

Victor bir sonraki otoyol çıkışına saptı ve ayağını tekrar gaz pedalından çekip suikastçının kendisine yaklaşmasına izin verdi. Girdiği cadde genişti. Etrafında briketlerden yapılma, tek katlı, çatıları oluklu sac veya sazlarla örtülü evler sıralanmıştı. Elektrik kabloları yola sarkıyordu. Duvarlara grafitilerle doluydu.

Land Rover birkaç saniye gerisinden geliyordu. Victor dikiz aynasından bakınca Reed'le göz göze geldi. Suikastçının gözlerinde nefret vardı; karşılığında da nefret gördüğünü düşünüyordu.

Victor gaza basıp bir sonraki virajı hızla dönünce aracın arkası kaydı. Jeep sağa kayarken dengeyi kurmaya çalıştı ama arabanın sol tarafı yola park etmiş arabalara sürtündü. Gövdelerini yamultup farlarını kırdı.

Direksiyonu çevirip tekrar yolun ortasına geçti. İki yanında gecekonduların sıralandığı dar, tozlu bir sokaktaydı. Görünürde hiçbir dönüş yoktu. Biraz ilerledikten sonra gecekonduların sayısı seyrekleşti ve yerlerini bereketli savana toprakları aldı. Yolun

bir tarafına ters çevrilmiş eski sandallar sıralanmıştı; güneşten dolayı altları çatlayıp bükülmüştü. Arkasındaki Land Rover o kadar yaklaşmıştı ki aynadan bakınca suikastçının silahını doğrulttuğunu görebiliyordu.

Susturucu takılmamış silahın sinir bozucu sesini duydu. Ön cama yeni delikler açıldı. Bir kurşun, göstergeden büyük bir parçayı uçurdu. Victor arabayı kaçamak hareketlerle bir sağa bir sola sürmeye başladı. Ateş kesildi. Victor aynadan düşmanının iki eliyle direksiyonu kavradığını gördü.

Land Rover arkadan çarparak Victor'ın koltuğunda sarsılmasına sebep oldu. Birkaç saniye sonra gelen ikinci darbe Jeep'i sağa kaydırdı ve Victor aracı toparlayamadan Land Rover hızlandı. İki araç yan yana gelip bütün yolu kapladılar. Arkalarında yoğun bir toz bulutu bırakıyorlardı.

Reed direksiyonu tekrar tek eliyle tutup diğer eliyle Glock'u ateşledi. Gözleri yolla Victor arasında gidip geliyordu. Victor da fırsat bulunca ateşe karşılık verdi ama açısı kötüydü, o yüzden isabet ettiremedi. Sekiz... Altı... Derken dört mermisi kaldı.

Boşa harcayacak tek bir kurşunu bile kalmamıştı, Browning'i tekrar kucağına bırakıp direksiyonu sağa kırarak Land Rover'a yandan çarptı. Metal parçalar gıcırdayarak birbirlerine sürtündüler. Mermiler Jeep'i tırmaladı.

Victor arabayı önce sağa sola çevirdi. Land Rover'a sert bir şekilde defalarca çarptı. Ateş kesildi. Victor suikastçının hiç kırpmadığı gözlerine baktı.

İki araç da cadde boyunca kapı kapıya ilerliyordu. Victor ellerini direksiyona kilitlemişti. Kasları gerilmiş, dişleri kenetlenmişti. Gözleri düşmanıyla yolun arasında gidip geliyordu.

Victor, suikastçı eline silahı alıp tekrar ateş edene kadar bekledi ve ayağını gaz pedalından çekti. Birden geride kalan Jeep, Land Rover'ın yan tarafına boylu boyunca sürtündü. Kurşunlar kaportayı deldi. Deliklerden dışarı buhar fışkırdı.

Victor sağa kırıp tam Land Rover'ın arkasına geçti. Direksiyonu sol eliyle, Browning'i de sağ eliyle tutarak son dört mermiyi kendi arabasının ön camından sıktı. Land Rover'ın arka tamponunda iki delik açıldı. Yoldan bir toz bulutu kalktı ama dördüncü kurşun hedefe isabet etti.

Aracın şoför tarafında bulunan arka lastiği patlamıştı.

Land Rover dengesiz bir şekilde kayıp kendi etrafında döndü. Yoldan çıkıp bir çalılığa girmeden önce bir saniyeliğine iki teker üzerinde durup sallandı.

Victor şarjörü boşalan Browning'i atıp ayağını gaz pedalından çekti. Jeep durmadı. Sarsılmaya başladı. Motordan buhar çıkıyordu. Frene basmaya çalıştı ama pedal kilitlenmişti. Frenlerden tiz bir ses çıktı ve tekerleklerden fren tozu yükseldi ama Jeep hâlâ saatte elli kilometre hızla ilerliyordu. Kaportadan dumanlar çıkmaya başladı. Hemen ardından alevler yükseldi. Victor üç yolun kesiştiği bir kavşağa doğru ilerledi. Köşeyi dönemeyecek kadar hızlı gidiyordu. Kaporta açılıp ön camı kapattı.

Victor köşeye geldiğini tahmin edip sağa kırdı. Jeep yoldan çıkıp otların arasına daldı. Direksiyona sarıldı ama açık kaportadan dolayı önünü göremiyordu. Hızlıydı ve yan taraftaki pencerelerden uzun otlar ve ağaçlar gelip geçiyordu.

Jeep'in süspansiyonu engebeli araziyle mücadele ederken Victor koltuğunda sarsılıyordu. Birdenbire arazi kusursuz bir yumuşaklığa kavuştu ve Jeep öne doğru eğildi. Victor gözleri kararmadan evvel aşağı düştüğünü anladı.

77

17.34 EAT

Alvarez ayağa kalkabilmek için kamyonetin kasasından destek aldı. Sağ kolu cansız bir şekilde yana sarkıyordu. Kana bulanmış gömleği vücuduna yapışıyordu. Çektiği acı ve mide bulantısı yüzünden Beretta'yı kamyonetin altından alacak kuvveti kendinde bulamadı ama elini kafasına, kaşının hemen üstündeki kesiğe koyduğu sırada Sykes'ın silaha yaklaştığını gördü.

Sykes dizlerinin üzerine çöküp silahı aldı.

Alvarez'e "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Aynı şeyi ben de sana soracaktım."

Sykes cevap vermedi. Tişörtüyle Beretta'nın üzerindeki tozları sildi. Alvarez onu seyretti.

Dalweg topallayarak kamyonetin arkasına geldi. Baldırı, merminin sıyırıp geçtiği yerden aşağıya kadar kan içindeydi. Uzi'yi elinde gevşekçe tutuyordu.

Alvarez'e, "Şanssız pezevenk," dedi. "Seni son kurşunumla vurdum."

Dalweg'in suratı şişmişti ve kan revan içindeydi. Alvarez'in karnına Uzi'nin dipçiğiyle bir darbe indirdi. Alvarez dizlerinin üzerine düştü. Dalweg'in yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı.

"Şimdi durumlar eşitlendi," dedikten sonra Sykes'a baktı. "Bu herif kim lan?»

"Ajan," diye cevap verdi Sykes. "Uzun hikâye."

Alvarez birkaç saniye öksürdükten sonra kafasını kaldırdığı zaman Beretta'nın yüzüne doğrultulmuş olduğunu gördü.

Sykes'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmak istemezsin, dostum."

[redacted] yapacağım. Ayrıca beni suçlama. Buraya gelmemen gerekiyordu; bu işe burnunu sokmamalıydın."

"Elbette gelmem gerekiyordu."

"Bu durumda bana pek seçenek bırakmıyorsun."

"Kamyonda ne olduğunu biliyor musun?" Önce Sykes'a, sonra Dalweg'e baktı.

Dalweg kan tükürdü.

"Elbette biliyorum," diye cevap verdi Sykes.

Alvarez sağlam koluyla kamyonetin yan aynasına sarılıp ayağa kalktı. Dalweg'e baktı. "Bunu yaparken ona yardım edecek misin?"

"Bana bunun için para veriyor."

"Kolundaki dövmeyi görüyorum. Deniz filolarımızdan biri havaya uçtuğunda ve binlerce denizcimiz öldüğünde de aynı şeyi söyleyecek misin?"

Dalweg kaşlarını çattı. "Sikeyim donanmayı. Fahişenin biri azıcık yaralandı diye ekipten atıldım." Gülümsedi. "Şimdi ödeşme zamanı."

"Bu şeyler..."

Dalweg, Alvarez'e doğru bir adım attı. "Kes sesini."

Alvarez tekrar Sykes'a baktı. "Senin vatansever olduğunu sanıyordum, Kevin. Sırf banka hesabını şişirmek için ülkeni satacak mısın?"

Dalweg Uzi'nin dipçiğini Alvarez'in karnına bir kere daha indirdi ve Alvarez bir kere daha inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Anlatamadım mı? Sana çeneni kapat demiştim!"

Sykes kaşlarını çatıp derin bir iç çekti. "Bu işe, artık içinden çıkamayacak kadar bulaştım."

Alvarez, "Her zaman bir çıkış yolu vardır," diye cevap vermesine yetecek kadar bir süre öksürüğüne hâkim oldu.

Dalweg biraz daha kan tükürüp bir adım attı. Sykes'a baktı. "Vur şu puştu, ondan sonra da buradan çekip gidelim."

Sykes'ın yüzünden terler akıyordu. Silahı indirdi ve diz çökmüş Alvarez'e doğrulttu.

Dalweg, Sykes'a biraz daha yaklaştı. "Acele et. Vur şunu."

Sykes namluyu Alvarez'in sol gözüne doğrultup derin bir nefes aldı.

Dalweg, Sykes'ın yanında durdu. "Vur onu."

Sykes nefesini tuttu.

Dalweg, "Vursana lan," dedi.

Sykes'ın nefesi ağzından, "Hayır," kelimesiyle birlikte çıktı.

"Vur şu it oğlu iti!"

Sykes, "Hayır," deyip silahı indirdi. "Bu çizgiyi aşamam."

"Delirdin mi lan? Bu herifi sağ bırakamazsın. Yarın bu saatlerde bütün CIA tepene çullanır."

Sykes, Dalweg'e bakmadan, "Umurumda değil," diye cevap verdi. "Kamyonete bin. Buradan gidiyoruz."

Dalweg yerinden kımıldamadı, cevap da vermedi. Sykes başını çevirip ona baktı. Elmacık kemiğine iri bir yumruk yiyip yere yığılmadan önce Dalweg'in, "Ama ben umursuyorum," dediğini duyabildi.

"Korkak ibne. Seni daha ilk gördüğüm saniye, taşaksız herifin teki olduğunu anlamıştım. Bu adamla tayfasının peşime takmayacağım."

Yerde kıvranan Sykes'ın üstünden atladı ve yerde duran Beretta'yı aldı. "Bir işin yapılmasını istiyorsan kendin yapacaksın."

Alvarez'e bakıp silahı doğrulttu.

"Son dileğin nedir, adamım?"

Alvarez nefret dolu gözlerle Dalweg'e bakıp dişlerini sıktı. Korkmuyordu. Sadece nefret doluydu. "Canın cehenneme."

Dalweg kana bulanmış kırık dişlerini göstererek pis pis sırıttı. "Bayanlar önden."

Sykes kalan son gücüyle Dalweg'in yaralı ayağına bir darbe indirince adam çığlık çığlığa kaldı. Yere düşmedi fakat Alvarez'e doğru savruldu. Alvarez de dizlerinin desteğiyle yerinden fırlayıp kafasını adamın açıkta kalan suratına gömdü. Kemikler, kıkırdaklar ve dişler kırıldı. Dalweg geriye doğru sendeleyip kamyonete çarptı ve mazot birikintisinin üzerine düştü. Bilinci yerindeydi ama sersemlemişti. Beretta hâlâ elindeydi.

"Sen artık öldün," diye bağırdı.

Kolunu Alvarez'e doğrultup tetiğe bastı. Kurşun Alvarez'in yanından geçip duvara isabet etti. Iskalamıştı ama Alvarez Dalweg'in

[redacted] toplayıp daha başarılı bir atış yapacak hale gelmesini beklemedi. Dalweg mazotla kayganlaşmış yolda debelenirken Alvarez hızla uzaklaşmaya başladı. Dalweg arka arkaya üç el daha ateş etti. Alvarez irkildi ama vurulmamıştı. Ara sokaklardan birine dalıp koşmaya devam etti. Sol eliyle sağ omzunun arkasındaki yarayı kapatıyordu. Silah sesleri kesildi; takip edildiğine dair bir işaret de yoktu. Durup bir duvara yaslandı ve soluklanmaya çalıştı. Kaşlarının arasındaki deriye saplanmış bir ön dişi çekip çıkardı.

Kamyonetin motorunun çalıştığını duyup girdiği sokağın caddeyle birleşen yerine ayaklarını sürüyerek yürüdü ve dışarıya baktı. Sykes hâlâ yolun üzerinde perişan bir halde uzanıyordu. Sol yanağı morarmıştı, muhtemelen kırılmıştı. Hemen ayağa kalkabilecek gibi görünmüyordu.

Kamyonetin egzozundan dumanlar yükseliyor, araç kaldırımdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Önüne ve arkasına park etmiş arabalar manevra yapmasını zorlaştırıyor, patlamış arka lastik de yavaşlamasına neden oluyordu. Delinmiş olan depodan da hâlâ mazot damlıyordu.

Alvarez çabuk harekete geçmezse kamyonetin füzelerle beraber ortadan kaybolacağını biliyordu. Füzelerin birkaç gün içinde Ortadoğu'daki kara borsalarda satılacağını düşündü. Derin bir nefes aldı. Son bir şansı vardı.

Sol elindeki kanı pantolonuna silip yola atladı. Şoförün görüş açısına girmeden koşmaya başladı. Yavaşça dönen kamyonetin arkasına geçip sağlam koluyla aracın kasasına tutundu. Son bir hamleyle zıplayıp kasaya girdi.

Neyi aradığını ve aradığının nerede olduğunu biliyordu. Çabucak kutuyu açıp içinden bir işaret fişeği çıkardı. Kamyonet aniden durunca dengesini yitirdi; yaralı omzu dalış tüplerinden birine çarptı. Acıyla haykırıp birkaç saniye boyunca yere uzandı. Kamyonet yavaşça arkaya giderken çektiği acıyı aklından atmaya çalıştı. Kendine *ayağa kalk* diye telkinde bulundu.

Alvarez derin bir nefes aldı. Arka kapağı açıp yola atlayabilmek için işaret fişeğini ağzına koydu.

Dizleri düşüş anındaki çarpmanın etkisine maruz kaldı; çek-

tiği acıyla yüzü ekşidi. Sırtüstü yuvarlandı ve kamyonet geri geri gidince adam aracın altına girmiş oldu. Havada yoğun bir mazot kokusu vardı.

İşaret fişeğini ağzıyla tuttu. Dişleriyle kapağı ısırırken fişeğin tutma ipine asıldı. Üzerindeki kamyonet vitesi değiştirip ileri doğru hareket etti. Alvarez de fişeğin kapağını söküp bir kenara tükürerek attı. Fişeği kutudan çıkarıp dişleriyle ortasından tuttu. İşaret parmağını ateşleme kordonuna takıp çekti.

Fişek otuz bin meşalenin ışığına eş değer bir parıltıyla yanmaya ve Alvarez'in yüzünün uzağındaki arka tarafından muazzam bir ısı çıkarmaya başladı.

Kamyonet tekrar hareket etti ve Alvarez omuzundaki acıyı umursamadan sağ tarafına yuvarlandı. Fişeğin yanan ucunu yola dökülen mazot birikintisinin içine attı.

Dizel hemen alev aldı ve Alvarez'in yüzüne bir sıcaklık vurdu. Ateşten korunmak için geri çekildi. Alevler tankı ve yolun iki yanını hızla sardı. Mazota bulanmış tekerlekler de yanmaya başladı. Yerde, eriyen lastiğin izleri oluştu.

Bir saniye sonra, kamyonet Alvarez'in üzerinden geçerek onu yolda sırtüstü uzanmış halde arkasında bıraktı. Yoğun plastik kokusu boğazını tıkıyordu.

Alvarez mazotun benzin gibi patlayıcı olmadığını, aksine cayır cayır yandığını biliyordu. Birkaç saniye içinde alevler kamyonetin sağ tarafını komple sardı ve kamyonet aniden durdu.

Hâlâ sırtüstü yatmakta olan Alvarez ayaklarını kullanıp kendini gittikçe büyüyen alevlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yüzü sanki güneş yanığı olmuş gibi acıyordu. Burnuna yanık saç kokuları geldi. Yanan kamyonete merakla yaklaşan yöre halkını gördü. Onlara araçtan uzaklaşmaları için bağırdı ama kendisini anlamadılar. Basınçlı oksijen tüplerinden birinin patlayıp havaya alev topları saçmasıyla kalabalık kamyonetten uzaklaşmayı akıl edebildi. Sykes ayağa kalkmayı başarmıştı. Topallaya topallaya caddeden aşağı yürüyordu.

Şoför kapısı açıldı ve Dalweg dışarı fırladı. Yanan kamyonetten alelacele kaçmadan evvel çıldırmış, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmüştü. Güvenli bir mesafeye koştuktan sonra kamyonete ve

arka taraftaki brandayı saran, göğe doğru yükselen alevlere bakıp öfkeyle bağırdı.

Alvarez'in hareket edebilecek kuvveti olmasa da bir saniyeliğine kafasını kaldırdı ve Dalweg'in kendisine doğru geldiğini gördü.

"Şimdi mutlu oldun mu lan?"

Alvarez evet demek istiyordu ama öksürmeye başladı. Dalweg ona doğru yaklaştı, darmadağın olmuş yüzünden tehdit akıyordu. Yumruklarını sıkıyordu.

"Paramı alamayacağım," diye tısladı, "ama ben kalbini yerinden söktükten sonra ödeşmiş olacağız."

Belinden bir dalgıç bıçağı çıkardı. Bıçak yanan kamyonetin yaydığı ışığın altında parladı.

Alvarez başını kaldırıp açıyı hesapladı. Sol elini kaldırıp bir işaret fişeği fırlattı.

Fişek Dalweg'in dizele bulanmış göğsünün tam ortasına isabet etmişti.

78

17.38 EAT

Victor gözlerini açtı. Bir an için neler olup bittiğine anlam veremedi. Her şey ters gitmişti. Renkler ve sesler ona anlamsız geliyordu. Dünya kahverengi, bulanık ve tuhaf görünüyordu. Başı ağrıyordu. Nefes almaya çalıştı ama burnuna su doldu.

Öksüre öksüre doğrulunca burnuyla gözleri ırmaktan çıktı. Nefes darlığı çekerek bir aşağı bir yukarı sallandı. Ne kadar zamandır baygın kaldığını bilmiyordu ama en fazla birkaç dakika olduğunu tahmin etti. Vücudunu hızlıca kontrol etti. Ellerini, ayaklarını ve topuklarını oynattı. Kafasını salladı. Hareket ettikçe keskin ağrılar duysa da uzuvları istediği gibi hareket ediyordu. Ciddi bir yara almamıştı.

Emniyet kemerini çıkardı ve bedeni ters dönmüş aracın tavanına düştü. Kırık şoför camından dışarı çıktı. Camlar elleriyle ayaklarını sıyırdı. Irmak ağır ağır akıyordu; sığdı. Yaklaşık altmış santim derinliğindeydi. Ayağa kalktı ve ters dönmüş Jeep'ten uzaklaştı. Sırılsıklam olmuş kıyafetleri vücuduna yapışıyordu. Batmakta olan güneşin ışıklarına karşı elini gözlerine siper etti.

Victor gözlerini kıstığı zaman başında çok keskin bir ağrı hissetti. Elini uzatıp yaranın içinden uzun, metal bir kıymık çıkardı. Yüzüne suyla karışık kan akmaya başladı. Jeep'e yaslanıp yönünü tayin etmeye çalıştı. Takati kesilmişti; hislerini yitirmiş gibiydi. Güçlükle nefes alıyordu. Özellikle sol ayağının arabanın çarptığı tarafı ağrıyordu, o yüzden ağırlığını sağ ayağına verdi. Vücudundaki ufak tefek ezik ve sıyrıklar acımıyordu. Vücudunu saran adrenalin güçlü bir ağrı kesiciydi. Sabaha kadar hayatta kalırsa kendini çok daha kötü hissedeceğinin fakındaydı. Bu hissi dört gözle bekliyordu.

[redacted]i bakındı. Irmağın uzak kıyısıyla arasında yaklaşık yirmi metre mesafe vardı. Yakın kıyıysa bunun yarısı mesafedeydi. Victor kırılmış çalılar ve eğilmiş ağaçlar gördü. Yüksek ırmak kenarından suya uçmadan önce Jeep bitki örtüsünü ezip geçmişti. Ağzına metalik kan tadı doldu.

Suikastçının arabasının nereye çarptığını görememişti. Adam ölmüş olabilirdi ama Victor hayatta kaldığına göre düşmanı da yaşıyor olabilirdi. Cesedi bulmak zorundaydı. Adamın öldüğünden emin olmalıydı. Birkaç dakika dinlendikten sonra kendini iterek Jeep'ten uzaklaştı. Dizlerine kadar gelen suyun içinden sallana sallana yürüyerek yakındaki kıyıya çıktı. Çamur yüzünden su koyu renkli ve kıvamlıydı. Kıyıya yaklaştıkça sığlaşan suyu aşıp kendini toprağa attı. Silahı yokken kendini çıplak hissediyordu.

Irmak kenarında ayağa kalkıp iki adım atmamıştı ki ağaç sırasının içinden bir Rus'un çıktığını gördü. Adam hafifçe yere eğilmiş, elinde Bizon'uyla kendinden emin bir şekilde yürüyordu.

Victor adamın ona ateş etmediğini görünce durdu ve beklemeye başladı. Adam da Victor'a gülümsedi. Eliyle yaklaşmasını işaret etti. Aralarında beş metre vardı.

"Şanslısın ki seni canlı olarak istiyorlar. Şimdilik."

Victor hiçbir şey söylemedi.

Kazadan önce her kamyonette ikişer Rus vardı. Acaba ikinci kamyonet neredeydi? Victor yavaşça adama yaklaştı. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu ve göründüğünden daha ciddi yaraları varmış gibi yapıyordu. Etrafına bakındı. Ağaçların ve bitki örtüsünün arasından yolu göremiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Belki de yüz metre ötedeki yükseltinin biraz arkasındaydı. Hava güneşli olmasına rağmen ağaçların altı karanlıktı. Arada üç metre mesafe kalmıştı.

Adam Victor'a biraz daha yaklaşmasını işaret edince Victor da yürümeye devam etti. Her adımında ayakta duramıyormuş gibi yapıyordu. Herhangi bir harekette bulunması için daha yakına gitmek zorundaydı ama menzile girer girmez silahın dipçiğini kafasına yiyeceğini biliyordu. Nefes alışverişlerini kontrol edemiyordu. Adrenalinin vücudunda dolaşmasına izin verdi. Adrenalin duyularını keskinleştirecek, kaslarını güçlendirecekti. Adamla arasında iki metre kalmıştı.

Victor bir adım daha attıktan sonra saldıracaktı. Kuvvetten düşmüş numarasına Rus'un inanacağını tahmin ediyordu. Zayıf bir ihtimaldi ama bu onun son şansıydı.

Rus'un arkasından soğuk bir ses, "Onu öldürme şerefi bana ait," dedi.

Namlusuna susturucu takılmış tabancanın boğuk sesi duyuldu. Makineli sesleri. İki atış. Bir yere düşme sesi.

Rus öne doğru eğildi. Yüzünde çok büyük bir şaşkınlık ifadesiyle Victor'ın tam önünde çamura yığıldı. Omurgasındaki iki kurşun deliği birbirlerine o kadar yakındı ki neredeyse birbirlerine değiyorlardı.

Reed yaklaşık on metre ileride çalılıkların arasında duruyordu. İki eliyle muharebe pozisyonunda tuttuğu Glock'u Victor'ın göğsüne doğrultmuştu. Konuşmuyordu. Gözünü kırpmıyordu.

Victor derin bir nefes aldı. Artık ölü bir adamdı. Rus'u öldürmek mümkün olabilirdi ama karşısındaki bu düşman Victor'ı canlı istemiyordu. Victor ne kadar yaralı olursa olsun bu kadar yakın bir mesafeden ıskalamazdı; suikastçının da ıskalamayacağından emindi. Saklanabileceği bir yere kaçmaya kalksa, en yakındaki ağaç korusuna girmek için yine rakibine yaklaşmak zorunda kalacaktı. Ayağı bu kadar kötü olmasaydı dahi ağaçlara ulaşamazdı. Irmağa doğru koşup Jeep'e binmeye çalışmak da beyhude bir çaba olurdu. Vurulmadan bir şekilde aracın yanına ulaşsa bile sonrasında ne yapacaktı?

Cevap bulamadı. Victor'ın hayatta kalabilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kendisi gibi biri tarafından öldürülmenin çok da kötü bir şey olmadığını düşündü. Norimov bir keresinde, hayatta kalmak için her şeye çok dikkat ederek yaşayan birinin içinde aslında ölme isteğinin yattığını söylemişti. Eğer Victor'ın içinde de böyle bir istek varsa isteği birazdan gerçekleşecekti.

Victor öne doğru bir adım atıp omuzlarını dikleştirdi. Düşmanına korkmadığını ve yalvarmayacağını göstermek istiyordu. Çok büyük bir şey değildi ama beyninin merkezine bir kurşun bekleyen Victor'ın yapabileceği en iyi şey buydu. Ne olacaksa bir an önce olsun diye düşünüyordu.

Reed tetiğe bastı.

79

17.41 EAT

Fakat adam Victor'a ateş etmedi.

Kırılan bir dalın sesi geldi. Reed hemen doksan derece sol tarafına, sesin kaynağına doğru döndü. Çalıların altındaki karanlık kısma ateş etti. Hemen ardından da görünmemek ve daha iyi nişan alabilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Bir kere daha ateş etti. Karşılık olarak susturucu takılmış otomatik silah atışları geldi. Kurşunlar yere saplandıkça havaya çamur parçaları savruluyordu.

Victor muhtemelen pikaptaki ikinci Rus'la çatışan Reed'in bu boşluğundan faydalanıp hemen harekete geçti. Reed'e ve onun vurduğu Rus'a doğru koştu. Rus'un elinden düşen Bizon'u almak istiyordu.

Reed görünmeyen adama tekrar ateş etti ve ağaçların arasından bir çığlık sesi geldi. Victor vakit kaybetmeden kendini yere attı ama Reed çoktan arkasını dönüp ona doğru koşmaya başlamıştı. Victor bütün kaslarının gerildiğini hissetti ve merminin vuruşunu beklemeye başladı ama Reed'in elindeki tabancanın sürgüsünün arkada kaldığını gördü.

Silah boştu.

Uzanıp Bizon'u eline aldı. Tetiğe bastı ama Reed çoktan üzerine atılmıştı. Daha Victor nişan alamadan Reed silahı bir tekme atarak yana savurdu. Bir el, Victor'ı gömleğinden yakaladı ve bir saniye içinde bacağına bir ayak dolandı.

Sırtüstü yere düştü. Elini uzatmıştı; makineli tabanca hâlâ elindeydi. Reed, Victor'ın üzerine bindi. Adamın ağırlığı Victor'ın ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu.

Bizon'un namlusundan alevler saçıldı. Fırlayan boş kovanlar

çamura saplandı. Silahın tepkisi Victor'm elini şiddetle titretip sağa sola savurdu. Reed'se Victor'ın işaret parmağını tetiğe iyice bastırdı. Şarjör sadece üç saniye içinde boşaldı. Son kurşun da silahtan çıkıp yan taraftaki çalılıklara uçtu.

Victor Reed'in saçlarına uzandı. Tutulmayacak kadar kısa oldukları için elini gözlerine attı ama Reed çoktan yuvarlanmaya başlamıştı. Birkaç adım ötede ayağa kalktı. Victor da aynı şekilde ayaklarının üzerinde doğruldu.

Bir an göz göze geldiler. Victor rakibini tartarken aynı şekilde onun da kendisini ölçüp biçtiğini biliyordu. Victor, karşısındaki rakibin tıknaz vücut yapısına rağmen hızla ve güçle yoğrulmuş olduğunu çabucak anladı. Saçları da kısaydı; uzunluğu başının hiçbir yerinde bir ya da iki santimi geçmiyordu. Bunu kendisine yakıştığı ya da moda olduğu için tercih etmemişti. Düşmanlarının bu saçı tutması neredeyse imkânsızdı.

Suikastçının sağ kulağından kan akıyordu. Gövdesinde ve kollarında yüzeysel yaralar vardı. Victor bunların kazadan kaynaklandığını düşündü. Adamın görünen yerlerinde gömleği kan içinde kalmıştı. Yüzü terden sırılsıklamdı; ifadesizdi. Ne bir öfke, bir heyecan ne de kararlılık vardı. Sanki gözlerinin arkasında duygudan veya düşünceden eser yoktu.

Reed yavaş ve rahat bir hareketle sağ elinin başparmağıyla işaret parmağını sol koluna attı. Gömleğinin altındaki bilek kılıfından bir bıçak çıkardı ve katlı bıçağı sakince açtı.

On santim uzunluğunda, kısmen tırtıklı, gladyatör uçlu, mat siyah renkli bir bıçaktı. Seramikle güçlendirmiş olduğu için işlenmiş çelik kadar güçlü ama daha hafif ve keskindi. Ayrıca metal dedektörlerine de gözükmüyordu. Victor daha önce böyle bir model görmemişti. Bir uzmanın siparişi üzerine yapıldığı belliydi.

Victor bir adım geri çekildi.

Aralarında beş metre bulunuyordu. Victor'm gömleğini çıkarıp sol koluna sarmasına yetecek kadar zamanı vardı. Sargısını tutturmak için gömleğin ucunu avucunun içine aldı. Reed kafasını salladı. Düşmanına saygı duyan bir katilin selamıydı.

Victor karşılık vermedi.

Bir önceki düşüşünden dolayı omurgası zedelendiği için sırtının alt kısmı ağrıyor, gittikçe de kötüleşiyordu ama bunu düşma-

[redacted] etmemeye çalıştı. Reed de tıpkı kendisi gibi hiç yaralanmamış, kanaması yokmuş gibi davranıyordu. İkisi de rakibine avantaj sağlayabilecek en ufak bir zayıflık göstermemeye çalışıyordu.

Reed bıçağı sağ elinde, ucu yukarıya bakacak şekilde gevşekçe tuttu. Başparmağını bıçağın ortasına dayamıştı. Bıçağı göğüs hizasına kaldırdı. Kolunu dirsekten büktü ve ayaklarını omuz genişliğinde açtı. Her an hareket edecekmiş gibi dengede duruyordu. Victor da aynı şekilde pozisyon aldı. Victor'ın boyu düşmanından uzundu ama bunun bir önemi yoktu.

Geriye doğru bir adım daha attı. Bıçaktan içgüdüsel olarak kaçıyor ama bir yandan da suyun içinde kalçasına daha az yük bineceği için nehre doğru gidiyordu.

Reed ileri atılıp aralarındaki mesafeyi hızlıca aştı ve bıçağı Victor'ın boynuna salladı. Adam inanılmaz hızlıydı. Victor saldırıyı savuşturduğu sırada bıçağın havayı yararken çıkardığı sesi duydu. Hemen ardından karnına doğru gelen darbeyi engellemek için gömleğiyle sarılı kolunu kullandı. Bileğinin arkasıyla bıçağa üstten vurarak karşılık verdi. Sonra da Reed'in açıkta kalan çenesine gelmesini umarak sağ dirseğini savurdu.

Reed geri çekildi; darbeyi sol eliyle savuşturup bıçağı tekrar salladı. Victor bıçağın geldiğini görüp kenara çekildi ama bıçağın sağ kolunu kestiğini hissetti. Bıçak o kadar keskindi ki hiç acı hissetmemişti.

Birbirleriyle uyumlu bir şekilde hareket ediyorlardı; ikisi de aynı şekilde pozisyon alıyor, risk almaktan kaçınıyordu. İkisinin de yüzü fazlasıyla ifadesiz ve cansızdı.

Victor rakibini alt etmek için taktiklerini değerlendirirken rakibinin de aynısını yaptığını biliyordu. Suikastçının bıçağı vardı ama aptal değildi. İşi bitireceğinden emin olmadığı sürece bıçakla körlemesine dalmazdı. Yerinde olsa Victor da bunu yapmazdı fakat daha ilk boğuşmalarında Victor'ın kolu kesilmiş ama katil yara almamıştı. Düşmanının yapması gereken aynı şeyi tekrar etmekti, her seferinde Victor'ı biraz daha yıpratmaktı ama Victor adamın başka bir şey deneyeceğini, aynı saldırıyı tekrarlamayacağını düşündü.

Reed öne atıldı ve havada tuttuğu bıçağı geniş bir açıyla

Victor'ın gözlerine doğru savurdu. Victor zokayı yutmadı. Geriye doğru, rakibinin ulaşamayacağı bir yere sıçradığında suikastçının eli döndü; bıçağı baş aşağı hareket ettirdi fakat bıçak Victor'ın boynuna saplanmak yerine boşluğu yardı.

Victor bıçağı tutan eli bir kenara savurup Reed'in karnına bir tekme attı. Reed sol elini tekmenin geliş yönüne doğru kaldırıp darbeyi, vücuduna en az zarar vereceği kısmıyla karşıladı.

Victor yavaş yavaş geri çekildi. Ayakları artık suyun içindeydi. Sonraki saldırı ürkütücü bir hızla geldi ve Victor bu saldırıyı savuşturur savuşturmaz bir diğeri takip etti. Reed ivme kaybetmiyor, her saldırıyla öne atılıyor ve Victor'ı savunmada kalmaya zorluyordu. Victor'ın yaptığı tek şey bıçağın ucunun etine saplanmasını önlemek için dikkat kesilmekti. Sürekli savunma yapıp saldırıdan kaçmaya çalıştığı için geri çekiliyordu. Su artık bacaklarının ortasına kadar yükselmişti. Reed saldırı şeklini değiştirince Victor kurtulacak kadar hızlı hareket edemedi.

Aldığı yara yüzünden Victor'ın yüzü acıyla buruştu ve bunu gösterdiği için kendine kızdı. Suyun içinde hareket etmek onu yavaşlatıyordu ama yaralı bacağının üzerine basabiliyordu. Düşmanının da hızı aynı şekilde düşmüştü ama refleksleri hâlâ şaşırtıcı derecede hızlıydı. Victor'ın karnında ve kolunda hissettiği sıcak kan adamın reflekslerinin kendisininkilerden iyi olduğunun kanıtıydı. Karnındaki kesik çok derin değildi ama hareket ettikçe yırtıldığını hissediyordu. Bu yaranın kendisini yavaşlatmasına izin vermeyecekti. Bu yara yüzünden ikiye ayrılsa bile umurunda olmazdı.

Victor saldırıları bertaraf etmeye odaklanmıştı. Karşı atak beklerken düşmanının bir hatasından faydalanıp onu alt etmeyi düşünüyordu. Elinin etrafına sardığı gömlek parçalanmıştı ama şimdiye kadar onu bıçağın kenarından korumuştu. Bıçak tıpkı beklediği gibi jilet kadar keskindi ama üst üste sarılı gömleği aşıp derisine hâlâ saplanmamıştı fakat her saldırıda kumaş daha da yıpranıyor ve Victor saldırıları savuşturdukça kalkanı da yavaş yavaş hasar alıyordu. Şansı yaver giderse gömlek bütünüyle işe yaramaz hale gelmeden birkaç dakika daha dayanabilirdi. Bundan sonrasında kalkan olarak çıplak kolunu kullanacaktı.

Reed aniden durdu. Victor'ın birkaç adım daha geri gitmesine

müsaade etti. Su neredeyse diz hizasına kadar geliyordu. Düşmanı akıllıca davranıyor, boşu boşuna saldırıp enerjisini tüketmekten kaçınıyordu. Victor'ın bildiği şeyi biliyordu: Savunma daha az yorucuydu. Kavganın kısa sürede bitmeyeceğini bildiği için ağırdan alıyordu. Yorgunlukları arttıkça tepkileri azalıyordu.

Victor büyük bir risk alarak gözlerini düşmanından ayırdı. İşine yarayabilecek bir şey bulmak için çabucak etrafına bakındı. Reed'in vurduğu ikinci Rus nehir kenarında yatıyordu ama ağaçlardan dolayı görünmüyordu. Yanında bir makineli tüfek olmalıydı. Victor'ın onu almaya imkânı yoktu. Artık geriye de gidemiyordu. Irmağın karşı kıyısı çok uzaktı. Oraya asla varamazdı. Hava karanlık olsaydı arayı biraz açarak kaçmayı başarabilirdi ama bu durumda kıyıya varmadan önce ölürdü. Karnı ve elleri kan yüzünden kayganlaşmıştı. Sırtındaki ağrı da aralıksız şekilde devam ediyordu. Düşünmeye çalıştı. *Düşün.*

Reed tekrar öne atıldı ve Victor'ın beline bıçağı önden ve yandan savurdu. Bıçağı Victor'ın kolunun üstünden geçiremeyince altından saplamaya çalıştı. Victor tuhaf bir hareketle ona karşı koydu. Adamın elini avucu yukarı gelecek şekilde çevirmeye çalıştı. Elinin arkasını riske edemezdi, zira açılan yaralar yüzünden damarları bile görünüyordu.

Victor bir saldırıyı daha savuşturdu ve bıçağın kolunun ön kısmına batarken yarattığı sıcaklığı hissetti. Bıçak iç içe katlanmış gömleğinin arasında bir anlığına sıkışınca Victor fırsatı değerlendirip öne atıldı. Rakibin göğsüne dirseğiyle vurdu. Adamın kaburgalarının kırılmasını umuyordu.

Reed dengesini yitirdi ve kendini zamanında kurtarmak için bütün ağırlığını bir ayağının üzerine verdi. Dirsek darbesi göğsünü sadece sıyırmıştı. Victor sarılı koluyla bir darbeyi daha bertaraf etti. Gömleği kanla lekelendi.

Bıçak tekrar geldi. Görüntüsü bulanıktı ama Victor bu sefer suikastçının bileğine sağ koluyla sert bir şekilde vurdu. Bileğini sağ eliyle yakalamaya çalışırken bir kesik daha aldı. Reed daha hızlı davranıp Victor'ın kolunu durdurdu; sol eliyle bileğini yakaladı. Victor da kendini ileri doğru sürüp suikastçının ulaşamayacağı mesafeye çekildi. Reed davranmaya vakit bulamadan Victor alnıyla onun suratına vurdu.

Reed inledi. Victor'ın bileğini bırakıp geriye doğru sendeledi. Gözleri yaşardı. Burnunun kemiğindeki çatlaktan kanlar fışkırıyordu. Bıçağıyla beraber çıldırmış gibi titriyor, Victor'ı uzak tutmak için bıçağı havaya sallıyordu.

Victor canına kasteden bıçakla arasındaki mesafeyi koruyor, elde ettiği soluklanma fırsatını sonuna kadar değerlendiriyordu. Reed'in yanağından kan süzülüyordu. Victor iki derin nefes aldı ama sadece bir tanesine ihtiyacı vardı.

Suikastçı yukarıyı hedefleyip tekrar saldırdı. Victor kenara çekilip dirseğini Reed'in kafasının yan tarafına savurdu. Reed kendini sol eliyle korudu. Bıçak bir anda Victor'ın yüzüne yan taraftan savruldu. Bıçaktan kaçmak için iyice eğildi ve zıplayarak toparlandı. Sağ ayağıyla bir darbe indirdi. Reed geriye doğru sendelerken saldırıyı savuşturdu ama dengesini sağlayamadı.

Victor bıçağı sol eliyle yana itip sağ eliyle bir yumruk savurdu. Parmak eklemleri suikastçının çenesine değdi ama sadece sıyırıp geçerek aşağı kaydı. Düşmanı çok hızlıydı.

Reed dengesini sağlayıp bu sefer Victor'ın üzerine eğilerek atıldı. Victor uzanan kolu iki eliyle tuttu, geri çevirdi ama Reed'in karşı yumruğundan kurtulmak için adamın kolunu bırakıp biraz geriye gitti.

Victor'ın rakibi de artık yorulmuştu Ağzı açıktı ve her seferinde daha derin bir şekilde soluklanıyordu. İş artık bir yıpratma savaşına dönüşmüştü. İki adamın yetenekleri birbirine denkti. İkisi de dövüşü bir anda bitirecek üstünlüğü sağlayamıyordu. Her saldırı ve savunma durumunda ikisi de enerjilerini yitiriyor, yorgunluğun kaçınılmaz bir hataya yol açacağı aşamayı kolluyorlardı fakat kolları, karnı ve kaburgaları hasar görmüş olan Victor işlerin böyle sürmesi durumunda o aşamaya daha kısa sürede ulaşacağının farkındaydı.

Dayanılmaz bir ağrı çekiyordu. Bunun yüzüne yansımasını engellemeye mecali kalmamıştı. Kolları ağırlaşmıştı. Gömleği parçalanmış, suya ve kana bulanmıştı. Gömlek işe yaramaktan çok bir engel haline gelmişti, o yüzden söküp attı. Bir an için onu rakibine fırlatmayı düşündü ama çok acınası bir hareket olurdu bu. Kendini küçük düşürmeyecekti.

Göğsü de ağırlaşmıştı; ağzı sürekli açık duruyordu. Göz kapaklarını kırpıştırıp gözüne dolan terleri uzaklaştırdı. Reed öne

[redacted] Victor bıçağı engellemek için açıkta kalan sol kolunu kullandı. Bıçağın derisinden içeri girdiğini hissetti. Reed de aynı şeyi hissedince gözleri parladı. Victor onu arkaya itip saldırmaya hazırlandı ama tökezledi. Aniden hissettiği ağrıyla yüz ifadesi altüst oldu. Bu iki hareketi de sahteydi.

Reed bir kez daha saldırdı. Ölümün kokusunu almış, inanılmaz bir arzu duymaya başlamıştı. Kuralları bir yana bırakıp kollarını gereğinden fazla uzattı. Victor yana çekilip sağ koluyla bıçağı savuşturdu ve sol yumruğunu Reed'in suratına vurdu.

Memnuniyet verici bir çat sesi duydu. Darbenin etkisiyle Reed yana savruldu. Reed'in elleri sarktı, adam bir anda durdu. Victor dönüp bir yumruk daha attı. Fırsat eline geçmişken bunu sonuna kadar kullanmak istiyordu ama Reed'in eğildiğini ve kendisini kandırdığını fark etti. Kendi taktiğini kendisine karşı kullanmıştı.

Reed Victor'a doğru sıçrayıp bıçağı onun boynuna savurdu.

Victor da yapabileceği tek şeyi yapıp sol kolunu bıçağın önüne attı.

Bıçağın ucunun derisini, kaslarını, damarlarını parçalayıp alt kolunun iki kemiği arasından geçtiğini hissetti.

Bıçağın gladyatör ucu kolunun öbür tarafından çıktı; mat siyah yüzeyi kandan kıpkırmızı olmuştu. Kendi kanı Victor'ın yüzüne sıçradı. Yüzünü buruşturdu. Bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Bacakları büküldü.

Düşmanının bileğini tuttu. Bıçağı çekmeye çalıştı ama gücü tükenmişti. Reed bıçağı sağa sola oynatıp yarayı genişletiyor, Victor'ın çektiği acının katlanarak artmasına neden oluyordu. Victor'ın kolundan kan fışkırıyordu. Ayakta durmak için bütün gücünü kullanıyordu. Kuvvetinden geriye bir şey kalmamıştı. Reed'in yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

Bu gülüş Victor'ın canını bıçaktan daha çok yaktı ve içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Daha ölmediğini hatırlattı. Hayatını kurtarmak için hâlâ bir şansı vardı.

Kendini geriye atarak kasten düştü.

Reed boşta kalan eliyle Victor'ı tutup onu durdurmaya, ayakta ve dik tutmaya çalıştı ama kaldıracak kuvveti yoktu. Victor'ın düşmesi, bıçağın da elinden gitmesi demekti ama aynı zamanda Victor'ın tepesine binebileceği anlamına da geliyordu, böylece

kendini üzerine bırakıp adamı suyun altında öldürebilirdi. Hatta işi kolaylaşırdı.

Reed de kendini bıraktı.

İkisi de suya düşmeden önce Victor dizini kaldırıp Reed'in göğüs kafesinin ortasına vurmayı başardı.

Victor ikisinin de ağırlığının yarattığı ağrıya katlanıp suyun altında gözden kayboldu. Su düşüşünü yumuşatmıştı ama ırmağın kayalarla kaplı zemini ağrısını yoğunlaştırdı. Irmağın dibine çarpmasının etkisiyle dizini Reed'in karın boşluğuna vurdu.

Diyaframı kötürüm olan Reed çok keskin bir çığlık attı; nefesi boşaldı. O anda bütün kuvveti kayboldu.

Victor sol elini hemen yukarı itti ve kol sudan dışarı çıktı. Kolunun ön kısmından dışarı çıkan bıçağın ucunu Reed'in boynuna sapladı. Bıçağın ucu İngiliz'in etinde tamamen kayboldu.

Reed'in gözleri büyüdü.

Victor, kafası hâlâ suyun içinde, bıçağı bir yandan öbür yana çekti. Düşmanının boğazını keserken kolunun acısından kendisi de çığlık attı. Reed gırtlağından boğuk bir ses çıktı. Bir an için bıçak önüne çıkan bir engele takıldı. Bu, şahdamarının kalın dış çeperiydi.

Reed kendini uzağa atıp elini boynuna bastırdı ama geç kalmıştı.

Yaradan kan fışkırdı.

Victor'ın üzerindeki su kırmızıya döndü. Reed etrafına sular sıçratarak ırmağa düştü.

Victor sudan çıkıp derin bir nefes aldı. Zorlanarak da olsa ayağa kalktı. Bıçağın saplandığı koluna diğer kolunu destek yaptı. Reed hemen önünde, suyun üstündeydi; etrafına kızıl renkli sıvı yayılmaktaydı. İki elini boğazına bastırmış, fışkıran kanı durdurmaya, kaçınılmaz olanı engellemeye, çaresizce hayata tutunmaya çalışıyordu.

Victor onu görmezden geldi. Bıçak, kabzasına kadar koluna girmişti. Kolunun üstünden, altından, her tarafından kan akıyordu. Sadece sağ elini kullanarak kemerini çıkarıp sol kolunun pazısına elinden geldiğince sıkı bir şekilde sardı. Metal tokanın ucunu kemerin derisine bastırarak yeni bir delik açıp bağladı.

Bıçağı çıkarmak intihar olacağı için hiç dokunmadı. Kemerin faydası olacaktı ama geçici bir soluklanma fırsatı sağlayacaktı sa-

kanın hızına bakılırsa kolundaki ana damarların hepsi olmasa bile çoğu yırtılmıştı. Sahip olduğu kiloyu düşününce, kemerin de yardımıyla en fazla yarım saat içinde kan kaybından öleceğini hesapladı. On beş, eğer şansı varsa yirmi dakika sonra yürüyemeyecekti.

Reed geğirir gibi sesler çıkarıyor, ağzından kanlı baloncuklar akıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Kanı pırıl pırıl parlıyor, teninin üzerinde neredeyse siyah bir renge bürünüyordu. Gözünü kırpmadan Victor'a baktı. Gözlerinde nefret veya korku yoktu, sadece kaderine razı olmuş bir adamın ifadesi vardı. Victor kendi sonu geldiği zaman gözlerinin hangi duyguyu yansıtacağını merak etti. Bakışlarını son kez Reed'den uzağa çevirdi ve Rebecca'yı düşündü.

Suyun içinde sendeleyerek yürüyüp kıyıya çıktı; ayakta durmakta zorlanıyordu. Jeep'in açtığı yolu izleyerek Rus'un yol kenarına park ettiği kamyoneti görene kadar yürüdü. Aracın yanına gitti. Anahtar hâlâ üzerindeydi.

Kente geri dönerken gözü, önündeki yol ve gösterge tablosundaki analog saatin arasında gidip geliyordu. Aslında hastaneye gitmeden önce şehirden olabildiğince uzağa, tercihen ülke dışına gitmesi gerekiyordu ama vakti yoktu. Bunu yapmaya kalkarsa kan kaybından dolayı direksiyon başında ölürdü.

Ağırlaşan göz kapaklarına ve gittikçe soğuyan bedenine rağmen kamyoneti sürmeye devam etti. Tanga'daki hastanelerden birinin önünde durduğu zaman esniyordu. Acile servise doğru sendeleyerek girdiğinde bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Onu personelin çığlığı karşıladı.

Hemşirelerden biri onun sağ koluna girip Victor'ı koridordan geçirdi. Hemşireye ayak uydurmaya çalışırken dizleri bükülüyordu. Kadın bağırarak ona sorular soruyordu ama Victor onun söylediklerini anlayamıyordu. Victor nihayet İngilizce bir şeyler duyunca kan grubunu elinden geldiğince yüksek sesle söyleyecek kuvveti kendinde bulabildi. Göremediği eller kendisini tutmamış olsaydı yere yığılırdı. Bir yatağa uzandığı zaman görüşü neredeyse tamamen yitmişti. Etrafına başka insanlar da vardı. Bunlar hemşireler ve belki de doktorlardı.

Tekerleklerin gıcırtısını duydu.

80

Dar es Salaam, Tanzanya
Çarşamba
12:03 EAT

Sykes sakin kalabilmek için gücünün son damlalarını zorluyordu ama başarısız olduğunun farkındaydı. Son iki gündür neredeyse hiç uyumamıştı ve yorgunluğunu hissedemeyecek kadar gergindi. Binanın havalandırması çok iyi olmasına rağmen, Sykes koltuk altlarında oluşan nemi görmezden gelmeye çalışıyordu.

Oteldeki faciadan sonra ülkenin kuzey sınırını aşıp Kenya'ya girmişti. Ağzına antiasit ilaçları atıp ilaçlar bittiğinde de düzenli olarak kusarken seçeneklerini zihninde evirip çeviriyordu. Sonunda, bir kaçak olarak yaşayabilecek kadar cesareti ve bilgisi olmadığını anladı.

Çok uğraşırsa kaçınılmaz olan bu sondan sağ kurtulmak için işleri yoluna koyabilmesi çok zayıf bir ihtimaldi fakat Reed Sykes'ın oteline gelmişti. Bundan emindi. Wiechman'ı vuran adam oydu. Reed'in orada olmasının tek açıklaması, Ferguson'ın onu Sykes'ı vurmak için göndermiş olmasıydı. Sykes'ın önceliklerini değiştirmesi açısından bu bile yeterli bir nedendi. Zengin olmak ve kariyerinde yükselmek artık hayatta kalmaktan sonra geliyordu.

Bu karara vardıktan sonra elçiliğe teslim olmuştu ve o zamandan beri CIA tarafından gözaltında tutuluyordu. Kaldığı odadan on dakika önce alınıp elçilik binasının alt katında bulunan teşkilat bürosuna götürülmüştü.

Bir masanın arkasında, kendisine çok küçük geldiği belli olan bir sandalyeye oturan Procter'ın önünde sessizce duruyordu. On

saniye geçti. Yirmi saniye. Procter Sykes'ın konuşmakta sıkıntı çektiğini gördü.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Sizin için bir sakıncası yoksa ayakta durmak istiyorum, efendim."

"Sen bilirsin."

Sykes ellerini sırtında kenetlemişti. Bunu haysiyetli bir şekilde yapacaktı. Aslında, elinde başka bir çaresinin kalmadığını da kendine hatırlattı. Yarım saat boyunca neredeyse hiç susmadan konuştu. Ferguson'ın gelip kendisine planı anlatması, kendisinin bunu kabul etmesi, Kennard'la Sumner'ın ayarlanması, Tesseract'ın kiralanması için Sumner'ın kullanılması, Stevenson'ın Hoyt aracılığıyla işe alınması, Seif ve Olympus aracılığıyla para akışını saklamaları, Tesseract'ın Ozols'u öldürmesi için Kennard'dan aldıkları bilgileri kullanmaları, Stevenson'ın ekibini Tesseract'ı öldürmeleri için görevlendirmeleri, Stevenson başarısız olunca Tesseract'ın peşine McClury'yi salmaları, Kennard'ı, Hoyt'u, Seif'i, Sumner'ı ve Tesseract'ı öldürmesi için Reed'i işe almaları ve Reed'in Kıbrıs'ta başarılı olduğunu sanmaları, taşınabilir belleğin şifresini kırıp füzelerin yerini öğrendikten sonra gidip çıkarmaları gibi önemli noktaları açıkladıktan sonra işlerin nasıl ters gittiğini anlattı.

Sözlerini bitirdiği zaman, Procter'ın duydukları karşısında gereğinden fazla sakin kaldığını gördü.

"Yani," dedi Procter, "bir sürü insanın ölümüne sebep olan bu yasadışı işin amacı Oniks füzelerini en çok parayı verene satmaktı, öyle mi?"

Sykes, "Evet. Para için yaptık," diyerek itiraf etti.

"Pekâlâ." Procter her şeyin kolayca itiraf edilmesinden memnuniyet duymuştu. "Sen bu operasyonun başından beri içindeydin, değil mi Sykes?"

Sykes daha da dibe battığının farkındaydı ve bunu hak ediyordu.

"Baştan beri aktiftim."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum ve bunun senin açından ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum."

Neler oluyordu? Az önce gördüğü şey sempati miydi? Procter belli ki öldürücü darbeyi vurmadan önce Sykes'ı yumuşatıyordu.

Procter konuşmaya devam etti. "Bana anlattıklarının büyük bir kısmını önceden bildiğimi söylersem belki şaşırabilirsin."

Sykes'ın karnında bir şeyler patladı. "Nasıl?"

"Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan senin buraya gönüllü olarak gelmiş olman. Seni buraya zorla getirmiş olsam bu konuşma bu kadar hoş olmazdı. Pazartesi günü olan olayları bana ayrıntılarıyla anlat."

Sykes'ın boğazı kurumuştu. Hatırladıklarını tek tek anlattı. Dalweg ve Wiechman'la beraber batık fırkateynden füzeleri çıkarışlarından ve otele dönmelerinden, sonra da Ferguson'la konuşmalarından bahsetti. "İşte her şey bundan sonra kötü gitmeye başladı," dedi.

Procter sessizce dinleyip her zamanki gibi başını salladı. Sykes sözlerini bitirdikten sonra, "Tesseract orada ne yapıyordu?" diye sordu.

Sykes kafasını salladı. "Aklıma gelen tek şey benim peşimden gelmiş olabileceği."

"Peki orada olduğunu nereden biliyor olabilir?"

"Sumner hedef tahtasında olduğunu ve Reed'in kendisini öldüreceğini bir şekilde anlamış olmalı. Ondan sonra beni ve Ferguson'ı bulmak için Tesseract'la işbirliği yaptı. Bizim kim olduğumuzu anlamış olmalı. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Procter kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra sorular sormaya başladı. Sykes hepsine cevap verdi. En korkunç detayları dahi anlattı. Sadece Tanga'da Reed'i gördüğünü anlatmayı es geçti, zira Procter'ın, Ferguson kendisini öldürtmek istediği için kendisinin her şeyi itiraf ettiğini anlamasını istemiyordu. Bu gerçek de belki daha sonra açığa çıkacaktı ama o an için Sykes kendisinin Ferguson kadar alçak bir hain olduğunu hissetmek istemiyordu.

Procter, "Bu menfur ve iğrenç meseleye dair bütün boşlukları doldurdun," dedi. "Bunu takdir ediyorum ancak bu durum ağır cezalık bir suça bilerek ve isteyerek ortak olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Anlıyorum, efendim. Sonuçlarını da kabul ediyorum."

Birkaç dakikalığına bile olsa onurlu olduğunu hissetmek güzeldi.

"Öte yandan," diye devam etti Procter, "bu suçlara sadece emirlere itaat düzeyinde dahil olduğunu düşünebiliriz. Bu gülünç rezaletin azmettiricisi Ferguson, sen onun deliliğinin kurbanı oldun." Sykes nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu, o yüzden sustu. "Senin bu operasyona isteyerek katılmadığını görebiliyorum ama bir çıkmaza sürüklenmiştin. Ferguson senin amirin, bu teşkilatın kahramanlarından biri. Sen sana söyleneni yaptın ve ben bunu yalnızca takdir edebilirim.

"Daha ilk günden sizlere amirlerinizin emirlerine itaat etmenizi, emirlerin nedenini sorgulamamanızı öğretiyoruz çünkü bazen olayları bütün boyutlarıyla bilmeniz mümkün olmuyor. Bu yüzden bu emirlere katılmasanız bile uymak zorundasınız. Çünkü yapmazsanız çok daha önemli şeylerin zarar görmesine sebep olabilirsiniz."

Sykes yanılmıyorsa, zifiri karanlık tünelin ucunda bir ışık belirmişti.

Procter devam etti. "Üstünün verdiği emre gösterdiğin sadakat dikkate alınacak ama şimdi gerçekten nereye bağlı olduğunu seçmen gerekiyor. İstihbarat teşkilatına mı, yoksa akıl hocana mı?"

Sykes düşünmeden de cevap verilebilirdi ama cevap vermeden önce bu zor bir soruymuş gibi kafasından ona kadar saydı. Suskunluğunun içindeki çatışmayı ortadan kaldırdığını hissetti.

"Sadakatim elbette teşkilatadır, efendim."

Procter ağırbaşlı bir ifadeyle kafasını salladı. "Bunu söylediğine sevindim. Gerçekten çok sevindim. Çünkü yardımına ihtiyacım var."

"Elimden geldiği kadar."

"Bana anlattıklarının çoğu kanıtlanabilir şeyler değil."

Sykes bir süre dikkatle düşündü. "Evet, efendim."

"İşte sıkıntı da burada."

"Anladığımdan emin değilim, efendim."

"Ferguson'ın aleyhinde konuşuyorsun."

Sykes başıyla onayladı. "Evet, efendim."

"Ama onun sözleri seninkilerden daha çok itibar görür."

Bu kan gölünden Ferguson'ın sütten çıkmış ak kaşık gibi çıkacağı düşüncesi, Sykes'ın sözlerinin öfkeli değil, keder dolu olmasına sebebiyet verdi. *"Bu adil değil..."*

"Olay bunun adil olup olmaması değil. O yüzden akıllı olmalıyız, değil mi?"

Sykes'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. "Evet, efendim."

"Ferguson olanlardan haberdar olmayacak, benimle konuştuğunu da bilmeyecek. Bu yüzden senden yapmanı istediğim şey şu: Her şey normalmiş gibi devam et ve Ferguson ne derse yap." Procter ayağa kalkıp avuç içlerini masanın üzerine koydu. "Kanıta ihtiyacım var. Ferguson'ı ipe çekecek ve sıyrılıp kurtulmasına izin vermeyecek kadar boğazını sıkacak güçlü bir kanıt istiyorum. Ona karşı açacağımız davanın karşı konulmaz kanıtları ve çok ciddi suçlamaları olmalı ki olayın üzeri kapatılamasın. İnsanlar neler olduğunu bilmeli."

Sykes anlamaya başlamıştı. Procter bu olayların hasıraltı edilmemesi için uğraşıyordu.

"Ferguson'ı adalete teslim etmek de şu ana kadar işlediğin bütün suçları unutmamı sağlayacak," diye devam etti Procter. "Bana bu noktada yardımcı olan insanları unutmayacağım ama seni yapmak istemeyeceğin bir şeye zorlamak da istemiyorum."

Sykes sırtını dikleştirdi. Ferguson'ı duvara çivileyecek kadar çok kanıtı zaten toplamıştı. Bunu yapmak büyük bir zevk olacaktı. Sykes içten içe gülümsedi. Procter denen sinsinin neyin peşinde olduğunu anlamıştı. Procter CIA içindeki çürümeyi temizleyen, teşkilatı arındıran bir savaşçı olacaktı. Organizasyonun en büyük kahramanlarından birinin yolsuzluğa nasıl bulaştığını gösterecekti. Böyle bir başarı ona birkaç yıl içinde teşkilat başkanlığının kapısını açacaktı. Ya ondan sonra? Procter'ın önünün açıldığı kesindi. Sykes, her zaman olduğunu düşündüğü kadar akıllı davranırsa, onun da önü açılacaktı. Sykes'ın kafasında bir plan vardı.

"Her şeyi düzeltmek istiyorum, efendim."

Procter gülümsedi. "Aferin sana."

81

13.13 EAT

"Nasılsın Antonio?"

Alvarez nefes verdi ve cevap olarak ağrısı el verdiğince askıdaki sağ kolunu kaldırdı. Vücudunda çok fazla ilaç vardı ve bunlar kendisini inanılmaz derecede halsizleştirmişti.

"İyileşeceğini söylüyorlar," dedi Procter.

"Yakın bir zamanda değil ama."

Procter otel odasına girdi; Alvarez de arkasından kapıyı kapattı. Oda zaten büyük değildi, bir de Procter koca gövdesiyle ortalığı kapladığı için içerisi iyi daralmıştı.

"Ne kadar kan kaybettiğini biliyor musun?"

Alvarez kafasını salladı. "Hayır, ama eminim şimdiye yarı Afrikalı olmuşumdur."

Alvarez çantasını bir kenara bırakıp odadaki tek yatağın köşesine oturdu. Çanta yalnızca birkaç kirli kıyafeti ve Alvarez'in kişisel birkaç eşyasını alacak kadar büyüktü. Üzerindeki kıyafetler, kendisi hastanede yatarken getirilmişlerdi. Bulunduğu yerden elçiliğin özel helikopteriyle Tanzanya'nın başkentine getirilmiş, dinlenmesi için bir otel odasına alınmıştı.

"Daha kötüsüyle dönmediğin için şanslısın," dedi Procter. Ses tonunda ciddiyet vardı. "Hele ki böyle başına buyruk hareket ettikten sonra. Ne düşünüyordun?"

"Düşünecek pek vaktim yoktu."

Procter kaşlarını çattı. "Bir CIA ajanı olarak daha farklı davranmalıydın."

"Sanırım ağrı kesicilerden dolayı kafam güzel."

Procter dişlerini göstererek gülümsedi. "O halde bırakalım geçsin."

Alvarez cevap vermedi. Yatağın yanındaki masaya uzanıp bir şişe maden suyu aldı. Şişeyi sağ eline alıp sol eliyle kapağını açmaya çalıştı ama şişe dolaptan çıkarıldıktan sonra nemlenmişti ve elleri güçsüz olduğu için kaydı.

Procter bir adım yaklaşıp, "Bırak da ben açayım," dedi.

Alvarez şişeyi Procter'dan uzaklaştırdı. "Ben hallederim."

Şişeyi göğsüne dayayıp fazladan bir çabayla açtı. Ufak bir yudum alıp tekrar masaya bıraktı.

"Düşündüğün kadar susamamışsın herhalde?" diye sordu Procter.

"Sanırım öyle."

"Biliyorsun. İçimden bir ses şu kocaman ağzımı açıp emirlerime uymadığın için seni haşlamak istiyor."

"O halde neden yapmıyorsunuz?"

"Çünkü sadece egomdan dolayı mı böyle hissediyorum, emin değilim. Netice itibariyle iyi bir iş çıkardın."

"Füzeleri alamadık."

Procter omuzlarını silkti. "Ozols öldürüldüğü ve taşınabilir bellek başkalarının eline geçtiği an alamayacağımız zaten kesinleşmişti. Daha başlamadan kaybetmiştik. Chambers'ın ağzından çıkanların bir önemi yok."

Alvarez omzunu ovaladı.

Procter konuşmaya devam etti. "Füzeleri başka birilerinin almasını önledin en azından. Önemli olan da bu."

"Statükoyu koruduk, öyle mi?"

"Yaptığımız iş bu."

"Ferguson'la Sykes'a ne olacak?"

"Sykes teslim oldu. Anlaşma yaptık. Ferguson'a karşı bize yardım edecek."

"Peki Ferguson iyi haberleri ne zaman alacak?"

Procter cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Bu iş biraz vaktimizi alacak ama endişelenme, hak ettiği cezayı alacak." Maden suyu şişesine uzandı. "Sorun olur mu?" Alvarez kafasını iki yana sallayınca Procter şişeden büyük bir yudum içti. Şişenin üzerindeki etiketi söktükten sonra, "Bir daha tek başına iş yap-

maya kalkışma," dedi. "Aynı şeyi tekrar edersen şimdiki gibi yumuşak davranmam."

Alvarez elini tekrar hafifçe kaldırdı. "İstesem bile yapamam zaten."

Procter da Alvarez'e daha yakından baktı. "Yoksa istiyor musun?"

Alvarez bir süre düşünüp kafasını salladı. "Sanırım bu yetti."

"Güzel. Çünkü bir süre masa başında olacaksın. Hem iyileşmek için biraz zamana ihtiyacın var hem de sana bir ceza vermiş gibi görünmek zorundayım. Teşkilatın başına buyruk ajanlarla kaybedecek vakti yok."

Alvarez başıyla onayladı.

"Uçağın kaçta?" diye sordu Procter.

Alvarez saatine bakmak için bileğini çevirdi. "Az kaldı."

"Sakın kaçırma."

"Kaçırmam."

"Geri döndüğün zaman ne yapacaksın?"

"Her zamanki şeyler. Mangal yapıp bir futbol maçına giderim. Çocuğumu görürüm."

"Kulağa hoş geliyor."

82

Moskova, Rusya
Çarşamba
14.11 MSK

Albay Gennady Aniskovach SVR karargâhının koridorlarından geçerken yüzünün, güzel göründüğü zamanlardan daha fazla dikkat çektiğini kontrollü bir öfkeyle fark etti. Kendisine bir zamanlar ağzından salyalar akarak şehvetle bakan Prudnikov'un sekreteri masasına gittiği zaman gözlerini kaçırmıştı. Prudnikov'un ofisine girmeden önce sekreter geldiğini içeri bildirip sonunda kendisine baktığı zaman şiddetli bir ağrı çekmesine rağmen gülümsemişti.

Odaya girdiği zaman müdür bir rapor okuyordu. Kafasını kaldırmadı. Hoşbeş etmedi. Aniskovach, Prudnikov'un bunu sevmediğini biliyordu. Sonunda Prudnikov raporu yan tarafa bıraktı. Dosyayı masaya düzgünce yerleştirdi.

Kendine bir bardak su doldurup içti. "Seni savunmak zorunda kalırken boğazım kurudu. Tahmin edebileceğin üzere GRU'dakiler haberdar edilmedikleri ve aslında kendilerinin yürütmesi gereken bir operasyonda dört yetenekli adamlarının kaybından ve üçünün de hastanelik edilmesinden hiç hoşnut olmadılar."

Kafasını kaldırmadan önce kaşlarını ovdu; gri gözlerini kıstı. "Beni tekrar bu duruma düşürdüğün için seni ne yapacağımı bilmiyorum. İstediğin şeyi yaptım ve sana şu füzeleri çıkarma görevini verdim, böylece yitirdiğin saygınlığı geri kazanma fırsatını sundum. Peki sen ne yaptın? Daha fazla insanın ölümüne sebep

oldun, başıma daha büyük sorunlar çıkardın. Hem de operasyondan elle tutulur hiçbir şey elde edemedin."

Aniskovach sakin bir dille, "Size hiç tahmin edemeyeceğimiz türden durumlarla karşılaştığımızı söylemeliyim," diye cevap verdi. "Buna rağmen füzeleri yok edip Amerika'nın bu teknolojiyi eline geçirmesini engellemeyi başardım." Sırtını dikleştirdi. "Ayrıca ölümler için derinden üzüldüğümü de belirtmek isterim, efendim."

Prudnikov'un yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı. "Sen bile söylediklerine inanmıyorsun, Gennady. Diğerleri dar görüşlü olabilir belki ama beni kolay kolay kandıramazsın. Hastanedeki askerlerle konuştum, neler olduğunu biliyorum. Füzelerin yok edilmesiyle senin hiçbir alakan yok. Sadece büyük bir tesadüften ibaret, o yüzden bu işte payın olduğunu iddia etme. Acımasız biri olduğunu zaten biliyordum ama şimdi merhametsiz olduğunu da görüyorum. Sırf hırsına hizmet etmek için adamlarımız ölürken bile vicdanın titremedi. Bana kalsa seni çoktan teşkilattan atmış olurdum ya da en iyi ihtimalle daha fazla zarar yaratmaman için seni hayatın boyunca masa başında çalışmaya mahkûm ederdim."

"Efendim, ben..."

"Sus." Elini salladı. "Yalanlarını karşımda sıralama. Gerek yok. Dürüstçe söylüyorum: Kendi hatalarının üstünü örtme konusunda olağanüstü iyisin. En iyi halimle bile bu zokadan senin gibi kaçamazdım."

"Anlamadım."

"Anlamadığından eminim fakat gördüğüm kadarıyla Tanzanya operasyonunun haberleriyle sadece GRU ilgilenmiyor. Devasa füze teknolojimizi Amerikanlara kaptırmanın kıyısından döndüğümüz benden bile yetkili insanların kulağına gitmiş. Hiçbir şey bilmeyen bu heriflere bir şeyler sızdırman zekice olmuş, böylece başarısızlığının üzerini büyük bir kahramanlık makyajıyla örtmüş oldun. Hiçbir şeyi olmasa bile kurnazlığını takdir etmeliyim."

Aniskovach bu bilgi sızdırılması meselesine şaşırmış gibi davranmayı planlıyordu ama sonra hiçbir ifade takınmamaya karar verdi. Cahili oynamanın bir anlamı yoktu.

"Sadece manşetlerle ilgilenen ve yaptıklarından son derece memnun olan bir sürü adam var. Zaferinle övünecek basın du-

yuruları çoktan hazırlanmaya başlandı bile." İç geçirdi. "Tam bir kahramansın, değil mi?"

"Görevimi elimden geldiğince iyi yapmaya çalışıyorum."

Prudnikov acı bir kahkaha atıp sandalyesine yaslandı. "Piyasa değerinin aniden yükselişe geçtiğini görüyorum, ayrıca Kremlin'de dostlar edinmişsin. Bana senin Rusya'yı gururlandırdığını, senin yetkilerini kısıtlarsam ulusumuzun ve ülkemizin zayıflayacağını söylediler. Görünüşe göre dört eşsiz askerin, dört gerçek kahramanın canları bizim füze konusundaki üstünlüğümüz için kolayca feda edilebiliyor. Bana seni tebrik etmemi ve hatta ödüllendirmemi söylediler."

SVR ajanı albay kendinden çok memnunmuş gibi görünmemeye çalışıyordu. Görüşme beklediğinden de iyi geçiyordu.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Gennady. Bütün işi bizzat sen yaptın."

"O zaman kendime teşekkür ediyorum."

Prudnikov gözlerini kırptı. "Kibrin bir gün ayağının kaymasına neden olacak."

Aniskovach, "Belki," diye sözle başladı, "ama bugüne kadar kibrim hep haklı sebeplerden kaynaklandı. Bu haklılığın devam etmemesi için ortada bir neden yok. Benim durumumda, *kendine güven* seçilmesi gereken doğru kelime olur, efendim."

Prudnikov, katıksız bir küçümsemeyle Aniskovach'a baktıktan sonra söylediklerini bir süre düşündü. Hemen cevap vermeyince Aniskovach onun bu sessizliği tartışmanın sonu olarak algıladı fakat SVR'nin müdürü gözlüklerini takıp boğazını temizledi. "Rütbeni indiremeyeceğime göre," dedi, "seni kullanabilirim. General Banarov'un katilini yakalama görevine devam edeceksin. Umarım artık bu konuda yaratabileceğin zararın sınırına varmışsındır. Adama dair başka bir şey öğrendin mi?"

Aniskovach Prudnikov'a Tanzanya'da olan her şeyi anlatmamıştı ve Banarov'un katilinden bahsetmekten özellikle kaçınmıştı. Böyle bir bilgi, çok iyi bir fırsat yakaladığında oldukça değerli olacaktı fakat şimdilik küçük bir bilgi vermekten zarar gelmezdi.

"Şey," diye başladı Aniskovach. Sesinde dikkatle hesaplanmış bir heyecan vardı. "Bu konuda çok ilginç bir gelişme yaşadık."

83

Tanga, Tanzanya
Çarşamba
16.50 EAT

Victor uyandığı zaman hasta olmayı diledi ama bilinci yerine gelir gelmez etrafı incelemeye başladı. Hastane yatağında yatıyordu ve üzerinde bir cibinlik vardı. Bulanık görüyordu ama hava aydınlıktı; gündüz vaktiydi. Tavanda bir pervane dönüyordu. Küçük bir odaydı. Yalnızdı.

Vücudunun her tarafı ağrıyordu. Her yerinde yaralar vardı. Vücudundaki bütün yaralara pansuman yapılmıştı. Karnının etrafına bir sürü bandaj sıkıca sarılmıştı ama en ciddi sargı bileğindeydi. Kolu sabitlenmemiş ya da alçıya alınmamıştı. Kemiklerinin kırılmadığı sonucuna vardı ama sol tendonlarının zarar görmüş olmasından korktuğu için elini tereddüt ederek gevşetti. Çektiği acıyla yüzünü buruşturmasına rağmen parmaklarını istediği gibi hareket ettirmişti. Kalıcı bir yarasının bulunmamasını diledi. Avrupa'ya dönmeyi başarırsa, emin olmak için bir uzmana danışacaktı.

Bitkin düşmüştü. Doğrulmak için çok çaba sarf etti. Yaralarının yanı sıra, ağrı kesici ilaçların ve sakinleştiricilerin yan etkilerinden muzdarip olduğunu düşündü. Cibinliği eliyle açtı. Kendisine herhangi bir katater takılmadığı için ayaklarını örtünün altından çekti ve yere bastığında ayak tabanlarına bir serinlik yayıldı.

Neden koğuş yerine özel bir odada olduğunu merak etti. Belki de sırf ten renginden dolayı ayrıcalık tanınmıştı. Ayakta durmak için bile çok büyük çaba sarf ediyordu. Yavaşça pencereye doğru yürüdü. Dışarı baktığı zaman ikinci katta olduğunu anladı.

Yükseklik beş metreden fazla değildi ama böyle bir durumda atlamak şöyle dursun, kendi ağırlığını taşıyacağından bile şüpheliydi. Pencere potansiyel bir kaçış yoluydu ama ilk çıkış seçeneği değildi.

Nasıl kaçacağını belirlerken dikkatli olmak zorundaydı. Fark edilmeden dışarı çıkarsa bir yaygara kopabilirdi; ileride kendisiyle alakalı sorular sorulduğu zaman insanların hafızaları keskinleşirdi. Biraz vakit geçmesini bekleyip hadise çıkarmadan taburcu olursa hiç kimsenin aklında ırkından ve vücudundaki yaralardan başka bir şey kalmazdı. Ayrıldıktan sonra geri dönüp hastane bilgilerini çalmak için bir stajyere rüşvet verecekti.

Tenine çarpan güneşin tadını çıkardı. Hayatta kalmak güzeldi. Önceden söyleseler buna bu kadar inanmazdı fakat güvende değildi. Odanın dışında koruma bulunmamasına şaşırdı. Belki de Tanzanya'daki yetkililer kendisinin önceki geceki cinayetlerle bir bağlantısı olduğunu bilmiyorlardı. Zaman algısını yitirdiğini fark etti. Saatin kaç olduğunu ve ırmaktaki bıçaklı kavgadan bu yana ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Bundan önce bir veya iki kere uyandığını hatırladı ama aklında hiçbir detay kalmamıştı. Olayların üzerinden yalnızca bir gün geçmiş olmasını diledi.

Kapı açıldı ve kafasını çevirdiği zaman içeri bir doktorun girdiğini gördü. Adamın yüzünü seçemedi; gözlerinde odaklanma sorunu yaşıyordu. Doktor uzun boylu ve kiloluydu. Beyaz tenliydi. Ellili yaşlarında görünüyordu.

"Nasılsın?"

Aksanı garipti. Victor onun nereli olduğunu anlayamadı.

"Sersemlemiş haldeyim."

Doktor telaşlı görünüyordu. "Dinlenmen lazım."

"Kaç gündür buradayım?"

"Yaklaşık iki gün."

Victor bu kadar uzun zamandan beri burada olduğunu polisin öğrenmemiş olmasına sevindi fakat hastanede geçireceği her dakika düşmanlarına yerini belirleme avantajı kazandıracaktı. Hemen oradan ayrılması gerekiyordu. Kargaşaya sebep olmasının bir önemi yoktu. Yatağın yanındaki dolabı açıp birkaç kıyafetini buldu.

"Gitmem lazım."

"Gitmeden önce biraz konuşmamız lazım."

"Vaktim yok."

"Emin misin?"

Adamın ses tonunda Victor'ın dikkatini çeken bir şey vardı. Başını kaldırdı ve doktorun yüzü netleşmeye başladı. Yüz ifadesinde büyük bir merak vardı. Beyaz önlüğü el değmemiş gibi duruyordu. Cebinde kalem, boynunda stetoskop ve göğsünde kimlik kartı yoktu.

Giyinmeyi bıraktı. "Kimsin?"

"Doktor değilim."

"Onu zaten anlamıştım."

Doktor olmayan adam gülümsedi. "Fark etmeseydin hayal kırıklığına uğrardım."

"Beni öldürmeye geldiysen neden bu kadar bekledin?"

Adam, "Katil olduğumu mu düşünüyorsun?" diyerek kendi kendine bir kahkaha attı. "Katil değilim."

"O zaman nesin?"

"Yönetici diyelim."

Victor elbiselerini giymeye devam ederken, "Aksanlı konuşmak zorunda mısın?" diye sordu.

Adam Amerikan aksanıyla, "Bu daha iyi mi?" dedi.

"Yedek kuvvetlerin nerede?"

"Yedeğim yok."

Yalan söylüyordu.

"O zaman seni öldürmemi ne engelleyecek?"

"Böyle bir fiziksel durumdayken senin bile bunu yapabileceğini sanmıyorum. Daha da önemlisi, aynı şeyi benim sana yapmamı da bu engelliyor." Eliyle kapının penceresini gösterdi. Koridorda hastane personeli, hastalar, hemşireler ve bir de hademe vardı. Tanıkların sayısı oldukça fazla sayılırdı. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Konuşuyoruz zaten. Kıyafetlerimi giyene kadar vaktin var."

"O zaman kısa keseceğim."

Yönetici konuşurken Victor gözlerini ondan ayırmadı. Adamın silahlı olduğuna dair hiçbir işaret göremedi. "Lütfen kısa olsun."

"Birbirimize yardım edebileceğimizi düşündüğüm için buradayım."

"Nasıl?"

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Neymiş bu?"

"Bu işin sona ermesi."

"Eee?"

"Bunu sağlayabilirim."

Victor samimi bir merakla, "Nasıl?" diye sordu.

"Dış görünüşüme aldanma. Aslında pek de iyi bir adam değilim."

"Aldanmadım zaten. Ayrıca soruma hâlâ cevap vermedin."

"Sebeplerim bana kalsın fakat bütün bu rezalet hiç olmamalıydı. Şimdi hepsini temizlemek istiyorum."

Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Victor, "Peki tam olarak kimin adına konuşuyorsun?" diye sordu.

"Amerika Birleşik Devletleri hükümeti adına."

"Pek inandırıcı değil."

"ABD'yi kendi yöntemlerimle temsil ediyorum."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Yönetici cebinden bir şey çıkarıp Victor'a attı. Victor sağ eliyle yakaladı. Reed'in bıçağıydı. Yavaşça bıçağı açtı. Sol kolu zonklamaya başladı.

"Çok özel bir bıçak," dedi yönetici. "Sipariş üzerine yapılmış. Metal değil. Bıçak kısmı seramik, kabzası fiber karbon, gladyatör uçlu ve kenarları tırtıklı."

"Bıçaklardan anlıyorsun."

Yönetici soğuk bir sesle, "Saçlarımı masa başında ağartmadım," diye cevapladı. "Seni bununla bıçaklayan adama ne oldu?"

Victor bıçağı kenara koydu. "Ben de onu bıçakladım."

Yöneticinin suratına bir gülümseme yayıldı. Victor bıçağı geri vermek istedi ama yönetici parmağını kaldırdı. "Sende kalsın. Benden çok senin işine yarar."

Victor bıçağı elinde tuttu. "Madem bu kadar cömert davranıyorsun, sigaran da var mı?"

Yönetici kafasını iki yana salladı. "Senin için bir tane bulabilirim ama."

Victor bir-iki saniye sonra, "Boş ver," dedi. "Sanırım az önce sigarayı bıraktım."

"Senin adına sevindim. Peki cevabın evet mi?"

"Cevabım, belki. Buraya sadece bunun için gelmedin, değil mi?"

Yönetici gülümsedi. "Çok zekisin. Evet, senden istediğim başka bir şey daha var. Hizmetlerinden faydalanmak istiyorum. Zaman zaman."

"Emekli olmayı düşünüyorum."

"Bu kararını gözden geçireceğini umuyorum."

"Neden benim gibi birinin hizmetine ihtiyaç duyuyorsun?"

"İş arkadaşım seni tek kullanımlık bir ajan olarak görmekle hata etti. Sende çok daha büyük bir potansiyel olduğunu düşünüyorum."

"Egomu okşamana gerek yok."

"Öyle olsun. Zaman zaman bazı hassas durumlarda, bazı hasıraltı anlaşmalar yapmamız gerekebiliyor. Geleneksel yöntemlerle hareket edip işleri halletmeye çalışmak kimi zaman kaynak ve zaman tasarrufu açısından en etkili yöntem olmuyor. Özellikle de bu işler, nasıl söylesem, yasadışıysa."

"Benim gibi binlerce adam tanıyorsun. Neden bir kişiye daha ihtiyacın olsun?"

"Çünkü bu insanlar varlar ama sen yoksun. Şu son iki haftada olanlara rağmen gizemini hâlâ koruyorsun. Teşkilat sana dair hiçbir şey bilmiyor; kimse bilmiyor. Bu çok büyük bir başarı."

"Yine de beni buldunuz."

"Pazartesi olanlardan sonra o kadar da zor değildi. Buna rağmen senin kim olduğunu bilmiyorum, öğrenebileceğimi de sanmıyorum. Şu geçen iki haftayı bir mülakat olarak görüyorum. Doldurmak istediğim pozisyon için biçilmez kaftan olduğunu kanıtladın."

"Sadece şanslıydım."

"Ben şansa inanmam. Senin inandığını da sanmıyorum."

"Peki anlaşmamız nasıl yürüyecek?"

"Benden başka hiç kimse için çalışmayacaksın. Bu işler doğrudan benden ya da benim güvendiğim birilerinden gelecek. Hepsi bu. Oldukça basit."

Victor'ın yüz ifadesi duygularını açığa vurmuyordu. "Bu işten senin ne kazanacağını biliyorum. Peki benim çıkarım ne olacak?"

"Para, tabii ki."

"Ücretimi daha bilmiyorsun. Ayrıca fiyatları iki katına çıkarmayı düşünüyorum."

Yönetici pis pis sırıttı. "Ücretini karşılayabileceğimizden eminim."

"Peki para dışında ne kazanacağım?"

"Dokunulmazlık. Başının diğer ülkelerle belaya girmesini önleyeceğiz. Fransızlar Paris olayından beri hâlâ seni arıyorlar. İsviçrelilerin de soru sormak isteyeceğine eminim. Ruslardansa söz etmeye bile gerek yok."

"Etkileyici bir anlaşma sunuyorsun."

Yönetici konuşmaya devam etti. "En önemlisi, işini gerektiği gibi yaptığın sürece, Atlantik'in bu tarafında sana hiç kimsenin ilişmeyeceğini garanti ediyorum."

"Peki ya hayır dersem?"

"Diyeceğini sanmıyorum."

Victor adamın gözlerine baktı. Hayır derse neler olacağını biliyordu. Koridorda çalışıyormuş gibi yapan geniş omuzlu hademe aşırı temiz alet çantasına uzanıp tornavidaya hiç de benzemeyen bir alet çıkarmaya hazırlanıyordu.

Victor, "Peki," dedi. "Kabul ediyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Bir şartla."

"Söyle."

"Bütün bunları başlatan adamı istiyorum. Bu mesele tartışmaya açık değil."

Yöneticinin yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik bile olmadı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Adamı alabilirsin." Elindeki dosyadan bir zarf çıkarıp yatağın ucuna koydu. "Sen yeterince dinlendikten sonra, birkaç hafta sonra seni arayacağım ve detayları konuşacağız."

Yönetici kapıya varmak üzereyken Victor bir kere daha seslendi. "Bir şey daha var."

Adam, "Ne zaman soracağını merak ediyordum," diyerek Victor'm yüzüne baktı. "Şu batık gemide ne olduğunu merak ediyordun, değil mi? Bütün bu olanların sebebini merak ediyorsun."

Victor onun bakışlarına karşılık vermeden, "Umurumda bile değiller. Hiç olmadılar," dedi.

Yönetici kaşlarını çattı. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. "O halde ne istiyorsun?"

Victor pencerenin kenarında durdu. "Bir kadın vardı. Rebecca."

"Rebecca Sumner," diye tamamladı yönetici. Sesinde büyük bir merak vardı. "Kıbrıs'ta öldürüldü."

Victor kısık bir sesle, "Doğru," dedi.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Parlak güneş Victor'ın yüzünü ısıtıyordu.

"Her şeyi."

84

17.02 EAT

Yönetici arkasından kapıyı kapatıp kalabalık koridora daldı. Tesseract'ın odasının önünde oyalanan hademeyle göz göze gelmekten kaçındı. Ufak bir baş hareketi adamın içeri girip Tesseract'ı öldürmesi için yeterli olurdu ama Roland Procter yeni çalışanının gereksiz yere öldürülmesini istemiyordu.

Tesseract'ın yerini öğrenmek kolay olmuştu. Sykes olanları anlattıktan sonra Procter aramaları sürdürmeleri için yerel muhbirlerle görüşmüştü. Aramaları uzun sürmemişti. O günlerde hastaneye giren beyazların sayısı çok azdı.

Procter, Ferguson'ı düşündü. Bütün bunların sebebi, yirmi yıl önce işini yaptığı için ihtiyar piçin sırtının yeterince sıvazlanmamış olmasıydı. Birkaç milyon dolar için vatan hainliği yapmanın mazereti olamazdı bu. Bir zamanlar çok iyi işler çıkaran bir adamın kariyerinin böyle sona ermesi çok üzücüydü. Procter paraya tamah etmeyen biriydi; istediği şey güçtü. Güç paranın satın alabileceği her şeyle beraber paranın satın alamayacağı şeyleri de elde etmesini sağlayabilirdi.

Hastaneden mükemmel bir ruh haliyle ayrıldı. Birkaç gün içinde Ferguson'a karşı bir dava dosyası hazırlamış olacaktı ve içeriği o kadar güçlü olacaktı ki *Hill* gazetesindeki yazar bozuntuları bile olayı sümen altı edemeyecekti. Ardından gazetelere haber özenle sızdırılacak, başkentteki her kahvaltı masasında Procter'ın yüzü bulunacaktı. *"CIA'yi kurtaran adam"* güzel bir manşet olur, diye geçirdi aklından.

Altı ay içinde terfi etmeyi umuyordu. Chambers o makamı

başka biri bulunana kadar işgal ediyordu ve Procter en kısa zamanda en güçlü aday konumuna gelecekti. Ferguson'ın ortadan kalkması, Procter'ın ilahi yükselişini hızlandıracaktı. Ölü bir kahramanın adını karalamak yaşayan birinin hayatını mahvetmekten çok daha kolaydı. Yetkililerin hepsi, statükonun tepesinde olanlar bile bu kadar büyük bir skandalın hasıraltı edilmesini isteyeceklerdi. Sessiz kalmayı seçerse, yüksek rütbelilerden kazanacağı politik destek de çok büyük olacaktı.

Ferguson'ı öldürmek Procter'ın ahlak prensiplerinin sarsılmasına neredeyse hiç sebep olmuyordu. Ferguson bir vatan haini ve katildi. İşlediği suçlar yüzünden alacağı ceza idamdı. Procter, Ferguson'dan çok daha onurlu adamları öldürtmüş ve başını yastığa koyduğunda yeni doğmuş bebekler gibi mışıl mışıl uyumuştu. Üstelik bu adamın öldürülmesi Procter'a bir şey daha kazandıracaktı: Tesseract. Procter'ın da artık evcil bir tetikçisi vardı.

Gülümsedi. Her şey çok daha güzel olacaktı. Yine de hemen gevşememesi gerektiğini kendine sık sık hatırlatıyordu. İşini iyi yaptığı kesindi ama bir sürü insan yenilmez olduklarını düşündükleri için hep yarı yolda kalmıştı. Ferguson'ın yaptığı hataya düşmeye niyeti yoktu.

Procter o kadar aptal olmadığının farkındaydı.

Hastanenin hemen önündeki caddede kendisini sıska bir adam karşıladı. Üzerinde beyaz bir keten takım elbise vardı ve güneşten rahatsız olduğu her halinden belliydi. Yüzü terden parlıyordu.

Yan yana yürümeye başladılar. "Nasıl gitti?"

"Kurtarabileceğimiz hiçbir şey yok," diye cevap verdi adam. "Fırkateyn altüst olmuş ve güvertede bulunan füzelerin hepsi parçalanmış, paslanmış ya da iki akıbete de aynı anda uğramıştı. Kamyondakilere gelince, onlar da paslanmış. Alevler işlerini bitirmiş. Sağlam bir şeyler kalmışsa bile yağmalanmıştır."

"Bir tanesini elimize geçirsek iyi olurdu ama insan her istediğini elde edemiyor işte."

"Maalesef."

"Peki Tesseract hakkında neler var?"

"Adamlarımız kendisine fark ettirmeden gelip parmak izini almak için geç kaldılar ama hastaneye geldiğinde adamın kan örneklerini ve daha da önemlisi fotoğraflarını aldık. Ayrıca dön-

düğümüz zaman onu takip etmemize yarayacak için birkaç şey daha aldık." Sıska adam yoldan kahkaha ata ata geçen çocukları çarpmamak için yana kaydı. "Hepsi burada."

İnce bir dosya uzattı. Procter dosyayı hafifçe araladı. "İyi iş çıkardın, Bay Clarke."

Clarke'ın yüzü hafifçe buruştu. "Anlaşmaya sadık kalacağını gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Başka şansı yok."

Clarke ikna olmuş gibi görünmüyordu hiç.

Procter, "Evine tehlikeli bir köpek aldığın zaman götünden kocaman bir ısırık almasını beklersen patronun kim olduğunu göstermekte geç kalmışsın demektir," dedi. Clarke'a baktı. "Biz bu hayvana patronun kim olduğunu en başında öğreteceğiz. Evcilleşmezse çözümü basit. Onu eşek cennetine göndeririz."

"Hatırlarsanız, en son biri bunu yapmaya çalıştığı zaman pek başarılı olamamıştık."

Procter başını sallayıp onu doğruladı. "Haklısın ama şimdi elimizde çok büyük bir avantaj var." Tesseract'ın dosyasını gösterdi. "Bununla tasmasını elimizde tutuyoruz."

85

Falls Church, Virginia, ABD
Cumartesi, üç hafta sonra
22.49 EST

Perdeler havalandı. Açık pencereden giren rüzgâr serinletici ve hoştu. William Ferguson duştan sonra ıslak kalan saçlarıyla yatağında uzanıyordu. Yatağının yanındaki masada bir bardak viski ve su, kucağında da en sevdiği gazete vardı. Gündüz gazeteyi okumaya fırsat bulamamışsa uyumadan önce okumayı tercih ediyordu.

Evi sessizdi. Uzun zamandır yalnız yaşıyordu ve kendi başına kalmaktan memnundu. Başka insanların sesini duymayı nadiren özlüyordu. Küçük, yeşil bir ışık dikkatini çekti. Her şeyin olağan olduğunu gösteriyordu. Ev, istihbarat servisi tarafından döşenen son teknoloji ürünü güvenlik sistemiyle korunuyordu. İçeri giren bir şeyler, bir insan olursa ışık kırmızıya dönüyordu ama bugüne kadar acil durum butonuna basmak zorunda kalmamıştı.

Sykes elinde şapkasıyla Tanzanya'dan geleli uzun bir zaman olmuştu. Basit bir operasyon büyük bir fiyaskoya dönüşmüştü. Ferguson bile bunu kabul ediyordu ama artık her şey sona ermişti. Şimdilik zengin olmayacaktı. Emekliye ayrılmadan önce son vurgununu yapmak için biraz daha vakti vardı. Ülkesinin şişman ellerinin, hiçbir şekilde hak etmedikleri Oniks füzelerine uzanmasına engel olmuştu en azından. Çok bir şey olmasa da, görmezden gelinmesinin ve hakkının yenmesinin intikamını biraz olsun almıştı. Sonraki hamlesini gerçekleştirmeden önce bir süre ortalığın durulmasını bekleyecekti.

Sykes denen şanslı piç bir şekilde Reed'in elinden kurtulmuş-

tu ama Ferguson'ın onu öldürmeye yeltendiğini anlamamıştı. Reed'e bir süredir ulaşamıyordu, bu şekilde ortadan kaybolması imkânsızdı ama bu onun öldüğü anlamına geliyordu. Ferguson'ın, Tanzanya'da neler olduğunu şüphe çekmeden öğrenme imkânı yoktu.

Fakat Ferguson temize çıktığını düşünüyordu. Alvarez artık ipuçlarının peşinde koşmuyordu. Procter'la Chambers da artık işi kurcalamıyorlardı. Kafasını eğip hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandığı sürece güvendeydi.

Buna rağmen Sykes'ın ortadan kaldırılması gerekiyordu. O metroseksüel muhallebi çocuğunda böyle işlere kalkışacak ne göt ne de beyin vardı ve Ferguson'ın sırtına kambur olmuştu. Başarısız oldukları operasyonla kendisi arasındaki tek bağlantıydı, bu yüzden hayatta kalmasına izin veremezdi. Reed öldüğüne göre bu işi yapması için birini bulması gerekiyordu. Mecbur kalırsa kendisi de yapabilirdi. Muhtemelen bundan keyif bile alırdı.

Emektar CIA ajanı gazetenin sayfasını çevirip viskisinden bir yudum aldı. Yutmadan önce bir süre ağzında dolaştırdı. Bardağı tekrar masaya bıraktığında üşüdüğünü hissedip kaşlarını çattı. Ardına kadar açık pencere yüzündendi.

Önce görmezden geldi ama birkaç saniye sonra kapatmak için yataktan kalktı. Üzerindeki yorganı arkaya itip geniş yatak odasından bitişikteki ilave odaya geçti. Pencereyi öfkeyle kapattıktan sonra ne zaman açtığını hatırlamaya çalıştı. Hafızasının onu yarıda bırakacağına hiç inanmıyordu.

Yatağa döndü ve viskisini bitirip gazeteyi yere attı. Her zamanki uyku pozisyonunu alıp lambayı kapattı. Yanağıyla yastığın en yumuşak tarafını aradı. Huzurla içini çekti.

Kısa bir süre sonra şakağında metalin soğukluğunu hissetti.

Nefesi tutuldu.

Karanlığın içinden bir adam onunla konuştu. Duyduğu son ses bu oldu.

"Sonunda seninle tanışma şerefine nail olabildim."

TEŞEKKÜR

Pek çok insanın yardımı olmasaydı, bu romanı tamamlayamazdım. Her şeyden önce sonsuz hevesi, kusursuz tavsiyeleri ve dikkatli metin düzeltmelerinden dolayı kardeşim Michael'a teşekkür ederim. *Suikastçı*, onun desteği olmasaydı çok zayıf bir öykü olurdu.

Editörüm Daniel Mallory ile başta Hannah Clark, Andy Coles, Frances Doyle, Sean Garrehy, Hannah Hargrave, Liz Hatherell, Thalia Proctor, Sara Talbot, Tom Webster ve Mel olmak üzere Little, Brown'daki herkese çıkardıkları harika iş için teşekkürlerimi sunuyorum. Sayısız yorumları ve önerilerinden dolayı arkadaşlarıma ve aileme, ayrıca sevgili Emmalene Knowles ve şık Mag Leahy'ye keskin bir zekâ isteyen gözlemleri için teşekkür ediyorum. Acınacak haldeki ilk teşebbüslerime karşı eleştirel olmaktan çok nezaketle yaklaşan Chris Wright, Adam Bradley, Richard Graham ve Dave Thomas kahramanca göğüs gerdikleri sıkıntılardan dolayı takdiri hak ediyorlar. Kötü karakter yaratırken baltayı taşa vurmamı engelleyen Paul Mathews ve çok zor olan ilk sayfanın üstesinden gelmeme yardım eden Simon Akrigg'e ve kusursuz tercümanlığı için Caroline Calvert Hurst'e de teşekkür ederim.

Son olarak, inancı, fikirleri ve öngörüsü için temsilcim Philip Patterson'a teşekkürlerimi sunuyorum.

James Bond'u unutun. Jason Bourne'u unutun. Jack Bauer'ı unutun. Şimdi Victor'la tanışma vakti: O bir suikastçı.

Avcı av olduğunda...

Victor serbest çalışan profesyonel bir katildir; piyasada ondan iyisi yoktur. O acımasız, sistemli ve ölümcül bir suikastçıdır. Tek başına yaşar; tek başına çalışır. Ne geçmişi bilinir ne de adı. Onun iş tanımı çok basittir: Bir işi kabul eder, hedefini ortadan kaldırır ve parasını alır.

Paris'teki basit, rutin bir suikast işinin ardından otelinde pusuya düşürüldüğünde dünyası tepetaklak olacaktır. Polislerin, kiralık katillerin ve istihbarat ajanslarının peşine düştüğü, dört kıtaya yayılmış bir komplonun ağına takılan Victor kaçmak zorundadır.

Ancak Victor kolay bir hedef değildir; en az peşinde olanlar kadar acımasız ve zalimdir. Kendisini kimin neden ortadan kaldırmak istediğini bulacaktır; arkasında cesetlerden bir iz bırakarak.

Beyaz perdeye yakışır adrenalin yüklü temposuyla *Suikastçı* okuru başından sonuna dek tutsak ediyor.

"Dur durak bilmeyen bir aksiyon."
—*Library Journal*

Çeviren: Murat Karlıdağ